

YOKOMIZO SEISHI

Mentaiko dịch

KHÚC CỜ
TÚ CẦY
CỦA
MÉ
QUỖ

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

KHÚC CA TÚ CẦU CỦA ÁC QUỶ

Tác giả: Yokomizo Seishi

Người dịch: Mentaiko

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hồng Đức 2020

ebook©vctvegroup

giới thiệu nhân vật

NGƯỜI LÀNG ĐẦU QUỲ

(Trong ngoặc là số tuổi của nhân vật tính đến tháng 8/1955)

1. Nhà Yura (nghề nông, hiệu hàng hũ)

- **Utarō**, tìền chủ, đã chết.
- **Atsuko** (57 tuổi), vợ Utarō.
- **Ioko** (82 tuổi), mẹ Utarō.
- **Toshiro** (33 tuổi), con trai Utarō.
- **Eiko**, vợ Toshiro.
- **Yasuko** (22 tuổi), con gái Utarō.

2. Nhà Nire (nghề trồng nho, hiệu hàng cân)

- **Nihei**, tìền chủ, đã chết.
- **Kahei** (59 tuổi), đương chủ, con trai Nihei.
- **Naohei** (35 tuổi), con trai cả Kahei.
- **Michiko**, vợ Naohei.
- **Katsuhei**, con trai thứ Kahei, hội trưởng hội thanh niên làng.
- **Fumiko** (22 tuổi), con gái út Kahei.

3. Nhà Bessho (nghề rèn, hiệu hàng khóa)

- **Ryota**.
- **Matsuko** (79 tuổi) vợ Ryota.
- **Tatsuzo** (44 tuổi), con trai Ryota.
- **Goro**, con trai Tatsuzo.

- **Harue** (39 tuổi), con gái Ryota.
- **Chieko/Ozora Yukari** (22 tuổi), con gái Harue.
- **Onda Ikuzo**, nhân tình của Harue.

- **Kusakabe Koreya** (50-56 tuổi), quản lý của Yukari.

4. Nhà **Tatara** (quan cai)

- **Kazuyoshi/Hoan** (~75 tuổi), đương chủ.
- **Rin** (58 tuổi), vợ thứ năm của Hoan.

5. Nhà **Aoike** (chủ nhà tắm Nước nóng Kame)

- **Genjio**, đã chết.
- **Rika** (47 tuổi), vợ Genjiro.
- **Kanao** (25 tuổi), con trai Rika, hội phó hội thanh niên làng.
- **Satoko** (22 tuổi), con gái Rika.

mở đầu

Trong các tạp chí mà bạn bè tôi tham gia xuất bản, có một ấn phẩm nhỏ gọi là *Điện tích dân gian*. Tuy gói gọn trong 64 trang A5 và chỉ in với số lượng có hạn phục vụ hội viên, nhưng đọc cũng khá thú vị.

Ngay từ cái tit *Điện tích dân gian* và tit phụ “Làng quê và tập tục dân gian”, có thể thấy ấn phẩm này tập hợp các truyện dân gian, điển tích truyền miệng, phong tục tập quán kì lạ trên khắp đất Nhật.

Bên cạnh số ít tác giả đã thành danh, đa phần bài viết ở đây đều do những cây bút vô danh gửi tới. Dù cách hành văn đôi khi non nớt, nhưng nội dung lại thú vị dị thường, đem lại nhiều kiến thức mới cho người đọc.

Thú vui của tôi là sưu tầm các số của ấn phẩm này, đóng thành tập để lấy ra đọc những lúc nhàn rỗi. Nhờ đó, gần đây tôi đã phát hiện ra một bài viết hết sức hấp dẫn mà khi trước từng bỏ sót.

Bài viết có tên “Đôi dòng suy nghĩ về khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ”. Bài này đăng trên số tháng Chín năm 1953, đề cập đến khúc đồng dao khi chơi tú cầu gần như đã bị lãng quên ở một địa phương nọ. Tác giả là Tatara Hoan, ngoài tên không có thông tin cụ thể gì khác.

Đây có lẽ cũng là một trong nhiều cây bút vô danh đóng góp bài viết cho tạp chí.

Khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ đóng vai trò then chốt trong câu chuyện đáng sợ, mà tôi sắp kể sau đây (với sự cho phép của thám tử Kindaichi Kosuke). Thế nên tôi mạn phép trích dẫn bài viết của Tatara Hoan kèm theo một vài ý kiến cá nhân.

Tôi tin rằng việc lướt qua đôi dòng này trước khi bước vào câu chuyện sẽ không hề lãng phí đâu.

Lạc đề một chút thì, tên làng lẽ ra phải là Đầu Quỷ, nhưng thường bị đọc chệch thành Đầu Quỷ.

Bản thân khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ vẫn còn những lời khác, nhưng Tatara Hoan chỉ đề cập tới ba đoạn dưới đây.

Theo tác giả này, các bài đồng dao hát khi chơi tú cầu đa phần theo thể thức hát đếm hoặc nổi âm, thường triển khai dựa vào liên tưởng, ít khi có nội dung hay khuôn khổ nhất quán.

Tuy nhiên khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ lại khiến người ta cảm thấy tính nhất quán thấp thoáng tồn tại trong lời hát. Tataro Hoan nhận định, nhiều khả năng nông dân địa phương đã lồng vào khúc ca này những cảm nhận về cách chấp chính của lãnh chúa trong vùng.

KHÚC CA TÚ CẦU LÀNG ĐẦU QUỶ

Ở khu vườn sau nhà, ba chú sẽ nghỉ cánh
Chú đầu tiên cất tiếng, ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đằm thắm vô cùng con gái hàng hũ
Quán xá chửi chu nhưng nát rượu quá chùng
Đong rượu bằng hũ rồi uống bằng phễu
Suốt ngày chìm đắm trong hơi men
Vẫn không thỏa mãn nên bị đuổi về, bị đuổi về
Chú thứ hai tiếp lời, ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đằm thắm vô cùng con gái hàng cân
Quán xá chửi chu nhưng tần tiện vô ngần
Đếm củ dưa hành đo lọ nước mắm
Suốt ngày chỉ thiết tha tính toán
Ngủ cũng chi li nên bị đuổi về, bị đuổi về
Chú thứ ba góp chuyện, ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đằm thắm vô cùng con gái hàng khóa
Quán xá chửi chu nhưng lãnh cảm chán đời
Là khóa hồng chẳng chìa nào tra nổi
Khóa không đúng chìa nên bị đuổi về, bị đuổi về
Cũng đã muộn rồi, hãy dừng ở đây thôi.

Giờ thử tìm hiểu một chút về địa hình làng Đầu Quỷ xem sao.

Nằm ở ranh giới giữa hai tỉnh Hyogo và Okayama, cách biển nội địa Seto chưa đến ba mươi cây số, đây là một thung lũng vùng cao đúng nghĩa,

bị cô lập bởi núi non tứ phía và cũng không có tuyến đường quan trọng nào chạy qua. Quan sát trên bản đồ thì dù xét theo địa hình hay giao thông, nơi này cũng nên được sáp nhập vào tỉnh Hyogo mới phải. Tuy nhiên, thật kì lạ là nó lại được phân về tỉnh Okayama, có lẽ do cùng đơn vị hành chính từ thời Mạc phủ.

Đặc điểm đó đã gây trở ngại lớn cho việc đi đầu tra mỗi khi có vụ án xảy ra. Do chướng ngại địa lý và một số nguyên nhân khác, làng Đầu Quỷ bị cảnh sát tỉnh Okayama coi như con ghẻ. Còn cảnh sát Hyogo thuận tiện đi lại thì luôn viện cớ nằm ngoài địa bàn phụ trách để ngó lơ trị an ở đây. Ngay trong vụ án mà tôi sắp kể, không thể phủ nhận rằng chính đi đầu này đã gây hại không nhỏ cho quá trình đi đầu tra.

Về mặt sử liệu, Đầu Quỷ vốn là lãnh địa của nhà Ito, trấn thủ Shinano. Danh sách võ gia vào năm Minh Trị nguyên niên^[1] ghi rõ: trấn thủ Shinano^[2] Ito, gian Yanagi^[3], triêu tán đại phu, 10.343 thạch^[4]. Đây là mức bổng lộc thuộc hàng thấp nhất trong số các lãnh chúa, nên thái ấp Đầu Quỷ của dòng họ Ito cũng chỉ là một biệt phủ chứ không phải thành quách tráng lệ gì cho cam.

Vì vậy, vị “lãnh chúa trong biệt phủ” mà khúc ca tú cầu nhắc đến nhiều khả năng là một trong các tổ tiên nhà Ito. Theo Tatara Hoan thì đó chính là Ito Sukeyuki, đương chủ thời Thiên Minh^[5], một bạo chúa háo sắc dâm loạn. Hắn thường lấy danh nghĩa săn bắn để dạo quanh lãnh địa, bắt mọi cô gái vừa mắt, không kể già trẻ chồng con thế nào. Đến khi no xôi chán chè, chỉ cần cô gái kia phạm phải lỗi nhỏ là hắn vịn vào đó để xử tử.

Xoay quanh cái chết đột ngột của Sukeyuki vào khoảng những năm cuối Thiên Minh đầu Khoan Chính^[6], Tatara Hoan cho rằng hắn đã bị hạ độc. Còn đoạn điệp khúc “bị đuổi về, bị đuổi về” trong khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ thật ra phải là “bị giết đi, bị giết đi” để đúng với những hành vi bạo ngược của Ito Sukeyuki.

Bên cạnh đó, hàng hũ hàng cân hàng khóa xuất hiện trong bài hát không hẳn là nghề nghiệp của mỗi cô gái, mà là tên hiệu các thường dân không họ dùng để phân biệt lẫn nhau dưới thời Mạc phủ. Từ thời Minh Trị, sau khi thường dân có quyền đặt họ, người cao tuổi thỉnh thoảng vẫn quen xưng hô bằng tên hiệu này.

Trên đây là đôi dòng giới thiệu về nguồn gốc của khúc ca tú cầu làng

Đầu Quý mà tôi phát hiện được từ tạp chí *Diễn tích dân gian*. Mong rằng chút thông tin dự bị này sẽ giúp các bạn sẵn sàng hơn để bước vào vụ giết người hàng loạt tại làng Đầu Quý.

chú đầu tiên Lên tiếng

Hạ tuần tháng Bảy năm 1955.

Cần theo giấy giới thiệu của chỉ huy Isokawa Tsunejiro, Kindaichi Kosuke bắt xe kéo (phương tiện hiếm hoi còn sót lại ở vùng này), vượt đèo Sennin đến làng Đầu Quỷ lần đầu tiên, mà không hay biết gì về khúc ca tú cầu được lưu truyền nơi đây.

Kindaichi tới làng không phải vì vụ án nào cả. Suy cho cùng anh vẫn là con người chứ không phải máy móc, làm sao mãi miết theo đuổi án mạng mãi được. Thỉnh thoảng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một mình, tránh mọi quấy rầy thế tục, âu cũng là hợp lẽ.

Đẩn đo một hồi về địa điểm, Kindaichi quyết định lựa chọn một vùng ở tỉnh Okayama. Không biết vì sao anh khá có duyên với mảnh đất này, nơi chứng kiến *Cung đàn báo oán*^[7] (vụ án đầu tay của anh), cũng như các vụ *đảo Ngục Môn*^[8], *thôn Tám Mộ* về sau. Cũng không rõ tự bao giờ anh đã mang trong mình thiện cảm với con người và phong tục nơi đây, luôn thấy ấm lòng vì sự nể nang hậu của cư dân trong xứ.

Nghĩ sao làm vậy. Còn độc thân, chẳng vướng bận gì, nên Kindaichi chỉ việc nhét đồ vào túi du lịch, rời Tokyo tiến thẳng về phía Tây với đích đến là Sở Cảnh sát Okayama, nơi chỉ huy Isokawa công tác.

Như mọi lần, Kindaichi không gửi thư hay bưu thiếp trước, nên khi đón tiếp anh trong phòng khách mờ tối, Isokawa không khỏi tròn mắt bất ngờ, “Có chuyện gì vậy? Chú mày tới khi nào?” Ngạc nhiên cộng với bối rối vì lâu ngày xa cách, chỉ huy Isokawa phủ đầu Kindaichi bằng một loạt câu hỏi tới tấp.

“Em mới tới nơi thôi. Phù, buồn ngủ quá. Em không quen ngủ trên tàu.” Kindaichi cố tình chớp mắt liên tục để thể hiện sự mệt mỏi dọc đường di chuyển.

“Chú mới xuống tàu? Chẳng lẽ có vụ án lạ thường nào?”

“Thật là, anh cứ làm như em bị án mạng đeo bám, xuất hiện ở đâu là ở

đó có bất trắc vậy... Tại lâu lâu em lại muốn gặp ông anh ấy mà.”

“Ha ha ha, chú nói thật không?”

“Còn phải hỏi...”

“N... nếu vậy thì vinh hạnh quá, ha ha ha.” Nở nụ cười mãn nguyện, chỉ huy Isokawa đưa bàn tay to bản lên vuốt khuôn mặt nhuộm thêm nhiều nét tuổi tác. Mái đầu cắt ngắn của ông đã bạc gần hết và mỏng đi nhiều, phớt rỗ lớp da đầu ngăm đen. Tuy nhiên, chân mày bạc trắng hay những nếp nhăn ngày một dày cũng không che lấp được nét anh tuấn hào sảng của ông, trái lại còn tạo đối xứng tích cực với gương mặt bánh mật khỏe mạnh đang tươi cười kia. Từ ông toát ra vẻ vững chãi đáng tin cậy, thế mà bao nhiêu năm qua chỉ giậm chân ở cấp chỉ huy. Và vẫn ở vậy, kể từ khi vợ qua đời vài năm trước.

“Thế chú có dự định gì chưa?”

“À, thật ra đây chính là vấn đề đấy.” Nói đoạn, Kindaichi liến thoắng bày ý muốn tìm một nơi an tĩnh, không mấy may nhiều loạn để thư thả nghỉ ngơi tận một tháng. “Không biết quanh vùng này có chỗ nào như vậy không? Càng thiếu tiện nghi càng tốt, tỉ như mấy ngôi làng sâu trong núi biệt lập với thế giới bên ngoài ấy.”

“Xem nào. Không phải là không có... nhưng mà...” Nói đến nửa chừng, chỉ huy Isokawa ngó lại bộ dạng của Kindaichi. Vẫn chiếc áo truyền thống nhàu nhĩ cùng áo khoác mùa hè sờn vải như mọi lần. “Chú chẳng thay đổi chút nào nhỉ, ha ha ha.”

Những nếp nhăn nồng hậu hiện rõ ở đuôi mắt chỉ huy Isokawa khi ông cười. “Thôi được rồi. Để tối nay bàn cụ thể. Chú đã ngồi tàu cả đêm vất vả rồi, giờ anh giới thiệu cho một quán trọ mát mẻ mà tắm rửa nghỉ ngơi thư giãn. Tan sở anh qua ngay.”

Cứ như vậy, Kindaichi được giới thiệu tới một quán trọ trong thành phố.

Tối đó, sau khi cùng nhau uống hết hai, ba chai bia, chỉ huy Isokawa rút túi áo ra một tờ giấy, đưa cho Kindaichi, “Anh đem giấy giới thiệu đến theo yêu cầu của chú đây, nhưng phải nói trước là không có nơi nào biệt lập với thế giới bên ngoài đâu. Ngay cả ngôi làng này cũng nằm trong vòng nhân tình thế thái thôi.”

“Không sao. Mà, trông cái tên lạ thật nhỉ?”

Trên giấy giới thiệu có ghi: Gửi Aoike Rika, làng Đầu Quỷ.

“Đúng ra là làng Đầu Quỷ cơ, nhưng toàn bị đọc chệch thành Đầu Quỷ.”

“Ra vậy, tên lạ thật. Còn Aoike Rika? Có vẻ là tên phụ nữ?”

“Đúng vậy. Một phụ nữ đáng thương.” Isokawa đưa bàn tay to bản lên vuốt mặt, tỏ vẻ ngậm ngùi. “Chồng cô ấy bị sát hại, vẫn chưa tìm ra hung thủ.”

Cần trong tay tờ giấy giới thiệu, Kindaichi nhìn chăm chăm vào Isokawa, “Không được đâu chỉ huy, em đã nói từ đầu là chỉ muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một cách thu ần túy, không vướng bận đi đâu gì...”

“À ừm, anh hiểu, hiểu chứ.” Isokawa giơ tay ra như thể trấn an rồi tiếp tục, “Chồng cô ấy bị giết không phải hôm qua hôm kia mà hơn hai mươi năm rồi, chú mày cứ yên tâm. Chẳng qua anh chỉ muốn nói là việc tìm một nơi biệt lập với thế giới bên ngoài theo yêu cầu của chú gần như là bất khả thi thôi. Làng Đầu Quỷ hai thập kỉ trước còn lạc hậu hơn ngày nay nhiều, ấy vậy mà vẫn xảy ra một vụ án tình vi nằm trong vòng bí ẩn đến tận bây giờ đấy.”

Xem chừng Isokawa rất muốn kể cho Kindaichi nghe sự tình. Nhưng do nguyện vọng của Kindaichi là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng không vướng bận, nên chỉ huy còn lưỡng lự.

Tuy nhiên, Kindaichi nghĩ rằng tìm hiểu đôi chút về người phụ nữ tên Aoike Rika cũng không hại gì, đặc biệt nếu đó là người sẽ tiếp đãi anh trong những ngày tới. Nghĩ vậy, anh đưa mắt lên khỏi tờ giấy giới thiệu đặt trên đầu gối.

“Nghe thú vị đấy nhỉ.” Anh nói và nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng. Một nụ cười thân thiện như muốn khuyến khích người đối thoại.

“À, phải, cũng khá thú vị.” Isokawa đáp lời với vẻ ngại ngùng khó hiểu. “Chú muốn nghe chứ?”

“Vâng, anh cứ kể thoải mái đi. Đã lỡ nghe quảng cáo vụ án hơn hai mươi năm vẫn trong vòng bí ẩn thì em khó lòng cho qua được rồi, ha ha, ngựa quen đường cũ mà...”

“Cảm ơn chú. Để cho chắc thì chú nghe cái này trước đã.” Isokawa tỏ ra thoải mái hơn hẳn, giọng điệu thêm phần hào hứng. “Chú mày hẳn khá rành chuyện làng quê rồi, ở đâu cũng có những người sở hữu thế lực vượt trội riêng của vùng đó. Và những thế lực này thì lại luôn có kì phùng địch

thủ... Cũng như hai chi chính thứ ở đảo Ngục Môn và nhà Đông nhà Tây của thôn Tám Mộ vậy.”

“Nghĩa là ở làng Đầu Quỷ cũng tồn tại hai thế lực lớn?” Kindaichi móm lời.

“Đúng,” Isokawa hào hứng phụ họa, rung đùi một hai cái rồi tiếp tục. “Mà không, hãy coi như là... đã từng có hai thế lực lớn đi. Gần đây thì phân bố thế lực ở làng Đầu Quỷ cũng thay đổi tương đối rồi. Vụ án kia xảy ra từ năm 1932, một năm ngay sau Sự biến Mãn Châu. Chắc chú còn nhớ hồi đó ở nông thôn lần than thế nào chứ?”

“Vâng, đương nhiên rồi... Vốn dĩ tình hình bi đát ở nông thôn cũng là một nguyên nhân lớn dẫn đến Sự biến Mãn Châu mà.”

“Ừ, vấn đề sinh nhai cho đám con trai thứ ở nông thôn chính là một trong những nguyên nhân. Trở lại chuyện chính, làng Đầu Quỷ bị chia thành hai thế lực lớn là nhà Yura và nhà Nire. Ngoài ra còn có nhà Tataru dòng dõi quan cai^[9] thời Mạc phủ, đáng lẽ phải uy phong nhất nhưng do hai đời tiên chủ và đương chủ đều ăn chơi trác táng nên gia tộc suy tàn. Nổi lên thế chỗ là hai nhà Yura và Nire. Hễ là người có dính dáng tới làng Đầu Quỷ thì đều phải chọn phe rõ ràng, hoặc là phe Yura, hoặc là phe Nire. Không ai được phép lập lờ đứng giữa.”

“Cứ như hai khối Đông-Tây của Liên Xô và Mỹ ấy nhỉ.”

“Ừ. Trong hai phe thì nhà Yura vốn giàu có từ xưa, sở hữu nhiều ruộng đất không chỉ trong làng Đầu Quỷ mà còn khắp một dải lân cận, một phần không nhỏ vốn là đất của nhà Tataru, nhưng hai đời trưởng họ đã làm nó sang tay nhà Yura. Trong khi đó nhà Nire mới phát lên chưa lâu với tài sản chính là đất núi, tuy sở hữu cả ngọn núi nhưng với giá trị thời ấy thì không đủ để nhà Nire sánh vai với nhà Yura. Tuy nhiên Nire Nihei trưởng họ bấy giờ là người nhìn xa trông rộng, nên đã đem nho lên trồng trên núi nhà mình vào cuối những năm 1920. Gọi là núi nhưng chính ra chỉ ở tâm đất thôi. Mà có thế nào thì khoảng sáu bảy năm sau, khi nho đến độ thu hoạch, thế lực của nhà Nire phải nói là lên như diều gặp gió.”

“Bây giờ ở đó vẫn còn trồng nho chứ?”

“Dĩ nhiên rồi. Một trong những nguyên thu chính của làng Đầu Quỷ đấy.”

“Ra vậy, bảo sao thế lực phe Nire lại phát triển mạnh. Hẳn là đem lại cả

một ngành nghề mới cho làng.”

“Đúng rồi. Nire Nihei là một tay kiệt xuất. Bỏ bao công sức để khảo sát từ nhiệt độ, độ ẩm cho tới thời gian có nắng của thung lũng Đầu Quỷ bốn bề núi non, rồi ra tay ngay khi nhận thấy điều kiện tự nhiên nơi đây rất giống với thung lũng Koshu nổi tiếng ven hồ. Và chỉ vài năm sau là thu về thành quả. Tất nhiên là nhờ hơi tiền, cả đám người lập tức bu lại xung quanh ông già Nihei như kiến gặp mật. Thói đời là thế. Nihei chẳng mấy chốc đã thành ông lớn, sức ảnh hưởng bành trướng trong xóm trong làng.”

“Vậy cơ à? Chắc nhà Yura cũng chẳng thể nhắm mắt làm ngơ mà phải tìm cách đối phó chứ nhỉ.”

“Ha ha, chú mày tinh ý đấy. Đúng là để bảo vệ địa vị thì nhà Yura đã có đối sách... và đây cũng chính là mồi mống của tấn bi kịch anh sắp kể.”

Nghe cách nói hoa mỹ chẳng hề hợp với bản tính ông chỉ huy, Kindaichi không nhịn được cười, “Vậy mong anh cho em thỉnh giáo, nhà Yura đã đối phó thế nào mà lại tạo nên mồi mống của tấn bi kịch.”

“À, ừm.” Isokawa đưa tay vuốt mặt. “Trưởng họ Yura bấy giờ tên là Utaro, tuổi độ tứ tuần. Nhưng cũng chỉ là con nít so với một kẻ lỏi đời như ông già Nihei. Nói chung là vẫn trẻ người non dạ, được bao bọc như công tử bột từ bé nên chẳng am hiểu sự đời. Lại thêm tâm lý bức xúc ăn thua nên bị người ta cho vào tròng lúc nào không hay.”

“Cho vào tròng? Ai cho?”

“Một tay lừa đảo chuyên lợi dụng tình cảnh khó khăn ở nông thôn... Bị đánh đúng chỗ yếu, nên không chỉ nhà Yura mà cả làng Đầu Quỷ thời đó đều lan tanh bành hết.”

“Lừa đảo? Một tay lừa đảo sao?” Kindaichi ngạc nhiên trước diễn biến không ngờ.

“Đúng. Gã ta cao chạy xa bay sau khi hạ sát một mạng người, nên trong làng càng hỗn loạn hơn,” Isokawa đáp, nét mặt sa sầm. “Tay lừa đảo tự xưng là Onda Ikuzo, nhưng chắc cũng là tên giả thôi. Khoảng cuối năm 1931, gã ghé vào chỗ Utaro với một tờ giấy giới thiệu. Nghe kể thì gã có vẻ là một tay khá ưa nhìn, tầm 34 tuổi, đeo kính gọng vàng và để ria. Gã nói tới làng để giới thiệu việc làm kiếm thêm thu nhập cho bà con. Nội dung công việc là làm sợi dây trang trí. Chú biết không nhỉ, loại sợi nhuộm màu hay dùng trong mấy dịp như Giáng sinh ấy... Chủ yếu là để xuất khẩu

thôi.”

“Thế à,” Kindaichi ngả người tới trước, bộ dạng hứng thú hơn hẳn khi thấy câu chuyện không đơn thuần chỉ là cạnh tranh ảnh hưởng trong làng.

Isokawa kể càng hăng, “Onda trình bày xong, Utaro liền đồng ý hợp tác vì cho rằng, đem cơ hội kiếm thêm thu nhập đồng nghĩa với việc ban ơn nghĩa cho bà con trong thời buổi khó khăn này. Nghe Utaro đề cập chuyện làm ăn, người làng cũng bùi tai nghe theo. Cách thức như sau: Onda sẽ cho nông dân mượn máy móc, máy thô sơ thôi, và cung cấp nguyên vật liệu để họ sản xuất sợi trang trí, rồi thu thành phẩm và trả tiền công tương xứng. Dần dà nông dân sẽ được mua lại máy móc làm của riêng... Trong thời gian người làng tích vốn thì Utaro sẽ thay họ ứng trước tiền máy cho Onda. Công việc ban đầu tiến triển rất tốt, và trong mắt những nông dân giàu lên nhờ khoản thu nhập bất ngờ này thì vị thế của Yura Utaro cũng được nâng cao đáng kể. Gần một năm sau, tận mùa thu năm 1932, nhiều người đã đủ tiền để mua lại máy. Nhưng đến giai đoạn này thì cũng xuất hiện một người tỏ ra hoài nghi về thủ đoạn của Onda. Đó chính là Genjiro, chồng của người phụ nữ mà anh định giới thiệu với chú...”

Câu chuyện của Isokawa chưa có vẻ gì là sắp đi đến hồi kết.

“Anh xin phép xen ngang đôi chút về nhà Aoike,” Isokawa chậm rãi nhả khói thuốc. “Từ nhiều đời nay, dòng họ Aoike đã đi đầu hành một cơ sở trị liệu tắm khoáng ở rìa làng Đầu Quỷ, tên là Nước nóng Kame.”

“Ồ, ở đó có suối nước nóng sao?” Kindaichi thắc mắc.

“Cũng không hẳn là suối nước nóng. Nước nguồn họ dùng là nước lạnh khoảng 20°C, nhưng được đun lên để phục vụ dân làng tới nghỉ dưỡng vào dịp nông nhàn. Mà dân làng này rất kì quái, không hiểu sao lại có truyền thống chỉ tôn trọng những người làm lúa gạo, còn ngành nghề khác là nhất loạt coi như hạ lưu, thậm chí cực đoan đến độ xem thường cả người trồng hoa màu dù vẫn là nghề nông. Xét theo khía cạnh này thì tuy trồng nho phát đạt, ông già Nirei Nihei vẫn chưa đủ tư cách ngẩng cao đầu trước mặt Yura Utaro. Mà thôi, hơi lạc đề rồi...”

Isokawa gạt bớt tàn thuốc và tiếp tục.

“Vì thế, đối với đám dân đen không có cả tấc đất cắm dùi kia thì nhà Aoike chẳng qua chỉ là chủ nhà tắm quèn, không đáng nhìn bằng nửa con

mất. Genjiro là con thứ của nhà Aoike, năm đó 27 tuổi. Anh này từ hồi trẻ đã tự lập ở Kobe rồi Osaka, từng trải nhiều nên cũng am tường lẽ đời. Đến giữa mùa thu năm 1932, Genjiro dẫn theo vợ là Rika cùng một đứa con trai quay về làng, hay chính xác hơn là về Nước nóng Kame, và bắt đầu hoài nghi thủ đoạn của Onda. Không dừng lại ở nghi ngờ, Genjiro đã sang trao đổi với Nihei, rằng không khéo đây là một vụ lừa đảo... Nihei như mở cò trong bụng, còn cho Genjiro thời giờ để làm rõ sự việc, nhưng tất nhiên chưa bao giờ thừa nhận hành vi này. Tóm lại, dần dà Genjiro đã nắm thóp được Onda. Anh ta một mình tới nhà Onda, đúng hơn là chỗ trọ của gã để truy cứu, nhưng...”

“Lại bị gã giết?”

“Phải.”

“Giết kiểu gì? Siết cổ hay đâm chém?”

“Bị đánh chết. Bấy giờ là độ cuối thu, bếp lò sưởi^[10] đã được đưa vào sử dụng, ngay cạnh đấy để sẵn củi và rìu. Một nhát rìu vào gáy đã đoạt mạng Genjiro...” Isokawa nhú mày. “Chuyện xảy ra vào ngày 25 tháng Mười một năm 1932.”

“Có người mục kích hiện trường không?”

“Không có ai cả. Nếu có thì chắc đã ngăn được rồi.”

“Thi thể nạn nhân được phát hiện thế nào?”

“Là thế này. Biết chông tới chỗ Onda để chất vấn gã, Rika đã bảo là vô bổ, thôi đi, nhưng Genjiro không nghe. Anh ta rời nhà ngay sau bữa tối, khoảng 6 giờ hơn, và đi mãi không về Đến 9 giờ vẫn chưa thấy bóng dáng chông đâu, Rika đâm lo, quyết định qua nơi Onda trọ xem tình hình thế nào.”

“Nơi Onda trọ là ở đâu?”

“À phải, đấy cũng là một thông tin thiết yếu không thể bỏ qua. Onda không ở hẳn tại làng Đầu Quỷ mà chỉ ghé qua mỗi tháng một hai lần. Mỗi lần cũng chỉ nán lại hai ba ngày, giải quyết xong công chuyện là đi ngay. Ban đầu gã tá túc tại nhà Yura, sau không chịu được gò bó nên chuyển sang mượn gian nhà phụ của Tatara Hoan để làm nơi đi về”

“Tatara dòng dõi quan cai ngày xưa ấy hả?”

“Chính xác. Ông này tuy được đặt cho cái tên Kazuyoshi rất ra dáng

hậu duệ quan cai, nhưng lại xưng hiệu là Hoan và dành cả đời tự do tự tại tận hưởng thú vui hoan lạc. Cha Hoan cũng là một tay ăn chơi khét tiếng, nên đến đời Hoan thì gia nghiệp lụn bại, may mà vẫn giữ được ngôi nhà tổ tiên để lại. Hoan sống cặm chường qua ngày ở đó với người vợ thứ năm tên Rin.”

“Người vợ thứ năm?” Kindaichi tròn mắt ngạc nhiên.

Isokawa cũng nhướn mắt với vẻ cợt nhả rồi tiếp tục, “Năm người chưa là gì đâu. Hoan đến giờ còn sung sức và đã thay đến bà thứ tám rồi cơ.”

“Thế á... Vậy là em sẽ được diện kiến nhân vật, không biết có thú vị không, nhưng chắc chắn là khác người ấy khi đến làng Đầu Quỷ nhỉ?”

“Hoan thú vị đấy. Sống hoan lạc tự tại suốt từ trẻ tới già cơ mà. Với cả đến làng Đầu Quỷ thì chú mày sẽ còn gặp được một người trên cả tuyệt vời nữa.”

“Một người trên cả tuyệt vời?”

“Ừ, nhưng vụ đó để sau. Cứ coi như thêm một điếu ếu trông đợi đi,” Isokawa lại nhướn mắt như thách thức lòng hiếu kỳ của Kindaichi. “Nói tiếp nhé. 9 giờ vẫn chưa thấy chồng về, Rika bèn qua chỗ trọ của Onda, tức là tư gia của Hoan, xem tình hình thế nào. Tuy nhiên, nhà Hoan tối đó phát sinh một vụ lùm xùm. Hai vợ chồng cãi nhau khiến bà vợ thứ năm bỏ đi. Hoan tìm đồ mất khắp nơi cả tối không thấy, đang quay ra mượn rượu giải sầu thì Rika đến và ngó xuống nhà phụ.”

“Rồi phát hiện thi thể?”

“Đúng. Trong tư thế cắm đầu vào bếp.”

“Cắm đầu vào bếp?” Kindaichi trân trối nhìn Isokawa rồi bật cười. “Sợ anh quá, chỉ huy. Anh đùa em đấy à?”

“Không đâu!” Isokawa giờ bàn tay to ra như muốn ngắt lời Kindaichi. “Anh không có ý đó. Chỉ là tình tiết nó thế...”

“Vâng, thôi được rồi. Nghĩa là thi thể khó mà nhận diện được nữa?”

“Chưa đến mức không nhận diện được, nhưng cũng hư hại tương đối^[11].”

“Liệu có chắc là Genjiro?”

“Chắc. Không chỉ cô Rika mà cả bố mẹ và vợ chồng người anh cũng

đầu xác nhận là Genjiro.”

Kindaichi vẫn không khỏi có cảm giác gờn gợn, “Thế còn dấu vết ầu đả?”

“Không thấy dấu vết ầu đả, nhưng hiện trường bừa bãi cho thấy thủ phạm đã vội vàng gói ghém tẩu thoát.”

“Và từ đó biệt tăm biệt tích?”

“Đúng rồi, từ đó kẻ có tên Onda Ikuzo vĩnh viễn mất dạng.”

“Và rốt cuộc đúng là một tay lừa đảo?”

“Về điểm này thì phải thừa nhận với chú là tìm hiểu mấy cũng chưa làm sáng tỏ được. Tất nhiên nhìn từ kết cục thì rõ ràng là một vụ lừa đảo. Nông dân phải bỏ tiền ra mua máy móc đất tiền, mà đơn hàng lại chẳng thấy đâu. Nhưng xét thực trạng cả năm trước đấy thì cũng không thể khẳng định là lừa đảo, vì thù lao sản phẩm vẫn được chi trả đầy đủ. Người ta cũng tìm đến công ty sọt trang trí mà Onda đại diện. Nó có thật ở Kobe, nhưng đã phá sản trước đó không lâu giữa tình trạng rối ren của thập niên 1930. Cái thời đại khủng hoảng ở Mỹ, khi mà Roosevelt thành danh với gói chính sách Kinh tế mới^[12] ấy.”

“Cả phía công ty cũng không biết gì về Onda sao?”

“Không. Công ty chỉ cần có tiền thế chấp là được... nên cũng chẳng đi điều tra nhân thân cho đảng hoàng tử tể. Có lẽ ngay từ đầu Onda Ikuzo đã cố tình che giấu thân phận nhằm lừa đảo, hoặc làm ăn bẽ tắc do ảnh hưởng khủng hoảng ở Mỹ nên dòng đời xô đẩy vào con đường lừa đảo, rồi lại lỡ tay giết người nên mới xóa sạch tung tích... Gặp giai đoạn hỗn loạn ngay sau Sự biến Mãn Châu, càng tiện ẩn mình. Người ta đoán là gã đã ôm tiền của người làng bay sang Trung Quốc...”

Isokawa kể bằng giọng điên tĩnh như thể không có cảm xúc đặc biệt gì, nhưng Kindaichi hiểu rằng một người làm nghề đi điều tra sẽ cay cú thế nào khi để vuột mất thủ phạm...

“Sau đó thì tình hình ở làng ra sao?”

“Đây cũng là vấn đề. Mất mặt nhất là Utaro. Bản chất ông ta cũng chẳng phải dạng tâm kế cao sâu hay sành sỏi chuyện đời gì cho cam. Tuy đã bỏ tiền túi bõ thường phần nào thiệt hại cho bà con nông dân nhưng vẫn bị oán trách và đem ra làm trò cười. Ôm nỗi uất ức gần ba năm trời, cuối cùng ông ta ra đi vào năm 1935.”

“Anh bảo nhà Yura là đại địa chủ nhỉ? Sau chiến tranh thì sao?”

“Mất kha khá tài sản do cải cách ruộng đất, may là giữ được đất núi. Atsuko vợ góa của Utaro là một phụ nữ cứng cỏi, sau khi chồng mất đã vứt bỏ tự ái mà tới chỗ ông già Nihei xin học cách trồng nho. Nhờ vậy cũng có chỗ bầu vú khi chiến tranh kết thúc, nhưng thế lực ngày nào thì đã đi vào dĩ vãng. Bây giờ làng Đầu Quỷ coi như là giang sơn của nhà Nire.”

“Ông già Nihei vẫn còn sống chứ?”

“Không, ông ấy mất rồi. Nhưng Kahei, người con kế nghiệp, cũng là một tay sành sỏi y chang cha mình. Từ khi Utaro qua đời thì giữa tay này và bà Atsuko nảy ra kha khá lời đồn không hay. Giờ đây quyền lực ở làng Đầu Quỷ đều nằm trong tay Kahei cả.”

“Theo như anh kể thì Genjiro là con thứ. Aoike Rika sau đó vẫn ở lại làng Đầu Quỷ à?”

“Ừ, Rika... Đáng thương nhất chính là cô ấy. Khi chồng gặp bất trắc, Rika đang mang bầu. Phải chứng kiến chồng chết thảm như vậy...”

“Nên sảy thai?”

“Không, vẫn mẹ tròn con vuông. Cô ấy hạ sinh một bé gái, nhưng đứa trẻ...” Isokawa cau mày. “Mà thôi, chú mày cứ đến nơi sẽ hiểu... Tính ra Rika cũng có phần may mắn vì vợ chồng người anh cả không có con. Vậy nên con trai của Genjiro và Rika đã trở thành người kế nghiệp Nước nóng Kame. Cậu chàng này tên là Kanao, biết thương mẹ, chí thú làm ăn.”

“Chỉ huy à, đã kích thích trí tò mò của em đến vậy rồi, có thể tiện đây bật mí luôn chuyện hay đang để dành không? Về nhân vật trên cả tuyệt vời mà em sẽ được gặp khi tới làng Đầu Quỷ ấy...” Kindaichi liếc qua Isokawa với vẻ thăm dò.

“À, chuyện đó thì...” Isokawa nhìn chằm chằm mái tóc rối bù của Kindaichi bằng ánh mắt sâu thẳm như muốn hút lấy người đối diện, đột nhiên hỏi. “Thỉnh thoảng chắc chú cũng xem phim chứ? Hoặc nghe mấy bài hát thịnh hành trên đài hay ti vi chẳng hạn...”

Trước câu bẻ lái đột ngột của Isokawa, Kindaichi không khỏi háp háy mắt ngạc nhiên, “Cũng thỉnh thoảng... Nhưng liên quan gì?”

“À, là thế này. Trong thời gian Onda Ikuzo lưu trú tại làng, có cô con gái xưởng rèn tên Bessho Harue đã chăm sóc cho gã. Đến năm 1933, cô ta hạ sinh một đứa con, một bé gái không cha. Khỏi phải nói, ai cũng hiểu cha

đứa bé là Onda Ikuzo. Sinh con ngoài giá thú là đã đủ trở thành tâm điểm để người đời đàm tiếu rồi, đây lại thêm vụ lừa đảo mà dân làng đang căm hận tận xương tủy nữa nên mũi dùi dư luận nhằm vào cô gái càng gay gắt hơn. Nhưng cô Harue cũng không phải người yếu đuối dễ khuất phục, nên đã gửi con gái, tên là Chieko... cho cha mẹ nhờ nuôi với danh nghĩa con của hai ông bà, còn bản thân đi làm phục vụ bàn ở tận Kobe. Một thời gian sau, cô đón con gái tới ở với mình, khi chiến tranh nổ ra thì hai mẹ con lại quay về chỗ ông bà. Đến năm Chieko 16 tuổi, họ buộc phải thoát ly lần nữa vì sự xua đuổi nghiệt ngã của dân làng. Chính cô bé Chieko ấy giờ đây đã trở thành một nhân vật lầy lùng...”

“Lầy lùng đến mức nào cơ?”

“Chắc chú biết Ozora Yukari, cô ca sĩ đang nổi tung bừng, thu về hàng chục vạn mỗi lần lên sân khấu chứ? Rồi khi đóng phim thì lại được tung hô là nữ thần nóng bỏng đây về bí ẩn gì đó, khiến không biết bao nhiêu chàng trai đem lòng tơ tưởng đấy...”

Kindaichi vô thức siết chặt hai tay, “Nghĩa là Yukari đang ở làng Đầu Quỷ?”

“Năm ngoái, cô ấy đã xây cho ông bà ngoại, tức cha mẹ trên hộ tịch, một cơ ngơi khang trang mà người trong vùng gọi là biệt thự Ozora Yukari, lại dự kiến về đó chơi trong những ngày tới. Vì thế, không chỉ làng Đầu Quỷ mà cả báo chí trong tỉnh cũng đang xôn xao suốt...”

Đầu đội mũ rơm vành rộng, mình khoác bộ đồ Nhật mùa hè nhàu nhĩ, Kindaichi ngẩng xe kéo qua đèo Sennin để đến làng Đầu Quỷ cùng những thông tin như thế.

Đã hơn mười ngày trôi qua từ khi Kindaichi đặt chân tới cơ sở trị liệu Nước nóng Kame ở rìa làng Đầu Quỷ. Giờ đã sang tháng Tám.

Cũng như nhiều cơ sở trị liệu khoáng nóng thôn quê khác, Nước nóng Kame là một ngôi nhà gỗ hai tầng cũ kỹ đơn điệu, giống nhà tập thể hay ký túc xá hơn là cơ sở lưu trú phục vụ khách du lịch, nhìn chung là khác với các lữ quán suối nước nóng ở Hakone hay Izu.

Người trong vùng đến đây nhân dịp nông nhàn thường đem theo nồi niêu xoong chảo cùng đầy đủ gạo, muối, miso, nước tương để tự nấu nướng. Thậm chí mang cả mùng mền chăn chiếu. Họ cũng hay rủ thêm dăm ba người đi cùng và tự túc sinh hoạt theo từng nhóm, nên nhìn qua chẳng khác gì một đợt cắm trại tập thể. Theo truyền thống chung của các cơ sở trị liệu khoáng nóng thôn quê, Nước nóng Kame chỉ cung cấp cho khách chỗ ngủ và nhà tắm.

Tuy nhiên, nơi đây thỉnh thoảng cũng đón tiếp những du khách thông thường như Kindaichi. Để phục vụ phân khúc khách này, người ta xây thêm một dãy nhà trệt, tuy khá mộc mạc nhưng vẫn ra dáng nhà nghỉ du lịch. Có khoảng năm sáu gian phòng đi kèm nhà tắm cho khách, người nhà Nước nóng Kame cũng sinh hoạt luôn ở khu này. Nói là người nhà nhưng tính ra chỉ có vốn vẹn bốn người là bà chủ Aoike Rika cùng con trai Kanao, con gái Satoko, và cô phục vụ Miki... Những dịp nông nhàn đông khách thì họ có thuê thêm nhân viên thời vụ.

Rika năm nay 47 tuổi. Về ngoài già hơn tuổi, không ai nhìn mà nghĩ bà dưới năm mươi. Nói vậy nhưng không hề nhăn nhúm ốm yếu, chưa kể vóc dáng lại cao ráo, rắn rỏi chẵn chu.

Đang giữa mùa hè nên bình thường bà chỉ bận váy liền đơn giản, gọn gàng. Mái tóc luôn vuốt vào nếp, mỗi lần tới chỗ Kindaichi bà đều không quên thay sang một bộ kimono cho đúng phép tắc. Từ Rika toát ra khí chất của một phụ nữ kinh kì^[13], chính xác hơn là Kyoto, với gương mặt trái xoan và làn da mịn màng, khiến người ta không khỏi cảm thấy hời hợt bà hẳn là một đại mỹ nhân. Dầu vậy, bi kịch khủng khiếp mà Rika từng phải đối mặt vẫn khiến nỗi sầu muộn luôn phảng phất ở bà. Có lẽ đây là nguyên nhân tạo ra vẻ ngoài già hơn tuổi. Bà cũng rất ít nói. Tuy nhiên đi đâu đó đem lại ấn tượng bà là người suy nghĩ thấu đáo, hành xử chân thành, dễ mến hơn hẳn những kẻ hời hợt chỉ biết ba hoa suốt ngày.

Cậu con Kanao năm nay 25 tuổi. Trong lúc cậu đang theo học trung học ở thị trấn gần đó, hệ thống giáo dục đã được chuyển sang 6-3-3^[14]. Tại những vùng nông thôn như nơi đây thì hầu hết trẻ con đều chỉ học đến cấp hai là cùng, nhưng Rika vẫn cho con mình học hết cấp ba.

Kindaichi khá chú ý đến Kanao. Cao gần 1m75, vóc người vạm vỡ, không hổ danh từng chơi ở vị trí tay ném trong đội bóng chày thời cấp ba. Mất sâu mũi cao, làn da mịn màng thừa hưởng từ mẹ, tóm lại là điển trai.

Bên cạnh việc kinh doanh của gia đình thì cậu cũng xốc vác làm ruộng, rồi cả trồng nho ở ngọn núi sau nhà. Gương mặt rám nắng vì lao động toát ra vẻ khỏe khoắn và đáng tin cậy. Cậu ca hát tương đối tốt, những lúc ở ngoài đồng nho đầu ghê ngoa mấy bài hát thịnh hành với chất giọng êm ái. Vậy nên phần lớn con gái trong vùng đều phát cuồng vì Kanao, coi cậu như Romeo của làng, khiến Rika lại thêm một mối lo.

Đầu Quý là cái nôi sinh ra một người nổi tiếng như Yukari, nên thanh niên nam nữ không chỉ ở làng mà khắp một dải xung quanh đều rất chuộng nhạc thịnh hành và Jazz. Lễ Obon ở vùng này muộn hơn một tháng so với Tokyo^[15], Yukari lại dự kiến về đúng dịp đó nên thanh niên trong làng đang định tổ chức một cuộc thi hát thật hoành tráng, mời cả cô tham dự. Tuy nhiên, tới giờ Yukari vẫn chưa xuất hiện.

Satoko em gái Kanao chào đời vào năm 1933, một năm sau khi cha bị sát hại. Cho đến lúc này Kindaichi vẫn chưa gặp cô lần nào. Hình như cô chỉ ru rú ở cái nhà kho tường đất, có hành lang nối sang cuối dãy nhà trệt nơi sinh hoạt của người nhà Nước nóng Kame.

Một buổi chiều nọ, tản bộ loang quanh trở về Kindaichi vô thức chọn hướng đi vào từ cửa sau thay vì cổng chính. Vừa bước qua cánh cửa gỗ nối với sân vườn, anh thoáng thấy bóng lưng một cô gái trẻ đang vội vã chạy vào nhà kho như muốn trốn tránh. Không khỏi tò mò, Kindaichi bất giác nuốt nước bọt đánh ực.

Khi nhắc tới cô gái này, Isokawa luôn tỏ vẻ sần sùi không muốn kể nhiều. Lại thêm kiểu lảng tránh người khác thế kia thì ắt phải có uẩn khúc ở đây. Trí tưởng tượng của Kindaichi bất giác bay xa, suy đoán xem liệu sự việc khủng khiếp năm xưa có thể ảnh hưởng thế nào tới một đứa trẻ còn nằm trong bụng mẹ.

Tối đó, Kindaichi dò hỏi cô phục vụ Miki khi cô này mang bữa tối tới, “Hồi chiều tôi có thấy bóng dáng một cô gái trẻ ngoài vườn, phải chăng là cô chủ Satoko?”

“Vâng, vậy là anh đã gặp cô Satoko rồi ạ?”

“Cũng không hẳn, chỉ là tôi thoáng thấy cô ấy từ đằng sau thôi. Cô Satoko lúc nào cũng ở trong nhà kho à?”

“Dạ,” Miki, khoác trên người bộ váy liền đơn giản, chỉ xoay xoay cái khay đặt trên đầu gối mà không đáp gì cụ thể hơn.

Miki năm nay có lẽ khoảng 27 tuổi, từng làm dâu một hộ nông dân ở gần đây nhưng đã bỏ về ngoại vì không hòa hợp được với mẹ chồng. Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, về nhà lại va chạm với chị dâu, may nhờ Rika bao bọc, giờ làm phục vụ và ở luôn tại Nước nóng Kame. Tuy Rika dạy bảo khá nghiêm khắc nhưng cô nàng vẫn chưa đi vào khuôn phép lắm, mồm mép tép nhảy, hay ngỗ lêu đôi mách. Ấy vậy mà hôm nay lại không hào hứng tiếp lời thế này thì hẳn là đã bị bà chủ dặn dò cấm đoán nghiêm khắc lắm đây.

“Phải công nhận là một cô gái trẻ mà chịu được cảnh ở lì trong kho không bước chân ra ngoài thì cũng tài thật.”

“Bé Satoko vốn ốm yếu nên vậy ạ,” Miki trả lời, thái độ vẫn ngập ngừng.

“Ốm yếu? Cụ thể là thế nào?”

“Tim cô ấy có vấn đề ạ. Chỉ cần đi bộ một lúc thôi là thở không ra hơi luôn.”

Một chứng bệnh nào đó liên quan tới van tim chẳng? Y học đã chỉ ra rằng thai phụ mệt mỏi quá độ hay chịu những cú sốc tâm lý có thể gây ảnh hưởng tới sức khỏe tim mạch của thai nhi. Nhưng chỉ thế thôi thì chưa đủ để giải thích cho nỗi sợ giao tiếp của cô gái.

“Bé Satoko làm gì trong kho cả ngày?”

“Tôi cũng không rõ nữa...” Miki ngần ngợ nghiêng đầu, tay vẫn xoay vòng vòng cái khay trên đầu gối. “Tôi thường thấy cô ấy đọc sách. Bé Satoko thích sách lắm.”

“Sách à? Cô ấy hay đọc thể loại nào?”

“Tôi cũng không biết ạ...” Miki nở một nụ cười gượng gạo.

Trông cô phục vụ quả không thuộc dạng để tâm người ta đọc sách gì. Nghĩ rằng có hỏi thêm cũng vô ích, Kindaichi bèn không xoáy sâu vào nữa. Trong khi anh còn đang cân nhắc chủ đề khác, Miki đã phản công, “Quý khách quan tâm tới bé Satoko quá. Mà, ở một nơi lạc hậu thế này anh không thấy chán ạ?”

“Không, tôi tới đây chính là để chán đấy chứ. Người ta nói sống càng nhàm chán thì càng thọ mà.”

“Ôi, thật chẳng ai dừng đỉnh được như anh đâu... Đúng là người có tiền có khác.”

Đâu dám, nếu có tiền thì tôi đã chẳng đến nơi khỉ ho cò gáy này... Kindaichi đã suýt thốt ra, nhưng vẫn kịp kìm lại. Nói thế thì thất lễ với nhà Nước nóng Kame quá.

Cho rằng có hỏi nữa cũng không khai thác thêm được thông tin gì về Satoko, Kindaichi đổi đề tài, “Không liên quan nhưng Yukari vẫn chưa tới nhỉ. Thấy mọi người trong làng bàn tán xôn xao suốt...”

Tưởng chừng cô phục vụ sẽ hào hứng với chủ đề này hơn, nhưng sắc mặt Miki lại xấu đi thấy rõ khiến Kindaichi không khỏi ngạc nhiên. Gương mặt tròn trĩnh phúc hậu với chiếc mũi nhỏ và làn da phủ phấn trắng như bánh dày rắc bột của Miki giờ nhẵn như bị.

“Cái con đấy!” Miki thốt lên bằng giọng sắc lẹm như thể phỉ nhổ một thứ cặn bã. “Tôi chẳng hiểu nó có gì tốt đẹp mà mọi người cứ nhặng xị hết cả lên!” Về khinh bỉ và cau có cho thấy ác cảm không hề nhẹ đối với Yukari.

“Miki từng gặp Yukari rồi à?”

“Cũng lâu rồi ạ, từ lúc nó về đây sơ tán... Hồi ấy nó còn là một đứa vừa đen vừa bẩn cơ,” Miki nhú mày như thể đang nhớ lại hình ảnh cô bé lem luốc ngày xưa.

“Tức là từ ngày cô ấy trở nên nổi tiếng thì Miki chưa gặp lần nào à?”

“Thì nó đã về đây bao giờ đâu... Nhưng khoe mông khoe ngực trên ảnh tạp chí các thứ như thế... Con gái con đứa gì mà... Như tôi chắc xấu hổ không dám nhìn mặt ai nữa rồi. Suy đến cùng cũng chỉ là đứa con hàng khóa không cha.”

“Con hàng khóa?” Kindaichi thắc mắc. “Tôi tưởng nhà mẹ đẻ của Yukari là làm nghề rèn?”

“À không, hàng khóa chỉ là tên hiệu thôi ạ. Mọi nhà ở vùng này từ xưa đều có tên hiệu cả. Như nhà tôi còn gọi là hàng mẹt nữa.”

Dĩ nhiên Kindaichi lúc đó chẳng mấy để tâm tên hiệu của nhà Bessho là hàng khóa hay gì. Tới khi anh phát hiện ra ý nghĩa trọng đại của tên hiệu thì đã quá muộn.

“Còn anh, anh thấy thế nào ạ?”

“Thấy gì thế nào cơ?”

“Chắc anh cũng thích mấy đứa con gái kiêu ấy chứ gì. Cái kiêu gần

như trên truờng ấy...”

“À vâng, cái đấy thì cũng ít nhĩều. Nhìn thế này chứ tôi vẫn là đàn ông mà, ha ha,” Kindaichi thận trọng ca ngợi nữ thần nóng bỏng kia.

“Ôi thật là đáng sợ!” Về giận dữ của Miki thể hiện rõ qua cả hơi thở và ánh mắt, nhưng không biết nghĩ gì mà cô lại lập tức ỉu xiu.

“Nhưng đàn ông đúng là đầu thế nhĩ. Người như cậu Kanao còn phải say mê con bé đó rĩ suốt ngày bàn tính chuyện tiệc tùng chào mừng rĩ hội thi hát các thứ. Đáng sợ thật!” Miki vừa cắn nhĩn vừa dọn dẹp mâm bát Kindaichi mới dùng xong.

“Nếu quý khách có việc gì thì cứ rung chuông nhĩ,” cô dặn, rĩ thất thểu rời khỏi phòng.

Không hiểu sao Kindaichi thấy nhẹ cả người. Chẳng còn hơi sức đâu để tiếp tục trêu chọc Miki, anh im lặng nhìn theo bóng dáng xa dĩn của cô. Hiện tại chỉ có mình Kindaichi làm khách ở Nước nóng Kame, nên anh hoàn toàn có thể tận hưởng cuộc sống lười biếng không bị ai làm phiền đúng theo mong muốn.

Như đã đề cập bên trên thì Nước nóng Kame nằm ở rĩa làng Đầu Quỷ, ngôi nhà gần nhất cách đó phải gần hai cây số. Mặt sau của cơ sở này là một ngọn đĩ có đĩng nho phủ kín. Chỉ cần nằm dài trong gian phòng mở toang cửa sau, là có thể thưởng thức hương thơm phảng phất dễ chịu của những chùm nho tươi ngon màu hồng phách nặng trĩu trên giàn. Đã lâu lắm rĩ anh mới được nghe thỏa thuê đến thế tiếng cúc cu mời gọi vào giấc ngủ.

Kindaichi tới đây không phải để khởi lại vụ án từ hai mươi mấy năm trước. Anh chẳng nợ nĩn tình nghĩa gì Isokawa mà phải làm như vậy. Nên anh chỉ nghe và biết những thông tin đến một cách tự nhiên, chứ không định tìm hiểu kĩ càng là nhà Yura sau đó ra sao, hay nhà Nire giờ phát đạt nhường nào. Hầu hết thời gian anh giam mình trong Nước nóng Kame, thỉnh thoảng đọc sách, sắp xếp lại đĩng ghi nhớ về những vụ án đã xử lý, còn không thì cứ thơ thĩn đến hết ngày. Kindaichi thực sự đang tận hưởng sự nhảm chán như một chú mèo.

Bởi vậy anh chẳng mấy khi đi về phía làng trong những chuyến tản bộ ban sáng hay chiều muộn, mà chỉ dạo quanh những ruộng nho sau núi là cùng. Dù vậy, Kindaichi vẫn gặp không ít người từ khi đặt chân đến đây, và

đã quen thân với một trong số đó. Cũng bởi nơi này là một cơ sở trị liệu khoáng nóng, và nhất là hiện tại, phòng giải trí của khu nhà trọ hai tầng vốn không một bóng khách lại đang được sử dụng như nơi tụ họp cho thanh niên trong làng.

Ngoài người nhà Nước nóng Kame, nhân vật mà Kindaichi chào hỏi đầu tiên sau khi đến đây là Tatara Hoan. Cũng không phải anh muốn tìm gặp Hoan làm gì. Chẳng qua là ngay sau hôm tới nơi, anh tình cờ chạm mặt ông khi nổi hứng ngâm mình trong nhà tắm chung rộng rãi thoáng đãng thay cho nhà tắm nhỏ.

Nhà tắm chung là một kiến trúc gỗ có mái chóp nhọn, khá rộng rãi và được chia làm hai gian nam-nữ, nối với dãy nhà hai tầng bằng một hành lang nhưng vẫn có thể vào trực tiếp từ vườn. Trong gian thay đồ có chất một đồng hồ mây, trên tường gắn gương nhưng thủy ngân đã bong tróc hết cả nên chẳng còn mấy tác dụng. Đằng sau cánh cửa kính cuối gian thay đồ là nhà tắm với bồn nước rộng tới hơn 30 m². Và trong bồn tắm đang trào nước ấy, có mỗi cái đầu trọc lóc của Hoan.

Kindaichi khẽ đưa mắt chào người khách đến trước rồi cũng hòa mình vào làn nước, thăm nghĩ không biết đây có phải là Tatara Hoan không. Từ cái đầu trọc và gương mặt nóng kia, anh lơ mơ nhìn ra vẻ sần sùi từng trải.

Sang đông có lẽ nước sẽ được đun nóng bằng củi, nhưng mùa hè vắng khách thì người ta để luôn ở nhiệt độ tự nhiên, chỉ ấm nhờ nắng. Đổi lại, như về sau Kindaichi được biết, gia chủ cũng chẳng thu phí khách tới tắm. Dầu sao thì nhiệt độ này cũng rất thích hợp để dùng để ngâm mình.

“Cho hỏi, không biết cậu có phải là tiên sinh mà chỉ huy Isokawa giới thiệu?”

Trong lúc Kindaichi dập dềnh trong bồn tắm, Hoan chủ động bắt chuyện. Xem ra Isokawa đã đề thêm hai chữ tiên sinh^[16] vào sau tên Kindaichi trên giấy giới thiệu.

“Vâng, cháu tên là Kindaichi Kosuke, mong chú giúp đỡ.”

“À, tôi là Tatara Hoan, cứ coi như một kẻ đã xa lánh cõi đời cũng được. Còn cậu, là thế nào với chỉ huy Isokawa?”

“Dạ, quen biết sơ sơ thôi ạ.”

Kindaichi trả lời lấy lệ. Ông già cũng không phát ý, lại tiếp tục hỏi

những đi đầu mà ai cũng sẽ thắc mắc như người không khỏe chỗ nào, định ở lại đây bao lâu.

“Thế cậu làm nghề gì?”

“À, cháu có viết lách một chút.” Kindaichi dùng ngay câu trả lời mà anh đã chuẩn bị sẵn cho những tình huống thế này.

“À, vậy nên mới ghi là tiên sinh...”

Hoan chấp nhận ngay câu trả lời, không hề đào bới thêm kiểu như viết lách thể loại nào. Chắc đây là cách ứng xử của một người từng trải chẳng.

“Thôi tôi xin phép trước... Cậu cứ tự nhiên nhé!” Hoan nói và ra khỏi bồn tắm sau một hồi nói chuyện trên trời dưới bể.

Kindaichi tự hỏi không biết Hoan đã bao nhiêu tuổi. Chắc trên dưới bảy mươi rồi, nhưng phải nói là ông còn rất sung sức, thân hình nhỏ nhắn mà rắn rỏi. Duy chỉ tay phải là có vẻ bị tật nên ông dùng khăn không được tự nhiên cho lắm.

Hầu như chi đầu nào Hoan cũng tới Nước nóng Kame, Kindaichi chạm mặt ông ở nhà tắm chung đôi ba lần nữa. Dần dà câu chuyện giữa hai người trở nên cởi mở hơn.

“Ở nông thôn thế này chắc cậu buồn chán lắm nhỉ. Thỉnh thoảng qua chỗ tôi chơi. Tuy chỉ là nhà nát chẳng đáng một xu, nhưng có mình tôi thôi nên được cái là chẳng phải để ý lễ nghi phép tắc gì đâu,” ông nói rồi chỉ đường cho Kindaichi.

Theo lời bà tám Miki thì ông Hoan tám đời vợ đã bị cô vợ thứ tám bỏ lại một mình vào năm ngoái.

Tiếp đó, Kindaichi gặp đến ông Kahei nhà Nire, người trị vì làng Đầu Quỷ như thiên hạ vẫn bảo.

Khoảng 8 giờ tối sau hôm đến đây, Kindaichi nghe thấy tiếng đàn shamisen phát ra từ gian đối ẩm nhỏ nằm ở một góc biệt lập bên hông phòng mình. Anh bất giác chăm chú lắng nghe. Tiếng đàn không hề ồn ào mà rất nhã nhặn, đúng điệu cơ bản, lại hòa quyện với tiếng suối chảy gần đó và chỉ vang lên ngắt quãng như mưa rơi nên càng thêm cuốn hút lòng người.

Kindaichi bước ra thềm nhà, trông thấy ánh nến đỏ bóng trên khung

cửa sổ tròn bên kia vườn cây, nhưng không quan sát được là có ai ở trong hay không, cũng không nghe thấy tiếng ca vang lên cùng nhịp đàn. Nếu có ai đang hát thì hẳn phải là một giai điệu trầm lắng lắm.

Lúc đó Kindaichi vẫn chưa biết Satoko luôn thu mình trong nhà kho nên ban đầu cũng tưởng tiếng đàn là của cô chủ nhà này. Nhưng nghĩ lại thì mọi người trong nhà Nước nóng Kame không ở mạn bên đấy, đang mùa vụ bận rộn nên cũng khó có thể là người làng. Chẳng lẽ có vị khách vãng lai nào dẫn theo cả ca kị từ xa đến. Đúng lúc Kindaichi còn đang đoán già đoán non, Miki mang trà tới.

“Có vị khách nào bên kia à?”

“Vâng,” Miki mỉm cười tinh nghịch.

“Ai vậy? Người từ xa đến à?”

“Dạ không, là ông chủ Nire.”

Ông chủ Nire... Kindaichi không khỏi tròn mắt ngạc nhiên khi nghe đến đây. Như anh nghe kể thì ông chủ nhà Nire tên Kahei. Nhưng đang dịp bận rộn mà Kahei lại tới hưởng lạc với ai được chứ?

“Quý khách cũng biết ông Kahei ạ?” Miki hỏi dò khi thấy Kindaichi đổi sắc mặt.

“À, không... Chỉ là, tôi nghe đồn ông ấy giàu có nhất làng... Mà ai đang chơi shamisen thế? Ca kị ở đâu đến à?”

“Không, là bà chủ ạ.”

“Bà chủ?” Kindaichi lại tròn mắt ngạc nhiên. “Chị Kika đích thân tiếp đãi sao?”

“Vâng.

“Còn ai khác nữa không?”

“Không, chỉ có hai người họ thôi ạ.”

“Ông Kahei hay qua đây lắm à?”

“Vâng, cũng khá thường xuyên ạ.”

“Và mỗi lần ông Kahei tới là chị chủ lại chơi shamisen để tiếp đãi?”

“Vâng, từ năm ngoái, sau khi bà vợ qua đời, ông Kahei có vẻ buồn hơn hẳn, hì.” Để lại một nụ cười đầy ẩn ý, Miki quay bước. Có khi chỉ vì muốn nói những điếu này nên cô mới mang trà qua đây.

Thời gian sau đó Kahei vẫn ghé qua khoảng ba ngày một lần, hình như

đầu chỉ ngồi ở gian đối ẩm, vừa nghe Rika chơi đàn vừa uống rượu.

Ấn tượng ban đầu của Kindaichi về Rika là một phụ nữ già hơn tuổi, nhưng có thể đây là cách giữ ý của bà đối với người ngoài như anh. Đây là nghĩ theo hướng tích cực, chứ nói phũ phàng thì không chừng lại là biểu hiện của tâm lý xa lánh cảnh giác. Biết đâu với người làng vốn gần gũi thân thiết thì có khả năng Rika cũng không ngại khoe chút nhan sắc xế chiều. Kindaichi đã từng bắt gặp Rika ngoài hành lang vào một tối Kahei ghé thăm, và phải nói là anh không khỏi ngạc nhiên trước gương mặt bóng mịn ung ửng hồng vì men rượu của bà, trông xuân sắc hơn ngày thường rất nhiều.

Lần đầu Kindaichi tiếp chuyện với Kahei cũng là trong nhà tắm, nhưng là nhà tắm nhỏ chứ không phải nhà tắm chung.

Đó là tối thứ tám anh ở đây, đang ngâm mình trong bể sau bữa tối, thả hồn lắng nghe tiếng suối chảy gần đó. Cánh cửa ngoài phòng thay đồ bỗng mở ra, một người đàn ông bước vào. Qua lớp cửa kính, Kindaichi liếc nhìn bóng người mới tới và đoán ra ngay là Kahei. Có vẻ đã tắm qua ở nhà trước khi đến, Kahei chỉ khoác một bộ áo Nhật mùa hè đơn giản. Ông nhanh chóng cởi bỏ quần áo và tiến vào nhà tắm.

“Chào cậu.” Như đã biết trước việc Kindaichi ở đây, Kahei cất tiếng chào hỏi với vẻ thân thiện, đôi mắt tinh anh lấp lánh ánh cười.

Kahei tuổi chừng lục tuần, mái tóc hoa tiêu húi cua, tạng người lực lưỡng với khung xương to, cao trên 1m70 và đây đặn béo tốt khác hẳn dân đen. Từ ông toát ra một vẻ thư thái khiến người ta dễ dàng nhận ra đây là một ông chủ.

“C... chào ông...” Kindaichi hấp tấp đáp lời từ trong bồn tắm.

Hòa mình vào dòng nước, Kahei tiếp tục trò chuyện bằng những chủ đề trên trời dưới bể thêm một lúc, rồi ông đột nhiên quay sang Kindaichi với ánh mắt tinh nghịch, mỉm cười rào đón, “Mà, cậu Kindaichi này, tôi mới nghe bà chủ ở đây kể cậu là do Isokawa giới thiệu đến.”

“Vâng.”

“Nghe nói cậu tới đây với danh nghĩa tác giả gì đó nhỉ...”

“Danh nghĩa đâu, tôi có viết lách thật mà.” Kindaichi giật mình khiến làn nước sóng sánh. Nghe chừng Kahei biết ít nhiều về anh.

“Ha ha ha. Y như trong mấy tiểu thuyết trinh thám nhỉ! Tôi sơ suất

quá!” Mắt Kahei vẫn hấp háy ánh cười, “Nhưng phải công nhận là chỉ huy Isokawa dai dẳng thật. Tận tâm với công việc như vậy cũng tốt...”

“Ông nói thế là có ý gì?”

“Thôi nào, cậu Kindaichi, chắc cậu đã nghe chỉ huy kể về vụ lừa đảo hai mươi ba năm trước rồi.”

“Vâng, cũng sơ sơ... thế thì sao?”

“Chẳng là từ đó trở đi Isokawa vẫn chưa nguôi thắc mắc. Hẳn cậu đã biết chuyện Genjiro chồng bà chủ ở đây bị giết nhỉ.”

“Vâng, tôi có nghe qua.”

“Nhưng thi thể của Genjiro lại được phát hiện trong tình trạng cấm đầu vào bếp, mặt mũi không còn rõ ràng. Chắc là Isokawa thấy có đi đâu không ổn. Nói thẳng ra là bản khoán, liệu nạn nhân có đúng là cậu chủ Genjiro của nhà này không. Biết đâu người bị sát hại lại là tên lừa đảo kia... Suy cho cùng, không thể nhận diện được thì cũng chẳng thể hoàn toàn loại bỏ khả năng này. Và nếu nạn nhân là tay lừa đảo thì đồng nghĩa với việc Genjiro còn sống, và một ngày kia có thể trở lại đây. Nghĩ vậy nên đó giờ Isokawa vẫn luôn đề mắt tới Nước nóng Kame...”

Kahei ngừng lại, thở một hơi rồi lại tiếp tục, mắt nhìn chăm chăm vào Kindaichi. “Thế nên, phải chăng cậu tới đây là để...”

“K... không phải...” Kindaichi vội vàng ngắt lời Kahei. “Nói vậy thì oan cho tôi quá. Tôi chỉ đến đây tĩnh dưỡng thôi ông chủ à...”

“Ông chủ? Thấy chưa, cậu biết tôi là ai còn gì. Tôi còn nghe đồn cậu đã kết thân với ông chủ nhà quan cai nữa...”

“Ha ha, nghe cứ như tôi lặn lội tới đây rồi lòng sục khắp chốn chỉ để làm sáng tỏ một vụ án từ hai mươi mấy năm trước ấy nhỉ.”

“Không phải sao?”

“Thật tình tôi đến đây chỉ để nghỉ dưỡng thôi. Tuy đúng là có nghe Isokawa kể chuyện ngày xưa thật...”

“Thế à,” Kahei lẩm bẩm, mặt thoáng nét thất vọng.

Thấy vậy, Kindaichi thán ngạc nhiên. Không lẽ người này muốn lật lại vụ án? Tại sao chứ...

“Thật là, tôi cứ tưởng cậu định tranh thủ giọt máu rơi của tay lừa đảo về làng để thu thập manh mối đấy.”

“Không, chỉ là trùng hợp thôi. Hay tiện thì lúc nào ông kể tôi nghe thêm về sự tình hình ấy được không?”

“Sẵn sàng thôi...”

“Nhà Yura, khởi nguồn của mọi chuyện, về sau ra sao ạ?”

“À, vì vụ đó mà đến năm 1935 thì Utaro cũng qua đời, nhà cửa loạn hết cả lên. Sau chiến tranh lại gặp nhiều chuyện... Nhưng giờ thì tạm đủ sống nhờ nghề trồng nho.”

“Bà góa Atsuko vẫn khỏe chứ?”

“Ừm, cũng già rồi. Mà cậu này,” mắt Kahei lại ánh lên tinh ranh. “Chắc cậu cũng nghe chỉ huy kể nhỉ! Có một đạo tôi và bà ấy... ha ha ha.”

“Vâng... là thật sao?”

“Ừ thì... chẳng phải là chuyện hay ho gì, nhưng mỗi tự dâng miệng mèo mà không xori thì chẳng phải hồ mặt đàn ông sao. Ông già bấy giờ còn sống làm ốm tôi lên với tôi, nên không kéo dài được lâu. Tôi đã 40, bà ấy cũng 38 rồi nên không viện cớ trẻ người non dạ được. Ha ha ha.” Kahei vừa dập dềnh trong làn nước vừa ôm bụng cười, nhưng chẳng mấy chốc đã nghiêm mặt trở lại. “Dù sao thì lúc nào mời cậu qua nhà, tôi sẽ kể thêm chuyện cũ cho cậu nghe. Hứa là không tiết lộ với ai về cậu.”

Tối đó Kahei vẫn thưởng rượu với Rika, nhưng về sớm hơn hẳn bình thường.

Mấy hôm tiếp theo, Kindaichi cũng có gặp lại Hoan vài lần trong nhà tắm chung vào ban ngày, nhưng phải tới tối mùng 7 tháng Tám, đúng hai tuần từ khi tới đây, Kindaichi mới ghé thăm nơi Hoan sống.

Cuộc bộ những nửa tiếng mới tới, nhưng ngôi nhà tũn tàn của Hoan vẫn là nhà dân gần Nước nóng Kame nhất. Từ đây lại cuộc bộ thêm mười lăm phút nữa mới thấy rải rác những nhà khác. Nhà Hoan nằm dưới chân núi, gần một đầm lầy khá lớn. Khi Kindaichi tới nơi, đón chào anh là hoa bèo trắng nở rộ khắp đầm lầy, cũng như tiếng ve râm ran trong những tán thông tỏa rộng như vành ô bên trên mái nhà.

Đó là một ngôi nhà tũn tàn đúng nghĩa, chỉ có một gian trà nước kiêm nhà bếp với bếp lò sưởi và một căn phòng khoảng 47 m², mái nhà không lợp ngói, tường đất không sơn trát, mấy mảnh phen tre thay cho tấm lợp trần đã ngả màu nâu đỏ cùng thời gian. Nói cho dễ nghe là thanh đạm, còn thực tế là rất xập xệ rồi.

Tuy nhiên, cũng may gia chủ có vẻ là người thích sạch sẽ nên trong nhà tương đối gọn gàng ngăn nắp. Ngay cả khi ng ồi đối diện với Hoan bên chiếc bàn làm bằng thùng các tông dán giấy nháp, Kindaichi cũng không thấy mất vệ sinh gì cả.

“Cậu xem! Tệ xá cũng được đấy chứ.” Không biết vì sao, hôm nay Hoan khá vui vẻ phấn chấn. “Gió thổi qua mặt nước như thế này là không gì sánh bằng luôn. Cả làng cũng chẳng kẻ nào có được cơ ngơi tương tự đâu.”

Đúng là những làn gió mát rượi từ ngoài đ ầm lùa vào rất dễ chịu, có đi ều Kindaichi không chịu nổi mùi hôi b ùn l ầy kèm theo. Nhưng chắc ai sống mãi ở nơi này thì r ồi cũng quen thôi.

“Cậu Kindaichi, hôm nay cậu đến đúng lúc quá.”

“Vâng, sao ạ?”

“Thật ra là tôi đang có việc muốn nhờ ai đó, nhưng nghĩ đến khả năng bị đem ra bêu riếu là bực mình, nên còn phân vân chưa biết làm thế nào. Cậu xem hộ tôi một chút được không?” Mặt Hoan ửng h ồng, ông rút ra một bì thư màu h ồng phấn chẳng hề hợp với phong cách ông, đoạn nói tiếp, kèm theo nụ cười ngượng ngùng. “Cậu tới đây hơn mười ngày r ồi, chắc cũng nghe kể ít nhi ều. Chẳng là từ trẻ tới giờ tôi đã lấy tới tám đời vợ. Cậu biết chứ?”

“Vâng, cháu có nghe...” Kindaichi nhìn thẳng vào mặt ông chủ nhà.

Yêu râu xanh lần lượt giết tám người vợ của mình trong truyền thuyết châu Âu có lẽ phải là một kẻ mặt mũi hung hiểm ác ôn lắm, còn người đàn ông râu xanh trước mắt Kindaichi lúc này thì lại rất đi ềm đạm, thậm chí còn phảng phất phong thái quý phái lịch thiệp. Cả đời phóng túng như thế mà xem chừng chưa nhằm nhò gì, vì ông vẫn giữ được vẻ đ ầy đặn khỏe khoắn, chẳng thấy ảnh hưởng của tuổi già.

“Trong số tám mụ, có người tôi không vừa ý nên đuổi đi, cũng có người chịu không nổi mà bỏ trốn. H ồi trẻ thì chủ yếu là lý do trước, còn từ sau năm mươi thì h ầu như là tôi bị người ta bỏ. Ha ha ha!” Hoan vừa cười vừa xoa mặt. “Lá thư này là của mụ vợ thứ năm tên Rin, bảo muốn quay về đây.”

Kindaichi giật mình ngạc nhiên, mắt chăm chăm nhìn Hoan. Bà vợ thứ năm của ông già râu xanh này chẳng phải cũng có mặt ở làng vào năm

1932, năm xảy ra vụ án ư?

Hoan không nhận ra sự thay đổi trên nét mặt Kindaichi.

“Cậu đọc hộ tôi được không? Chẳng có gì nhạy cảm lắm đâu.” Ông nói với vẻ hí hửng như con nít.

Không còn cách nào khác, Kindaichi đành đưa mắt xuống lá thư Hoan đưa, thư viết trên giấy chuyên dành cho các bà các cô. Trong thư là những câu từ lưu loát đặc trưng của phụ nữ, nội dung là tuổi già khiến bản thân cảm thấy cô đơn hơn, được biết đảng ấy còn có một thân một mình nên hay là để tôi về đây góp gạo thổi cơm chung. Rồi thì hãy bỏ qua chuyện cũ để cùng nhau an hưởng tuổi già cho đỡ cô đơn hiu quạnh vân vân.

“Ra là thế ạ,” Kindaichi nói, lòng cũng hơi xúc động. “Tốt quá rồi,” anh nói và đưa trả lá thư cho Hoan.

Đôi mắt hấp háy của ông già không giấu nổi sự vui mừng, “Cậu cũng nghĩ vậy phải không. Lúc trước tôi hận mù lòa, đọc những dòng hồi lỗi này đâm ra lại thương. Tôi đã định hồi âm luôn, nhưng cậu thấy đấy.”

Hoan giờ bàn tay phải buông thõng ra trước. Dường như nó không mấy khi được sử dụng nên thoái hóa hơn hẳn tay trái. “Tôi đang tính tìm ai viết hộ thì đúng lúc cậu đến, không biết cậu có thể giúp ghi lại những gì tôi nói được không?”

“Vâng, được ạ. Gì chứ chuyện nhỏ này thì cứ để cháu...” Kindaichi vui vẻ nhận lời.

“Tốt quá tốt quá. Vào việc luôn thôi nhỉ...” Hoan hồi hải chuẩn bị giấy bút phong bì, đem ra chiếc bàn làm bằng thùng các tông. “Nào, cậu viết cho tôi thế này nhé.”

Kindaichi chép lại theo lời Hoan đọc, đại loại là nếu vậy thì đảng ấy cứ về, tôi ở một mình cũng có nhiều cái bất tiện nên luôn hoan nghênh, lần này hãy cùng sống hòa thuận, tôi già yếu rồi nên không làm liều hay đối xử tệ với đảng ấy như hồi xưa đâu, đọc được thì hãy về đi nhé... Có lẽ Hoan cũng cố hết sức để giữ vẻ nghiêm nghị, nhưng do quá mừng mà ông đã dầm xuống nước trong câu từ làm Kindaichi phải căn chỉnh lại đôi chút.

“Cảm ơn cậu nhiều lắm. Thế là tôi được cứu rồi.”

“Để cháu viết luôn địa chỉ cho chú nhé,” Kindaichi nói rồi lật mặt sau bì thư của Rin. “Gửi bà Kuribayashi Rin, nhà Machida, 2-36 phường NishiyanaIwara, quận Hyogo, thành phố Kobe...”

Kindaichi vừa viết vừa hỏi Hoan, “Chú Hoan này, chữ viết trong thư đẹp phết nhỉ, là của bà Rin ả?”

“Đâu có, con người ấy làm sao mà viết đẹp như vậy được. Chắc nhờ ai viết hộ giống tôi thôi.”

Thấy Hoan rồi rít như con nít khi nghe tin người vợ thứ năm sắp về, Kindaichi cũng ngại không muốn hỏi đến vụ án ngày xưa. Rốt cuộc chuyến viếng thăm hôm đó gần như chỉ để viết thư hộ Hoan.

Làng Đầu Quỷ trở nên náo nhiệt nhờ tin báo chính thức rằng Yukari sẽ đến vào ngày 11. Tối xuống, phòng giải trí ở khu nhà trọ chung của Nước nóng Kame lại trở thành nơi nam nữ thanh niên trong làng tụ tập bàn bạc sôi nổi kể càng về buổi tiệc chào mừng.

Trước hôm Yukari tới nơi, tức mừng 10 tháng Tám, là ngày giỗ của Yura Utaro, mất năm 1935. Bà chủ Nước nóng Kame đã đi phụ giúp giỗ chạp từ quá trưa, còn Kindaichi cũng có việc phải vượt đèo Sennin lúc chiều tối. Bên kia đèo là một thị trấn nhỏ thuộc tỉnh Hyogo có tên Soja. Kindaichi có chút công chuyện ở đây và đã định bụng sẽ nán lại một đêm nếu muện mới xong việc. Trước khi đi anh nhắn với người ở Nước nóng Kame như vậy.

Lúc Kindaichi tới đèo thì bốn bề đã nhuộm màu hoàng hôn. Ở cả hai bên chân đèo đã lác đác lên đèn. Tối gần đỉnh đèo, Kindaichi bắt gặp một bà già đầu quấn khăn, lưng đeo một bọc đồ to. Do bà phải còng lưng vác đồ nên anh không nhìn rõ mặt, chỉ nhớ là có vài sợi tóc bạc lộ ra từ lớp khăn quấn đầu cùng chiếc quần vải sọc nhỏ kiểu túm gấu truyền thống. Bà xỏ tất trắng đã ngả màu cháo lòng và đôi dép cói ngắn không đủ ôm hết gót. Hình như để chống nắng hay gì đó mà bà còn đeo cả các miếng bọc cổ tay, ống chân nữa thì phải...

Tất nhiên đây là sau này nghĩ lại, chứ ngay lúc ấy thì Kindaichi chẳng mấy bận tâm về bà già. Khi hai người đi ngang qua nhau, bà còng lưng hạ thấp đầu hơn nữa, miệng lầm bầm vài câu khiến Kindaichi không khỏi dừng người dừng bước, “Xin thứ lỗi vì đã làm phiền. Tôi là Rin đây. Tôi mới về lại nhà quan cai, mong được giúp đỡ.” Nói bằng giọng lí nhí chỉ vừa đủ nghe xong, bà già lại lê đôi dép cói ngắn cũn hướng xuống đèo, tiến về phía làng Đầu Quỷ.

Sau này, mỗi lần nhớ lại cảnh đó, Kindaichi không khỏi nổi da gà. Ngoài anh ra thì còn năm, sáu người khác bắt gặp bà, và ai cũng nghe bà lẩm bẩm tương tự. Tuy nhiên do trời đã nhá nhem và tư thế còng lưng cúi mặt, không một ai nhìn rõ mặt bà.

Trong ánh chi ầu tà ma mị giờ Dậu ngày mùng 10 tháng Tám năm 1955 ấy, bà già tự xưng là Rin đã vượt đèo Sennin tới làng Đầu Quỷ như một bóng ma, mang theo mình nỗi khiếp sợ rợn người cùng những bí ẩn chưa có lời giải bọc trong gói đồ trên lưng...

Nhưng tối hôm ấy, Kindaichi vẫn chưa tưởng tượng nổi một viễn cảnh như vậy. Thậm chí anh còn thấy ấm lòng, “À, hóa ra bà già chính là Rin, người vợ thứ năm của ông già râu xanh.” Và sải bước tiếp sang bên kia đền Sennin.

Với ý định quay lại Nước nóng Kame trước khi sang ngày mới, Kindaichi đã chuẩn bị sẵn cả đèn pin, nhưng rồi cuộc anh vẫn phải tá túc một đêm ở Soja do cơn mưa dông lớn đột ngột đổ bộ vào vùng này lúc 9 giờ tối.

Kindaichi biết là thời tiết miền núi dễ thay đổi thất thường, nhưng phải lâu lắm rồi anh mới trải nghiệm một cơn mưa đông dữ dội như tối đó. Tiếng sấm rền rền dội vang giữa những dãy núi tưởng chừng làm rung chuyển cả mặt đất. Trời cứ mưa như trút nước suốt hơn hai tiếng đồng hồ. May là Kindaichi đã lường trước khả năng phải ở lại Soja một đêm nên đã hỏi bà chủ Rika và được chỉ cho một lữ quán thôn quê tên Izutsu. Bà chủ Ito của Izutsu vốn là người làng Đầu Quỷ lấy chồng ở đây.

Trong khi Ito vội vàng đóng rèm chắn mưa từ gian khách nằm biệt lập với phần còn lại của ngôi nhà, Kindaichi đứng bên hiên nhìn về phía đền Sennin để thấy một tia chớp rực sáng chói mắt như muốn xé nát màn đêm. Giữa hàng loạt tiếng sấm đùng đoàng vang vọng không ngớt, bỗng có một âm thanh trầm đục dội tới tận tâm can anh. Dường như sét đã đánh trúng nơi nào đó, gây nên một cột lửa xa xa trong làn mưa xối xả.

Vào đêm vui của hai con người lâu ngày mới gặp lại như Hoan và bà vợ thứ năm của ông mà trời lại dở chứng thế này, thật vừa buồn cười vừa tội nghiệp. Kindaichi thẫn thờ nghĩ.

Thế mà... Nếu Kindaichi biết được chuyện gì đã xảy ra, hay nói đúng hơn là đang xảy ra trong ngôi nhà tranh bên bờ đầm của Hoan, hẳn anh không thể đứng đĩnh như vậy.

Khoảng 12 giờ đêm mưa bắt đầu ngớt, sáng hôm sau trời lại nắng đẹp như thể h ồi đêm không hề mưa gió gì. Tối qua cúp điện từ khoảng 10 giờ, lại thêm nhà đột tứ tung nên Kindaichi mãi mới ngủ được. Hơn 9 giờ sáng, anh choàng tỉnh vì tiếng pháo hoa từ xa vọng lại. Mơ màng lắng nghe tiếng pháo hoa, Kindaichi nhớ ra hôm nay là ngày mà nữ thần nóng bỏng về làng. Khi ánh nắng xuyên qua rèm đã gay gắt hơn, anh mới vội vàng tỉnh hẳn.

Kindaichi bật dậy, cuống cu ờng tìm chiếc đồng hồ đeo tay đặt cạnh gối. 9 giờ 30 phút. Anh vội vã cuốn một tấm rèm lên và thấy bên ngoài nắng chói chang. Kindaichi dụi mắt với vẻ ngán ngẫm. Anh đã định sáng nay sẽ dậy thật sớm để về làng khi trời còn mát, và đã nói trước với bà chủ quán như vậy. Soja cách làng Đầu Quỷ khoảng sáu cây số, đi chỉ mất tiếng rưỡi, nhưng Kindaichi chẳng muốn phải vượt đèo giữa trưa hè chút nào. Dù rằng có thể gọi xe kéo, nhưng thật tình anh chẳng muốn nếm trải lần nữa cái nóng ẩm h ần hập trong dù che.

Lúc Kindaichi ng ồi vào bàn dùng bữa ăn không biết là cho sáng hay trưa thì đã hơn 10 giờ. Ito tự dọn đồ ăn lên, thấy thế thì nói với vẻ áy náy, “Mong quý khách thứ lỗi. Tôi đã định đánh thức, nhưng thấy cậu ngủ say quá nên lại thôi...”

“Không sao đâu. Tôi cũng không có việc gì gấp, chắc sẽ lưu lại đây thêm một lúc nữa đợi mát trời r ồi về”

“Vậy ạ. Cứ tưởng tối qua mưa rào xong trời sẽ mát hơn, thế mà lại nóng thế này.”

Ito lấy ống tay áo kimono bằng vải lanh chấm bớt mồ hôi trên sống mũi, ra chiều nóng lắ. Tiếng pháo hoa ðùng ðoàng giữa nắng hè rực lửa càng khiến không khí có vẻ ñồng nực hơn.

“Mà trận mưa ðông tối qua khiếp thật chị nhỉ! Không biết có thiệt hại gì không?”

“Bên Đầu Quỷ có mấy chỗ mạn sau núi bị sét đánh thì phải. Nhưng nghe pháo hoa náo nhiệt thế kia thì chắc không có gì đáng kể đâu ạ.” Dứt lời, Ito quay qua nhìn Kindaichi chằm chằm. “Tôi nghe bảo quý khách ðang

ở Nước nóng Kame, phải chăng là có gì liên quan tới người mang tên Ozora Yukari?”

“Không, đâu có... Tôi không ngờ mình lại đến đúng dịp trọng đại đấy. Công nhận cô nàng này nổi tiếng thật. Chị có quen biết gì ạ?”

“Không, bé Chieko thì tôi không rõ lắm. Nếu là Harue mẹ cô bé thì...”

Ito năm nay chừng ngũ tuần. Giờ là năm 1955, tức là khi vụ án kia xảy ra chắc bà đã đi lấy chồng rồi... Tuy nhiên, Kindaichi vẫn hỏi thử, “Năm năm 1932 thì chị đã đến đây làm dâu chưa ạ?”

“Rồi ạ, lúc ấy tôi còn có con rồi. Nhưng mà Harue thường xuyên ghé sang. Với một người đàn ông,” Ito nở nụ cười đầy ẩn ý.

Kindaichi không khỏi giật mình, “Người đàn ông, phải chăng là tay lừa đảo Onda?”

“Ồ, quý khách nghe rồi ạ?”

“Tôi ở bên làng đã hai tuần, lại thêm sự kiện Yukari vinh quy bái tổ nên nghiêm nhiên được nghe kể chuyện xưa thôi. Vậy là chị biết gã Onda đấy à?”

“Vâng, lúc đầu là do nhà quan cai giới thiệu. Cậu biết nhà quan cai chứ?”

“Biết chứ. Ông già Tataro Hoan phải không ạ? Tôi còn qua thăm nhà ông rồi.”

“Ồ thế cơ à? Quý hóa quá. Tôi đây được ông chủ nhà quan cai giúp đỡ rất nhiều từ hồi trẻ đấy ạ. Sang bên này làm dâu cũng là nhờ ông ấy cả. Một người bao bọc tốt tính nhưng lại tin người quá, nên mới bị kẻ gian lừa phỉnh. Nhiều khi nghĩ tội nghiệp thật.” Có vẻ như việc quen biết Hoan giúp Kindaichi trông đáng tin cậy hơn, nên Ito tiếp chuyện hồ hởi hẳn lên.

“Hồi đó Onda mượn gian phụ nhà Hoan làm nơi tá túc nhỉ?”

“Phải, nhưng ở đó khó mà tâm sự riêng tư được nên họ hay bí mật hẹn gặp ở đây. Tôi nhớ lúc ấy bé Harue mới tầm 16 tuổi. Tuy làm nghề này nhưng tôi vẫn nói với chồng, bấy giờ còn sống, ngần ấy tuổi thì nhỏ quá, con gái phải cẩn thận giữ mình. Ông chủ nhà quan cai vốn phóng khoáng nên cứ cười bảo mặc kệ đi, dọa là cản trở tình duyên của người khác, sẽ bị ngựa đá chết.”

“Khi xảy ra chuyện hẳn mọi người bất ngờ lắm?”

“Tất nhiên rồi ạ...”

“Thế cảnh sát có biết không? Việc Onda dùng nơi đây làm địa điểm hò hẹn ấy?”

“Cái đó thì... là thế này quý khách ạ,” Ito nhích tới trước một chút rồi mới tiếp tục. “Ông nhà tôi vốn hay để ý tiểu tiết, nên cũng bận tâm mãi. Về sau tìm đến hỏi ý kiến ông chủ nhà quan cai thì lại được khuyên là kệ đi, nếu ai hỏi... tức là nếu cảnh sát mà đến đi đầu tra ấy, thì có gì nói nấy, chứ chẳng cần tự đi trình báo là gã thuê phòng ở đây để hẹn hò đâu. Cảnh sát không đến đi đầu tra, nên mọi chuyện cứ thế trôi vào quên lãng. Đối với ông thì cảnh sát chẳng là cái đinh gì, lại thêm câu cửa miệng kệ đi kệ đi nữa... Giá mà ông ấy đừng cái gì cũng kệ thì chưa chắc mọi sự thành ra như thế, ha ha.”

Nói là nói vậy, mỗi lần nhắc đến ông chủ nhà quan cai mắt Ito vẫn ánh lên nét hoài niệm, không chứa đựng chút ác cảm nào.

“Nghe bảo cuối cùng không ai nắm được tung tích thân phận của tay Onda kia. Chị có biết gì hơn không?”

“Tôi chẳng bận tâm xem gã ta từ xó nào chui ra đâu ạ. Chỉ có Harue là đáng thương thôi. Về sau cô bé vẫn thường xuyên ghé qua đây hỏi xem có tin tức gì không, để rồi lần nào cũng thút thít ra về. Ấy vậy mà đứa trẻ chào đời ngày đó nay đã thành danh... Vận mệnh con người đúng là không ai đoán trước được.”

Ito nói với giọng xúc động, nhưng Kindaichi lại để ý tới một vấn đề khác, “Hay là Hoan biết đi đâu gì nhỉ?”

“Tôi không rõ. Con người ấy từ xưa đã có gì đấy vượt trên thường thức rồi. Nhưng quý khách ạ, tôi vẫn cảm thấy tay Onda kia không phải kẻ gây ra chuyện tàn nhẫn đến vậy. Hồi còn sống ông nhà tôi hay bảo thế. Cơ mà dẫu sao khi ấy người ta vẫn còn trẻ tuổi bồng bột và làm nhiều việc không đứng đắn nữa.”

“Không đứng đắn?” Kindaichi bất giác nhìn thẳng vào Ito sau khi nghe những lời vừa rồi. “Nói vậy là Onda còn qua lại với cả những cô gái khác ngoài mẹ của Yukari?”

“Ôi, tôi lại nói gì thế này...” Nghe thắc mắc mới nhận ra mình vừa lỡ lời, Ito giật mình, mặt lộ rõ vẻ bối rối. “Không có gì đâu quý khách ạ, là chuyện từ ngày xưa rồi. Thôi cậu cứ tự nhiên nhé... Mà cậu không cần bừa

trưa nhỉ?”

Ito thu dọn bát đũa và vội vàng rời đi, thái độ như thể tự trách mình có tuổi mà không biết giữ mồm giữ miệng. Kindaichi dõi mắt theo bà ta, đầu óc vẫn bận rộn hoạt động. Theo như Ito kể thì ngoài Harue, Onda còn có quan hệ với người khác. Cho dù là ai thì xét việc Isokawa không đề cập tới đủ thấy đây là một vấn đề bẽ bối và đã luôn được bưng bít, chỉ người làm công việc liên quan như Ito mới nắm được. Có vẻ như cơ quan điều tra đương thời đã thiếu sót lớn khi để lọt sự tồn tại của lũ quán Izutsu.

Nhưng dẫu sao thì như Ito nói, đó là chuyện từ ngày xưa rồi. Nghĩ vậy, Kindaichi liền chuyển sự chú ý sang tờ báo mà bà vừa đem tới. Chiếm trọn trang xã hội là bài báo về Yukari.

Bên cạnh ảnh chân dung của cô gái, còn có cả ảnh biệt thự Yukari, ngôi nhà mà cô xây cho vợ chồng Ryota. Tuy đã ở làng hơn chục ngày nhưng do nó nằm ngược hướng với Nước nóng Kame nên Kindaichi chưa có dịp chiêm ngưỡng. Nhìn qua ảnh thì phải công nhận hoành tráng thật. Kiểu dáng thiết kế chi cầu theo ý thích của vợ chồng Ryota, nhưng thợ thuyền đầu từ tận Tokyo tới nên nhìn không khác gì mấy biệt thự ở kinh thành.

Trong khi đọc bài báo, Kindaichi hơi ngạc nhiên vì hai cái tên.

Tháng Ba năm 1945, khi về quê sơ tán tránh đợt không kích lớn vào Kobe, Yukari mới được 12 tuổi. Cố nhiên là cô bé đã học một năm tiểu học tại làng Đầu Quỷ, và trong bài viết có đoạn hai người bạn cùng khóa của cô là Yura Yasuko và Nire Fumiko kể về kỉ niệm ngày nhỏ với Yukari. Điều khiến Kindaichi chú ý ở đây là hai cái tên Nire và Yura chứ không hẳn là nội dung câu chuyện đầy hoài niệm kia.

Là bạn cùng khóa của Yukari nên năm nay hai cô này chắc cũng hai mươi hai xuân xanh. Xét độ tuổi, có lẽ Yasuko con gái Utaro, còn Fumiko là con Kahei. Satoko nhà Nước nóng Kame cũng 22 tuổi nên nhiều khả năng cùng khóa với bọn họ.

Phát hiện này đem đến cho Kindaichi một cảm giác bồn chồn lạ thường. Về phía nhà Nire thì không có gì để nói, nhưng ân oán giữa hai nhà Yura và Aoike với cha của Yukari vốn không phải dễ dàng bỏ qua. Cha của Satoko là do cha Yukari giết hại, còn cha Yasuko vì lẽ đó mà qua đời. Nói một cách cổ hủ thì Yukari chính là con gái của kẻ thù giết cha đối với Yasuko và Satoko. Cho dù là lịch sự đối đãi thì không lý nào con gái nhà

Yura lại có thể chào đón con gái của tay lừa đảo sát nhân, kẻ thủ ác của mọi chuyện, vinh quy bái tổ về làng.

Tiếng pháo hoa từ phía làng Đầu Quỷ vẫn tiếp tục vang vọng, đến quá trưa thì ngay ở thị trấn Soja cũng bắt đầu bắn pháo. Trong khi Kindaichi còn đang bất ngờ thì Ito bước vào, mang theo khay thủy tinh bày mấy quả đào mật. Xem chừng bà vẫn còn đi đầu muốn nói.

“Đào còn mát đây, mời cậu dùng.”

“Cảm ơn chị. Mà thị trấn bên này bắt đầu bắn pháo hoa rồi nhỉ.”

“Bày vẽ khiếp thật đấy, cứ như thiên tử giáng lâm vậy...” Ito cười trừ, tay bắt đầu gọt đào.

Thời chiến, quân đội có làm một con đường quân dụng dẫn từ Kobe về vùng Sakushu mạn Đông Bắc tỉnh Okayama, đi qua mé ngoài của thị trấn này. Ngày nay thì vẫn có xe buýt chạy qua, và cũng là tuyến đường Yukari ngồi xe hơi trở về.

Kindaichi gắng hỏi thêm về Yura Yasuko và Nire Fumiko, và quả nhiên anh đoán không sai. Thêm vào đó thì Ito còn cho biết là nhà Yura có năm người và hiện do cụ Ioko 82 tuổi buông rèm chấp chính. Ngay Atsuko cứng cỏi là thế mà cũng không dám nghênh ngang trước mặt bà mẹ chồng tiếng là đã thoái lui về hậu trường.

“Ha ha, Atsuko là người đàn bà thép khiến đàn ông phải nể mặt như vậy sao?”

“Từ xưa mọi người đã đồn đại thế rồi. Nhưng đúng như người ta nói, đàn bà sâu sắc như coi đưng trầu, phụ nữ sắc sảo quá nhiều lúc lại rắc rối. Việc Utaro bị Onda cho vào trong vốn xuất phát từ sự hậu thuẫn của bà Atsuko.”

“Nghĩa là nghe vợ xúi nên ông ấy mới hợp tác với Onda?”

“Vâng. Ông nhà đấy vốn trăn trối thôi, nhưng bà vợ Atsuko lại rất hiếu thắng, không muốn thua kém nhà Nire, nên mới thành ra như vậy. Đây cũng là lý do khiến Atsuko không mọc mũi sủi tăm gì được trước bà mẹ chồng Ioko, dù trên danh nghĩa cụ không nhúng tay vào việc gia tộc nữa.”

Ba người còn lại trong nhà Yura là cậu con nối dõi tên Toshiro, cô vợ Eiko, và Yasuko, người đã xuất hiện trên mặt báo. Giữa Toshiro và Yasuko có một nam một nữ nữa, nhưng cậu con thứ mất trong chiến tranh, cô con gái lớn đã đi lấy chồng nên giờ ở nhà còn có năm người vừa kể. Toshiro

đã 33 tuổi, nhưng năm kia mới đi lính ở Siberia về, năm ngoái mới kết hôn, nên vẫn chưa có con.

“Toshiro cũng khổ, chôn chân mãi ở Siberia, về được nhà thì ruộng vườn lại bị tịch thu cả... Thêm thiên hạ dè bủ là của cải phi nghĩa thì khó giữ lâu.”

“À, kẻ gian lừa phỉnh nhà quan cai mà lúc trước chị nói là chỉ nhà Yura nhỉ?”

“Utarō thì như tôi đã nói, vốn rất trăn trăn và là một chủ gia đình đời thứ ba điển hình. Nhưng hai đời trước đó đều nổi tiếng thường xuyên gây nghiệp cả.”

Kindaichi nhân tiện hỏi thêm về nhà Nire và được biết gia đình này hiện có tám người, đứng đầu là Kahei mới góa vợ từ năm ngoái. Tiếp đến là cậu con nối dõi tên Naohei và cô vợ Michiko. Naohei năm nay 35 tuổi, phục viên Mãn Châu về liền kết hôn ngay nên giờ đã có ba mụn con. Ngoài ra thì còn có cậu thứ Katsuhei và cô út Fumiko, tổng cộng là tám người. Kahei còn hai cô con gái khác nhưng đều đã về nhà chồng.

“Mà chị chủ này,” Kindaichi đợi Ito nói xong rồi mới mở lời. “Lúc đọc báo tôi có thắc mắc một điểm. Hồi trước, con gái Onda, con gái hai nhà Yura và Nire, rồi con gái nhà Nước nóng Kame nữa, đều bằng tuổi và học cùng một lớp cả ư?”

Ito không trả lời ngay. Do bà cúi mặt gọt đào nên Kindaichi không thấy rõ biểu cảm, sau một khoảng lặng, đến khi lên tiếng lại thì giọng bà như lạc hẳn đi, “Vì việc ấy nên ông chủ nhà quan cai vẫn lo đấy.”

“Hoan lo gì cơ?”

“Chẳng là ông ấy từng nói cô Harue muốn vùng tiền xây nhà thì tùy, nhưng đâu nhất thiết phải dẫn cả Chieko về nơi quê mùa này làm chi. Mong là không có chuyện gì bất trắc xảy ra...”

“Chị linh tính là sẽ có chuyện gì sao?”

“Không, là ông chủ nhà quan cai ấy ạ. Mà con người đó nửa lo nửa hứng ngóng chờ nữa cơ. Tôi gọt xong rồi, mời quý khách dùng đào.” Ito quay sang phía khác như thể bị chói mắt, tránh cái nhìn của Kindaichi.

“Vâng, cảm ơn chị.” Vừa đưa miếng đào mát lạnh lên miệng, Kindaichi vừa tiếp tục dòng suy nghĩ.

Những người này... Tatara Hoan, rồi người phụ nữ ngồi trước mặt

anh, chắc chắn có biết một sự thật vô cùng trọng đại nào đó đằng sau vụ án năm 1932... Nhưng giờ có hỏi thì họ cũng chẳng đời nào nói đâu.

“À mà...” Kindaichi đổi sang một chuyện anh mới sức nhớ ra, miệng vẫn nhai đào. “Chắc chị biết một người tên Rin chứ ạ? Bà vợ thứ năm của Hoan ấy...”

“Vâng, tôi biết khá rõ, nhưng mà sao ạ?” Ito hỏi ngược lại với ánh mắt bất an.

“Bà ấy mới quay về với ông chồng cũ đấy. Ha ha.”

Kindaichi kể mà lòng ấm áp, nhưng Ito lại nhìn anh một cách hoang mang.

“Cậu... nói vậy là sao?” Bà hỏi ngay.

“Là vậy đấy. Bà Rin chủ động gửi thư bảo cả hai già cả rồi nên hãy làm lành thôi, xong Hoan nhờ tôi viết hời âm.” Kindaichi thuật lại sự tình mấy hôm trước, không quên kể mình gặp bà già tự xưng là Rin trên đèo chiêu qua. Nghe vậy, mặt Ito tái mét đi. Bất ngờ trước biểu hiện ấy, Kindaichi vội hỏi, “Có chuyện gì sao? Rin không nên về đây ư?”

“Không, việc này, sau đó thì...” Ito nói với hơi thở đứt quãng. “Ông chủ nhà quan cai có nói gì không? Về thư Rin ấy?”

“Ông mừng lắm. Cứ phấn khởi ra vào như trẻ con. Nhưng, á, chị sao vậy?”

Sắc mặt Ito tím tái dần, ánh mắt thì cứ như tối sầm tới nơi, khiến Kindaichi không khỏi ngỡ ngàng. Anh đang định đứng dậy thì một đám thanh niên hò reo ồa vào.

Giống như nhiều lữ quán khác, giữa nhà trước và nhà sau của Izutsu có một khoảnh vườn. Phăng phăng băng qua khoảnh vườn đó để tiến về hướng này chính là thanh niên làng Đầu Quỷ. Ba nam hai nữ, trong đó có cả Kanao nhà Nước nóng Kame. Mấy anh con trai đều rất hồ hởi.

“Ồ, mấy đứa, sao lại đến đây hết thế này... Có việc gì à?”

Dường như đối với Ito, sự xuất hiện của năm thanh niên này là một liều thuốc hiệu quả giúp bà sức tỉnh lại ngay khi sắp ngất. Bà vội đưa tay áo quạt nước mắt và hỏi, “Có chuyện gì à?”

“Mẹ, mẹ à.” Lẫn trong đám thanh niên còn có cả cô con dâu trẻ măng tên Teru của lữ quán Izutsu. Mặt cô ửng đỏ như mận vì háo hức. “Chuyện lớn lắm luôn ạ. Con vừa nghe anh Katsuhei thông báo xong. Yukari sẽ đến đây đây.”

“Ồ, bé Chieko tới đây sao? Có thật không?”

“Có gì mà thật với không thật đâu ạ,” một thanh niên vừa nói vừa buông mình xuống mép hiên. “Ồ, có quà ngon này.” Chẳng hề ngại ngùng, cậu ta vớ tay lấy một miếng đào, cố tình đảo mắt một lượt rồi mới tiếp tục. “Cô à, cô đừng ngạc nhiên quá nhé. Có điện thoại từ Kobe báo với chính quyền làng là Yukari sẽ ghé qua đây nghỉ chân trước khi về làng đấy,” cậu ta nhồm nhoàm nhai đào.

Kindaichi biết thanh niên này. Cậu ta thường cùng Kanao chủ trì các cuộc họp bàn của đám thanh niên làng Đầu Quỷ tại phòng giải trí Nước nóng Kame. Theo như Ito vừa kể thì cậu ta chính là Katsuhei, con trai thứ của Kahei. Cách cậu ta đảo mắt một cách tinh ranh khi nói chuyện đúng là giống cha. Tuy không nam tính và to cao như Kahei, nhưng hôm nay trông cậu ra dáng đàn ông hơn hẳn với mái tóc rẽ ngôi trái đằng hoàng và chiếc áo sơ mi cổ bẻ tinh tươm lịch thiệp.

“Ồ, thật hả Kanao?”

“Vâng, thật đấy cô ạ,” Kanao nở nụ cười với vẻ điềm tĩnh. Cậu chàng này lúc nào cũng tươi cười và điềm tĩnh như vậy.

“Sợ đến bất ngờ quá lại làm cô cuống nên ban nãy mẹ Yukari có gọi điện nhờ báo trước cho cô biết. Thế là phó chủ tịch cử bọn cháu đến đây.”

“Ôi thật là, Harue vẫn còn nhớ đến tôi cơ đấy,” Ito vừa bối rối vừa cảm động.

Giả sử Ito mà có chút ác cảm nào với mẹ con Yukari thì trong giây phút này đây chắc đã hoàn toàn tan biến.

“Phải nhớ thì mới ghé qua đây chứ. Mà không, phải là viếng thăm chứ. Cô phải tiếp đón cho tử tế nhé, như tiêu chuẩn quốc khách ấy.”

“Thôi nào anh ba, gì mà quốc khách cơ chứ.”

“Fumiko, anh mày nói thế có gì không được à?”

“Vâng, cứ vẽ chuyện thôi, Yasuko nhỉ?”

“He he.”

“Thế này thì phải gọi là hương khách^[17] mới đúng chứ Katsuhei. Đúng không nhóc Goro.”

“Em xin phép không ý kiến. Dù sao cũng là cô em mà.”

“Thôi kiểu cô cháu đẩy đi Goro, nghe tội Yukari lắm.” Kanao nhắc cậu bạn, vẫn với vẻ điềm tĩnh quen thuộc. Cậu Goro này xem ra là cháu nội của Bessho Ryota. Tức là anh em họ với Chieko/Ozora Yukari nếu xét huyết thống, nhưng trên hộ tịch thì Yukari lại thành cô của Goro. Trông cậu chàng chừng hăm hai hăm ba.

“Ha ha ha. Hương khách à, tiêu chuẩn hạ nhanh quá nhỉ. Mà cả mẹ trẻ Kanao và nhóc Goro không ăn đào à. Mát lắm đấy. Cho bọn nó mấy miếng cô nhé?”

“À, ừ, mấy đứa ăn đi. Teru, con còn đứng đấy thần thờ gì nữa, mau lấy thêm đào ra đây. Mà Katsuhei à, Harue và Chieko khoảng mấy giờ đến thế?”

“À phải rồi, nghe nói là tầm 4 giờ họ sẽ tới ạ. Bây giờ gần 2 giờ, nên còn hai tiếng nữa cơ.”

“Ôi, thế là mấy đứa cất công chạy sang chỉ để báo tin ư?”

“Dạ, một phần thôi, còn chủ yếu bọn cháu định nhân tiện tới đây đón đoàn luôn. Gì thì gì, vẫn là cô gái tầm cỡ quốc khách cơ mà.”

“Vậy sao, thế nên cả Fumiko và cô chủ Yura cũng...”

Không hiểu sao nhưng trong giọng Ito có chút gì ghen ngào.

“Có gì đâu cô, chẳng qua đám này mà tỏ ra lạnh nhạt thì sẽ bị nghĩ là ghen tị với thành công của Yukari, nên chúng nó mới cẩn răng mà đi đón đấy.”

“Ôi anh ba thật đáng ghét quá đi! Anh mà cứ nói thế là bọn em về luôn đấy, Yasuko nhỉ.”

“Khì khì.”

“Ha ha, xin lỗi xin lỗi, cho anh rút lại câu vừa rồi. Thật ra là do mẹ trẻ Kanao rủ đi. Thế thôi là chúng gật đầu ngay tấp lự chẳng cần suy nghĩ gì. Chỉ cần mẹ trẻ Kanao lên tiếng là đám con gái trong làng đều ngoan ngoãn nghe lời hết.” Katsuhei vừa cắn đào vừa xía xói với vẻ bất bình. Nhưng trong những lời xía xói đó không có chút ác ý nào.

“Mẹ trẻ Kanao là Romeo của làng mà.” Goro vừa nhai đào vừa góp lời

một cách thần nhiên. Có lẽ cậu chàng chuyên đóng vai phụ họa mua vui.

“Thôi nói linh tinh đi Katsuhei.” Kanao không khỏi ngượng ngùng trước sự trêu chọc của bạn bè. Gương mặt rúm rắng của cậu ửng đỏ. “Mà cô ời, chắc cô chuẩn bị d`ần đi là vừa đấy. Có gì cần thì bọn cháu giúp luôn cho.”

“Ồi tôi thật là, cứ ngẩn ngơ mãi thôi. Teru, con mau đi gọi cô ở đằng sau tới đây. Ít ra phải dọn dẹp qua phòng khác mới được... Mọi người cứ ở đây đợi đoàn Chieko nhé...”

“Vâng, bọn cháu sẽ đợi.”

“À, đúng rồi, Kanao biết quý khách đây đúng không? Là khách bên làng mà.”

“Vâng, cháu biết chứ. Mong anh Kindaichi thứ lỗi, bọn em thất lễ quá.”

“Có gì đâu mà. Cậu Kanao vất vả nhĩ.”

“Ha ha, đừng trêu cậu ấy như vậy chứ. Đây là vinh dự của cả làng quê này đấy. Cô à, ở đây cứ để bọn cháu, cô cứ lo chuẩn bị đi.”

“Vâng vâng, vậy mọi người cứ tự nhiên nhé...” Ito rời đi mà không nói gì thêm, tay áo giơ lên khoe mắt.

Liền đó, Kanao quay sang Kindaichi, “Anh à, để em giới thiệu với anh. Đây là Nire Katsuhei, hội trưởng thanh niên. Còn kia là Bessho Goro, họ hàng với Yukari. Cô bên đó là Yura Yasuko, đứng cạnh là Fumiko em gái Katsuhei.”

Kindaichi lần lượt cúi chào từng người, “Tôi vừa thấy tên hai cô Yasuko và Fumiko trên báo xong. Cả hai đều là bạn cùng lớp với Yukari nhĩ?”

“Vâng.” Yasuko nhanh nhẩu đáp lời và quay qua Fumiko. Cả hai cô gái cùng mỉm cười.

Từ nãy tới giờ Kindaichi không khỏi thần tẩm tặc vì hai cô gái. Xương má của phụ nữ vùng này khá lớn khiến nhiều người có gương mặt to đầy, điển hình như Miki ở Nước nóng Kame. Nhưng Yasuko và Fumiko lại khác. Cả hai đều có thể coi là xinh đẹp. Tuy bằng tuổi nhau nhưng Yasuko có phần cứng chạc hơn. Có lẽ do lời nói cử chỉ của cô phảng phất nét kiêu kì. Cô có gương mặt thon dài, mũi cao mắt to... đủ mọi tiêu chuẩn của một phụ nữ đẹp. Phải nói Yasuko là một người đẹp thuần Nhật. Nếu bới lông tìm vết thì cùng lắm chỉ nói được rằng khuôn mặt hoàn hảo tới mức không

còn gì để chê như vậy lại làm cô thiếu đi phần nào nét đặc sắc. Nói cách khác là, công nhận cô đẹp, nhưng xét theo chuẩn hiện đại thì lại là nét đẹp cổ điển thiếu cá tính. Nhưng dù sao thì bản thân Yasuko có vẻ tự nhận thức được là mình đẹp.

So với Yasuko thì Fumiko vô tư hơn hẳn. Gương mặt cô đem đến cho người đối diện cảm giác thư thái với nhiều nét phá cách, không theo quy chuẩn sắc đẹp thông thường, như mặt tròn, hàm hơi hô... Một số người hàm hô dễ gây cảm giác xấu tính mỏ nhọn, nhưng với cô gái này thì nó chỉ giúp tăng thêm phần tinh nghịch cuốn hút. Và nổi bật nhất trên gương mặt cô là chiếc răng khểnh. Đây là một điểm thường được coi như lệch chuẩn sắc đẹp, nhưng lại thành nét hấp dẫn lớn trong trường hợp của Fumiko. Thêm vào đó là đôi mắt tinh nghịch to tròn, có lẽ được thừa hưởng từ cha mẹ như Katsuei. Nếu xét từng nét thì có rất nhiều điểm khác biệt với tiêu chuẩn cái đẹp, nhưng đó vẫn là một khuôn mặt xinh xắn đầy sức sống.

“Cậu Kanao này.” Nhận thấy cứ nhìn chằm chằm vào hai cô gái thì thật bất nhã, Kindaichi quay sang phía Kanao như thể vừa nhớ ra điều gì. “Satoko nhà cậu học cùng lớp với hai cô đây phải không?”

“Vâng, nhưng em em toàn nghỉ, chẳng mấy khi tới trường.”

“Tìm cô bé có vấn đề à?”

“Dạ.”

“Nhưng thế vẫn tính là có học cấp một nhỉ?”

“Vâng,” Kanao chỉ đáp một cách cùn chùng.

“Lúc đó bé Satoko còn trẻ con, chưa biết để ý ngoại hình mà,” Goro vừa gọt đào vừa lăm bằm xen vào. Nhận thấy ánh mắt mọi người bất chợt đổ dồn vào mình, cậu chàng hoảng hốt rút lại không nói gì thêm.

“Cậu nói vậy là sao?” Kindaichi đã định hỏi tiếp, nhưng không thể thốt nên lời.

Bầu không khí bất chợt căng thẳng hẳn ra. Fumiko lườm đầy vẻ trách móc, làm Goro rút cổ sọ hãi như con rùa con. Kanao lên tiếng như muốn phá vỡ sự im lặng khó xử mới bao phủ nơi này.

“À đúng rồi,” cậu mở lời như thể vừa nhớ ra điều gì. “Anh Kindaichi, em quên mất có điều cần nói trước tiên nếu gặp anh... Có khách tìm anh đấy ạ.”

“Khách của tôi ấy hả?”

“Là Isokawa ạ. Ông mới tới hồi trưa, bảo là được nghỉ phép nên ghé qua đây.”

“À, thế à.” Kindaichi vô thức tủm tỉm cười. Nghỉ phép là một chuyện, nhưng chắc chỉ huy đến chủ yếu là để dò hỏi xem trong hai tuần ở đây anh có tìm ra manh mối nào không. Dù rất muốn nói với ông là làm gì có chuyện ngon ăn như thế, nhưng Kindaichi chỉ biết cười trừ khi nhận ra bản thân đã bị vụ án kia mê hoặc từ lúc nào không hay.

“Anh định thế nào ạ? Mẹ em có bảo hay là anh về cùng chúng em... Lát nữa cả bọn sẽ đi theo xe Yukari từ đây luôn...”

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng chắc tôi về một mình thôi. Đợi tằm chiều tà rồi tôi sẽ vượt đèo cho thông thả. Chắc chỉ huy sẽ ở lại một thời gian chứ?”

“Vâng, ông có nói sẽ nghỉ dưỡng tằm một tuần.”

“Vậy à, cảm ơn cậu.”

Sau đấy mấy anh chị em hội thanh niên làng Dầu Quỷ tíu tít cả lên. Có lẽ Teru đã đem chuyện Yukari ghé thăm đi rêu rao khắp nơi nên trai gái thị trấn Soja đều đổ về lữ quán Izutsu. Đa phần chỉ là hiếu kì, nhưng trong đám đông có cả lãnh đạo thanh niên của thị trấn đang bàn bạc tổ chức lễ tiếp đón Yukari.

Kindaichi cố nhiên bị bỏ lại một mình, anh lặng lẽ quan sát đám đông huyên náo. 4 giờ, thời khắc mà mọi người trông đợi đã đến. Khi chiếc xe chở hai mẹ con Yukari tiến vào lữ quán Izutsu trong tiếng pháo hoa lấp lóp, cả thị trấn Soja như vỡ òa.

Giữa tâm bão thì lúc nào cũng bình lặng. Sau này đọc báo Kindaichi mới biết xung quanh Izutsu náo động đến chừng nào, chứ hiện tại anh còn mãi suy tư nên chỉ thấy huyên náo bên ngoài như sóng vỗ thôi. Điêu khiến Kindaichi bận tâm lúc này không phải Yukari, mà là thái độ ban nãy của Ito. Khi nghe tin bà vợ thứ năm của Hoan về làng, bà rất ngạc nhiên, thậm chí còn có phần kinh hãi. Tại sao chứ?

Phía bên kia vườn cây vừa được tưới nước vội vã trước khi Yukari tới, giờ đã là một không gian tưng bừng. Chắc đám trẻ với trung tâm là nữ thần hiện đang giao lưu sôi nổi lắm. Không liên quan gì đến Rin. Nhưng cả hai sự kiện vẫn diễn ra trong cùng một thế giới. Hai vấn đề hoàn toàn khác biệt

nhưng lại sở hữu mối tương quan vô hình hết sức chặt chẽ. Một mối liên hệ hắc ám quái gở...

Thấy Teru vừa lau mồ hôi lấm tấm trên mũi vừa hốt hải chạy qua, Kindaichi liền cất tiếng gọi, “Yukari tới rồi hả cô Teru?”

“Vâng, đang ngửi ngửi ngôi uống nước ạ.”

“Có mỗi hai mẹ con Yukari thôi à?”

“Dạ không, còn có một người hình như là quản lý đã phát hiện và giúp cô ấy thành danh nữa ạ...”

“Họ định bao giờ rời đi?”

“Mọi người mới tắm xong nên chắc sắp thôi ạ. Quý khách có việc gì ạ?”

“Không, chỉ là họ mà không xuất phát thì tôi khó lòng bước chân ra khỏi đây được thôi. Bên ngoài chắc phải đông lắm.”

“Vâng, cứ phải gọi là tầng tầng lớp lớp ấy ạ,” Teru hào hứng đáp với vẻ hãnh diện.

Một lát sau, đến lượt Kanao bước về phía Kindaichi, “Anh không đi cùng thật ạ? Chúng em chuẩn bị xuất phát đây.”

“Thôi, để bớt huyên náo rồi tôi mới đi. Cậu Kanao đã vất vả rồi.”

“Ha ha, phải công nhận là đông không thở được luôn.”

Khi Kanao rời đi, bên ngoài lại rộ lên một tràng hò reo. Dường như chiếc xe mãi mới xuất phát được vì đám đông xung quanh. Âm thanh huyên náo còn kéo dài thêm một lúc, nhưng rồi Kindaichi có thể thở phào nhẹ nhõm khi tiếng động cơ xa dần, dù mọi chuyện không trực tiếp liên quan tới anh.

“Ôi xin lỗi cậu nhiều. Để quý khách phải chịu đựng sự ồn ào như vậy.” Một lúc sau, Ito ghé qua chỗ Kindaichi, mặt vẫn còn nguyên vẻ hào hứng.

“Có gì đâu, nhưng phải công nhận náo động thật đấy. Chắc chị mệt lắm.”

“Vâng, nhưng cứ nghĩ họ còn nhớ tới mình sau bao nhiêu năm, rồi nghe cô bé gọi dì là tôi đủ mừng. Lại đem tới bao nhiêu là quà nữa chứ.”

Như chưa hết cảm kích, Ito thỉnh thoảng lại phải đưa tay lau nước mắt.

“Thế thì tốt quá. Tôi cũng xin phép kéo tối. Nhờ chị chủ tính tỉ mỉ hộ với ạ.”

“Ôi, cậu v ề luôn sao?” Ito chừng như còn ngập ngừng muốn nói, nhưng nghĩ thế nào lại thôi và đứng dậy.

Một tiếng sau, Kindaichi lại ở lưng chừng đồi Sennin đúng tầm giờ hôm qua. Cảnh sắc xung quanh vẫn nhuộm màu hoàng hôn. Tiếng pháo hoa phía làng Đâu Quỷ đã ngớt, sự tĩnh lặng thường thấy sau bão tố lại phủ khắp một khoảng đất trời quanh làng.

Chợt nhận thấy có tiếng chân gấp rút từ phía sau như đuổi theo mình, Kindaichi dừng bước và không khỏi rợn người khi nhận ra Ito.

“Chị chủ đi đâu vậy ạ?”

“Dạ, tôi qua bên nhà quan cai gửi quà O-chugen^[18]...” Ito tiến lại gần Kindaichi.

Câu trả lời khiến Kindaichi bất giác rợn người. Giờ này mà đi gửi quà O-chugen, rõ ràng là có điểm bất thường.

“Chị này, v ề chuyện lúc trước, chẳng lẽ việc Rin v ề đây lại có gì không được sao?”

“Quý khách à,” Ito cất lời với vẻ trầm tư u sầu lạ thường. “Khi viết thư h ồi âm, cậu có nhớ là gửi đi đâu không?”

“Sở nhà cụ thể thì tôi không nhớ rõ, nhưng hình như là gửi về nhà Machida ở Nishi-yanagiwara, Kobe thì phải...”

Nghe vậy, Ito khẽ rùng mình, càng đi sát v ề phía Kindaichi hơn, “Thế r ồi chi ều tối qua cậu gặp Rin trên đồi này à?”

“Vâng, ở ngay đoạn trước mặt thôi. Bà già tự xưng danh là Rin, còn bảo là đang v ề chỗ nhà quan cai...”

“Quý khách!” Ito bấu lấy vạt áo Kindaichi, mặt cắt không còn giọt máu.

“Chị chủ, rốt cuộc là có chuyện gì? Có vấn đề gì với bà Rin ư?”

“Vâng, nếu đúng là bà Rin vợ thứ năm của ông chủ nhà quan cai, thì đã mất từ mùa xuân vừa qua. Đúng vậy, 15 tới đây đã là lễ Nii-bon^[19] của bà ấy r ồi,” Ito bắt đầu khóc sùi sụt như con trẻ, tay áo đưa lên che mắt.

Trên đỉnh đồi Sennin nhuộm bóng chiêu tà, Kindaichi không khỏi đứng ngây như phỗng. Chỉ còn một đoạn nữa là tới nơi anh bắt gặp bà già tự xưng là Rin. Vào tầ n giờ này, trong khung cảnh ngắ màu úa vàng y như thế này, bà già còng lưng vác theo một bọc đồ to nên anh không nhìn rõ mặt, chỉ nhớ rõ mấy sợi tóc bạc tuột ra từ dưới lớp khăn quấn đầu.

Lầm bầm mình là Rin bằng giọng vừa đủ nghe xong, bà già lại tiếp tục xuống đồi, tiến về phía làng Đầu Quỷ... Những tiếng loẹt quẹt rộn người phát ra từ đôi dép cói ngắn tũn dường như vẫn đang vang vọng trong tai Kindaichi.

“Chị này!” Kindaichi bất giác thốt lên bằng một giọng trầ n lắ ng nhưng mạnh mẽ. “Chuyện đó là thật sao? Người tên Rin... bà vợ thứ năm của ông Hoan... đã mất rồi?”

“Vâng. Tôi đã tới tận Kobe để dự đám tang mà.”

“Hừm!” Kindaichi lại gắ n giọng, nhưng nghĩ sao lại nhìn quanh. “Cứ đi đã rồi nói.”

“Vâng...” Ito gắ t đầu, đưa ống tay áo lau nước mắt và sóng bước cùng Kindaichi.

“Chị có họ hàng gì với Rin à?”

“Vâng, Rin là họ hàng xa của ông nhà tôi. Bà vốn làm nghề ca kĩ, rồi được ông nhà tôi giới thiệu cho ông chủ nhà quan cai. Còn nhà Machida ở Kobe mà cậu vừa nhắc tới là bên nhà chồ ng của em họ chồ ng tôi, mở quán ăn ở Nishi-yanagiwara. Sau khi chia tay ông chủ nhà quan cai, Rin cũng khó khăn mất một dạo, sau chiến tranh thì tới phụ việc cho quán ăn nhà Machida. Cuối năm ngoái bà đổ bệnh, rồi sang xuân... tầ n cuối tháng Tư thì mất.” Ito lại đưa tay áo lên mắt. Có lẽ chính cú sốc từ việc người đã chết lại trở về được mới khiến bà run rẩy như trẻ con, chứ không phải là nỗi đau buồ n trước cái chết của Rin.

“Rin thọ bao nhiêu tuổi?”

“Năm mươi tám ạ.”

Bà già tự xưng là Rin hôm qua có lẽ ở tầ n tuổi này thật.

“Hoan không biết sao? Chuyện Rin đã mất ấy...”

“Tôi thấy lạ. Lúc nhờ quý khách viết thư hộ, ông chủ không có vẻ gì là biết Rin đã qua đời à?”

“Vâng, hoàn toàn không... Ông ấy tỏ ra rất vui mừng ấy chứ.”

“Ồi chào!” Ito hóp một hơi thật sâu. “Chắc không biết thật.”

“Chị không báo cho Hoan là Rin qua đời sao?”

“Không, tôi không dám... Lúc trước ông oán hận bà lắm, tới mức một đọt giận lây sang cả vợ chồng tôi nữa cơ.”

“Thế thì sao chị lại cho rằng lẽ ra Hoan phải biết việc ấy?”

“Tại nhà Machida có nói là đã gửi điện báo tới nhà quan cai mà.”

“Điện báo tử á?”

“Dạ.”

“Thế là Hoan không đến Kobe đâu nhỉ?”

“Vâng. Bình thường ông ấy sống tình nghĩa lắm. Vậy mà lại không tới dự tang lễ hay gửi điện chia buồn, làm tôi cứ tưởng ông còn oán hận Rin, nên không dám nhắc đến bà trước mặt ông bao giờ.”

Lúc này, hai người vừa vặn bước tới quảng Kindaichi gặp bà già tự xưng là Rin hôm qua.

“Chính là chỗ này. Tôi đã đi ngang qua bà già tự xưng là Rin ở đây.”

“Ồi!” Ito thốt lên với vẻ hoảng sợ, tay bám vào gấu áo Kindaichi, mắt trợn ngược, hai má cắt không còn giọt máu.

Kindaichi sờn cả gai ốc, bất giác đảo mắt nhìn quanh trong ánh chiều tà nhá nhem. Dưới gốc cây thông cổ thụ là một ngôi miếu nhỏ. Trước miếu có đặt mấy nhành cúc đỏ. Đứng trên đèo nhìn xuống có thể thấy vài gợn khói bếp tỏa lên từ phía làng Đầu Quỷ đang chìm vào màn sương chiều nhạt nhòa tĩnh lặng. Trông qua thì đúng là khung cảnh thôn quê rất đỗi bình yên, nhưng đằng sau vẻ bình yên đó lại như ẩn hiện những toan tính đen tối quỷ quyệt...

“Trước tiên chúng ta hãy qua nhà quan cai xem sao. Tôi thấy hơi lo rầu.”

“Vâng, xin nhờ quý khách. Tôi thấy không yên lòng... nôn nao rợn người lắm...”

“Ha ha ha, chẳng lẽ chị cho rằng hồn ma Rin quay về gặp Hoan sao?” Kindaichi vừa rảo bước vừa cất giọng cười, nhưng tiếng cười của anh như mắc nghẹn trong họng, chẳng có chút sức sống nào. Hồn ma còn đỡ, chứ nếu có âm mưu nào ẩn đằng sau thì... Nỗi bất an không rõ chân tướng này

thôi thúc Kindaichi bước nhanh hơn.

“Cái đó thì... tôi không biết nữa... nhưng đang dịp Nii-bon nữa...” Ito thở dài trước khi tiếp tục. “Hay là có ai bày trò lừa phỉnh nhỉ?”

“Chị có biết kẻ nào như vậy à?”

Ito không trả lời ngay mà vừa bước vừa nhìn xuống chân với vẻ suy tư mất một lúc rồi mới quay sang phía Kindaichi, mắt hấp háy.

“Nhưng giờ trò với ông chủ nhà quan cai thì có ai được lợi lộc gì đâu cơ chứ,” bà nở nụ cười buồn.

“Liệu trong làng hay quanh đây có ai biết là Rin đã mất rồi không?”

“Tôi không rõ nữa,” Ito nghiêng đầu băn khoăn. “Nếu không phải là ông chủ nhà quan cai kể thì chắc không ai biết được đâu.”

Theo Kindaichi nhìn nhận thì Hoan là một người khá tự trọng. Vì nhận được thư xin lỗi của Rin nên ông mới vui mừng háo hức như vậy, chứ không thì chưa chắc ông đã tha thứ cho Rin. Không, phải chắc chắn là ông vẫn hận bà thì mới không đến dự tang lễ hay gửi điện chia buồn. Có lẽ ông còn chẳng buồn nhắc tên người vợ đã bỏ trốn ấy chứ. Một người như vậy thì không đời nào lại đi kể cho kẻ khác về việc Rin qua đời cả...

Không! Nghĩ tới đây, Kindaichi mới nhận ra sự ấu trĩ của mình và đứng khựng lại.

“Q... quý khách làm sao thế ạ?” Ito ngoảnh nhìn Kindaichi với vẻ hoảng hốt.

“Không, không, không có gì...” Kindaichi tháo mũ và lau mồ hôi trên trán. “Đi mau lên, chị ạ.”

“Vâng...” Vẻ bất an càng rõ nét trên mặt Ito. Bà vừa hối hả nối bước Kindaichi vừa liếc qua thăm dò sắc mặt anh.

Thế này là sao? Kindaichi tập trung suy nghĩ. Phía Kobe đã gửi tin báo tử tới cho Hoan, nếu nhận được thì hẳn Hoan đã biết là Rin không còn trên cõi đời này, đồng nghĩa với việc lá thư làm hòa là giả. Ông ấy phải nhận ra chứ! Nhưng lúc đó Hoan lại rất vui! Sao ông có thể mừng rỡ đến thế? Kindaichi chưa hiểu rõ về Hoan, nhưng theo lời Ito kể lúc ở Izutsu thì Hoan là một tay khá tinh ranh. Kindaichi nhớ lại câu nhận xét của bà, “Con người ấy từ xưa đã có gì đấy vượt trên thường thức rồi.” Phải chăng anh đã bị ông già chơi khăm? Nhưng tại sao chứ?

Tuy nhiên, vẫn còn một khả năng khác. Đó là Hoan không hề hay biết về cái chết của Rin. Và dẫn tới khả năng này lại có ba trường hợp khác nhau. Một là phía Kobe tuy nói là đã gửi điện báo tử nhưng thật ra không gửi. Hai là do sơ suất trong chuyển phát. Và cuối cùng là thông báo đã được chuyển đi thật nhưng lại không đến tay Hoan. Nghĩa là vô tình hay cố ý, nó đã bị ai đó đoạt mất.

Nhưng cho dù là trường hợp nào và bất kể Hoan có bị lừa hay không, thì lá thư làm hòa vẫn là giả. Và chủ nhân của lá thư giả đó đã vượt đèo Sennin tới làng Đầu Quỷ vào chiều tối qua.

Kindaichi lại rợn cả người như vừa bị giội nước lạnh. Một cảm giác nôn nao cùng linh tính chẳng lành ập đến với anh. Ito đã nói là chẳng ai được lợi lộc gì khi giở trò với Hoan. Nhưng vì thế Kindaichi mới nôn nao. Nếu biết người ta có lợi lộc gì thì anh đã bình tĩnh hơn. Chẳng cần Ito nói, anh cũng biết là đi lừa phỉnh một con người chẳng màng thế sự như Hoan đúng là không được ích lợi gì rồi. Nhưng đây chỉ là vấn đề hữu hình trước mắt, còn nghĩ một cách sâu xa siêu hình hơn... chẳng hạn như Hoan mà nắm giữ một bí mật trọng đại nào liên quan tới vụ án năm 1932, thì mọi chuyện tự nhiên sẽ khác hẳn. Và đây là đi đầu mà Kindaichi lo sợ.

“À...” Hơi khó thở, Kindaichi quay lại hỏi Ito. “Về vụ án năm 1932. Hồi cậu chủ nhà Nước nóng Kame bị sát hại...”

“Dạ,” Ito nhú mày ngạc nhiên. “Vụ đó làm sao ạ?”

“Tôi nghe kể, tối hôm Genjiro bị giết, Rin bỏ đi sau khi cãi vã với Hoan...”

“Vâng, tối đó Rin tới nhà tôi...”

“Qua chỗ chị ư?”

“Vâng. Ông nhà tôi có khuyên nhủ rồi định sáng mai dẫn bà ấy về lại bên quan cai. Bên ấy cũng nói định sáng hôm sau sang nhà tôi hỏi thăm, nhưng rồi lại vướng phải vụ án kia, không qua được. Nhà tôi cho rằng không phải thời điểm để đưa Rin về, nên cho bà ấy ở lại thêm một hai hôm, rồi cuộc Rin bỏ đi mất. Sau đấy nhờ cảnh sát vào cuộc, khi tìm được thì bà đã có người đàn ông khác rồi. Thế nên ông chủ nhà quan cai mới nổi trận lôi đình, cho là vợ chồng tôi đã cố tình để bà ấy trốn đi.”

“Lý do họ cãi nhau là gì vậy?”

Ito im lặng một lúc rồi mới trả lời, “Ông chủ nhà quan cai từ nhỏ đã

được nuông chiêu muốn gì được nấy, nên tuy khá hiểu chuyện nhưng có phần khó chiêu. Người ta hay nói những người ngoài mặt tốt đẹp thì bên trong lại thường khó tính. Những chuyện không vừa ý ngày càng tích tụ khiến ông dễ nổi giận hơn. Thỉnh thoảng ông động tay động chân, nên chắc Rin không chịu đựng được.”

Lúc hai người xuống tới chân đồi, mặt trời đã lặn hẳn. May là cả Kindaichi và Ito đều chuẩn bị sẵn đèn pin nên không gặp vấn đề gì với đường đêm. Họ vừa đến trụ sở làng, một đám thanh niên ủa ra.

“A, anh Kindaichi giờ mới về ạ.” Người cất tiếng chào là Kanao. Cậu nở nụ cười tươi tắn không chút phiếm muộn, để lộ hàm răng trắng nổi bật trên gương mặt rám nắng.

“Ồ, mọi người đều ở đây cả à... Cô Yukari thì thế nào rồi?”

“Bọn em đang định xông sang nhà bên đó đây ạ,” Goro xen vào.

“Ai lại nói là xông sang thế hả nhóc Goro, khó nghe lắm,” Katsuhei đứng cạnh góp ý.

“Chả là thế này anh ạ. Nữ thần mới vinh quy bái tổ có lời mời nam thanh nữ tú quen biết từ thuở thơ ấu chúng tôi tới gặp mặt trò chuyện. Thế nên những quý ông thôn quê như chúng tôi đây mới vinh hạnh viếng thăm bên đó...”

“Katsuhei mà ra về quý ông cơ đấy.”

“Nhóc Goro thật ngốc quá. Anh mà nói là chúng tôi cơ mà. Nhưng mà đã nói thế thì để anh đánh chính lại. Phải là những quý ông thôn quê ngoại trừ nhóc Goro... Ồ có cả bà chủ Izutsu ở đây à? Giờ này rồi mà cô còn đi đâu thế ạ?”

“Vâng, tôi qua nhà quan cai có chút việc...”

“À, vậy thì lúc về nhờ cô nhắn với Shigeyoshi và Teru cái này hộ cháu với,” Kanao xen vào. “Cụ thể thế nào thì bây giờ bọn cháu mới bàn, nhưng đại thể thì Yukari đã đồng ý rồi. Từ 14 ngày kia cho tới tối 16 sẽ tổ chức nhảy múa cho lễ Obon ở biệt phủ cũ một cách thật hoành tráng.”

Biệt phủ của nhà Ito trấn thủ Shinano nay đã thành trường cấp một, nhưng thường thì người trong vùng vẫn quen gọi là biệt phủ cũ.

“Ừ, tôi sẽ chuyển lời. Cảm ơn cháu.”

“Nào, đi thôi.” Năm sáu cậu thanh niên hào hứng rời đi.

Kindaichi và Ito rào bước về phía ngược lại.

Từ trụ sở làng tới nhà tranh của Hoan mất tầm hai mươi lăm phút đi bộ. Khoảng cách tính theo đường chim bay thì ngắn thôi nhưng do núi non chằng chịt nên đường đi khá ngoằn ngoèo tốn thời gian.

Từ đường làng vào tới nhà Hoan phải rẽ vào một đoạn đường đẽ. Như đã đề cập thì ngôi nhà nằm ngay cạnh một mảnh đầm mà người làng gọi là đầm Thực Nhân^[20]. Dường như nó mang hàm ý rằng đầm lầy ở đó rất sâu, đã rơi xuống rồi thì khó mà thoát được.

Khi họ ra khỏi khu dân cư cuối cùng của làng Đầu Quỷ, bốn bề đã chìm vào đêm tối. Bóng tối đặc quánh như vải nhung bọc lấy nhà tranh của Hoan. Trong nhà không có ánh đèn, khiến hai người càng thêm bất an. Hoan không phải là người hay đi dạo ban đêm, và bây giờ vẫn còn quá sớm để đi ngủ.

“Ông chủ, ông chủ ời. Ito bên Izutsu đây ạ. Ông có nhà không?” Ito cất tiếng gọi với giọng run run.

“Chú Hoan à, Kindaichi đây. Chú nghỉ rồi ạ?”

Kindaichi và Ito cùng gọi thêm hai, ba lần nữa nhưng vẫn không có ai đáp lời.

“Hay là ông đi đâu rồi...” Ito nói, có lẽ chỉ để tự trấn an bản thân, chứ giọng bà vẫn run run.

“Chúng ta cứ thử vào xem sao.”

Cửa không khóa. Đợi Kindaichi vào rồi, Ito mới run rẩy tiếp bước. Nhà nhỏ tới mức lia đèn pin một lượt là đủ để quan sát hết góc ngách. Căn phòng Hoan từng ngửi tiếp Kindaichi giờ không một bóng người. Kindaichi đang băng qua phòng để ngó sang gian trà nước kiêm nhà bếp có bếp lò sưởi, thì một tiếng tách vang lên sau lưng anh, mang theo ánh sáng soi tỏ khắp nhà. Ito vừa kéo dây đèn rũ xuống từ trần.

“Ồi!” Bà thảng thốt kêu lên rồi đứng sững ra đó.

Kindaichi giật mình quay lại phòng lớn, và không khỏi nhúm mày vì cảnh tượng trước mắt.

Trên chiếc thùng các tông dán giấy nháp thay cho bàn là một vò rượu cùng hai chiếc bát uống nước, một đĩa cá sông nướng, hai chiếc bát tráng men đỏ còn đọng một ít canh đậu, một bát dương xỉ ninh với đậu phụ rán

và một đĩa cơm sushi đậu phụ. Ngoài ra còn một cây nến đốt dở, cho thấy trong lúc mất điện tối qua đã có cuộc nhậu ở đây.

Nhưng đi đâu khiến Ito kêu lên thảng thốt không phải là khung cảnh hữu tình ấy, mà là những vết máu rải rác từ bàn xuống đệm ng ồi và cả mấy mảnh chiếu tatami xung quanh. Dường như là dấu vết của thổ huyết, nhưng lại không thấy bóng dáng ai cả.

Kindaichi một lần nữa ngó sang gian bếp chật chội, đập vào mắt anh là chum nước đặt ở một góc sàn đất. Không, chính xác hơn thì, năm sáu nhành hoa cỏ trên nắp chum mới là thứ thu hút sự chú ý của anh. Trông rất giống hoa cát cánh.

Kindaichi bước hẳn vào bếp, c ần mấy nhành hoa lên quan sát, đúng lúc đó Ito thảng thốt cất tiếng từ sau lưng anh, “Á, dừng. Có độc đấy quý khách. Là cỏ độc đấy, cậu mau bỏ xuống đi.”

“Cỏ độc?” Kindaichi vội vàng vứt xuống sàn. “Đây là loại cỏ gì?”

“Dạ, cái đó...” Ito nặng nhọc thở gấp, mặt không giấu nổi nét sợ hãi. “Tôi không biết nơi khác người ta gọi là gì, nhưng ở vùng này thì đều gọi là sát quan thảo^[21]...”

Cả làng Đầu Quỷ giờ đang ần ỉ hết cả lên, một phần vì sự kiện nữ thần vinh quy bái tổ, phần còn lại là bởi giai thoại về bà già vượt đèo tới làng với danh nghĩa của người đã khuất...

Giai thoại về bà già kì quái tự nhận là Rin chủ yếu chỉ thu hút sự quan tâm của tầng lớp trung niên trở lên, còn với thanh niên thì hầu như chẳng đáng bận tâm. Lý do là sự tồn tại của ông Hoan vốn đã bị giới trẻ làng này lãng quên từ lâu. Bản thân Hoan tự gọi mình là kẻ xa lánh cõi đời, nên đổi lại có lẽ cõi đời cũng xa lánh ông luôn.

Thêm nữa thì sáng đó nam nữ trong làng còn rất nhiều việc để bàn tán và xử lý gấp. Chủ đề bàn luận đương nhiên là về bữa tiệc tối qua của Yukari. Thanh niên không kể nam nữ dường như đều đã bị Yukari mê hoặc.

“Mọi người cứ gọi là nữ thần nóng bỏng nên tao cứ nghĩ phải phóng túng lắm, nhưng hóa ra nết na phết.”

“Lại nói chuyện thoải mái tự nhiên y như con trai vậy, làm tao càng mê hơn.”

“Giọng nói hơi trầm khàn cuốn hút thật đấy.”

Trong khi đó đám con gái lại tập trung vào mặt khác.

“Cứ tưởng cô ta phải kiêu kì hơn cơ, nhưng gặp mới thấy không đến nỗi.”

“Tuy nói chuyện có phần thẳng thắn như đàn ông nhưng vẫn biết giữ ý không làm tụt mình phật ý nữa.”

“Đúng thôi, chắc cô ta biết rõ là nên ứng xử thế nào với kiều như bọn mình rồi.”

“Chắc là thế đấy, hi hi.”

Tiếp theo là về kiều tóc rồi quần áo, trang sức của Yukari. Cứ rảnh ra là đám thanh niên lại bình phẩm về cô bé, khiến nhiều bậc phụ huynh bức mình phải cất tiếng mắng mỏ mới thôi.

“Mà mẹ trẻ này.”

Trên sân trường cấp một vốn là biệt phủ lãnh chúa thời xưa, thanh niên của làng đang mãi mê dựng sân khấu ca múa dưới sự chỉ đạo của hội trưởng Katsuhei. Khác với mọi năm, sân khấu lần này sẽ được vinh dự đón tiếp Yukari, nghệ sĩ nổi tiếng bậc nhất Nhật Bản tới góp lời ca, nên mọi thứ từ nhỏ nhất nhất như tùy chỉnh micro đều phải được chuẩn bị chu đáo kĩ càng.

“Nghe kể là tối qua có bà già kì quái nào đến làng, rồi thì ông Hoan nhà quan cai gặp chuyện gì đấy, không biết cụ thể thế nào?”

“Tao không rõ nữa, nhưng nghe đâu Hoan đã biến mất không để lại tung tích.”

Kanao đang mãi dựng sân khấu không khỏi nhíu mày băn khoăn.

“Hay già cả chán chường dòng đời xô đẩy tới mức gieo mình xuống đầm rồi,” Goro góp lời.

“Mày bảo ông ấy nhảy xuống đầm lầy cạnh đấy ấy hả. Nếu thế thì không khéo đám thanh niên lại bị giao thêm việc phiến toái,” Katsuhei bày tỏ suy nghĩ ở tầm cao hơn.

“Katsuhei, ai nhờ thế thì từ chối luôn đi. Bọn mình còn bận chuẩn bị sân khấu ca múa cả năm mới có một lần, đâu rảnh mà lo chuyện bao đồng.”

“Đúng rồi đấy hội trưởng ời, quyết như vậy đi.”

“Ai lại đem đánh đờng nữ thần gọi cảm nhất nước Nhật với ông già lẩm cẩm bèo nhèo ấy chứ!”

Không rõ ai tuyên bố thắng thường như vậy, nhưng cả đám thanh niên đều cất tiếng cười phụ họa. Nhưng mấy cậu này không hề hay biết rằng mình hoàn toàn sai lầm.

Sau này nghĩ lại thì giữa sự kiện nữ thần nóng bỏng vinh quy bái tổ và sự biến mất của ông già Tatara Hoan hóa ra lại t ờn tại mối tương quan vừa mật thiết vừa trọng đại.

“Nhưng lạ thật đấy, Kindaichi ạ.”

Nhìn phục sức sơ mi cổ bẻ đi kèm quần lửng và mũ bảo hộ cũ kĩ của Isokawa lúc này, có lẽ chẳng ai nghĩ ông là cảnh sát cả. Thoáng qua chắc sẽ tưởng là cai thầu của mấy công ty xây dựng, tệ hơn có khi chỉ là một ông thợ hồ.

“Cho dù đã hơn hai chục năm không gặp, nhưng chẳng lẽ ông ấy có thể nhầm một kẻ giả mạo thành Rin để mà ng ỡ kh ề khà với nhau như vậy? Hoan lại bị lừa dễ dàng thế ư?”

“Không, kể cả có nhận nhầm người thì cũng khó thành ra như vậy lắm...” Kindaichi nhìn xuống đ ầm l ầy trước mặt, nắm ngón tay gãi mái đầu rối bù không khác gì tổ chim như thường lệ. “Nếu chỉ mười, hai mươi phút thì đã đành... nhưng nhầm tính từ thời điểm đi ngang qua em trên đường thì bà tới đây vào t ần 7 rưỡi, mà phải đến 9 rưỡi thì khu vực này mới mất điện như bên Soja. Không chỉ trong suốt hai tiếng ấy mà đến khi mất điện họ vẫn thấp nển để nói chuyện tiếp cơ mà.”

“Nghĩa là cho dù người phụ nữ đó không phải là Rin... đúng hơn là chắc chắn không phải Rin r ồi, nhưng vẫn là người Hoan biết.”

“Chỉ có thể là như vậy thôi.” Kindaichi trả lời một cách lấp lửng. Đi ều mà anh muốn làm rõ trước tiên là liệu Hoan có biết Rin đã qua đời hay không.

Trong ngôi nhà tranh bên bờ đ ầm của Hoan hiện có ba đi ều tra viên vận thường phục từ thị trấn gần đó sang, đang khám nghiệm hiện trường cùng tuần tra viên Kimura thường trú tại làng. Về mặt ai nấy đ ều uể oải. Đối tượng tìm kiếm là một ông già hơn bảy mươi xa lánh cõi đời, lại chưa có

gì khẳng định đây là án mạng nên họ kém nhiệt cũng là hợp lẽ. Nhưng dù có nhiệt huyết hay không thì việc bốn người đàn ông trưởng thành cùng lúc lung sục bên trong đủ khiến ngôi nhà vốn chật chội thành ra chẳng còn chỗ trống. Kindaichi đành cùng Isokawa ra mép đầm đợi họ đi điều tra xong. Bên kia nhà có một đám đông hiếu kì đang tụ tập.

Kindaichi thẫn thờ sắp xếp lại các sự kiện tối qua.

Vừa đánh hơi được khả năng có chuyện bất trắc xảy ra nơi đây, Kindaichi liền tỏ ra năng nổ hơn hẳn. Trước tiên anh dặn Ito dừng động vào bất cứ thứ gì, rồi bắt đầu xem xét mọi góc ngách trong nhà. Đi đầu đầu tiên Kindaichi nhận thấy là tại hiện trường không hề có bóng dáng của bọc đồ mà bà già tự xưng là Rin vác trên lưng khi đi ngang qua anh. Nhưng chắc chắn bà đã đến đây. Bằng chứng là ở ngưỡng cửa còn vết bùn của đôi dép cối ngấn. Đáng tiếc là mưa dông đêm qua đã xóa đi mọi dấu tích bên ngoài nhà.

Hôm qua bà già tự xưng là Rin đã tới đây, công theo một bọc đồ to, ở lại trò chuyện với Hoan suốt hơn hai tiếng đồng hồ. Không, nói đúng hơn thì có vẻ họ đã trò chuyện với nhau. Và rồi bà dùng sát quan thảo để hạ độc Hoan, Hoan trúng độc thổ huyết mà chết...

Kindaichi đã phần nào định hình được diễn biến. Nhưng bà già kì quái kia xử lý thi thể thế nào chứ? Khả năng đầu tiên mà anh nghĩ tới là cái xác đã bị vứt xuống ngay đầm lầy gần đó. Tương truyền thì chưa ai rơi xuống đầm lầy này mà thoát nạn cả, nên người làng kính sợ gọi nó là đầm Thực Nhân. Nhưng tại sao bà già phải làm thế? Đã định lấp hiếm hành vi giết người thì có gì lại để nguyên vết máu trong nhà? Rồi tự xưng là Rin nữa? Rốt cuộc Hoan còn sống hay đã chết? Bọc đồ to tổ chẳng mà bà già mang theo đã biến đi đâu?

Khi quay lại gian bếp để xem xét mấy nhành sát quan thảo, Kindaichi chợt nhận thấy có âm thanh rất nhỏ phát ra từ chum nước. Dù chỉ là vài tiếng rào rào rất khẽ, nhưng trong hoàn cảnh này thì chẳng khác nào sấm đánh bên tai. Kindaichi giật mình đưa mắt nhìn chiếc chum. Lại nghe rào rào, anh thận trọng đưa tay phủi mấy nhành sát quan thảo xuống đất, mở nắp chum rồi rọi đèn pin vào trong, bất giác rợn người.

Dưới mặt nước là một đồng sinh vật hết sức khó coi đang ngoe nguẩy lồm nhồm khắp đáy chum. Trông giống thạch sùng hay kì nhông nhưng lớn hơn hẳn, phần đầu vừa to vừa dẹt, toàn thân màu nâu với nhiều chấm đen

nhỏ, lại thêm mấy nốt sần sùi nhìn rất ghê rợn.

“Ôi!”

Ngạc nhiên trước phản ứng của Kindaichi, Ito tiến lại gần ngó vào chum và thốt lên, “Là kì nhông sơn tiêu^[22] sao?”

Kindaichi biết loại động vật này. Vấn đề là tại sao chúng lại có mặt ở đây.

“Hoan nuôi kì nhông sơn tiêu à?”

“Không, lần trước tôi tới đây còn chưa thấy mà.”

“Lần trước là bao giờ?”

“Mới mừng 5 vừa rồi thôi ạ.”

“Lúc ấy chị qua làm gì thế?” Kindaichi hỏi dồn trong vô thức.

“Dạ, là để đưa quà O-chugen...”

À, ra vậy. Nghĩa là ban nãy trên đường Ito chỉ lấy O-chugen làm cái cớ để đuổi theo và cùng Kindaichi tới nhà quan cai.

“Sao chị quả quyết là khi đó mấy con kì nhông này chưa có ở đây?”

“Chẳng là tôi có lấy nước từ chum này để đem đun cho ông chủ...”

Chắc là đúng rồi. Sau đấy hai hôm thì Kindaichi tới viết thư hộ Hoan.

“Vùng này có nhiều kì nhông sơn tiêu không?”

“Không nhiều nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy... Ông chủ vốn nổi tiếng giỏi câu bắt mấy loại này lắm,” Ito chỉ tay về phía cửa gian trà nước, nơi nhiều loại cá sông lớn nhỏ đã phơi khô và xiên que treo la liệt khắp thanh rần.

Kindaichi đưa mắt trở lại chum nước. Cảm thấy những sinh vật kì dị đang lờn ngổm trong đó như tượng trưng cho vụ việc đầy bí ẩn này, anh không khỏi nổi da gà thêm lần nữa. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà tranh của Hoan giữa cơn đông đêm qua chứ?

Một lúc sau, Kindaichi bảo Ito cùng mình rời khỏi hiện trường để về Nước nóng Kame, và kể lại sự tình cho Isokawa đang đợi ở đó. Nếu không phải Isokawa đúng lúc có mặt ở làng thì chưa chắc khai báo của Kindaichi và Ito đã được cảnh sát làng nghiêm túc ghi nhận...

“Kindaichi!” Isokawa cất lời, mắt vẫn nhìn đám hoa bèo trắng đang nở rộ khắp mặt đầm. “Liệu việc lần này có liên quan gì tới vụ án hai mươi ba

năm trước không nhỉ?”

Ông cố tình lẩm bẩm một cách chậm rãi, nhưng Kindaichi nhận ra đằng sau thái độ điềm đạm ấy là niềm hi vọng và nỗi phẫn khích bùng cháy, rằng những manh mối từ vụ việc hôm nay sẽ giúp ông vén dần bức màn bí ẩn của án mạng hai mươi ba năm trước.

“Nhiều khả năng là có. Chứ không thì khó lòng tưởng được vì sao người chẳng màng sự đời như Hoan lại vướng vào vụ việc thế này,” Kindaichi cố gắng cân nhắc từ ngữ một cách thận trọng. “Không liên quan nhưng chỉ huy à, bình thường ông Hoan lấy đâu ra tiền sinh hoạt? Ngay cả người có vẻ khá thân quen với nhà quan cai như bà chị Izutsu cũng bảo không biết thế nào.”

Isokawa giật mình quay sang nhìn Kindaichi với ánh mắt sắc lẹm.

“Nhưng... nhưng...” Ông toan nói gì đó nhưng vẫn kịp kìm lại. “Bà chủ Nước nóng Kame từng bảo là có họ hàng ở Kobe hay đâu đấy gửi tiền về...”

“Ừ, hồi xưa thì đúng là như vậy, cho đến ba năm trước... Năm 1953, người họ hàng kia qua đời, từ đó không thể nào có tiền gửi về nữa. Thế nên em mới thấy lạ. Bà chủ Izutsu thì nói chi phí sinh hoạt của Hoan chắc chẳng tốn kém mấy, nên có lẽ ông dành dụm được một khoản... Nhưng theo anh thì Hoan có phải là người biết tiết kiệm phòng thân không?”

“Kindaichi!” Dường như không nhận nổi nữa, Isokawa chột bùng nổ. “Ý chú mày... nghĩa là... cho rằng có ai trong làng đã bí mật cho Hoan tiền hử?” Ông vô thức dùng đến cả tiếng địa phương.

Kindaichi chưa kịp trả lời câu hỏi của chỉ huy, một điếu tra viên đã lò dò đi ra. Trông thấy chỉ huy Isokawa anh ta liền rảo bước lại gần, “Tôi qua chỗ hàng đậu phụ trong làng hỏi thì họ bảo là hôm qua đúng là Hoan có tới mua đậu phụ rán, nhưng chỉ mua có hai bìa thôi ạ.”

Chả là cảnh sát đang điếu tra về xuất xứ của chỗ sushi đậu phụ còn thừa trong nhà. Nhìn qua thì có vẻ là đột tự làm chứ không phải mua ngoài hàng, tức là Hoan phải lấy đậu phụ ở đâu đó chứ. Vậy mà theo tìm hiểu của cảnh sát thì Hoan chỉ mua hai bìa đậu phụ rán. Hai bìa chỉ đủ cho món ninh với dương xỉ, thế còn sushi đậu phụ?

“Ha ha ha,” Kindaichi không khỏi bật cười. “Chỉ huy à, thế là em đã tìm ra dấu vết để lại của bà già. Chính là mấy miếng sushi đậu phụ chứ

đâu... À, có vẻ trong kia xong rồi.”

Kindaichi hơi giật mình khi thấy thứ trong tay đi đầu tra viên đang bước ra. Có vẻ đó là phong thư mà anh không tài nào tìm thấy và nghĩ rằng bà già kia đã mang đi mất.

“Chỉ huy, chúng tôi tìm thấy rồi. Lá thư từ Kobe... Nội dung y hệt như chỉ huy đã nói.”

Isokawa rút lá thư ra khỏi phong bì, đọc qua một lượt rồi lẳng lặng đưa cho Kindaichi. Anh vội đón lấy, đảo mắt qua thư. Không cần đọc đến lượt thứ hai, Kindaichi chắc chắn đây chính là lá thư mà Hoan đã cho anh xem vào tối mừng 7.

Thế này là sao? Đối với bà già ấy thì đây ắt là một chứng cứ quan trọng, bằng giá nào cũng phải mang đi mới đúng chứ...

“Cậu tìm thấy cái này ở đâu? Phải chăng là giấu vào chỗ nào khó tìm lắm?”

“Đâu có... Nó ở ngay trong hộp giấy tờ cùng các loại thư từ bưu thiếp khác thôi.”

Kindaichi hoang mang tột độ trước diễn biến khó hiểu. Anh vẫn nghi vụ việc đã được tính toán hết sức kỹ lưỡng, vậy mà bà ta bỏ lại manh mối quan trọng như lá thư giả này ở hiện trường?

“Chỉ huy, cho em xem phong bì một chút...”

Đúng là chiếc phong bì mà Kindaichi từng thấy. Anh đã dựa vào thông tin người gửi trên đó để viết địa chỉ hời âm. Kindaichi lặng thinh ngắm nhìn những dòng chữ quen thuộc một lúc rồi vô thức lật mặt trước phong bì. Thứ đập vào mắt khiến anh thảng thốt thở hắt ra.

“Chuyện gì vậy?”

“Chỉ huy!” Kindaichi vừa nói vừa cố tự chủ, không để mình mất bình tĩnh hơn. “Lúc được nhờ viết hời âm, em mãi nhìn mặt sau để xem địa chỉ người gửi chứ không để ý mặt trước, nhưng nhìn dấu bưu điện mà xem...”

Isokawa cũng phát hoảng khi nhìn dấu bưu điện. Mặt ông căng ra, lông mày nhíu lại, môi cắn chặt. Dấu khá mờ, lại nhòe như thể ai đó chạm vào sau khi đóng nên không nhìn rõ ngày tháng. Tuy nhiên, có thể thấy con số là 4 chứ không phải 5 như đáng lẽ. Có nghĩa là thư này được bưu điện tiếp nhận vào một thời điểm nào đó trong năm ngoái, chứ không phải mới được gửi đi vào năm nay.

Như đã nói từ trước, giả sử Isokawa không có ở đây thì cho dù Kindaichi tâm huyết đến thế nào, vụ việc lần này của Tataro Hoan cũng sẽ bị người đời đơn giản coi như vụ mất tích của một ông già xa lánh thế sự và sớm cho vào quên lãng.

Theo yêu cầu của Isokawa, phòng giải trí trong khu trọ chung của Nước nóng Kame biến thành nơi đặt ban chuyên án từ chiều 12 tháng Tám. Chạng vạng hôm đó, cảnh sát tỉnh Okayama và phụ cận đầu lần lượt phái nhân sự liên quan tới.

Đối với Isokawa thì đây là một canh bạc lớn. Không thể loại trừ khả năng vụ việc vốn không hề bí ẩn, khó mà moi ra manh mối gì. Chưa biết chừng mọi người đang náo loạn chán chê thì ông già Hoan lại đột nhiên xuất hiện. Và Isokawa sẽ bị truy cứu trách nhiệm một cách triệt để. Tuy nhiên ông vẫn bất chấp và sẵn sàng đối mặt với rủi ro. Có lẽ lớn tuổi rồi nên nghĩ bị truy cứu thì cùng lắm là nhận trách nhiệm rồi từ chức về hưu là được. Bù lại, nhờ đâu đây lại là diễn biến tiếp theo của vụ án năm 1932 thì sao? Chưa kể thiên tài phá án Kindaichi đang có mặt ở đây, lại khá quan tâm đến vụ án cũ nữa, may ra mở được lối thoát cho sự việc đi vào ngõ cụt năm nào...

Nghĩ như thế thì việc đi đầu tra tung tích Hoan có đủ giá trị để Isokawa đặt cược cả sự nghiệp của mình. Và chính quyết định của ông sẽ đóng một vai trò hết sức quan trọng về sau.

Lại nói, trọng trách trưởng ban chuyên án được giao cho thanh tra Tachibana ở thị trấn Emi cách làng Đầu Quỷ khoảng bốn chục cây số. Dĩ nhiên cảnh sát có xe chuyên dụng, còn bình thường để đi từ Emi tới Đầu Quỷ, người ta cần bắt tàu địa phương tuyến Himetsu nối Himeji và Tsuyama, vòng lên Himeji tỉnh Hyogo bên cạnh rồi mới đi xe buýt về Soja và vượt đèo Sennin để tới đây.

Tất nhiên ở ngay thị trấn Soja lân cận có cảnh sát đồn trú, nhưng thật không may Soja lại thuộc địa phận tỉnh Hyogo. Đây chính là một trong những vấn đề gây trở ngại cho việc đi đầu tra.

Dẫu sao thì khoảng 5 giờ chiều 12 tháng Tám, cơ cấu ban chuyên án đã thành hình.

Tại phòng giải trí của Nước nóng Kame, sau khi dùng bữa tối do Rika chuẩn bị, mọi người cùng nhau họp bàn về các tình tiết của vụ việc, chủ trì

là thanh tra Tachibana.

“Như vậy thì...” Thanh tra nhú cặp lông mày sắc sảo sau khi nghe Kindaichi và Isokawa trình bày khái quát vụ việc. “Theo suy luận của cậu Kindaichi thì vào tối hôm kia, mừng 10 tháng Tám, giữa khi ngoài trời đang mưa dông, trong nhà ông Hoan đã xảy ra một vụ giết người, phải không?”

“Không hẳn,” Kindaichi nói với vẻ hồ hững. Anh ng ẩng thần thờ trên ghế, người như sắp ngã xuống đất tới nơi, hai tay thì luân phiên nhịp nhịp vào tay dựa. “Hiện tại tôi chưa dám khẳng định như vậy. Thế nên mới phải đợi các anh đi điều tra...”

“Kindaichi,” Isokawa ng ẩng cạnh ngắt lời. “Đến lúc này rồi, chú mày đừng khách sáo giữ ý nữa, hãy trao đổi thẳng thắn với bọn anh được không?”

“Trao đổi thẳng thắn là sao?”

“Thôi mà, chú đã tiếp cận vụ việc trước bọn anh một bước, hẳn đã có ít nhiều nhận định xem nên bắt tay điều tra từ đâu chứ. Chú trình bày ý kiến cho thanh tra Tachibana đây tham khảo với.”

“Đúng vậy, rất mong tiên sinh chỉ bảo!” Thanh tra Tachibana nói bằng giọng mạnh mẽ và đưa mắt nhìn Kindaichi với vẻ thăm dò.

Thanh tra Tachibana tuổi trạc tứ tuần, dáng người cao ráo, rắn chắc, khỏe khoắn. Nói theo kiểu người kinh kì thì “trông khỏe như trâu” vậy.

Nghe Isokawa giới thiệu, Tachibana nhớ lại các vụ đảo Ngục Môn, thôn Tám Mộ, rồi thì đảo Shinkiro diễn ra tại Okayama sau chiến tranh. Cứ nghĩ đến việc chính người trước mắt mình đây đã phá giải các kì án như vậy, ông không khỏi nể phục. Nhưng đồng thời ông khó mà kiềm chế thái độ khiêu khích của mình khi chứng kiến tác phong lôi thôi luộm thuộm, dửng dưng thái quá của Kindaichi. Với cương vị thanh tra thì ông hành xử như vậy âu cũng hợp lẽ.

“Thôi được rồi,” như thường lệ, Kindaichi dụi dụi đôi mắt híp lại như buồn ngủ rồi đưa tay lên gãi mái đầu rối bù như tổ quạ của mình. Sau một nụ cười mỉm, anh ng ẩng thẳng dậy và móc túi áo trong ra một quyển sổ tay. Từ sổ tay lại lấy ra hai, ba tờ giấy gấp tư.

“Không biết có thành bao nhiêu không, nhưng tôi có gạch đầu dòng những suy nghĩ của mình cho tới thời điểm này. Nếu các anh muốn thì

chúng ta có thể cùng xem qua,” Kindaichi ngáp ngừng đề xuất.

“Vâng, mời cậu,” thanh tra nhú đôi mày sắc sảo và rướn người tới trước.

“Chẳng có gì to tát, tôi chỉ liệt kê những điều mình nghĩ thôi nên lung củng không đầu không đuôi. Chẳng biết có giúp gì cho các anh được không.”

“Được cậu đóng góp ý kiến là quý hóa lắm rồi.” Thanh tra gần như giật lấy mấy tờ giấy khỏi tay Kindaichi. Khi mở ra, đập vào mắt ông là nét chữ nắn nót như in chẳng hề ăn nhập với vẻ trẻ nãi của chủ nhân. Nội dung như sau.

1. Hoan còn sống hay đã chết? Còn sống thì đang ở đâu? Đã chết thì hung thủ giấu xác nơi nào? Tại sao phải giấu?
2. Rin còn sống hay đã chết?
3. Từ đây trở đi là dựa trên giả định Rin đã qua đời... Hoan có biết chuyện này không?
4. Nhà Machida ở Kobe có gửi điện báo tử cho Hoan không?
5. Lá thư bày tỏ nguyện vọng về chung sống với Hoan của Rin được gửi đi từ Kobe vào thời điểm nào?
6. Ai là người đầu tiên đọc được thư trên?
7. Kẻ tự xưng là Rin vượt đèo Sennin tới đây vào tối mừng 10 tháng Tám là ai?
8. Hoan đã ngửi với kẻ mạo danh Rin suốt hơn hai tiếng đồng hồ mà không nhận ra? Nếu không nhận ra thì tại sao?
9. Từ năm 1953 trở đi, Hoan lấy đâu ra tiền sinh hoạt?
10. Hoan lấy đám kì không sơn tiêu lúc nào và để làm gì?

Đọc đến mục thứ 10 trong danh sách mà Kindaichi vạch ra, thanh tra Tachibana giật mình, mắt mở to. Ánh nhìn có phần bất an liếc nhanh về mái đầu bù xù của Kindaichi, ông bặm môi hít một hơi thật sâu xuống bụng.

“Đã hiểu, gạch đầu dòng thế này thì các bước phải làm thành ra rõ ràng rồi,” thanh tra Tachibana tủm tỉm cười. “Vậy thì cậu Kindaichi, mong cậu hãy cùng mọi người ở đây điểm lại từng mục một. Chỉ huy, anh giúp nhé,” ông tiếp tục với cách nhấn nhá đậm chất địa phương.

“Hừm, có mục thú vị phết nhỉ.”

Mục khiến Isokawa không nhận được cười có lẽ là mục 10. Tuy miệng tùm tùm nhưng mắt ông vẫn ánh lên vẻ băn khoăn.

“Trước tiên là mục 1, Hoan còn sống hay đã chết... Để làm rõ mục này thì cần thêm nhiều công sức nữa.”

“Đúng, quan trọng là phải tìm thấy thi thể đã.”

“Phải rồi, chỉ với mấy vết máu và những thứ được để lại kia thì chưa thể khẳng định đây là một vụ giết người được,” Isokawa góp lời.

“Nhưng mà, cậu Kindaichi này.”

“Vâng.”

“Nhìn cách đặt thứ tự vấn đề thì có vẻ cậu chưa hẳn tin rằng Hoan đã bị sát hại nhỉ?”

“À vâng, thì thế nên tôi mới coi đó là nghi vấn cần được làm sáng tỏ. Ha ha ha.”

Thanh tra Tachibana liếc qua vẻ mặt thản nhiên của Kindaichi rồi lại đưa mắt xuống tờ giấy, “Nếu còn sống thì đang ở đâu... Đây là một nghi vấn quan trọng. Vậy còn phần nếu đã chết thì hung thủ giấu xác nơi nào và tại sao phải giấu?”

“Thôi nào Tachibana,” Isokawa ôn tồn chen vào như một ông chú đồ dành đưa cháu nhõng nhẽo. “Đây là tác phong của Kindaichi thôi, lần nào cũng thế. Phong cách của Kindaichi là xem xét mọi khả năng có thể xảy ra. Theo tôi thì chẳng qua chú ấy nghĩ là chưa thấy xác thì chưa thể khẳng định đây là một vụ giết người, và cần suy xét đến khả năng Hoan còn sống và tiến hành đi đầu tra kỹ lưỡng theo cả hướng đấy nữa thôi.”

“Ra thế... nhưng...” Thanh tra Tachibana cắn chặt môi dưới. “Giả sử Tatara Hoan còn sống, thì phải nhìn nhận những dấu vết ở hiện trường thế nào?”

“Ở mức độ ấy, muốn ngụy tạo không phải là khó.”

“Ngụy tạo?” Thanh tra Tachibana tỏ ra bất ngờ, chân mày giãn ra. Ông không thốt nên lời, mất một lúc cứ nhìn qua lại giữa Isokawa và Kindaichi, nhưng có vẻ như dằn dặt thì tư duy cũng bắt đầu lý giải được sự tồn tại của những khả năng phức tạp trong vụ việc lần này. Ông căng mắt ra nghiên cứu mươi mục thêm lần nữa.

“Nhưng, thế thì...” Ông nuốt nước miếng như để cuốn trôi cả những

bận tâm. “Chuyển sang mục thứ hai nào. Rin còn sống hay đã chết... cái này là?”

“À, cái đây tôi chỉ viết cho có thôi. Mục này và mục 4 thì chỉ cần đối chiếu với người tên Machida ở Kobe là được.”

“Vậy à? Thế còn mục 3, Hoan có biết Rin đã qua đời hay không... Điều này thì có vai trò gì?”

“Anh Tachibana,” nét mặt Kindaichi bỗng nghiêm túc hẳn lên. “Đây chính là nghi vấn lớn nhất trong mười mục này. Việc Rin đã mất thì không có gì phải nghi ngờ đâu. Bà chủ Ito của Izutsu đã đích thân tới dự tang lễ rồi mà. Tất nhiên để chắc chắn thì vẫn cần xác minh với bên Kobe... Nhưng vấn đề chính là thế này cơ.”

Kindaichi kể lại chuyện Hoan nhờ anh viết hộ hũ âm, rồi cả về mừng rở như con nít của ông.

“Điều này liên quan tới cả hai nghi vấn 5 và 6.”

“Lá thư bày tỏ nguyện vọng về chung sống với Hoan được Rin gửi đi từ Kobe vào thời điểm nào... Có nghĩa lá thư này không phải là mới được viết và gửi đi trong thời gian gần đây à?”

Thanh tra Tachibana cầm lá thư đang đặt trên bàn lên để xem dấu bưu điện ngoài phong bì. Như đã nói ở trước thì dấu đã quá mờ nên không đọc được gì nhiều hơn là bưu điện đã tiếp nhận vào thời điểm nào đó trong năm 1954. Và dĩ nhiên là người gửi đã quên đi tên ngày gửi đi.

“Dù sao thì mục này có thể làm rõ nếu đối chiếu với nhà Machida ở Kobe.”

“Đúng vậy, nên chú Kindaichi mới muốn tập trung vào mục 6 đây.”

“Ai là người đầu tiên đọc thư... Là sao?”

“Tachibana, cậu hãy quan sát kĩ chỗ mép phong bì có dấu vết niêm phong mà xem,” Isokawa lấy kính lúp của Kindaichi đưa cho Tachibana.

Thanh tra lật mặt sau phong bì. Đây là phong bì dành cho phụ nữ dùng, mở theo chiều dọc chứ không phải chiều ngang. Một đầu phong bì được cắt gọn ghẽ bằng kéo, và có thể thấy nó được niêm phong bằng chữ “Seal” thay cho kí hiệu x thường thấy.

Soi kĩ bằng kính lúp, Tachibana thấy chữ “Seal” viết bằng mực tím có đôi chỗ bị nhòe, rõ ràng là do bị hơi qua hơi nước. Không những vậy, hai

nửa của chữ còn hơi bị chệch đi. Thanh tra thở hắt ra như cá voi phun nước, “Ra thế. Có người đã lấy trộm và đọc được thư trước khi nó kịp đến tay Tatara Hoan. Kẻ đó vẫn giữ lá thư đến mãi gần đây mới niêm phong lại và gửi cho Hoan. Ông già lại tưởng là thư mới viết nên mới mừng rỡ...”

“Không, nếu chỉ như vậy thôi thì đã đơn giản rồi.”

“Hả?” Tachibana giật mình quay sang phía Isokawa.

“À, chẳng là Kindaichi cho rằng còn một khả năng khác nữa. Tức là Hoan đã nhận được thư từ năm ngoái. Ông ta đã lấy kéo mở phong bì và đọc nội dung, nhưng lại không có ý định nối lại tình xưa nên vẫn để đấy, xong lần này thấy có thể sử dụng vào việc nguy hại hiện trường nên mới cố tình hơ đầu kia của phong bì qua hơi nước để mở ra rồi niêm phong lại. Mục đích là lái trọng tâm đi đâu tra theo hướng cậu vừa nói...”

“Nhưng... nhưng...” Thanh tra nhìn họ, mắt hơi trợn lên phô ra những tia máu. “Dấu kéo ở đây thì sao? Rõ ràng là vết cắt mới mà.”

“Cũng theo Kindaichi, kéo cắt lúc nào chẳng được, và lấy phong bì đã mở từ năm ngoái ra cắt thêm lần nữa để tạo vết cắt mới vốn chẳng hề khó khăn gì...”

“Khỉ thật!”

“Nhưng dấu sao đó cũng chỉ là một khả năng thôi, anh Tachibana ạ.”

“Đúng rồi, Kindaichi chỉ muốn lưu ý là nên suy xét tới cả những trường hợp như vậy nữa, ít nhất là cho tới khi tìm thấy thi thể... Mà hãy tiếp tục đi.”

Tachibana dường như thở dềnh, trán lấm tấm mồ hôi. Ông đưa mu bàn tay quạt bớt mồ hôi rồi lật sang trang sau, “Mục 7, kẻ tự xưng là Rin vượt đèo Sennin tới đây vào tối mùng 10 tháng Tám là ai...”

“Và vấn đề này thì Kindaichi cho rằng có hai khả năng. Trường hợp Hoan bị lừa bằng thư giả thì hẳn là có kẻ mà ông không ngờ tới đã đội lốt Rin. Nhưng nếu tất cả đều do Hoan sắp đặt thì có lẽ đó là đồng bọn, thậm chí là chính bản thân ông ấy. Không ai thấy rõ mặt kẻ đó, giọng nói khá nhỏ và trầm. Kindaichi đã nghe bà chủ Izutsu kể sơ qua là hồi trẻ Hoan khá đam mê diễn xuất và có năng khiếu trong mảng này.”

Mắt thanh tra Tachibana giờ đã trợn tròn, sắc mặt nhợt nhạt thảng thốt. Thấy tội nghiệp quá, Kindaichi dụi mắt rồi xoa dịu, “Tôi không định làm quá trình đi điều tra phức tạp thêm đâu thanh tra ạ. Chẳng qua tôi chỉ kể với

chỉ huy đây rằng ẩn sau vụ việc lần này có điểm quái gở khiến người ta không thể không nghĩ đến những khả năng ấy.”

“À, vâng, vâng.”

“Mà thôi, tạm gác vụ đấy lại đã, mục tiếp đi Tachibana.”

“Vâng, mục 8, Hoan đã ng ẫ với kẻ mạo danh Rin suốt hơn hai tiếng đồng hồ mà không nhận ra và nếu không thì tại sao...”

“Nếu kẻ mạo danh Rin là đồng bọn với Hoan hay là chính ông ấy thì câu trả lời hết sức đơn giản. Nếu rơi vào trường hợp còn lại thì câu hỏi tại sao sẽ xuất hiện.”

“Tại sao ư? Cậu Kindaichi có ý kiến gì không ạ?”

“Không, tôi chưa có manh mối gì... Nhưng ở đây có hai trường hợp, một là Hoan không hề nhận ra, và hai là ông ấy có nhận ra nhưng vì lý do nào đó mà không truy cứu.”

“Nghĩa là ông ấy đã không truy cứu lại còn dùng bữa cùng kẻ giả mạo để rồi bị hạ độc sao?”

“Ha ha ha, xét theo logic thì sẽ là thế.”

“Làm sao có chuyện như vậy được!” Thanh tra Tachibana quát lên, bụng bảo dạ đúng là không thể hoàn toàn tin tưởng mấy tay chỉ biết vẽ hươu vẽ vượn trên giấy thế này, nổi bực dọc trong ông như lại bùng lên.

“Nào nào Tachibana, cứ tiếp đi đã.”

“Vâng, mục 9, từ năm 1953 trở đi, Hoan lấy đâu ra tiền sinh hoạt... là thế nào đây?”

Sau khi nghe Isokawa giải thích thêm về sự tình, nét ngạc nhiên và vẻ đăm chiêu nghiêm túc lại quay về với gương mặt của thanh tra Tachibana. Ông hạ giọng hỏi, “Nghĩa là chỉ huy cho rằng Tatara Hoan đã tổng tiền ai đó dựa vào thông tin ông ta nắm giữ về vụ án năm 1932?”

“Không, tôi không dám chắc là Hoan có tổng tiền người ta hay không. Có thể là kẻ nào đó bị Hoan bắt thóp đã chủ động chi tiền để bịt miệng ông ấy. Nếu đúng thế thì chính mục 9 sẽ là mắt xích quan trọng kết nối vụ việc lần này và vụ 1932.”

“Đã rõ. Cần phải đi điều tra cho kĩ,” thanh tra khoanh tròn ba lượt để đánh dấu mục 9. “Cậu Kindaichi, mục cuối là sao? Hoan lấy đâu tiền không sơn tiêu lúc nào làm gì...”

“À,” Kindaichi lại lấy năm ngón tay gãi gãi mái tóc rối bù như thường lệ. “Tôi viết vào cho có ấy mà. Tại tôi thấy chín mục thì cứ thiếu thiếu thể nào ấy.”

“Gì cơ?” Chỉ huy và thanh tra đồng thanh thốt lên, mặt đầy vẻ ngạc nhiên pha lẫn ngán ngấm.

“Với cả tôi cảm thấy lờ mờ rằng nét kì dị của mấy con kì nhông sơn tiêu ấy dường như có thể tượng trưng cho vụ việc lần này nữa.”

“Hả?” Tachibana bực dọc cười khẩy và đưa mắt lườm Kindaichi, nhưng nghĩ thế nào lại đổi thái độ ngay. “Thôi được rồi, cảm ơn cậu. Nhờ cậu chỉ vẽ mà chúng tôi thấy được là nên bắt đầu từ đâu. Tóm lại nếu tìm ra được thi thể của Tatara Hoan thì cậu không còn gì phải lặn tẩn nữa hả?”

“Đúng vậy, trước tiên phải làm rõ xem Hoan còn sống hay đã chết...”

Kindaichi nhắm đôi mắt gọn nét u sầu, vai thì thông xuống lo ngại, nhưng thanh tra Tachibana không còn để ý tới anh nữa.

“Kato, Kato,” ông gọi cấp dưới đang đợi ở phòng bên. Nghe giọng âm vang, có thể đoán ra dung tích phổi ông phải lớn lắm. Công cuộc đi đầu tra đầu tâm huyết của thanh tra Tachibana bắt đầu từ đây.

Một ngày sau, 13 tháng Tám.

Cuối cùng thì đi đầu mà hội thanh niên làng lo ngại đã xảy ra.

Concert quy mô nhỏ của Yukari kiêm lễ hội nhảy múa Obon kiêm cuộc thi hát cho thanh niên làng dự kiến mở màn vào chiều tối hôm đó và kéo dài mấy ngày tới. Tuy nhiên, Tachibana đã yêu cầu hội thanh niên hỗ trợ đi đầu tra từ sáng tới chiều, để xem có phải xác Tatara Hoan đang nằm dưới đầm Thực Nhân thật không.

Đầm rộng gần 2000 m², chưa bao giờ cạn khô dù có gặp phải năm hạn hán, vì dưới đáy đầm có nhiều đầu của các mạch nước ngầm khác nhau. Đối với làng Đầu Quỷ thì đây là một nguồn dự trữ nước quý báu, đồng thời là một khu đầm ma mị đáng sợ với độ sâu mà ai lỡ rơi xuống đầu không ngoi lên nổi. Đầm rộng như vậy nhưng ngoài mấy con kì nhông sơn tiêu với lớp da khiến người ta ghê sợ thỉnh thoảng ngụp lặn ra thì thật kì lạ là chẳng hề có loài thủy sinh nào khác cư ngụ cả.

Nguyên một ngày hôm đó, cảnh sát và hội thanh niên làng đã lùng sục

khắp đầm. Người ta chèo xuồng len lỏi giữa đám hoa bèo nở rộ, quăng lưới và thọc sào tre xuống nước để tìm kiếm, nhưng rốt cuộc chẳng thu hoạch được gì.

Nguyên nhân chính có lẽ bắt nguồn từ sự thiếu nhiệt tình của đám thanh niên... Nghĩ cho kĩ thì cũng chẳng phải đi đâu gì khó đoán. Đối với các thanh niên đầy sức sống kia thì chuyện sinh tử của một lão già ngớ ngẩn như Hoan vốn chẳng có gì đáng quan tâm. Và trên hết thì chẳng có gì khẳng định là thi thể của Hoan bị ném xuống đầm cả. Thêm vào đó, cơn mưa đông tối mùng 10 vô tình đã trở thành đấng phàm đặc lực cho hung thủ (trong trường hợp thực sự có hung thủ). Mọi dấu vết ngoài nhà đầu đã bị mưa gió bão bùng gột rửa hết.

Cứ như vậy, những nỗ lực ban đầu nhằm tìm kiếm thi thể đã hoàn toàn thất bại. Tuy nhiên, một mặt thì công cuộc đi đầu tra đầy tâm huyết của thanh tra Tachibana bắt đầu cho thấy hiệu quả.

Đầu tiên, kết quả khám nghiệm những vết bẩn trong nhà đã được phòng giám định của cảnh sát tỉnh gửi trả vào chiều 14. Theo đó, trong những vết bẩn có Lobeline ($C_{22}H_{27}NO_3$) một chất Alkaloid kịch độc. Chất này thường được tìm thấy ở một loài lỗ bình thuộc họ hoa chuông. Lỗ bình... Chính là loài thực vật mà người trong vùng gọi là sát quan thảo. Chúng sinh sôi ở quanh đầm Thục Nhân. Phải chăng đúng là Hoan đã bị hạ sát bằng độc sát quan thảo?

Thứ hai là báo cáo của đi đầu tra viên Kato, vốn được cử đi Kobe từ tối qua và mới trở về vào chiều 13. Theo đó thì đúng là Kuribayashi Rin đã trút hơi thở cuối cùng vào ngày 27 tháng Tư vừa qua tại quán ăn Beniya do Machida Kotaro làm chủ, địa chỉ 2-36 phường Nishi-yanagiwara, quận Hyogo, thành phố Kobe. Đi đầu tra viên Kato đã gặp bác sĩ viết giấy chứng tử và được biết là bà mất do ung thư thận. Machida Kotaro nói là đã gửi tin báo tử cùng lúc cho Hoan và cho Ito. Ông khẳng định rằng nếu bên Izutsu đã nhận được tin báo thì bên Đầu Quỷ cũng vậy. Còn lá thư bày tỏ nguyện vọng gáo vỡ lại lành là do Tatsuko, con gái Kotaro viết hộ Rin. Vừa thấy lá thư Kato chìa ra, cô đã xác nhận là nét chữ của mình. Tuy nhiên cô không nhớ rõ ngày tháng mà chỉ lảng máng có ấn tượng là vào mùa nóng, tháng Tám hoặc Chín gì đó của năm ngoái, tức 1954. Tatsuko rơm rớm nước mắt kể rằng Rin đã dài cổ ngóng chờ hời âm từ làng Đầu Quỷ, nhưng mãi không thấy gì, cuối cùng bà nản lòng và đột nhiên già yếu hẳn đi. Dẫu sao

thì việc lá thư đã đẩy Rin tới tột cùng tuyệt vọng lại đột ngột xuất hiện sau một năm đủ khiến người ta cảm nhận được rằng trên đời này thật chẳng thiếu gì những chuyện kì quái. Liệu có đúng là Hoan không nhận được thư Rin và điện báo tử? Hay là nhận được nhưng vì lý do nào đó mà ông quyết định làm ngơ?

Một bước tiến triển khác của công cuộc đi đầu tra là về chi phí sinh hoạt của Hoan.

“Theo như tôi biết thì...”

Được mời tới ban chuyên án vào chiều 12 là bà chủ Aoike Rika của Nước nóng Kame.

“Ông chủ nhà quan cai có một cậu cháu ở Kobe... hình như tên là Yoshida Junkichi, con của em gái ông. Từ sau chiến tranh thì người này vẫn luôn gửi tiền cho ông... Nhưng đến năm 1952 hoặc 1953 thì Junkichi qua đời... Ông chủ đích thân tới tận Kobe thương thảo với gia quyến họ về việc chu cấp sinh hoạt. Có vẻ kết quả không được như ý nên lúc về ông cứ kêu ca than thở mãi, cơ mà...”

“Cơ mà?”

“Cơ mà sau đấy thì ông không có vẻ gì là túng quẫn cả. Tôi từng hỏi thăm xem thế nào thì nghe bảo là em trai của Junkichi đã nhận lời tiếp tục gửi tiền chu cấp cho ông. Lúc ấy ông chủ tỏ ra khá vui mừng.”

“Em trai tên là gì?”

“Tôi không rõ...”

“Địa chỉ của Yoshida Junkichi là ở đâu?”

“À, ở đây có thư do Yoshida Junkichi gửi đến đây, trưởng ban...” Đi đầu tra viên Inui ngẩng lên bên cạnh góp lời. Anh lấy trong hộp giấy tờ thu được từ nhà Hoan ra một tệp thư từ, có vài bức đề tên người gửi là Yoshida Junkichi. Địa chỉ là khu 2 phường Sumadera, thành phố Kobe, kèm thêm cả số điện thoại.

“Vậy cậu hãy cử người đi tìm hiểu xem. Có lẽ tới nơi thì sẽ biết được tung tích của người em.”

“Vâng. Để tôi đích thân đi một chuyến xem sao.”

Đến chiều 13 đi đầu tra viên Inui vẫn chưa đi Kobe về. Tuy nhiên, không cần đợi anh ta thì vẫn dễ dàng nhận ra những gì Hoan kể với Rika chẳng

qua chỉ là mấy lời đái bôi. Khi tra cứu dữ liệu của các bưu điện lân cận có nhận chuyển phát tới làng Đầu Quỷ, không hề có dấu tích của giao dịch chuyển tiền nào cho Tataro Hoan từ sau tháng Mười hai năm 1953. Ở thị trấn Soja chỉ có chi nhánh của hai ngân hàng M và S. Cả hai đều không ghi nhận khoản tiền nào chuyển cho Hoan, cũng không ghi nhận khoản tiền nào do ông đứng tên sở hữu.

Nói tóm lại, cho dù Hoan nhận được tiền của ai thì giao dịch đó cũng diễn ra ngay trong làng chứ không phải từ bên ngoài. Hoan đã nói dối Rika...

“Cậu Kindaichi.” Tachibana không giấu nổi phần khích và không ngần ngại cảm ơn suy luận của Kindaichi về điểm này. “Nhờ cậu mà chúng tôi lần ra mặt tối của Hoan. Ông già này quả không đơn giản chút nào.”

“Vậy là chỉ cần tìm ra ai đã cống tiền cho Hoan nữa thôi,” Isokawa tỏ ra hào hứng, có lẽ là do cảm thấy mối liên hệ đang trở nên rõ nét giữa vụ này với vụ 1932.

“Hay là gọi Rika tới hỏi thêm lần nữa. Xem trong làng ai hay qua lại với Hoan...” Kindaichi đề nghị.

“À, phải, phải. Kimura, qua mời chị Rika tới đây lần nữa giúp tôi với.”

“Rõ!”

Không lâu sau khi tuấn tra viên Kimura đi gọi, Rika đã tới ban chuyên án và được nghe thanh tra Tachibana trình bày thắc mắc.

“Anh muốn hỏi ai là người thân nhất với ông chủ nhà quan cai ấy ạ... Ông ấy vốn sành đời, lại chẳng tham lam cái gì của ai bao giờ, rồi còn được cái hiểu sâu biết rộng và khéo miệng nữa nên lúc rảnh nhiều người ghé chơi lắm. Tuy nhiên thân thiết hẳn thì có lẽ chẳng có ai.”

“Nghĩa là giao thiệp rộng nhưng lại chẳng có lấy một người đủ để dốc bầu tâm sự?”

“Vâng, nói vậy không sai...”

“Kahei thì thế nào? Kahei có vẻ mồm mép lắm mà...” Isokawa xen vào câu chuyện.

“Vâng, đúng là nếu gặp thì hai người họ trò chuyện sôi nổi lắm. Nhưng chẳng mấy khi họ chủ động thăm viếng nhau...”

“Hầu như không có luôn sao?”

“Vâng, so với ông chủ Nire thì có lẽ bà cụ tiền chủ nhà hàng hũ còn thân thiết hơn...”

“Bà cụ tiền chủ hàng hũ ở đây là...” Kindaichi thắc mắc.

“À, vâng, xin lỗi. Là nhà Yura ạ. Mọi nhà quanh đây đều gọi tên hiệu như vậy cả.”

“À, là cụ Ioko 82 tuổi, bà chủ nhà Yura thế hệ trước ấy hả?”

“Chú mày biết rõ quá nhỉ,” Isokawa tủm tủm cười.

“Tại hôm trước em nghe bà chủ Izutsu kể vậy thôi. Nghĩa là Hoan vẫn thường lui tới nhà Yura ư?”

“Vâng, cụ tiền chủ vẫn thường mời ông ấy đến... Nói gì thì nhà quan cai vẫn là dòng họ danh giá nhất trong làng, hai người tuổi tác lại gần nên có lẽ nói chuyện hợp, Nhà Yura mà có của ngon vật lạ gì là bà Atsuko đều mang qua biếu ông chủ nhà quan cai cả. Dân thường chúng tôi luôn cố gắng giữ ý khi tiếp xúc với ông ấy, nhưng chẳng thể so sánh được...”

Utarō, người chồng đã mất của Atsuko chính là nhân vật khơi mào tấn bi kịch năm 1932, nên khi nghe vậy thì trong đầu ai cũng nghĩ ngay tới khả năng vẫn còn uẩn khúc nào đó liên quan tới vụ việc kia.

“Cụ tiền chủ năm nay đã 82 tuổi rồi, không biết sức khỏe thế nào? Phải chăng đã già yếu tới mức không cử động được nữa?”

“Không, cụ vẫn khỏe lắm, thỉnh thoảng còn tới tắm ở chỗ chúng tôi cơ ạ. Tuy lưng thì đã còng như cánh cung nhưng tai mắt cụ vẫn tinh tới mức chẳng ai nghĩ là đã 82 tuổi cả...”

Nói xong, Rika lần lượt nhìn ba người như muốn hỏi tại sao lại muốn biết mấy chuyện này. Bên cạnh vẻ đẹp lạnh lùng, bà sở hữu cả nét điềm tĩnh thận trọng nhưng sắc sảo của phụ nữ Kyoto.

“Cảm ơn cô. Nếu còn gì cần hỏi thì chúng tôi xin phép được làm phiền tiếp sau, mong cô giúp đỡ,” Isokawa bày tỏ lòng biết ơn một cách nể nang hậu.

“Vâng... vậy tôi xin phép...” Rika lịch thiệp cúi đầu rồi rời đi.

“Chỉ huy, thế này thì có lẽ phải rà soát lại quan hệ giữa Tatara Hoan và nhà Yura thêm một lượt rồi.”

“Phải thử thôi,” Isokawa tỏ vẻ đồng tình.

Công cuộc đi đầu tra nhìn chung diễn tiến khá thuận lợi, duy chỉ có một

vấn đề đi vào ngõ cụt là nguồn gốc của món sushi đậu phụ, dấu vết duy nhất mà bà già kia để lại.

Bản thân món sushi thì nhiều khả năng là tự làm tại gia, nhưng kể cả thế thì vẫn phải có người đi mua đậu phụ. Có mười miếng sushi thừa lại, nên ít ra phải dùng tới năm bìa đậu. Nhưng dù đã nắm rõ danh tính của tất cả những người mua nhiều hơn năm bìa đậu, không chỉ tại hàng đậu phụ trong làng mà cả ở các thôn xóm, thị trấn lân cận, thì vẫn không một ai trong số đó có vẻ gì giống với bà già kì quái kia cả.

“Thôi được rồi, trước tiên cứ ghi lại hết những người đã mua trên năm bìa đậu đã. Đành phải xét từng trường hợp một vậy.”

Cứ như vậy, công cuộc đi đầu tra quanh trọng tâm là vụ mất tích của Tataru Hoan tiếp tục được cảnh sát xúc tiến với những thành quả nhất định, cùng lúc thì thanh niên trong làng từng bước hoàn thiện quá trình chuẩn bị cho chương trình ca múa. Sau này người ta mới biết là xen kẽ giữa hai hoạt động đó, còn có một kế hoạch sát nhân mà đang được ác quỷ bí mật triển khai.

“Làm sao bây giờ chỉ huy? Hay là cứ để Tachibana lo việc đi đầu tra, còn chúng ta đi xem ca múa nhỉ?”

Kindaichi cùng Isokawa uống cạn hai chai bia và dùng bữa tối xong thì đồng hồ điểm 8 giờ. Tiếng nhạc xập xình phát trên loa như được cơn gió mang tới chỗ họ.

“Ha ha ha, tiên sinh Kindaichi mà quan tâm tới nữ thần nóng bỏng cơ à.”

“Mà cái gì! Nói vậy khác nào xúc phạm em. Với lại ai mới là người dùng nữ thần nóng bỏng làm mẫu dụ em đến đây hả?”

“Ha ha ha. Chú mày nói thế thì anh chịu rồi. Vậy hãy qua chiêm ngưỡng dung nhan cô nàng nóng bỏng kia cái nhỉ.”

“... Chỉ huy lạc hậu quá.”

“Chú nói vậy là sao?”

“Nhắc tới một cô nàng gợi cảm, thì giờ ai còn quan tâm dung nhan thế nào nữa. Chẳng phải người ta toàn viết là vòng ba thế nào hay vòng một bao nhiêu đấy sao.”

“Ha ha ha, vậy cái chúng ta chuẩn bị đi xem là mông cô ấy hả, cảm ơn chú đã khai sáng...”

Mình vận áo mỏng mùa hè, hai người vừa đùa cợt vừa rời khỏi Nước nóng Kame vào lúc hơn 8 giờ một chút.

Như đã nói ở trên thì từ Nước nóng Kame đi bộ tới trung tâm làng mất gần một tiếng đồng hồ, nên khi hai người cùng đám đông khách vắng lai từ những vùng lân cận tới được rìa biệt phủ cũ thì đã gần 9 giờ.

“Ồ, đông thật nhỉ.”

“Kindaichi, đi tắt qua đây.”

So với Kindaichi chưa từng đi về phía này lần nào từ hồi đến làng, thì Isokawa nắm rõ đường đi lối lại hơn hẳn. Sau khi băng qua quãng đường tĩnh mịch bên là đồi bên là rừng, họ thấy trước mắt hiện lên ánh đèn sân khấu lấp lánh. Bên dưới sân khấu là đám đông lúc nhúc như kiến.

“Ồ, có vẻ chúng ta tới đúng lúc đấy, chỉ huy ạ. Yukari đang hát trên sân khấu phải không?”

Kindaichi đang định rảo bước tới trước thì bị chỉ huy nắm vạt áo kéo lại.

“Đợi chút đã,” ông thì thào đầy ẩn ý và hất hàm lên chỗ cách đó năm, sáu mét.

Chuyện gì đây?

Tim đập mạnh, Kindaichi đưa mắt nhìn theo hướng Isokawa chỉ. Dưới gốc thông đỏ đại thụ đặc trưng của vùng này là hai cô gái đang đứng nép mình như để tránh cái nhìn của người khác. Cả hai đều mặc áo mỏng mùa hè, nhưng một trong hai đội khăn trùm che kín từ đỉnh đầu tới tận ngang vai.

“Chỉ huy, là ai thế?”

“Satoko nhà Nước nóng Kame đấy. Chú chưa gặp lần nào à?”

“Vâng, vẫn chưa... À, còn người kia là cô phục vụ Miki nhỉ. Nhưng sao Satoko lại đội khăn trùm đầu như vậy?”

“Từ đầu tới chân cô bé đầu bị bột đỏ phủ kín. Nếu không thì khá ư nhìn đấy. Hãy giả vờ không biết mà đi qua thôi. Kẻo tội cô bé...”

Hai người vừa định cất bước thì lại có bốn thanh niên từ biệt phủ cũ chạy ra. Nhác thấy bóng dáng họ, Satoko định trốn vào rừng nhưng không kịp. Họ đã nhìn thấy cô từ trước rồi.

“Trưởng ai hóa ra bé Satoko! Có gì mà phải trốn?”

Giọng nói này là của Katsuhei. Ba người còn lại là Kanao, Goro và Nire Fumiko.

“A, Satoko, em đến đây à.” Kanao chỉ nói vậy rồi chuyển chủ đề ngay, giọng nghe chừng khẩn trương. “Mà Miki có biết Yasuko đâu rồi không? Sau đây là tiết mục của Yasuko và Fumiko mà chẳng ai thấy cô ấy đâu cả.”

Miki đưa tay chỉ về phía rừng và nói gì đó.

“Gì cơ!” Tiếng hét thất thanh là của Goro. “Cô ấy đi đâu cùng với một bà già ư? Bà già nào cơ chứ?”

Nghe Miki trả lời tiếp, đến lượt Katsuhei nói với vẻ hoảng hốt, “Này mẹ trẻ, nghe giống bà già tới nhà quan cai quá vậy?”

Cũng lúc này, Isokawa và Kindaichi đã đến chỗ đám thanh niên.

“A, Miki đấy à,” Isokawa cố gắng bắt chuyện một cách tự nhiên để người ta không giật mình. “Chuyện vừa xong là sao thế? Có bà già nào dẫn cô Yasuko đi đâu rồi à?”

Theo lời Miki thì trên đường đến đây, cô và Satoko bắt gặp Yasuko đi cùng một bà già lưng còng như cánh cung, đầu quấn khăn, mặc quần vải trên phồng dưới bó tuyền thống, chân đi dép cói...

“Cô Miki không chào hỏi bọn họ à?” Kindaichi hỏi.

“Không ạ. Bé Satoko cứ muốn trốn nên tôi đành núp trong bóng cây đợi họ đi qua.”

Satoko vẫn lặng thinh, mặt quay đi chỗ khác. Chiếc khăn trùm đầu của cô chỉ hở đúng phần mắt.

“Vậy là họ không để ý thấy hai người phải không?”

“Vâng.”

“Lúc đó sắc mặt cô Yasuko thế nào? Có vẻ sợ hãi hay gì không?”

“Tôi không chắc cô ấy có sợ hãi hay không, nhưng rõ ràng là bất ngờ.”

“Cậu Kanao,” Isokawa vẫn cố gắng tiếp tục một cách tự nhiên nhất có thể. “Các cậu hãy chia nhau ra tìm cô Yasuko, được không? Qua nhà Yura hỏi xem Yasuko đã về chưa chẳng hạn... Nếu chưa thì cho người tới bắt đầu tra và Nước nóng Kame gọi cảnh sát tới đây nữa,” giọng ông run run.

Vụ việc càng lúc càng náo động. Sau khi lễ hội kết thúc thì dân làng đổ xô đi tìm kiếm, nhưng cả đêm vẫn không thấy bóng dáng Yasuko đâu cả.

Phải đến tờ mờ sáng hôm sau, thi thể của Yura Yasuko, con gái hàng

hũ, mới được phát hiện trong tư thế nước đổ vào miệng qua phễu sau khi được đóng bằng hũ, đúng như nội dung của khúc ca tú cầi kia.

chú thứ hai tiếp lời

Cách nhà Hoan khoảng hơn năm chục mét đường dốc men bờ đê Thực Nhân, có một con thác nhỏ. Bảo là thác thì có phần hơi quá, chẳng qua là nơi đây nền đất bồng nhô lên khoảng hai mét, và từ gờ đá đó có một dòng nước trong vắt chảy nhỏ giọt xuống dưới, người trong vùng gọi dòng nước là thác Nghỉ Chân.

Sở dĩ có cái tên này là bởi ngay giữa lòng thác có một phiến đá trơ trọi với hình dáng rất phù hợp để ngồi nghỉ chân. Dòng nước đổ xuống đúng vào chỗ lõm của phiến đá này rồi mới từ đó tràn ra lòng ao xung quanh.

Cái ao có hình bán nguyệt nhưng không được tròn vẹn, rộng gần hai mét, sâu độ sáu chục phân. Nước từ ao lại chảy thành một dòng nhỏ ra đê Thực Nhân. Tataro Hoan thường ra đây lấy nước phục vụ sinh hoạt.

Thi thể của con gái hàng hũ, tức Yura Yasuko, được phát hiện ngay tại chân thác này trong tư thế nằm ngửa mặt lên trời, đầu gối lên sỏi đá. Và chính phần đầu của cái xác là chi tiết kì quái khiến người chứng kiến không thốt nên lời.

Miệng Yasuko cắm một cái phễu thủy tinh to, đường kính chừng hai mươi phân. Trên phiến đá nghỉ chân có một chiếc hũ gỗ dung tích khoảng năm lít rượu đặt hơi nghiêng. Nước từ thác đổ vào hũ, tới khi đầy lại tràn xuống miệng phễu và rót thẳng vào miệng Yasuko.

Những người không biết tới khúc ca tú cầ của làng Đầu Quỷ... không, có lẽ ngay cả người biết những lời ca ấy... hẳn đều choáng váng trước cảnh tượng này. Khi thi thể mới được phát hiện, không một ai hiểu được tại sao hung thủ lại chọn tư thế này và muốn ám chỉ đi đâu gì. Chính vì vậy, khía cạnh ma mị của vụ việc mới càng có đi đầu kiện khoét sâu, ăn mòn tâm can người đời.

Hung thủ cho con gái hàng hũ uống nước thác bằng phễu sau khi đóng bằng hũ, đúng như mô tả trong khúc ca tú cầ. Tuy nhiên, Yasuko chết không phải do đuối nước, mà là bị siết cổ đến tắt thở rồi mới được dàn

dừng lại.

Người phát hiện ra thi thể là Kanao và Goro.

Sau khi tìm Yasuko suốt đêm mà không thấy, hội thanh niên làng bắt đầu lo rằng biết đâu cô đã bị giết và vứt xác xuống đầm Thực Nhân, họ bèn chia nhau lùng sục khắp xung quanh đầm, để rồi Goro phát hiện thấy cái xác.

Goro tường thuật với trưởng ban chuyên án Tachibana về tình hình lúc bấy giờ như sau.

“Theo đề xuất của Kats... à không, của hội trưởng thanh niên Nire Katsuei thì cứ mạnh ai nấy tìm mãi không ăn thua, nên chúng tôi chia thành từng nhóm hai người và phân công lại khu vực tìm kiếm cụ thể cho mỗi nhóm, tới khi cả đám rời khỏi trụ sở làng thì đã gần 5 giờ sáng. Tôi ở cùng nhóm với mẹ trẻ... à, anh Kanao của Nước nóng Kame... Bọn tôi được giao phụ trách mé Tây đầm Thực Nhân. Khi tới gần hiện trường thì hai chúng tôi thấy có gì sáng lấp lánh từ phía ao, nhìn kĩ hóa ra là cái phễu. Lúc đó vừa hay mặt trời đang bắt đầu ló dạng từ dãy núi đối diện nên nó phản chiếu ánh nắng và tỏa sáng chói lòa lắm. Thấy vậy tôi liền lại gần xem thế nào, thì...” Goro nghẹn ngào, hai vai sụm xuống. “Tôi như chết lặng, muốn cất tiếng gọi mẹ trẻ mà miệng lưỡi cứ lú lại.”

“Khi ấy cậu chưa nhận ra à?” Tachibana hỏi sang Kanao.

“Vâng, tôi mãi để ý bên đầm nên đi hơi xa, đến khi không thấy nhóc Go... cậu Goro đây đâu thì mới quay lại, bắt gặp cậu ấy đang đứng chỉ tay về hướng ao với nét mặt tái nhợt hoảng loạn.”

Gương mặt Kanao không còn vẻ tươi cười thường ngày, thay vào đó là nét hốc hác u sầu. Làn da mịn màng giờ se lại vì lạnh, hai mắt đỏ au và xéch lên vì thiếu ngủ. Kanao chính là chủ nhân tiếng hét báo hiệu có biến vang vọng khắp núi đồi khiến mọi người đổ xô lại, đánh dấu cho sự mở màn của án mạng hàng loạt tại làng Đầu Quỷ.

Khi thi thể Yasuko được phát hiện, Kindaichi và Isokawa đang ngồi gà gật ở ghế tựa phòng giải trí của Nước nóng Kame, nơi vẫn trưng dụng làm văn phòng ban chuyên án. Vừa nghe tin, Kindaichi giật mình bật dậy, cùng Isokawa vội vã tới hiện trường, tay vẫn dụi lia lịa lên đôi mắt còn ngái ngủ. Lúc hai người đến nơi thì đã thấy chật kín người.

Kindaichi len qua đám đông, vào tới ao thì bất thần lạnh sống lưng,

toàn thân sồn gai ốc. Anh chỉ biết gähn gừ đầỷ phần nô trong khi chân như chôn chặt xuống đất. Isokawa cũng chết lặng.

Không chỉ mình Kindaichi và Isokawa, mà cả Tachibana và đội điềủ tra đã tới từ trước, cũng như dân làng đang vây quanh ao, đầủ sững sờ câm nín như bị thôi miên vì khung cảnh do ác quỷ bày ra trước mắt.

Tất nhiên đó là một cảnh tượng kinh hãi, nhưng mặt khác lại phảng phất nét đẹp huyền ảo.

Phần lớn thân mình Yasuko chìm dưới mặt nước. Vạt áo và cánh tay của bộ áo mùa hè cô mặc dập dềnh theo từng nhịp nước, hoa văn xanh đỏ rực rỡ tô điểm cho chiếc áo hòa quyện với làn nước trong lành, tạo nên một hình ảnh ấn tượng khắc sâu vào tâm trí tất cả mọi người.

Cái phễu to bản gähn như che kín khuôn mặt Yasuko. Nước từ miệng phễu trào ra rầỉ men theo phần thân bằng thủy tinh chảy xuống mặt cô. Phía trên nữa là chiếc hũ gỗ cũ mềm kê vào phiến đá nghỉ chân.

Nước thác chảy xuống gặp hũ đầỷ lại bắn tí tách ra xung quanh thành những hạt li ti, kết hợp với nắng mai xiên chéo tạo thành một mảng cầu vồng bảy sắc rực rỡ tô điểm cho mặt ao vốn hơi u ám như trong động tối.

Cảnh sắc tuy không khác gì trong truyện cổ tích, nhưng vẫn là hiện trường một vụ giết người man rợ.

“Hung thủ này, rốt cuộc là...” Trưởng ban chuyên án Tachibana khó nhọc cất tiếng sau một hồi thất thầỉ. “Rốt cuộc tại sao hung thủ lại giở trò thế này? Cái hũ và cái phễu kia có ý nghĩa gì cơ chứ?” Giọng ông gằn dữ như thể muốn gây sự với Kindaichi.

Đáp lại, Kindaichi chỉ lắc đầu một cách rầỉ rầỉ. Như choàng tỉnh vì giọng nói của Tachibana, Isokawa liền mở lời can ngăn, “Chuyện đó để dần dà điềủ tra làm rõ, trước tiên hãy chụp ảnh hiện trường đã. Tổ ảnh tới rầỉ phải không?”

May mắn là tổ ảnh của cảnh sát đã được triệu tập từ hôm qua để hỗ trợ cho vụ Hoan nên cũng đang có mặt tại hiện trường. Nhờ mấy người họ cấp tập tác nghiệp mà bầu không khí quanh ao trở nên năng động huyền ảo hơn hẳn.

Để tránh cản trở tổ ảnh, Kindaichi và Isokawa né sang mép ao. Dù vậy mắt họ vẫn dán chặt vào bố cục hiện trường đầỷ ma mị như do ác quỷ tạo ra kia.

Kindaichi đã có trải nghiệm tương tự tại đảo Ngục Môn, một hòn đảo biệt lập với thế giới bên ngoài nằm giữa biển nội địa Seto. Ở đó đã có ba người con gái bị giết, và mỗi thi thể đều được sắp đặt theo bố cục kì quái, ẩn chứa những ý nghĩa hiểm ác. Lần này thì sao?

Isokawa đã trải qua chuyến phiêu lưu ấy cùng Kindaichi, nên những kí ức tương tự có lẽ đang ùa về trong đầu ông. Trải nghiệm đó vừa khiến họ thêm phần hiếu kì trước vụ án lần này, vừa gieo vào lòng hai người một cảm giác bồn chồn khó tả.

“Kindaichi à,” Isokawa mở lời với giọng khô khốc như nghẹn lại trong họng, ánh mắt vẫn dõi theo cùng một hướng với Kindaichi. “Yasuko chắc không chết đuối trong tư thế đó đâu nhỉ?”

“Không đâu... Dìm chết một con người nào phải việc dễ dàng gì. Nếu là ngoài biển hay sông thì còn có khả năng...”

“Vậy thì cái hũ và cái phễu kia là thế nào?”

“Chỉ huy à,” Kindaichi quay sang phía Isokawa, mắt ánh lên bí hiểm. “Thật khiến người ta nhớ lại vụ đảo Ngục Môn nhỉ, khà khà.”

Anh cười khùng khục trong cuống họng, rồi không đợi chỉ huy đáp lời mà cất tiếng gọi Kanao bấy giờ đang túm tụm cùng mọi người ở phía đối diện. Katsuhei và Goro cũng theo Kanao tiến lại gần. Ba người này luôn sát cánh bên nhau như vậy.

“Có việc gì hả anh?” Về đi êm tỉnh vui tươi thường thấy đã biến mất khỏi gương mặt Kanao. Giọng cậu phần nộ như thể muốn gây sự với Kindaichi.

Quan sát sắc mặt cậu ta với vẻ ngạc nhiên, Kindaichi tiếp tục, “Trên hũ và phễu đều có một hình vẽ là lạ. Ở dưới dấu hai ngọn núi đan vào nhau ấy. Đây là hình quả cân phải không?”

Isokawa đã để ý tới chi tiết mà Kindaichi chỉ ra. Trên mặt chiếc phễu bằng thủy tinh có một hình khảm men, còn bên cạnh chiếc hũ cũ kĩ có một dấu ép nhiệt với hình dáng tương tự.

“Vâng, hình đó là...” Kanao giật mình, luống cuống nhìn sang Goro cầu cứu. Tuy nhiên, Goro hôm nay lại tỏ vẻ thận trọng lạ thường, cố tình lảng tránh nhìn sang hướng khác.

“Cậu Kanao đã thấy hình này bao giờ chưa?”

“À, cái đấy thì...” Katsuhei ngập ngừng xen vào. Phải đối mặt với

thảm kịch này sau một đêm thức trắng, Katsuhei trông mệt mỏi hốc hác thấy rõ. “Hình vẽ đó là gia huy của nhà tôi.”

“Gia huy nhà cậu ư?”

“Vâng. Từ xưa nhà tôi đã có tên hiệu là hàng cân. Hình vẽ kia chính là biểu tượng cho hàng cân, nghe đâu là ghép từ hình thước sắt với quả cân gì đó. Đồi rồng trong nhà tôi đâu có dấu ấn này cả.”

“Nhưng mà...” Kanao xen vào như muốn bảo vệ Katsuhei. “Nếu là cái hũ với cái phễu kia thì ai mà chẳng lấy được, Goro nhỉ.”

“Cậu nói vậy là sao?”

“Cậu tự giải thích đi Katsuhei. Chuyện này phải nói rõ ràng cho cảnh sát mới được.”

“Ừm,” Katsuhei gật đầu dứt khoát. “Chuyện là thế này ạ. H ồi còn chiến tranh, nhà tôi có dựng một xưởng rượu nho... từ đây thì không thấy được nhưng nó nằm ngay sau ngọn đ ồi này thôi. Nói là rượu nho chứ chỉ là ép nước cốt, chưng cất r ồi đóng chai giao cho nhà binh các thứ, chẳng phải loại cao cấp chĩnh chu gì đâu. Đợt mới kết thúc chiến tranh thì vẫn bán được lắm, nhưng tới bây giờ khi mà thị trường tràn ngập đủ mọi loại rượu thì chẳng ai thèm uống cái thứ chua loét ấy cả. Tuy nhiên, không thể đóng cửa luôn nên nhà tôi vẫn sản xuất c ần chừng, nhà xưởng thì g ần như cứ để ngổ đấy. Mấy cái hũ với phễu kia là dụng cụ ở xưởng, nên như mẹ trẻ nói thì ai muốn lấy ra lúc nào cũng được.”

“Với cả, quản đốc lại còn là ông già nhà tôi nữa,” Goro e dè góp lời.

Isokawa và Kindaichi nhìn nhau với vẻ thắc mắc.

“Thế là thế nào?”

“Chẳng là trong làng này thì ông già tôi khá nổi tiếng. Thường xuyên nốc cái thứ rượu nho chua loét kia đến say mềm đỏ tấy cả mũi r ồi lang thang khắp làng trên xóm dưới. Bên xưởng lại chất cả đóng hũ với phễu nên có ai lấy đi một hai cái thì chắc ông ấy cũng chẳng nhận ra đâu. À đây, vừa nhắc Tào Tháo xong. Ông già tôi đến r ồi kia.”

Nghe vậy, Kindaichi li ền ngoảnh ra sau thì thấy ba người đàn ông rào bước v ề phía họ. Một trong ba người là Kahei, cha Katsuhei.

Kahei có vẻ mới nghe tin khi vừa ngủ dậy r ồi hốt hải tới đây ngay. Chiếc mũ rơm trên đầu ông lệch hẳn v ề phía sau, trong khi vạt áo giắt lên tận thắt lưng.

Nổi bước Kahei là một người đàn ông mặc đồng phục công nhân ngoài tứ tuần, bộ dạng nhỏ con nhưng khá rắn chắc, có lẽ là cha Goro. Đúng là chớp mũi ông ta đồ tể thật. Sau này Kindaichi được biết ông tên Tatsuzo. Và tất nhiên ông chính là anh trai Harue. Người còn lại đẩy xe đạp theo sau là bác sĩ Honda, tể tuổi Tatsuzo.

Ba người đàn ông vừa lại gần, đám đông quanh ao liể dạt sang hai bên nhường đường.

Bước tới mép ao và chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Kahei trợn trừng mắt thở dốc một hồi, rồi vừa lau mồ hôi trán vừa bước qua chỗ Kindaichi. “Thế này là thế nào? Tại sao lại có kẻ giết Yasuko, rồi còn bày trò quái dị như vậy?”

“Tôi mới là người muốn hỏi thế là thế nào đấy ông chủ ạ.”

“Hả?”

“Chẳng là tôi muốn hỏi xem ngày xưa ở vùng này có hình thức tra tấn hỏi cung nào dùng phễu đổ nước không ấy mà.”

“Tra tấn?” Isokawa nhíu mày thắc mắc.

“À, tại em đang nhớ tới tình tiết trong một truyện nước ngoài thôi.”

Truyện nước ngoài Kindaichi nhớ tới có lẽ là *The Leather Funnel* (Chiếc phễu da) của Donan Coyle, đề cập một phương thức tra tấn bức cung tại Pháp dưới thời Louis XIV, theo đó phạm nhân bị trói trong tư thế mặt ngửa lên trời và đổ nước vào miệng qua phễu.

Cảnh tượng quái đản bên bờ thác kia khiến anh liên tưởng tới cách tra tấn ấy. “Tôi được biết vùng này ngày xưa là thái ấp của một lãnh chúa nhỏ, nên mới nghĩ không biết chừng từng có cách tra tấn như vậy...”

“Chuyện này thì tôi không rõ,” Kahei nghiêng đầu đáp. “Tôi chưa nghe bao giờ... Nhưng Hoan vẫn hay nghiên cứu mấy vụ như vậy...” Nói đến đây, Kahei lại hấp háy đôi mắt to tròn như thể sức nhớ ra đi đâu rồi. “Đúng rồi, lại còn Hoan nữa, rốt cuộc là thế nào hả cậu Kindaichi?” Kahei nặng nề thở hắt ra.

Ở bên cạnh, Tatsuzo nghiêng đầu như sức nhớ, tay gãi gãi cái mũi đồ tể, “Ông chủ, tôi có chứng kiến chuyện này lạ lắm...”

“Chuyện lạ?”

“Tối qua, đi làm đồng về tôi có ghé sang bên xưởng một lúc. Đúng lúc

đi ngang qua đây thì thấy khát nên tôi dừng lại làm hóp nước. Bây giờ chưa có hũ phễu gì cả, nhưng...”

“Nhưng thế nào?”

“Sau khi làm ít men cay ở xưởng, tôi lại quay về bằng đường này... Chắc mọi người cũng biết con đường bên kia đã bị sạt lở do mưa dông hôm trước, nên tôi đành dùng đường này. Đi ngang qua đây tôi lại khát nên vào thác lần nữa thì thấy trên phiến đá nghỉ chân có để mấy thứ là lạ, ghé sát lại xem thì hóa ra là một cặp hũ và phễu.”

“Khoan, đợi chút,” trưởng ban chuyên án Tachibana nhảy bèn ngắt lời Tatsuzo. “Lúc đó là khoảng mấy giờ? Thời điểm anh phát hiện chiếc hũ và phễu ấy...”

“Tôi không rõ, nhưng tầm 9 giờ là tôi đã về tới nhà, nên có lẽ lúc đi ngang qua đây là khoảng 8 rưỡi. Tối mịt rồi.”

“Anh cứ đề nguyên hai thứ kia ở đây à?”

“Không, tôi mang về chứ.” Tatsuzo thản nhiên đáp.

Đúng lúc đó, mẹ và anh trai nạn nhân đến hiện trường, khiến bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng bội phần.

Bà quả phụ Atsuko, vợ Yura Utaro tiến vào trước ánh nhìn chăm chú của mọi người. So với mặt bằng chung của phụ nữ Nhật Bản đồng thế hệ thì bà thuộc loại cao lớn đầy đà, phải gần 1m60. Mái tóc đã bạc phân nửa nhưng chải chuốt hết sức gọn gàng, không có lấy một lọn rối, đủ thấy phong thái chỉnh tề bất kể hoàn cảnh. Atsuko khoác bộ kimono bằng vải lanh kèm đai lưng bằng lụa mỏng, nhìn chung rất gọn gàng nhưng ít khi vẫn không kĩ lưỡng bằng Aoike Rika.

Dung mạo bà không giống với Yasuko cho lắm, nhưng tạo hóa đôi khi vẫn tạo ra kì tích mẹ cú con tiên. Sở dĩ Kindaichi có suy nghĩ như vậy đối với Yasuko và vợ chồng Utaro là bởi người anh trai Toshiro hầu như cũng khác cô em. Nét phù nề xanh xao trên mặt cậu ta rất giống với những trường hợp suy dinh dưỡng thường thấy dưới thành phố thời chiến tranh mới kết thúc. Giống mẹ, Toshiro khá đô con, nhưng không cao hơn Atsuko bao nhiêu. Cùng với gương mặt, sự chậm chạp ì ạch trong mọi cử chỉ càng giúp khắc họa rõ nét rằng cậu ta là người thiếu lành lặn, gợi liên tưởng tới

một con trâu mộng.

Chẳng hề bận tâm tới những cái nhìn xung quanh, Atsuko tiến tới mép ao bằng những bước chân vững chãi, nhưng ánh mắt sắc lẹm của bà thì đã ngập tràn cảm xúc trước cảnh tượng nơi đây. Bà nhìn không chớp mắt vào thi thể trong tư thế lạ kì của con gái mình một lúc, rồi hít một hơi thật sâu và quay sang hướng Kahei. Từ lúc tới đây bà chưa hề nhìn về phía ông lần nào, nhưng dường như vẫn biết chắc chắn là ông đang ở đó.

“Ông Kahei,” Atsuko chỉ tay về phía ao và nói bằng một giọng thấp đến lạ thường nhưng đầy uy hiếp. “Là do ông làm phải không?”

Chính Kahei có vẻ cũng không lý giải ngay được câu hỏi của Atsuko. Ông ngậy người nhìn bà, Atsuko tiếp tục bằng một giọng cao và mạnh mẽ hơn ban nãy.

“Nói đi, ông Kahei, tôi đang hỏi là do ông làm phải không?”

“Bà nói gì vậy?”

Kahei rõ ràng là bất ngờ. Ông hoảng hốt mất một lúc rồi mới lườm lại Atsuko, “Làm sao mà tôi lại phải hại Yasuko chứ... có thôi nói linh tinh không hả!”

“Không đâu, tôi biết là ông mà, Kahei,” Atsuko tiếp tục với vẻ đe nẹt. “Tôi thừa biết ông luôn coi Yasuko như cái gai trong mắt. Tôi hỏi lại một lần nữa đây. Kahei, là ông làm phải không?”

Đến đây thì Kahei mới trấn tĩnh lại đôi phần. Ánh mắt ông nhìn Atsuko đầy vẻ khinh khi, nhưng có lẽ đượm nét thương hại hơn là giận dữ.

“Không đâu, Atsuko. Không phải do tôi làm.”

“À vậy ư,” Atsuko quay ngoắt đi chỗ khác, xem chừng tổn thương lòng tự trọng trước cái nhìn thương hại của Kahei.

Nhớ lại thì giữa hai người này đã từng có chuyện mập mờ khiến cả làng phải bàn tán xôn xao, và theo như Kahei kể với Kindaichi trong bữa tối hôm trước, thì Atsuko bị ông bỏ rơi.

“À ha,” Atsuko lặp lại như thể không còn thiết tha gì nữa. “Thế thì thôi. Tôi vô phép quá rồi, mong ông bỏ quá cho. Nào Toshiro, mau nhờ người làng đưa Yasuko về nhà. Mẹ về trước lo chuẩn bị các thứ đây.”

“A, khoan đã.”

Chẳng thêm để tâm tới tiếng gọi với của thanh tra Tachibana, Atsuko

nói xong là phăm phăm quay ngược lại con đường vừa tới. Nhìn dáng người thẳng thớm chẳng ngoái lại đến một lần đó, Kindaichi đoán bà thuộc mẫu người không muốn để lộ sự mềm yếu trước mặt kẻ khác. Anh đâm ra buồn và thương cảm cho người phụ nữ giữ kẽ đến mức không thể thẳng thắn bộc lộ nỗi đau mất con ấy. Có lẽ bà coi việc thể hiện sự yếu đuối là một nỗi hổ thẹn, nhất là trước mặt Kahei, người đàn ông đã từng phụ bạc mình.

Sau màn bi hài kịch ngắn ngủi này, những câu chuyện bên bờ ao trở nên rõ ràng hơn hẳn. Atsuko vừa khuất dạng, từ trong đám người làng trước đó chỉ dám chỉ trỏ đánh mất vọng ra lời kêu gọi, “Trước tiên hãy đưa Yasuko lên bờ đã, đâu thể để cô ấy ngâm mình dưới nước mãi như thế được.”

Tiếp theo là một loạt giọng nói bày tỏ tán đồng, và may mắn là tổ ảnh vừa tác nghiệp xong nên thanh tra Tachiba cũng chấp thuận, “Phiên mấy cậu bên thanh niên đưa thi thể ra khỏi ao giúp tôi với.”

Ông vừa dứt lời, đã có một người bì bõm lội ngay xuống ao, tiến về phía chân thác. Là Kanao của Nước nóng Kame. Khi tới nơi, cậu gỡ phễu khỏi miệng Yasuko, vút thẳng vào cái hũ rỗng bằng cơ thể ướt sũng của cô lên. Katsuhei và Goro lại gần định giúp, nhưng Kanao tỏ ý từ chối và cứ thế bước lên bờ.

“Mọi người định để Yasuko nằm thẳng xuống đất hay sao?” Kanao hỏi, ánh mắt sắc lẹm bất thường đảo qua một lượt xung quanh.

Kindaichi giật mình, anh và Isokawa đưa mắt nhìn nhau, trong khi hai, ba cậu thanh niên chạy vào nhà Hoan mượn tạm một tấm ván cửa.

Hình ảnh Kanao đứng đó, tay ẩm Yasuko mặc cho bộ quần áo công nhân trên người dần ướt nhẹp để lại trong Kindaichi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nước từ quần áo nhỏ tong tong xuống đất, ánh mắt đầy lửa giận của Kanao lướt qua từng người trong đám đông rồi dừng lại ngay chỗ Kahei.

Trước cái nhìn chằm chằm đầy uy hiếp của Kanao, Kahei bất giác co người, nhưng vẫn đủ trấn tĩnh để lờm lại.

Bốn mắt nhìn nhau càng lúc càng gay gắt, tưởng chừng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, khiến mọi người xung quanh nín thở. May sao đúng lúc đó mấy cậu thanh niên đã mang tấm ván cửa quay lại.

Theo yêu cầu của thanh tra Tachibana và bác sĩ Honda, Kanao miễn

cưỡng đặt Yasuko xuống tấm ván. Ngay lập tức, những tiếng xì xào nổi lên tựa cơn gió quét qua khắp đám đông. Đường như ánh mắt mọi người đều bị hút vào dấu vết hết sức rõ nét do dây thừng hay thứ gì đó để lại quanh cổ Yasuko.

“Yasuko! Ai lại làm tình làm tội em tôi thế này chứ!” Toshiro định sấn tới chỗ em gái nhưng bị cảnh sát cản lại để bác sĩ Honda khám nghiệm tử thi.

Tuy nhiên, chỉ cần nhìn qua tình trạng thì chẳng cần đợi kết quả khám nghiệm cũng biết được rằng nạn nhân đã bị siết cổ tới chết.

Trong lúc đó, Kindaichi quay sang phía Tatsuzo hỏi, “Anh tên là Tatsuzo nhỉ? Phiền anh kể tiếp chuyện ban nãy được không?”

“Hử?” Tatsuzo ngạc nhiên quay lại. “Xin lỗi, anh là?” Ông nhú mày thắc mắc, chẳng thém giấu ánh mắt nghi hoặc trước mái tóc rối bù của Kindaichi.

“À, chú Tatsuzo này,” Isokawa nhanh nhẩu xen vào. “Đây là tiên sinh Kindaichi, một thám tử tư lừng danh đấy. Mong chú trả lời các câu hỏi của tiên sinh một cách thành thật nhé.”

Có lẽ Isokawa không định tuyên truyền quảng bá gì lớn lao, nhưng chất giọng cao đặc trưng đủ để đánh động Kanao và mọi người xung quanh. Tất cả nhất loạt quay nhìn Kindaichi với vẻ ngạc nhiên pha chút ngán ngẩm.

“V... vậy cơ à...” Tatsuzo luống cuống đưa tay trái lên gãi gãi cái mũi đỏ tấy. “Thế anh muốn hỏi tôi cái gì ạ?”

“Ban nãy anh có nói là đã mang cặp hũ phễu ở đây về nhà, giờ chúng vẫn ở nhà anh chứ?”

“Tôi không rõ nữa. Tôi nhớ là tối qua để hũ phễu trong bếp... Chắc là vẫn ở đấy thôi. Goro, mày có trông thấy không?”

“Chịu thôi, con có để ý đâu...” Goro vừa nói vừa đưa tay quệt mồ hôi trán. Ánh nắng ngày hè đang trở nên gay gắt hơn.

“Nếu cặp hũ phễu vẫn ở nhà anh thì nghĩa là hung thủ đã quay lại xưởng lần nữa để lấy thêm mấy cái dùng ở đây phải không?”

“Vâng, chắc thế. Hũ phễu nào mà chẳng như nhau.”

“Anh bảo chiều về ngang qua đường này tầm 8 rưỡi thì phát hiện cặp hũ phễu kia, thế phát hiện ở chiều đi là khoảng mấy giờ?”

“Đề xem nào,” Tatsuzo nghiêng đầu suy nghĩ. “Tôi không nhớ chính xác, nhưng có lẽ là trong khoảng 7 giờ đến 7 giờ 15 phút. Lúc ấy trời khá nhem tối rồi.”

So với Tokyo thì mặt trời ở đây lặn muộn hơn chừng nửa tiếng, nên vào mùa ngày dài đêm ngắn, nhiều khi phải hơn 8 giờ tối người ta mới đi làm về. Tuy nhiên tới giữa tháng Tám thì mặt trời lặn sớm dần, chừng 7 giờ thôi là đã nhòe mặt người.

“Tức là lúc đó anh uống nước ở đây, nhưng chưa thấy hũ phễu gì cả?”

“Vâng, vừa nãy tôi nói rồi đấy... A!” Như sức nhớ ra điều gì, đứng từ Tatsuzo nở to, người quay ngoắt về hướng con đường dẫn tới đây.

“Anh Tatsuzo, có chuyện gì à?” Thanh tra Tachibana cất tiếng hỏi. Đường như thấy chuyện bên này hấp dẫn hơn nên ông đã bỏ bên ván gỗ thi thể để qua đây.

“À, không, chỉ là...” Tatsuzo giật mình, đảo mắt nhìn một lượt xung quanh rồi mới tiếp tục. “Ở rìa đầm này có một ngã tư gọi là Cối Luân Hồi... Khi tôi đi qua quãng ấy thì thấy có người lúi húi trong đầm nho ngay cạnh... Nhưng tôi lại không chú ý mấy, cứ tưởng ai quên đồ ngoài đầm thôi. Giờ nghĩ lại thì hình như kẻ đó có cần theo mấy thứ lấp lánh, nhiều khả năng là cái hũ với phễu kia...”

“Kẻ đó là nam hay nữ?” Thanh tra Tachibana hỏi dồn.

“À... trời khá nhem nên tôi không rõ là nam hay nữ... chỉ thấy lờ mờ bóng dáng...” Tatsuzo vừa nói vừa đưa mu bàn tay quạt mờ mờ với vẻ bồn chồn.

“Nhưng anh Tatsuzo này, có chắc thứ lấp lánh ấy là phễu thủy tinh không?”

“Hừm... bây giờ tôi chưa nhận ra, nhưng nay nghĩ lại thì có lẽ không sai đâu...” Tatsuzo co rúm người rồi khẽ rung mình khi hồi tưởng chuyện tối qua.

“Chỉ huy, vậy mau nhờ anh Tatsuzo đây dẫn đường qua đó thôi.”

“Ừm, thế đi. Phiền chú Tatsuzo đưa chúng tôi đi một lúc nhé.”

“Được...”

Thanh tra Tachibana lộ vẻ bất an, có lẽ là do vẫn chưa hiểu rõ về con người tên Kindaichi kia. Ông bực dọc nhíu mày rồi quay sang hướng khác,

chẳng thêm dõi theo ba người đang rời đi.

Đi khỏi ao một quãng, đường bắt đầu dốc lên. Bên tay phải, dưới chân dốc là đầm Thực Nhân. Còn trải rộng khắp mạn trái là đồng nho tỏa hương thơm dễ chịu.

“Anh Tatsuzo này.”

“Vâng.”

“Theo những lời bà chủ nhà Yura nói ban nãy thì hình như bà cho rằng ông chủ nhà Nire có dính líu tới vụ án lần này nhỉ?”

“Vâng, thật chẳng ra thế thống gì...”

“Bà có nói câu gì mà ông Kahei coi cô Yasuko như cái gai trong mắt, không biết chuyện đó có thật không?” Khác với chốn thành thị, rất khó để giữ bí mật ở những vùng thôn quê. Theo như Kindaichi thấy thì hầu hết mọi người đều lý giải ngay được ẩn ý đằng sau câu kết tội của Atsuko.

“Vâng, chắc là chuyện cậu Kanao ấy mà.”

“Kanao nhà Nước nóng Kame hả?”

“Vâng. Là thanh niên vừa mang thi thể Yasuko lên bờ...”

“Sao Kanao lại liên quan ở đây?”

“À, chuyện là thế này. Cậu Kanao vốn chăm chỉ tháo vát, lại điển trai phong độ nên đám gái làng đều chết mê chết mệt hết thủy. Yasuko là đứa xinh xắn nhất trong đám đấy, và Kanao hình như có ý với cô bé. Hai anh thấy thái độ của nó khi nãy rồi đấy...”

“Nói vậy là bà Atsuko muốn gả Yasuko cho Kanao?” Isokawa nhíu mày hỏi.

“Vâng, nghe đâu là nhà Yura đã bàn bạc xong xuôi với bên Nước nóng Kame...”

“Nhưng chẳng phải vùng này có lệ coi người làm nghề phi lương thực là thấp kém hay sao?”

“Vâng, nhưng là chuyện quá khứ rồi. Từ sau chiến tranh thì người ta đề cao phẩm chất cá nhân thôi. Danh gia vọng tộc bây giờ có để làm gì, nhất là hàng hũ đầu còn thế lực như xưa, lại thêm cậu con nối dõi Toshiro thì... hai anh cũng thấy rồi đấy.”

“Ra vậy.” Kindaichi gật gù. “Bà chủ Nước nóng Kame cũng bằng lòng rồi nhỉ?”

“Đấy, nhưng lại bị ông chủ hàng cân thọc gậy bánh xe.”

“Thọc gậy bánh xe?”

“À, thì cô Fumiko nhà hàng cân bằng tuổi cô Yasuko hàng hũ, lại xinh xắn chẳng kém phần, nên ông Kahei mới tiếp cận bà Nước nóng để đề cập chuyện cưới xin.”

“Và thế là bà Nước nóng trở mặt?”

“À, không, vẫn chưa đến mức ấy, nhưng hình như bà xiêu lòng đôi chút. Cũng phải thôi, nhà hàng hũ lụn bại rồi, trong khi hàng cân lại lên như diều gặp gió.”

Kindaichi có phần hụt hẫng khi biết Kahei thỉnh thoảng ghé chơi Nước nóng Kame và mời bà chủ chơi shamisen là nhằm dựng vợ gả chồng cho con gái chứ không phải vì chuyện tình duyên của bản thân.

“A, tới rồi đây...”

Tatsuzo dừng chân ở một ngã tư nhỏ giữa đường nhỏ. Nhìn xuống dốc, có thể thấy nơi đây gần như là điểm kết thúc của đường Thực Nhân. Kindaichi từng đi qua đoạn đường này một lần nên anh nắm được là từ đây rẽ phải sẽ tới cổng sau của Nước nóng Kame, nhưng giờ mới biết nó được gọi là Cối Luân Hồi.

“Bóng người đó đã lẫn vào đoạn nào của đường nhỏ?”

“Đoạn đằng kia...”

Tatsuzo trở về vạt nhỏ bên trái. Những chùm nho trĩu quả trên cành đã tương đối lớn, trải một mảng màu hồng phách trước mặt ba người. Đúng là nếu có kẻ nào trốn vào đấy thì khó lòng tìm được. Lại còn trong cảnh nhá nhem lúc 7 giờ tối nữa...

“Anh có biết bóng người đi từ hướng nào tới không?”

“Từ trên dốc xuống thôi...”

“Anh chắc chứ?”

“Thì lúc leo dốc tôi cứ nhắm mắt mà đi, nghe tiếng bước chân mới giật mình ngẩng lên thì thấy bóng người mang theo thứ gì lấp lánh chui vào đường nhỏ.”

“Từ đây rẽ trái là đi tới đâu nhỉ?”

“Sang bên Sakura ạ.”

“Sakura?”

“Tên một xóm trong làng ấy mà. Bên đấy có một cái am gọi là Sakura. Ngay sau nhà hàng cân thôi.” Tatsuzo hạ thấp giọng với vẻ bồn chồn. “Mà mấy đồng nho quanh đây đều là của nhà hàng cân cả...” Nói đoạn, ông đưa ánh mắt sợ sệt nhìn hết Kindaichi đến Isokawa.

Kindaichi gỡ sần sột mái tóc rối bù như tổ quạ rồi băng quơ ngó sang đường rẽ bên trái.

“Xưởng rượu nho là trên kia nhỉ?”

“Vâng, đúng rồi. Từ mé đồi rẽ trái, xuống dốc là tới.”

“Chỉ huy à, tiện đây chúng ta liếc qua nhà xưởng một chút xem sao.”

Từ ngã tư Cối Luân Hố đi lên phía đồi thêm năm mươi mét rồi rẽ trái, sẽ trông thấy xưởng rượu nho Hàng Cân nằm ngay dưới hẻm núi bên dưới. Tuy chỉ là một tòa nhà xập xệ cũ nát, nhưng xét từ mấy cột điện mà Kindaichi quan sát được thì ít ra nơi đây vẫn có đường điện chạy tới. Một trong các cột đã nghiêng hẳn sang một bên, có lẽ là do vụ sạt lở trong cơn dông tối nọ.

Gọi là hẻm núi là theo cảm nhận khi đi từ đèo Thục Nhân lên, chứ xem ra trên này còn gần với trung tâm làng Đầu Quỷ hơn dưới kia. Từ đây có thể thấy bóng dáng xóm làng lấp ló trải rộng ngay trước mắt.

Tatsuzo đi trước, đưa Kindaichi và Isokawa xuống đoạn đường tương đối dốc và giới thiệu, “Đấy, bên trái kia là am Sakura, còn dinh cơ hoành tráng cạnh đó là nhà ông Kahei. Mấy ngọn núi quanh đây đều là của nhà ông ấy cả.”

Sâu trong một góc xóm dân cư là khoảng hai mươi bậc thang bằng đá dẫn lên am Sakura. Ngoài am thờ nhỏ nhắn, trong khuôn viên hình như còn có nhà của người trông coi am. Từ xa đã thấy thấp thoáng hai lớp mái ngói ẩn hiện sau mấy tán cây sồi. Sánh vai với nó là phần mái cong thiết kế phức tạp của nhà Nire. Đúng là ở vùng này thì chẳng có cơ ngơi nào lớn bằng được.

“Từ đây có nhìn thấy nhà Yura không?” Kindaichi hỏi.

“À, nhà Yura thì ở đằng kia. Kia, anh thấy chỗ hồ trữ nước lớn chứ? Mé bên trái nó là biệt phủ cũ, nay là trường học. Từ đây thì hơi khuất nhưng nhà Yura ở ngay sau đấy thôi.”

“Nghĩa là thuộc trung tâm làng nhỉ?”

Khoảng cách từ đây tới nhà Yura rơi vào t^âm một cây rưỡi.

“Đúng r^ấỉ. Dầu sao thì nhà hàng hũ giàu tr^uyền thống hơn hàng cân nh^ìều. H^ữỉ tôi còn bé thì hàng cân chỉ nhỏ cỡ mấy nhà chúng tôi thôi, nhưng nhờ hai đời chủ nhân kiệt xuất hơn người là cụ Nihei và ông Kahei nên mới có được cơ ngơi hoành tráng như bây giờ.”

“Tiện đây thì, nhà cũ của Hoan ở đâu?”

“À, nhà quan cai chính là trụ sở làng bây giờ đấy. Chắc chỉ huy biết chứ? Kia kia, ngay mé trái trường học.”

“Ồ, vậy à? Thế chắc chẳng còn dấu tích gì của hiện trường vụ 1932 đâu nhỉ?”

“Lúc mà ông chủ nhà quan cai b^ằn cùng bất đắc dĩ phải bán dinh thự là năm nào anh nhỉ?” Tatsuzo quay qua hỏi ngược lại Isokawa.

“Trùng với năm có Đảo chính 26/2 nên hình như là 1936.”

“Đúng, đúng. Ngay trước năm nổ ra chiến tranh Nhật-Trung.”

“Sau đó Hoan dọn sang bên nhà bây giờ ư?”

“Không, ban đ^ầu thì ông ấy dọn nguyên một gian nhà nhỏ từ dinh thự cũ ra bờ hồ trữ nước và sống ở đó cho tới lúc chiến tranh kết thúc cùng với bà vợ thứ tám là Fuyu. Nhưng năm ngoái bà Fuyu bỏ đi nốt, ông chủ nhà quan cai đành dọn ra chỗ bây giờ, vốn là nhà của một ni cô. Thật chẳng ai khổ bằng.”

Tatsuzo kể với vẻ thương cảm. Isokawa không nói gì mà chỉ gật gù tán đ^{ồng}.

“Cho tôi hỏi nốt là nhà anh Tatsuzo ở đoạn nào thế?”

“Ồi, nhà tôi thì bé c^ỏn con ấy mà.”

“Nhưng chẳng phải cháu gái anh mới xây xong một cơ ngơi hoành tráng lắm sao?” Nói tới đây, Kindaichi mới sực nhận ra mình vừa lỡ miệng.

“À, xin lỗi quá, là em gái anh chứ.”

Anh vội vã đính chính, nhưng Tatsuzo chẳng có vẻ gì là bận tâm cả, “Ồi dào, đấy là con bé Chieko xây cho ông bà cụ, liên quan quái gì tới tôi. À mà các anh xem qua bên trong nhà xưởng đi nhỉ?”

Trước giọng điệu bức dọc của ông, Kindaichi và Isokawa không h^{ẹn} mà cùng liếc mắt nhìn nhau. Dường như Tatsuzo mang mặc cảm thua kém cô

cháu gái.

Nhà xưởng vắng tanh. Chính giữa xưởng có vẻ là n ồi chưng cất, với cả đồng ống dẫn từ đó vươn ra khắp bốn phương tám hướng. Nằm lơ lửng ở góc trong cùng là mấy chiếc thau ủ rượu phải đựng được đến mấy trăm lít. Ở góc ngoài là một loạt thùng tô nô to cỡ bom bia chắt thành đồng. Ngoài ra còn có khoảng vài nghìn chai thủy tinh rỗng xếp thành nhiều đồng dọc khắp một bên tường. Bao trùm khắp xưởng là một mùi chua nồng chỉ chực xộc vào mũi làm người ta phải nhăn mặt.

Đưa Kindaichi và Isokawa vào xưởng xong, Tatsuzo lại quay ra ngoài. Khi trở vào, trên tay ông là một cái khay với ba chiếc cốc. Ông tiến tới vịn vôi gắn trên một thùng tô nô. Một thứ chất lỏng màu tím nhìn không khác gì độc tố trào ra cùng những tiếng ồng ộc. Tatsuzo lần lượt lấy ba cái cốc hứng thứ chất lỏng đó rồi nói, “Chỉ huy với anh Kindaichi làm một cốc nhé?”

Nhận lấy cốc rượu, Kindaichi và Isokawa cùng đưa lên miệng nếm thử, nhưng cả hai đều lập tức nhăn mặt đặt cốc xuống.

“Ha ha ha, nước sôi lửa bỏng thế này mà vẫn còn uống rượu được thì chắc chỉ có mình tôi đây thôi. Nhưng phải công nhận thứ này dễ say thật đấy.”

Ngay cả Tatsuzo cũng không thể nốc một hơi mà chỉ dám nhấp từng ngụm một.

“Xưởng đang ngừng hoạt động ạ?”

“Vâng, trên danh nghĩa thì vẫn mở cửa nhưng chẳng làm gì đâu. Chúng tôi định từ mùa thu sẽ hoạt động trở lại, nhưng nếu vẫn giữ cung cách cũ thì có lẽ không ăn thua nên đang thương thảo mời Kỹ thuật viên từ Kosshu tới để bắt tay vào làm rượu nho cho đúng nghĩa. Ông chủ Kahei vốn đã cừ khôi lắm rồi, nhưng cậu con nối dõi Naohei cũng chẳng phải tay vừa.”

Uống hết cốc của mình, Tatsuzo lại với lấy phần của Isokawa rồi mới tiếp tục, “Nếu được vậy thì hay, nhưng con hâm Harue tiếc tiền nên cứ bày trò.”

Câu chuyện bề lái quá nhanh khiến Kindaichi bất giác nhếch miệng, “Anh nói vậy là sao?”

“À, chẳng là tôi định mượn con bé Chieko chút vốn để bỏ vào đấy, giành lấy một ghế chủ đầu tư, nhưng con dở người mẹ nó không chịu chi,

kêu là thuê má làng nhàng. Ấy vậy mà lại đi xây cái nhà vô duyên vô dáng đến lạ, kiểu gì cũng bị quả báo cho mà xem.”

“Ha ha ha.” Tới đây thì Kindaichi phải bật cười thành tiếng, “Anh Tatsuzo tham vọng phết nhỉ.”

“Phải thế chứ anh Kindaichi.” Tatsuzo với nốt cốc của Kindaichi. “Làm gì có ai không ôm chút tham vọng nào. Người ta cứ gọi con bé là nữ thần gọi cảm nọ kia, nhưng cái nghề đấy thì ai cũng hiểu là chẳng ổn định lâu dài được. Tôi đã nói không biết bao lần là từ bây giờ phải kiếm chỗ nào ngon lành mà đầu tư trước đi, khổ nỗi cái con dở người ấy... Có khi bị tay ăn bám cho vào tròng rồi cũng nên.”

“Tay ăn bám nào cơ?”

“Kusakabe Koreya, quản lý gì đấy của Chieko.”

“À, là người đã phát hiện và nuôi dưỡng tài năng của Yukari ấy hả...”

“Chẳng hiểu gã đã phát hiện hay nuôi dưỡng con bé thế nào, nhưng nói gì hai mẹ con nó đầu tin sái cổ. Nghe đâu chỉ là một tay tứ cố vô thân đi Mãn Châu về”

“Đi Mãn Châu về?” Isokawa gặng hỏi. “Tay đó tầm bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Tôi không rõ, tầm trên năm mươi. Đầu hoa râu nhưng vẫn phong độ phết. Chắc con Harue phải lòng gã cũng nên.”

“Gã làm gì hồi còn ở Mãn Châu?” Isokawa cố gợi chuyện một cách tự nhiên, nhưng giọng vẫn ghen ghen.

“Hình như làm cho một công ty điện ảnh tên là Man-ei. Tôi không biết cụ thể công việc của gã, nhưng mấy tay như vậy đâu chẳng ra gì đâu.”

Isokawa ném cái nhìn sắc lẹm về phía Kindaichi, cho thấy trong lòng ông vẫn luôn tồn tại một nghi vấn lớn. Nạn nhân bị giết vào mùa thu năm 1932 liệu có đúng là Genjiro, người con thứ của Nước nóng Kame không? Hay thật ra thi thể không nhận dạng được kia là của tay lừa đảo Onda Ikuzo, còn Genjiro mới chính là hung thủ và vẫn đang cao chạy xa bay với số tiền lấy được từ nạn nhân? Nước nóng Kame biết chuyện nhưng lại cố tình che đậy bằng cách xác nhận thi thể kia là của Genjiro?

Mỗi nghi ngờ này vẫn luôn lớn vồn trong tâm trí Isokawa hơn hai chục năm qua, nhưng ông không có cách nào kiểm chứng suy nghĩ của mình ngoài việc chờ đợi một ngày kia, vì lý do nào đó Genjiro sẽ quay về làng.

Thế mà giờ đây, lại có một gã đàn ông không rõ thân thế, tuổi trạc ngũ tuần xuất hiện tại làng Đầu Quỷ. Vụ án xảy ra năm Aoike Genjiro 27 tuổi, nếu còn sống thì nay đã 50 tuổi. Ngày đó hung thủ được cho là đã đào tẩu sang Mãn Châu, gã đàn ông mới tới làng này lại từ Mãn Châu trở về Hơn nữa...

“Chú Tatsuzo.” Isokawa cố giấu sự phấn khích trong giọng nói. “Chú vẫn nhớ vụ Genjiro, thứ nam nhà Nước nóng Kame bị giết hồi năm 1932 chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Không có vụ đó thì làm sao tôi ra con bé Chieko. Ha ha ha!”

Từ nãy tới giờ Tatsuzo đã vụng vụng lấy thêm thứ rượu chua loét tới mấy lần và có vẻ đã ngà ngà say. Vì vậy, cái mũi của ông càng thêm đỏ tấy.

“Mà chỉ huy à, có thật là việc lần này liên hệ mật thiết với vụ 1932 không?”

“Ai bảo chú thế?”

“À, là ông chủ hàng cân. Trên đường tới thác nước tôi nghe ông nói thế với bác sĩ Honda.”

“Vậy à.” Isokawa liếc mắt về phía Kindaichi rồi mới tiếp tục. “Khi ấy chú bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Trước năm đó tôi vừa đi khám sức khỏe tuyển quân, nên chắc là 21 tuổi.”

“Liệu chú có nhớ mặt Aoike Genjiro không?”

“Dạ?” Ánh mắt Tatsuzo nhìn Isokawa hiện rõ nét ái ngại. “Tôi với anh Genjiro cách nhau những sáu tuổi đấy chỉ huy à. Lúc tôi vào cấp một thì anh ấy vừa tốt nghiệp cấp một, sau đấy lại chuyển tới Kobe luôn nên tôi chẳng có mấy ấn tượng nữa.”

“Thế còn sau khi cậu ta về làng thì sao?”

“Cái đó... Anh biết đấy, Genjiro về quê chưa đầy một tháng thì mất mạng. Nhà tôi với Nước nóng Kame nằm tít ở hai đầu làng nên còn chưa kịp gặp mặt lần nào ấy chứ. Hồi đó tôi chỉ nghe loáng thoáng là vợ anh ấy mới dẫn con về làng thôi.”

“Người tên Aoike Genjiro này...” Kindaichi xen ngang. “Trước khi về đây thì làm việc ở Kobe à?”

“A!” Isokawa giật mình thốt lên. “Anh vẫn chưa kể với chú chuyện đó nhỉ?”

“Vâng, em mới chỉ nghe là anh ta từng kinh qua nhiều công việc khác nhau ở Kobe và Osaka...”

“Ôi, sơ suất quá... Tatsuzo, chắc chú biết Genjiro làm gì trên thành phố chứ?”

“Vâng, tôi có nghe qua. Hình như là anh ấy từng làm thuyết minh phim ở Kobe, nhưng sau lại mất việc do ảnh hưởng của phim thoại...”

“Thuyết minh phim?” Nghe tới mấy từ này, Kindaichi bất giác trợn mắt. Đúng là thời đó rất nhiều người thuyết minh và nhạc công tại các rạp phim cầm trên cả nước rơi vào cảnh thất nghiệp bởi sự phổ cập nhanh chóng của phim thoại.

“Đúng, tôi quên mất rồi, nhưng hình như Genjiro còn dùng cái nghệ danh gì nghe đào hoa lắm, rồi thì được chị em ái mộ ra phết.”

“Là Aoyagi Shiro^[23]. Một thời vang danh khắp khu Shinkaichi ở Kobe đấy.”

“Đúng đúng, Aoyagi Shiro, Aoyagi Shiro, tôi nhớ ra rồi.”

Vẫn chưa hết chệnh choáng, Tatsuzo tỏ vẻ tâm đắc trước một chuyện còn con.

Ra vậy, thế nên... Kindaichi gật gù. Giờ anh đã phần nào hiểu được lý do khiến Isokawa phẫn khích. Aoike Genjiro từng làm thuyết minh phim, nghĩa là có mối liên hệ với ngành điện ảnh. Và tay tứ cố vô thân Kusakabe Koreya mới xuất hiện tại làng là người trong giới từ Mãn Châu về. Trong hoàn cảnh này, việc chỉ huy liên tưởng từ Koreya sang Genjiro không có gì khó hiểu. Nhưng kể cả như vậy, thì vẫn có đi đâu không ổn.

Nếu mọi chuyện đúng như chỉ huy nghi ngờ, hẳn Genjiro đã cao chạy xa bay sau khi sát hại tay lừa đảo Onda Ikuzo. Một kẻ như vậy mà lại quay về làng cùng với tình nhân và con gái của người mà mình đã giết thì chẳng phải vô lý quá sao? Cứ cho là Harue không hề quen Genjiro trước đó... mà không, đến cả Tatsuzo còn chẳng nhớ mặt thì em gái ông chắc chắn không thể biết Genjiro. Nhưng kể cả thế thì đời chứ đâu phải phim mà có chuyện duyên kiếp ân oán như việc Genjiro không chỉ gặp được Harue mà còn chỉ đường dẫn lối cho con gái của bà và Onda trở thành ngôi sao hàng đầu hiện nay...

“À, anh Tatsuzo này.”

“Vâng, vâng...”

Tatsuzo lại vịn vôi rót thêm thứ rượu tím đỏ kia. Nghe Kindaichi gọi, ông loạng choạng quay lại chỗ anh và chỉ huy, hai tay mang theo hai cốc đầy ắp rượu, dáng đi thì đã tương đối xiêu vẹo.

“Anh đã gặp Onda Ikuzo bao giờ chưa?”

“Có, thường xuyên phết... Phải công nhận tay đấy khéo mồm. Ông già nhà tôi là một trong những người bị gã đưa vào tròng đấy. Khi biết là bị lừa, tôi theo ông già tới hàng hũ làm um lên. Đến giờ tôi vẫn nhớ như in về cuống cuống của ông chủ hàng hũ. Bây giờ ông ấy mới tằm bằng cậu Toshiro ban nãy mọi người gặp thôi. Gương mặt vốn phù nề xanh xao thì tái mét không còn giọt máu...”

Tới lúc này, tựa như vị giác đã tê liệt, không cảm nhận được độ chua nữa, Tatsuzo cứ nghiêng cốc nốc ừng ực thứ chất lỏng đỏ tím trông đầy độc hại kia.

“Mà hai anh này, trên đời lắm chuyện lạ kì thật đấy. Hồi ấy khi biết Harue mang trong mình đứa con của tay lừa đảo sát nhân, ông già tôi nổi trận lôi đình, bà già thì khóc than nước mắt mãi không thôi. Ấy vậy mà nay họ lại nở mày nở mặt, ăn sung mặc sướng nhờ đứa trẻ ngoài giá thú kia. Câu chuyện quái đản về nhân quả luân hồi ngày hôm nay tới đây là hết.”

Quả nhiên là bố của Goro chuyên mua vui. Sau khi làm một tràng theo giọng dẫn chuyện với hai cốc rượu trên tay, Tatsuzo lần lượt nốc cạn cả hai. Liền đó, ông dần mất thăng bằng, khuỵu xuống rồi đổ gục ra đất, cứ thế chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Kindaichi và Isokawa xem xét nhà xưởng một lượt, sang chỗ giá bên nhà kho liền đó, họ tìm thấy hàng đóng hũ với phễu y hệt loại ở hiện trường. Chưa hết, hai người còn nhận ra một tấm kính cửa sổ nhà kho đã bị vỡ, chốt trong không cài.

Đủ thấy bất kì ai cũng có thể dễ dàng lấy được cặp hũ và phễu kia, nhưng vấn đề là tại sao phải dùng hũ và phễu.

Để lại Tatsuzo nằm trong xưởng, Kindaichi cùng Isokawa bước ra ngoài nhìn xuống xóm Sakura. Từ đây tuy không thấy rõ lắm, nhưng có lẽ cột điện nghiêng ngả ở đoạn đường ngoặt quanh mỏm đá mà họ gặp ban nãy đúng là hệ quả của một vụ sạt lở đất, thế nên Tatsuzo nghiễm nhiên

phải quay lại hướng đầm Thực Nhân sau khi nốc rượu ở đây tối qua. Nhưng tại sao từ ngã tư Cối Luân H ồi ông ta lại không rẽ tắt sang mạn sau am Sakura? Tuy lối tắt tương đối khuất vì bị mấy tán s ồi rậm rạp che phủ, nhưng đi như thế sẽ nhanh hơn nhì ầu.

Một lát sau, khi Kindaichi và Isokawa về tới thác Nghỉ Chân, vẫn còn khoảng mười lăm mười sáu người dân túm tụm xôn xao, thì thể Yasuko đã được mang đi, không thấy bóng dáng thanh tra Tachibana đâu cả.

Mất thêm khoảng nửa tiếng, hai người về tới Nước nóng Kame, đúng lúc Tachibana chuẩn bị lấy lời khai của Satoko và cô phục vụ Miki ở văn phòng tạm thời của ban chuyên án.

“A, chỉ huy, anh về đúng lúc ghê. Tôi đang định hỏi lại hai cô đây xem sự tình tối qua cụ thể ra rằng, anh tham gia cùng ghen.” Thanh tra Tachibana đề nghị, chẳng thềm che giấu chất giọng đặc sệt địa phương. “À, mời cả cậu Kindaichi nữa.”

Isokawa đến làng Đầu Quỷ chỉ để nghỉ dưỡng, nhưng với án mạng cỡ này thì đằng nào sở cảnh sát tỉnh cũng phải cử người tới, nên ông xưng phong nhận luôn nhiệm vụ ấy. Và thực tế là ngay trong ngày hôm đó, chỉ sau một cuộc điện đàm với cảnh sát Okayama, Isokawa đã được giao phụ trách vụ án.

Quay trở lại với màn lấy lời khai thì nếu viết theo phong cách kịch bản sẽ thành như sau:

Thời gian: 10 giờ sáng 14/8/1955.

Địa điểm: Phòng giải trí khu nhà trọ chung của Nước nóng Kame. Một bộ bàn ghế trơ trọi trên sàn gỗ rộng khoảng 18 m². Ánh mặt trời chiếu xiên vào phòng.

Nhân vật: Satoko (22 tuổi). Miki (27 tuổi). Thanh tra Tachibana. Chỉ huy Isokawa. Thám tử Kindaichi.

Ngoài ra còn có hai đi ầu tra viên. Một trong hai chuẩn bị dụng cụ ghi chép biên bản.

Trước khi lấy lời khai, Kindaichi có dịp nhìn trực diện Satoko lần đầu. Nhưng vừa nhận ra số mệnh nghiệt ngã với cô nương nào, anh bèn quay ngay mặt đi.

Xét theo quy chuẩn tỉ lệ mắt mũi thì phải thừa nhận Satoko khá xinh

đẹp. Đáng lẽ cô sẽ được đám thanh niên trong làng tung hô như mỹ nhân, chẳng hề thua kém Yasuko hay Fumiko. Vậy mà trò đùa độc địa của số phận lại vẽ lên quá nửa khuôn mặt thanh tú của cô một tấm họa đồ nham nhở bằng những vết bớt đỏ khó coi. Không chỉ mặt, tấm họa đồ như muốn đầu độc con mắt người xem ấy dường như còn phủ khắp toàn thân Satoko, vì trên cổ và hai mu bàn tay của cô cũng có những vết bớt tương tự.

Satoko có làn da trắng trẻo mịn màng, khiến những vết bớt đỏ càng thêm nổi bật. Cô lại đang trong tuổi xuân thì, nên càng làm cho bất cứ ai đối diện đầu vô thức thấy thương xót mà ngoảnh mặt đi.

Theo tương truyền ở vùng này thì nếu người mẹ bị nhiễm nhiệt khí mạnh trong quá trình mang thai, ví như kinh qua hỏa hoạn, đưa con đẻ ra sẽ mang trên mình những vết bớt đỏ. Khi Satoko còn trong bụng mẹ, Rika mẹ cô phải chứng kiến khuôn mặt chằng chịt mình bị vùi vào bếp lò và biến dạng đến mức không còn nhận diện được. Thế nên người làng vẫn truyền tai nhau rằng cú sốc lúc đó đã ảnh hưởng tới thai nhi và gây ra những vết bớt trên người Satoko.

Vì xấu hổ với dung nhan của mình nên Satoko thường ngày đầu ru rú trong nhà kho. Những khi bắt buộc phải ra ngoài, cô luôn dùng một chiếc khăn tự chế trùm kín đầu, rồi còn đeo găng tay ngay cả trong mùa hè.

Ấy vậy mà sáng nay, Satoko chẳng buồn mang theo khăn trùm đầu hay găng tay, cứ thế phô bày những vết bớt oái ăm. Dường như cô đang vùng vẫy chống chọi lại số phận nghiệt ngã đã đẩy bản thân vào tình cảnh này. Ánh mắt điên tĩnh đáp lại cái nhìn của thanh tra Tachibana đã thay chủ nhân nó nói lên tất cả.

“Không có gì phải sợ đâu, Satoko. Cứ trả lời câu hỏi của trưởng ban chuyên án đây trong phạm vi cháu biết là được.” Isokawa lên tiếng động viên cô.

“Vâng, cảm ơn bác. Cháu biết rồi ạ.” Satoko khẽ cúi đầu cảm ơn ông rồi lại nhìn về phía thanh tra Tachibana như muốn tỏ rõ rằng mình đã sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào.

“Ừm, vậy thì...” Thanh tra bất giác hấp háy mắt như thể vừa gặp phải thứ gì chói lòa khi Satoko quay lại nhìn ông. “Trước hết cho tôi hỏi, tối qua hai cô rời nhà vào khoảng mấy giờ?”

“Tôi nhớ là tầm gần 8 giờ thì phải, Miki nhỉ?”

“V... vâng...” So với Satoko thì Miki có vẻ rụt rè, ấp úng hơn hẳn. “Tôi dọn dẹp xong bát đĩa bên chỗ quý khách đây rồi mới đi, có lẽ là tầm 7 giờ 50 phút hoặc 7 giờ 55 phút...”

Nhớ lại thì Kindaichi cùng Isokawa rời khỏi Nước nóng Kame vào khoảng 8 giờ 5 phút, và người tiễn họ ra cổng là Rika.

Thanh tra Tachibana lại quay sang Satoko, “Các cô bắt gặp Yasuko và bà già kì lạ kia ở đâu?”

“Ở đoạn quá am Sakura một chút, ngay chỗ khóm tre nhà anh Katsuhei ạ.”

“Nhờ hai người thuật lại cụ thể tình hình được không?”

“Vâng...” Tới đây thì chính Satoko cũng rùng mình. Tuy nhiên cô vẫn nhìn thẳng vào thanh tra và tiếp tục. “Khi đi tới khóm tre nhà anh Katsuhei, tôi thấy có người từ hướng đối diện tiến lại gần, nên mới kéo Miki núp vào bóng cây. Rồi...”

“Khoan đã. Tại sao hai cô lại phải núp vào bóng cây?”

“À vâng, là... là tại tôi không muốn phải giáp mặt người khác ạ.”

Satoko trung thực bộc bạch, mắt vẫn nhìn thẳng vào người đặt câu hỏi. Ngược lại, thanh tra Tachibana tỏ vẻ hơi áy náy.

“À, ra vậy... Tiếp đó thế nào? Sau khi hai người núp vào bóng cây ấy...”

“Thì thấy Yasuko cùng bà già vội vã đi qua chỗ chúng tôi nấp.”

“Họ đi về hướng nào?”

“Từ hướng biệt phủ cũ qua bên am Sakura.”

“Bấy giờ cô có thấy mặt bà già không?”

“Dạ không, tôi chỉ thấy lưng bà còng dữ lắm, đầu lại trùm khăn nữa.”

“Miki thì sao? Cô có nhìn được mặt bà ta không?”

“Không, tôi chỉ thấy như Satoko thôi.” Miki tán đồng với Satoko mà không bổ sung thêm gì.

“Thế lúc ấy trông Yasuko thế nào? Có vẻ gì là sợ hãi, lo lắng không?”

“Dạ không, không hề. Trái lại chính Yasuko hình như còn giục già bà đi nhanh hơn cơ... Đúng rồi, họ có nhắc tới ông chủ nhà quan cai nữa.”

“Ông chủ nhà quan cai?”

Không cần đợi thanh tra Tachibana thắc mắc, Kindaichi và Isokawa đều lộ vẻ căng thẳng thấy rõ. Ngay cả đi đầu tra viên đang ghi chép biên bản cũng giật mình ngừng đầu nhìn Satoko.

“Họ nói gì về ông chủ nhà quan cai cơ?”

“Tôi không nghe rõ, nhưng Yasuko có nói gì mà ông chủ nhà quan cai làm sao ấy.”

Mọi người nhìn nhau với vẻ mặt nặng nề. Người phá vỡ sự im lặng là Isokawa.

“Miki thì sao? Cô có nghe thấy Yasuko nói gì về ông chủ nhà quan cai không?”

“Dạ...” Miki rón rén nhìn một lượt xung quanh với vẻ mất bình tĩnh. “Đúng là có thật. Yasuko hỏi là ông chủ nhà quan cai đợi ở đâu... Hình như là thế ạ.”

“Cô Miki!” Thanh tra Tachibana đánh giọng xen ngang. Dù hơi lỗ mãng nhưng trong hoàn cảnh này thì không thể trách ông được. “Cô có biết ông Hoan mất tích từ khi bà già kia đến làng không?”

“Vâng, nhưng, tôi xin lỗi. Tôi có nghe qua, nhưng không ngờ lại chính là bà già ấy...”

Miki sụt sịt, người thì co ro còn mặt thì đỏ ửng cả lên. Tưởng như chỉ cần ai bĩ thêm một câu thôi là cô sẽ bật khóc ngay. Thanh tra Tachibana liếc nhìn Miki với vẻ bức dọc, nhưng dẫu sao thì trách móc cô về chuyện này là hơi quá đáng. Có lẽ bấy giờ Miki đang nóng lòng qua bên biệt phủ cũ để xem mặt mũi nữ thần nóng bỏng Yukari thế nào mà đến cả người như mẹ trẻ Kanao còn say sưa không dứt ra được. Ấy vậy mà dọc đường gặp ai là Satoko lại giở trò trốn tìm thì chắc Miki phải bức mình bần chần lắm. Nếu trách cô tại sao không kịp thời nhớ ra mấy tin đồn về ông già Hoan và bà già thì kẻ cũng oan.

“Satoko thì sao, cháu có biết chuyện ấy không?” Isokawa gắng hỏi như muốn cứu vãn bầu không khí chẳng hề dễ chịu này.

“Dạ không, về sau nghe anh hai kể thì cháu mới biết. Bấy giờ cháu mới giật mình... Nếu biết trước thì cháu đã không để mặc Yasuko như thế... Nghĩ vậy cháu lại thấy có lỗi với anh hai...” Satoko lại rùng mình. Khóe mắt cô rơm rớm lệ.

“Cô nói có lỗi với anh hai là sao?”

Lần này đến lượt Kindaichi đặt câu hỏi. Satoko liếc mắt nhìn anh, rồi hàng mi dài sụp xuống.

“Anh hai thích Yasuko, bạn ấy cũng mến anh. Bác gái nhà Yura sẵn lòng gả Yasuko cho anh hai. Lại cả... lại cả...”

“Cả?”

“Cả mẹ tôi cũng nói Yasuko sẽ là một nàng dâu thảo, còn tỏ ra rất vui khi thấy hai người ý hợp tâm đầu. Vậy mà lại thành ra thế này...”

Dường như không nhận được nữa, Satoko đưa ống tay áo lên mắt rồi bật khóc. Dầu vậy cô vẫn gắng gượng để không khóc thành tiếng.

Thấy vậy, Miki đột nhiên nức nở kiêu “Tôi có lỗi. Chỉ tại tôi lơ đãng...” như thể muốn nhận hết trách nhiệm về mình, khiến quá trình lấy lời khai buộc phải gián đoạn mất một lúc.

Thanh tra Tachibana bức dọc thấy rõ, nhưng dường như ông hiểu rằng mấy cô gái trẻ mà đã khóc thì chẳng còn cách nào khác ngoài đợi họ nguôi ngoai, nên ngán ngẩm mặc kệ không nói gì.

Đến khi hai cô đã nín bót, Kindaichi tiếp tục đặt câu hỏi, “Miki này, chuyện xảy ra tầm mấy giờ? Khi hai người bắt gặp cô Yasuko và bà già ấy?”

“Cụ thể mấy giờ thì tôi không rõ, nhưng...” Miki vẫn còn nức nở. “Sau đấy chúng tôi tới thẳng biệt phủ cũ, tới nơi chưa đầy năm phút thì cậu Kanao và mọi người bắt gặp...”

Lúc Kanao phát hiện ra hai cô và mọi chuyện trở nên ầm ĩ là khoảng 9 giờ 15 phút. Họ tới nơi trước đó năm phút, tức tầm 9 giờ 10 phút. Nếu rời Nước nóng Kame vào 8 giờ kém 10 phút thì nghĩa là hai cô gái đã mất những một tiếng hai mươi phút để tới được biệt phủ cũ.

Quá chậm, kể cả với đàn bà con gái đi nữa, nhưng xét việc Satoko cứ thỉnh thoảng lại chơi trò trốn tìm vì không muốn gặp người khác thì âu cũng hợp lý.

Kindaichi và Isokawa xuất phát muộn hơn họ khoảng mười lăm hai mươi phút, nhưng lại không hề gặp Yasuko cùng bà già đáng ngờ kia giữa đường, nên nhiều khả năng là bà ta đã dẫn Yasuko băng qua lối tắt sau am Sakura ra ngã tư Cối Luân rồi đi về hướng thác nước.

Ấy vậy nhưng Kindaichi cùng Isokawa chỉ tới biệt phủ cũ chậm hơn hai cô gái có năm phút, nên nếu rảo bước nhanh hơn một chút thì có khi đã

chạm mặt Yasuko và bà già kia giữa chừng. Có lẽ thời điểm bà ta dẫn Yasuko vào lối tắt chỉ cách lúc Kindaichi cùng Isokawa đi tới am Sakura trong gang tấc.

Nghĩ tới điểm này, Kindaichi sởn gai ốc vì kinh hãi.

“Satoko, bây giờ cháu cho là bà già kia được ông Hoan nhờ đón Yasuko rồi dẫn tới chỗ ông ấy à?” Isokawa hỏi.

“Vâng, cháu cứ tưởng thế.” Satoko lau nước mắt, người vẫn run run như đang nhớ lại chuyện lúc đó.

“Miki cũng thế hả?”

“Vâng ạ...” Miki lí nhí trả lời, hai vai thông xuống. Mới khóc nức nở xong nên giọng cô nghe vẫn như đang thút thít.

Tất cả lại nhìn nhau trong im lặng.

Hoan còn sống hay đã chết? Câu hỏi mà Kindaichi đặt ra từ hôm kia nay lại đột ngột nổi lên như một vấn đề đặc biệt quan trọng. Ai nấy đều thấy nôn nao như bị một bàn tay lạnh cóng bóp lấy cổ vậy...

“Khỉ thật!... À không, không phải tôi nói hai cô đâu.” Thanh tra Tachibana vội vã trấn an Satoko và Miki sau khi chép miệng một cái rõ to. Ông tiếp tục kiên trì dò hỏi hai cô gái xem có biết hay nhận ra đi đâu gì khác không, nhưng rốt cuộc chẳng thu được gì hữu ích.

Thanh tra đành cho hai cô gái rời đi và quay sang nhìn Kindaichi với ánh mắt thách thức, “Tóm lại sự vụ ra rảng? Tôi chẳng hiểu nổi nữa rồi.”

“Tôi đâu hơn gì. Thôi, đành kiên nhẫn đi đâu tra từng chút một chứ biết làm sao bây giờ.”

“Ừ thì kiên nhẫn đi đâu tra, nhưng phải bắt đầu từ mô tôi còn chẳng biết nữa.”

“Thế nên mới cần truy lùng tung tích của Hoan. Dù ông ấy còn sống hay đã chết...” Kindaichi nói bằng giọng trầm bất thường.

Nghe Isokawa trình bày về những phát hiện liên quan tới mấy chiếc hũ và phễu tại xưởng rượu nho Hàng Cân, thanh tra Tachibana càng thêm rối bời, “Chỉ huy, anh nói rứa là rảng? Thủ phạm đã chuẩn bị sẵn hũ với phễu ngoài thác nhưng bị Tatsuzo không biết gì mang đi, nên lại quay về xưởng lấy cặp mới... Phải không cậu Kindaichi?”

“Nếu mấy chiếc hũ với phễu mà Tatsuzo đem về vẫn còn trong bếp

nhà anh ta thì chắc là đúng thôi.”

“Nhưng mà cậu à, tại sao thủ phạm lại phải làm mấy chuyện ngu ngốc như rứa chứ?”

“Thôi nào Tachibana, nổi nóng không giải quyết được gì. Cho dù là Kindaichi thì đâu phải lúc nào cũng nhìn thấu hết mọi chuyện. Trước tiên hãy cử người tới nhà Tatsuzo xác nhận xem hũ với phễu còn ở đó không đã...”

Trước lời khuyên hết sức thực tế của chỉ huy, một đi đâu tra viên liền rời đi kiểm tra. Tiện thể nói luôn, kết quả là cặp hũ phễu mà Tatsuzo đem về vẫn còn nguyên trên giá bếp nhà ông. Sau này nghĩ lại, đây quả là một sơ suất chí mạng của hung thủ.

Đi đâu tra viên vừa rời khỏi, Miki lại bước vào văn phòng ban chuyên án, “Tôi xin phép... chỉ huy và anh Kindaichi...”

“À, cô Miki, có việc gì à?”

“Bà chủ lo hai vị chưa ăn sáng nên bảo tôi qua. Để tôi đem đồ lên đây luôn nhé? Hay là mang qua phòng riêng thì hơn ạ?”

Đúng là cả hai người đều chưa dùng bữa sáng. Nhìn lên đồng hồ thì đã 10 giờ rồi. Kindaichi bắt đầu cảm thấy đói bụng, “Chỉ huy, hay chúng ta về phòng dùng bữa cho thông thả. Trước đây em muốn giới qua người nữa...”

“Cứ thế đi. Phiền cô kết hợp luôn thành cả bữa trưa cho chúng tôi nhé.”

“Vâng, chuẩn bị xong tôi sẽ quay lại báo ạ.”

Miki vừa rời đi thì bác sĩ Honda lại đạp xe tới, “Anh Tachibana, tôi đem kết quả khám nghiệm tử thi đến đây. Muốn cụ thể hơn thì phải đợi giải phẫu nữa, nhưng ông già tôi bảo chắc thế này là đủ...”

“Vâng, có sớm là tốt rồi...” Thanh tra Tachibana đảo mắt xuống tờ giấy. “Nguyên nhân tử vong quả là do bị siết cổ. Hung khí dạng dây... Nạn nhân được cho là đã tử vong mười hai tiếng trước khi tiến hành khám nghiệm vào lúc 9 giờ sáng 14, nghĩa là thời điểm gây án rơi vào khoảng 9 giờ tối qua, đúng như dự đoán.”

“Vâng, có lẽ không sai đâu. Tôi đã nhờ ông già cùng giám sát cho chắc rồi. Thế các anh có cần tiến hành giải phẫu không?”

“Có, chúng tôi định sẽ làm giải phẫu ngay tại đây. Vừa nãy tôi có trao đổi với cảnh sát tỉnh và được báo là bác sĩ Ogata bên đại học Y đang gấp

rút lên đường. À phải, tôi vẫn chưa báo với chỉ huy việc ấy nhỉ?”

“À, ừ, cậu xử lý nhanh gọn là tốt rồi. Ông già vẫn khỏe chứ, bác sĩ Honda?”

“Vâng, khỏe như vâm ấy. Từ lúc nghe bác Isokawa đang ở đây là cụ cứ nhắc chuyện ngày xưa suốt. Lúc nào bác qua chơi với cụ nhé.”

“Rồi... Chính tôi đã nhờ ông già nhà cậu viết giấy khám nghiệm tử thi cho vụ 1932 mà...”

“Đúng rồi, cụ vẫn bảo đây là lần đầu tiên kể từ hồi ấy mới phải viết giấy khám nghiệm tử thi cho một vụ án giết người ở làng này.”

“Cũng phải...”

Kindaichi đang lắng nghe câu chuyện một cách đầy hứng thú thì Miki bước vào, cho biết bữa tối đã sẵn sàng.

Tới khi Kindaichi và Isokawa tắm xong, ngồi xuống dùng bữa sáng kiêm bữa trưa thì đã hơn 11 giờ.

Thực đơn hết sức giản dị, chỉ gồm canh miso với nấm, cá thơm nướng muối, dương xỉ ninh với đậu phụ rán và trứng sống. Ấy vậy nhưng vị ngọt ngào của canh miso lại rất thích hợp để làm ấm dạ dày trống rỗng.

Người phụ trách bữa ăn là Miki, nhưng cô vừa dọn bát đĩa đi khỏi thì Rika bước vào với khay đào mật trên tay, “Các vị đã long đong suốt từ tối qua, chắc là mệt lắm.” Tuy có trang điểm nhẹ và vận bộ đồ mới, nhưng rõ ràng sắc mặt bà không được tốt.

“Cô chủ đây à? Bỗng dưng lại xảy ra chuyện lớn quá... Cô chuẩn bị qua chia buồn đấy à?”

“Vâng, này tôi mới ghé qua bên đó rồi, giờ định sang lần nữa...”

“Cậu Kanao thì sao?” Kindaichi hỏi.

“Kanao vẫn đang ở đấy...” Rika đáp bằng giọng ghen ngào.

“À quên, Kanao và Yasuko có hôn ước à?”

“Dạ, chưa phải là đã quyết hẳn...”

“Phía nhà Yura có vẻ ủng hộ lắm mà?”

“Vâng, bà bên đấy vẫn nói với tôi là thời buổi hậu chiến rồi, cứ để bọn trẻ tự quyết...”

“Nghe đâu Kanao khá nghiêm túc thì phải?”

“Có vẻ thế ạ... Nhìn nó thần thờ như thế tôi xót lắm.” Rika đưa khăn tay lên chấm khóe mắt.

“Bỗng dừng lại ra nông nổi này... Mà cô có biết vừa nãy ngoài thác ông Kahei bị bà Atsuko nói cho một trận không?”

“Chuyện đó đã đồn đại khắp làng rồi ạ... Nhưng bà ấy cả nghĩ thôi. Làm sao người như ông Kahei lại hành động dã man đến thế được...”

“À, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng vẫn không quên được mấy lời đó. Tôi bèn hỏi quanh làng xem thế nào thì được nghe là Kahei muốn gả Fumiko cho Kanao.”

“Vâng...” Rika khẽ đáp bằng giọng yếu ớt.

“Cụ thể là thế nào? Xin lỗi vì phải hỏi dựa trên mấy lời đồn đại, nhưng đầu sao đã có nghi vấn thì làm rõ vẫn hơn.”

“Nói ra xấu hổ lắm anh à.”

“Xấu hổ?”

“Thì trên tư cách phụ huynh, không phải tôi không băn khoăn lưỡng lự. Cả hai cô Yasuko và Fumiko đều xinh đẹp nết na, chẳng ai kém ai. Người làm mẹ như tôi sao không đắn đo cân nhắc gì được cơ chứ. Đại sự cả đời của con mình mà.”

“Tôi hiểu đó là lẽ thường, nhưng không biết bên nào ngỏ ý trước thế?”

“Bên nhà Yura... chuyện đã đâu vào đấy được tám chín phần rồi thì ông Kahei lại sang...”

“Thế nên cô mới lẩn tẩn à?”

“Vâng, thật ra thì còn một lý do nữa.”

“Một lý do nữa?”

“Anh biết tình trạng của Satoko rồi đấy. Dù thương con đến đâu, tôi cũng hiểu là khó mà kiếm được nhà nào để gả con bé. Đây là mối lo bấy lâu nay của tôi. Nhưng ông Kahei lại nói nếu tôi nhận Fumiko về làm dâu thì cô bé và Satoko sẽ thành chị dâu em chồng, ông ấy sẽ thương Satoko như con gái mình và đảm bảo tìm cho nó một mối tốt. Nghe vậy tôi hơi xuôi tai. Ai chứ ông Kahei thì chắc chắn sẽ giữ lời. Còn bên nhà Yura... có lẽ khó mà bao bọc cho cả Satoko.”

Nghe Rika trải lòng, Kindaichi lại thấy thương cảm. Isokawa gật gù ra chiều đồng tình.

“Kanao là đứa thương em, tôi mà kể ông Kahei hứa lo cho Satoko thì có khi nó đồng ý. Thế nên tôi cứ lặn tẩn mãi.”

“Tức là cô vẫn chưa cho Kanao biết đề nghị của Kahei có đi kèm theo điếu khoản ấy?”

“Vâng, tại tôi thấy nói thẳng ra như thế thì tội Satoko quá. Con bé tự trọng lắm.” Rika thở hắt ra, tay đưa lên quệt mũi. “Tôi có lỗi khi không tỏ thái độ rõ ràng. Nhưng kể cả thế thì cũng thật quá đáng khi quy cho ông Kahei làm việc thất đức kia.”

“Đúng vậy. Mà cỡ như ông Kahei thì hẳn sẽ nhìn thấu là cô đang dao động thôi.”

“Vớ với cả, chẳng lý nào Kahei lại mang hũ với phễu ra để bày trò quái gở kia với thi thể đâu.”

Kindaichi thản nhiên góp lời. Nghe vậy, Rika dường như sức nhớ ra điếu gì.

“À phải, cậu Kindaichi, cái đó rốt cuộc là trận pháp hay gì? Sáng tôi nghe Kanao kể cậu đã va chạm với nhiều vụ án, không biết từng nghe hay chứng kiến cảnh tương tự bao giờ chưa?”

“Chưa, tôi mới thấy lần đầu. Có lẽ ở vùng này có điển tích na ná chẳng, kiểu cổ tích dân gian gì đấy...”

“Tôi từ vùng khác tới nên không rõ nữa. Mấy chuyện như vậy phải hỏi ông chủ nhà quan cai thì may ra...” Nói tới đây, mắt Rika đột nhiên lại ánh lên sợ hãi. “Mà, nghe Miki kể bà già dẫn Yasuko đi là do ông chủ nhà quan cai nhờ?”

“À, chuyện đó thì chưa biết được. Chị nghĩ thế nào? Về việc liệu ông chủ nhà quan cai còn sống hay đã chết ấy...”

Rika lần lượt nhìn Isokawa và Kindaichi với vẻ mặt đầy kinh ngạc, rồi lại rùng mình như vừa nghĩ ra điếu gì, “Ôi, những chuyện mà cả các vị còn không rõ thì làm sao người như tôi biết được, nhưng...”

“Nhưng?” Isokawa mớm lời.

“Vâng, có điếu này...” Rika dường như vẫn phân vân không biết có nên nói ra không. Mất một lúc bà mới tiếp tục. “Chuyện này, kể cả ông chủ nhà quan cai còn sống thì anh cũng đừng cho ông ấy biết nhé. Nói một cách ngắn gọn thì lúc nào tôi cũng cảm thấy hơi sợ ông ấy.”

“Cô nói sợ là ý gì?”

“Tôi không biết phải nói thế nào nữa... Con người ông ấy vốn dĩ chẳng xấu xa gì. Chỉ là, cái phong cách không màng thế sự, bàng quan cuộc đời khiến tôi cảm thấy con người này thường nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt và luôn có điếu giấu giếm. Kiểu ngay cả những chuyện người bình thường sẵn sàng giải bày, ông ấy vẫn giữ cho riêng mình rồi thì thầm cười nhạo. Không phải là tâm địa độc ác, nhưng luôn toan tính trong lòng khiến người ta phải đề phòng. Hồi 1932 cũng thế...”

“Hồi 1932 thì sao?”

“À... Mà cậu Kindaichi biết chuyện rồi chứ ạ?”

“Tôi có nghe qua...”

“Vâng. Bây giờ tôi mới quen biết nên chưa rõ con người ông ấy thế nào. Sau này nghĩ lại thì càng ngày tôi càng có cảm giác ông ấy biết nhiều hơn về vụ án, nói đúng hơn là về Onda Ikuzo.”

“Ví dụ?”

“Người như ông ấy suy tính gì thì cỡ tôi chẳng thể nào nhận biết được, nhưng có lần nhắc tới Onda Ikuzo ông nói điếu này lạ lắm. Cái gì mà tôi chỉ cần buông một câu là những kẻ đang dương dương tự đắc trong làng chẳng còn mặt mũi nào ở lại đây đâu... Ông chỉ nói thế rồi cười.”

“Những kẻ ông ấy ám chỉ là nam hay nữ?”

“Tôi có hỏi nhưng ông không nói gì thêm ạ.”

“Đó là chuyện từ hồi nào thế chị?”

“Sau khi ông chuyển qua bên đầm... chỗ nhà bây giờ ấy ạ. Từ hồi chuyển nhà thỉnh thoảng ông lại qua đây tắm nên chúng tôi có nhiều dịp trò chuyện hơn. Lúc trước tuy nói là cùng làng nhưng hai nhà cách nhau gần bốn cây số nên chẳng mấy khi tôi thấy mặt ông.”

“Hoan dọn ra nhà bây giờ là vào lúc nào ấy nhỉ?”

“Tôi nhớ hình như là khoảng cuối tháng Năm năm ngoái. Vẫn chưa sang mùa mưa thì phải.”

“Nghe nói nhà ấy vốn là của một ni cô?”

“Vâng, ni cô mất vào năm 1948, nhà cửa bèn đổ hoang, sau ông chủ nhà quan cai mới tự, đứng ra là đám Kanao có xắn tay giúp, tu bổ cho gọn gàng sạch sẽ rồi dọn sang ở. Đạo ấy bà Fuyu mới bỏ đi nên ông chán đời

chẳng thiết tha gì nữa. Khi kể rằng mình chỉ cần buông một câu là những kẻ kia chẳng còn mặt mũi nào ở lại làng, ông ấy còn...”

“Còn thế nào?”

“Còn nói một điếu đáng sợ lắm.”

“Đáng sợ?”

“Ông bảo là tùy theo tình hình thì sẽ cho cái làng này nháo nhác một phen. Tôi còn nhớ về mặt ông khi ấy rất đáng sợ.”

“Ông không nói cụ thể là sẽ làm gì à?”

“Vâng, nhưng ông nói là không liên quan gì tới chuyện Onda giết hại chồng tôi đâu.”

Bà chủ lữ quán Izutsu cũng nói là Hoan vẫn còn điếu giấu giếm về vụ án năm ấy mà chưa nói ra. Cả Kindaichi và Isokawa đều trầm ngâm suy tư xem liệu bí mật đó có thể là gì. Không gian vì thế mà rơi vào một khoảng lặng, nhưng rồi Kindaichi lại đột nhiên lên tiếng kèm theo nụ cười tủm tỉm.

“Mà chị này, nghe nói là anh nhà sinh thời từng làm nghề lạ phết nhỉ?”

“À, vâng. Cậu biết ả?” Nghe hỏi bất ngờ, Rika hơi đỏ mặt.

“Chẳng là đến hôm nay chú ấy mới biết là anh nhà từng làm thuyết minh phim ả mà.” Isokawa xen ngang giải thích.

“Thế ả...”

Thái độ của Rika cho thấy rõ bà không muốn đào sâu vào chủ đề này, nhưng Kindaichi mặc kệ, vẫn tủm tỉm tiếp tục.

“Không có gì đâu chị à. Chỉ là lúc nghe anh Isokawa kể tôi mới nhớ lại chuyện ngày xưa. Hồi 1932 tôi mới chừng đôi mươi, tốt nghiệp trung học dưới quê được một năm và vừa nhập học một trường đại học dân lập trên Tokyo. Gọi là đi học nhưng suốt ngày tôi chỉ quanh quẩn trong phòng trọ ở Kanda thôi. Tần đó thì phim thoại bắt đầu phổ biến, khiến những người làm nghề dẫn truyện cho phim câm bắt đầu thất nghiệp...”

“Thế chắc là cậu nhớ bộ phim *Morocco* chứ?” Dường như bị cuốn theo sự hào hứng của Kindaichi, Rika tiếp lời.

“Vâng, có chứ. Là phim do von Sternberg đạo diễn, Cooper cùng Dietrich thủ vai chính...”

“Đúng rồi, năm 1931 nó ra rạp ở Kobe, vợ chồng tôi đi xem và đầu thấy thôi thế là xong hẳn rồi.”

“Dù gì nó cũng là một tác phẩm phim thoại thời kì đầu đình đám mà.”

“Nội dung hay thì không phải bàn rồi, đây hãng Paramount lại còn lần đầu áp dụng cả công nghệ phụ đề vào đấy nữa. Trước đó thì kể cả phim thoại vẫn chỉ nhỏ tiếng đi để đọc thuyết minh. Nhưng thành công vang dội của Morocco đã khiến không chỉ Paramount mà các hãng khác lần lượt bắt tay vào chế tác phim có phụ đề. Cái nghề thuyết minh coi như hết đất sống.”

“Thế thì hẳn chị phải cảm hận bộ phim *Morocco* ấy lắm nhỉ?”

“Vâng, cái đó thì khỏi phải nói ạ. Tối sau chiến tranh, khi đọc được tin trên báo về việc von Sternberg tới Nhật quay một bộ phim kì quái nào đấy với bối cảnh sự kiện đảo Anatahan^[24] rồi thất bại thảm hại, tôi mới nguôi ngoai một chút.”

“Ha ha ha, chị máu nóng phết nhỉ.”

“Đối với cậu thì có lẽ chỉ là chuyện cười thôi, nhưng lúc đó tôi đã đau đớn vật vả lắm đấy. Chẳng tôi mới trở thành người thuyết minh chính vào năm Kanao ra đời, chưa kịp mừng thì làn sóng phim thoại đã ập đến. Giá không có phim thoại trên đời thì chúng tôi đã chẳng phải về cái vùng quê này, để rồi nhà tôi phải mất mạng một cách oái oăm như thế. Cứ nghĩ vậy là lửa hận đối với phim thoại trong tôi lại bùng lên.”

Thấy Rika rơm rớm nước mắt, Kindaichi hơi động lòng trắc ẩn.

“Tôi đã thất lễ rồi, xin chị thứ lỗi. Nhưng mà anh nhà định về đây trờng nho hay làm gì thế ạ?”

“Dạ không... Nhà tôi tuy sinh ra ở đây nhưng lại quen ăn ngon mặc đẹp rồi nên không làm được mấy việc chân tay đâu. Anh ấy quay về làng thật ra là để gửi gắm tôi.”

“Genjiro định để cô lại đây rồi đi đâu à?” Dường như mới nghe tới chuyện này lần đầu, Isokawa quay qua nhìn Rika với vẻ bất ngờ.

“Vâng, chẳng là...” Rika bắt đầu thút thít như đang nhớ lại chuyện ngày xưa. “Anh ấy định sang Mãn Châu ạ.”

“Mãn Châu?” Isokawa đánh mắt sang phía Kindaichi. “Sao hồi trước không thấy cô nói gì về chuyện này?”

“Thế ạ? Có lẽ tại anh không hỏi thôi. Có phải chuyện gì cần giấu giếm đâu.”

“Đúng đấy. Sau đó thế nào ạ?” Kindaichi đưa mắt ngăn Isokawa lại rồi mớm lời cho Rika tiếp tục.

“Thì tôi đang mang thai, nên nhà tôi mới định một mình qua Mãn Châu trước, bao giờ ổn định mới đón tôi sang cùng. Anh ấy dẫn tôi về đây là để gửi gắm trong thời gian đó. Tuy là nơi chôn rau cắt rốn của chồng, nhưng đây mới là lần đầu tôi tới làng này nên bần chần lo lắng lắm.”

“Ồ, bây giờ chị mới về đây lần đầu à?”

“Vâng... Đã thế trước đây tôi còn nghe kể là ông bà vốn đã không hài lòng từ khi chúng tôi tự ý kết hôn nữa.”

“Tuy hơi vô phép một chút, nhưng không biết trước khi lấy anh nhà thì chị làm công việc gì ạ?”

Rika im lặng nhìn Kindaichi mất một lúc rồi mới đáp, “Tôi làm bên rạp hát ạ.”

“Rạp hát?”

“Vâng, tôi chơi nhạc ở đấy. Không biết trên vùng Kanto nghe ấy có tên nào khác không, nhưng dưới này thì vẫn gọi là nữ đạo lạc. Cứ năm sáu cô gái trẻ tạo thành một nhóm. Chúng tôi vừa chơi shamisen vừa thay nhau hát mấy khúc ca Hakata hay Sanosa. Tôi đã làm công việc ấy từ hồi mới 16 tuổi, ngay sau khi học xong lớp Mười một.

Rika nhìn Kindaichi, mắt đã khô dấu lệ, nhưng vẫn phảng phất nỗi u sầu tột độ. Kindaichi lại một lần nữa thấy lòng dâng trào thương cảm.

“Một đứa con gái như thế thì bảo sao bố mẹ chồng chẳng ghét bỏ. May mà lúc ấy Kanao đã được hai tuổi, trẻ con tằm ấy thì ai nhìn chẳng thích, lại thêm việc vợ chồng anh tôi không con không cái nên ông bà nội càng thương cháu, mở lòng đón nhận tôi cho đến khi sinh nở đứa thứ hai. Nhiều khi tôi cứ bảo giá quyết xong chồng tôi qua Mãn Châu luôn thì đã chẳng ra nông nổi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đúng là không đơn giản thế được...”

“Không đơn giản được là sao?”

“Thì đâu thể cứ thế tay không sang đất khách quê người. Aoyagi Shiro hồi ấy nổi như cồn, mấy lần tôi qua Osaka cổ vũ thì thấy phải tương đương Satomi Giro, thuyết minh phim lừng danh nhất vùng thời bấy giờ. Ấy thế nên thu nhập tương đối khá, mỗi tội chi tiêu không ít. Tới khi về đây gửi gắm mẹ con tôi thì gần như tay trắng rồi. Đã nhờ vả bố mẹ chuyện vợ con nên anh ấy không dám mở lời xin vốn sang Mãn Châu nữa. Quanh

quần thêm một thời gian thì xảy ra cơ sự...”

Câu chuyện cứ thế theo đà tuôn trào khỏi đầu lưới Rika như tấm nhả tơ. Đó hẳn là những trải nghiệm cay đắng nghiệt ngã đến quần thắt ruột gan, nhưng câu chuyện vẫn đem lại cảm giác khoan khoái dễ chịu nhờ giọng kể nhỏ nhẹ, lại lúc trầm lúc bổng của Rika.

Đúng lúc Kindaichi định mở lời hỏi thêm về tấn thảm kịch tối qua, Miki bước vào.

“Tôi xin phép... Bà chủ ơi, cậu Kanao vẫn đợi bà từ này tới giờ đấy ạ...”

Rika giật mình nhồm dậy ngay, “Ôi, chết thật... Làm sao bây giờ... Tự nhiên tôi lại nhiều lời quá...”

Có vẻ là Kanao đã đạp xe quay về để chở Rika sang nhà Yura. Đồng hồ lúc này đã chỉ 12 giờ rưỡi.

Rika toan đi, nhưng như sực nhớ ra điều gì nên lại quay nhìn Kindaichi và Isokawa, “Quên mất, không biết anh và cậu đây tối qua đã gặp cô Yukari chưa?”

“Chưa... tối qua ai còn tâm trí đâu. Cơ mà Yukari thì liên quan gì?”

“À không, thật ra là tôi muốn hỏi về người quản lý của Yukari cơ. Anh ta tên là gì ấy nhỉ?”

“Người tên Kusakabe Koreya ấy hả?” Isokawa nhìn Rika bằng ánh mắt sắc sảo.

“Đúng rồi, thế là hai vị chưa gặp ông Kusakabe ấy đâu, phải không?”

“Vâng, chúng tôi chưa gặp. Nhưng cô hỏi Kusakabe để làm gì?”

“Tại tôi nghe Kanao kể ông ấy từ Mãn Châu về” Rika nhìn qua nhìn lại Isokawa và Kindaichi bằng ánh mắt suy tư trong giây lát, rồi đột ngột quay ngoắt đi. “Hừ, tôi lại nói chuyện không đâu làm phiền hai vị rồi. Thôi tôi xin phép đi đây ạ.”

Dứt lời, Rika vội vã bước ra thềm như muốn lẩn tránh ánh mắt dò hỏi của hai người.

Sau khi tiễn Rika, Kindaichi nhờ Miki trải chăn đệm và làm một giấc ngon lành. Tối khi anh tỉnh giấc nồng, trên những tán cây hồng lông ngoài

mành tre đã ngập tràn tiếng ve dịu mát.

Ngó sang chỗ Isokawa ngủ bên cạnh, anh không thấy ông đâu. Nhìn đồng hồ đặt ngay cạnh gối thì đã hơn 5 giờ. Kindaichi đứng đĩnh làm một điều thuốc cho tỉnh táo rồi mới lấy tay làm hiệu gọi người, bản thân thì vẫn nằm ườn ra đấy.

Một lúc sau, tiếng bước chân bắt đầu vọng lại từ ngoài hiên.

“Quý khách mới dậy ạ. Có vẻ anh ngủ ngon quá nhỉ.”

Người bước vào là Miki. Một tay vịn thành cửa, cô đưa tay còn lại cầm mép tạp dề đeo ngoài bộ váy liền lau mồ hôi trên trán.

“Vâng, ơn trời tôi làm được một giấc ngon lành. Mà chỉ huy đâu rồi ấy nhỉ?”

“Dạ, ban nãy anh Kimura bên bột tuần tra tới đón bác chỉ huy đi rồi ạ. Nghe đâu là có bác sĩ từ Okayama tới hay sao ấy.”

“Thế à. Anh ấy đi lúc mấy giờ?”

“Khoảng 2 giờ ạ.”

Tức là Isokawa chớp mắt chưa được bao lâu thì đã bị gọi đi.

“Lúc đó tôi định gọi cả anh, nhưng thấy anh ngủ ngon quá nên bác chỉ huy bảo thôi. Bác nhắn anh là lúc nào dậy thì qua bên đó ngay. Ở đây có sẵn xe đạp rồi, liệu anh có...”

“Có, tôi biết đi, ha ha. Họ giải phẫu thi thể ở đâu thế?”

“Ở phòng khám của bác sĩ Honda ạ. Nhưng mà anh này!” Miki ngời hân xuống thềm, hít vào một hơi rồi mới tiếp tục. “Giải phẫu là làm những gì thế ạ?”

“Hừm, tôi nghĩ cô Miki không nên biết thì hơn, kẻo không nuốt nổi cơm đâu. Thôi, tôi dậy rồi qua xem thế nào đây.” Kindaichi rời khỏi đệm và khoác lên mình chiếc áo đã sờn vải. “Chị chủ với Kanao đâu?”

“Dạ, hai người sang nhà Yura từ trưa vẫn chưa về ạ.”

“Vậy à. Có lẽ tối nay bên đấy tổ chức lễ viếng luôn nhỉ?”

“Vâng, nhưng thi thể Yasuko còn phải giải phẫu thì...”

“Không lo đâu, đến lúc ấy thì xong rồi. Tử vong rõ ràng là do bị siết cổ mà. Họ làm cho đúng thủ tục thôi. À, cô Satoko có nhà không?”

“Dạ, vẫn ở trong nhà kho ạ. Cô có nói là chắc phải sang bên Yasuko một lần, nhưng nếu thế thì nhà còn mỗi mình tôi...”

Sắc mặt Miki vẫn như chực bật khóc bất cứ lúc nào.

“Có gì đâu mà sợ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Kindaichi động viên, nhưng thực chất cũng rất đồng cảm với Miki. Chẳng mấy cô gái không bần chần lo lắng khi phải ở một mình trong ngôi nhà rộng thênh thang xa làng xa xóm khi vừa xảy ra án mạng như vậy. Không những thế, đây còn là nơi gần nhất với nhà tranh của Hoan.

Kindaichi đi rửa mặt nước lạnh rồi quay lại phòng, Miki vẫn đang thu dọn chăn đệm với vẻ bất an như cũ. Kindaichi khoác thêm áo choàng và bảo, “Có lẽ đi cửa sau thì nhanh hơn nên phiền cô Miki mở cổng hộ tôi nhé?”

“Vâng, xe đạp để ở sân sau đấy ạ.”

Sân sau của Nước nóng Kame có để một bộ dụng cụ nhà nông. Xem chừng Kanao khá gọn gàng nên tất cả đều được xếp đặt ngăn nắp. Kindaichi khá hài lòng với quang cảnh không chút bừa bộn này. Ở sân có hai chiếc xe đạp. Một là loại dành cho nam, một loại cho nữ, chắc là của Satoko. Ngoài ra còn có ba chiếc xe rùa đặt ngay giữa sân.

Khác với loại xe rùa thợ xây hay dùng ngày nay, mấy chiếc ở đây thuộc dạng xe đẩy một bánh bằng gỗ, nên đường bờ ruộng có hẹp thế nào thì vẫn len lỏi qua được. Một khi đã quen thao tác thì ngay cả phụ nữ trẻ nhỏ cũng có thể dùng nó vận chuyển một khối lượng lớn hàng hóa, vật tư.

Trong lúc Kindaichi được Miki đỡ một tay để lên xe đạp từ sau mấy chiếc xe rùa ra ngoài, Satoko dõi theo hai người từ cửa sổ nhà kho. Cô chẳng định che giấu khuôn mặt của mình. Khi Kindaichi mỉm cười chào, cô cúi đầu đáp lễ.

Kindaichi vừa bước ra khỏi cổng thì Miki hỏi với theo, “Tối nay anh muốn dùng món gì ạ?”

“Chưa chắc tôi đã ăn đâu. Có về đây ăn thì cơm chan trà là được rồi, không cần bày vẽ gì cả.”

Cứ thế, Kindaichi rời khỏi cổng sau Nước nóng Kame vào đúng 5 rưỡi chiều.

Đường tới ngã tư Cối Luân Hồi phải leo dốc mất một đoạn, nhưng từ đó qua bên am Sakura hầu như đều là thoải thoải đi xuống, nên dùng xe đạp thì chẳng mấy chốc là đến nơi, còn nhanh hơn đi đường làng dưới chân núi nhieu. Nghĩ đến việc nạn nhân đáng thương Yasuko tối qua đã

cùng bà già kia leo ngược lên chính những con dốc này, Kindaichi lại sờn gai ốc. Nhưng tại sao trước đây Tatsuzo lại không đi tắt qua lối này nhỉ?

Tới mặt sau am Sakura, anh thấy một đoạn tường đất tương đối vững chắc chạy dài gần bốn chục mét. Trên tường có trở một khung cửa gỗ, chắc là cửa phụ. Cạnh đó là một trụ đèn kiểu cách như đèn lồng và một tấm biển gỗ đề “Công chỉ dành cho người nhà Nire”.

Ra thế! Bức tường bao hoành tráng còn lọt cả ngói này dường như muốn nói lên sự giàu có và quyền thế của nhà Nire.

Từ mặt sau có cánh sồi che phủ của am Sakura tiến ra đường làng, Kindaichi bắt gặp một bụi tre nhỏ nằm cách lòng đường hẹp và vách đất của am một quãng không xa. Có lẽ đó chính là nơi Satoko đã nấu mình.

Nói cách khác thì nơi đây là một ngã tư đường. Một bên là lối tắt Kindaichi vừa băng qua. Hướng khác là lên xưởng rượu nho Hàng Cân. Còn lại là con đường liên thôn nối giữa Nước nóng Kame và trung tâm làng. Đứng ở ngã tư nhìn về phía đống, có thể thấy rõ một đoạn đường hiện đang không thể lưu thông do ảnh hưởng của lở đất. Bên đường một bên trũng xuống đôi chút với khung cảnh đồng lúa tím tấp mênh mông trải rộng trước mắt. Trên đồng là những bông lúa nặng trĩu, báo hiệu một vụ mùa bội thu.

Phòng khám Honda nằm ngay cạnh trụ sở làng và biệt phủ cũ. Dân làng xúm xít ngoài cửa, thỉnh thoảng lại có cảnh sát, cả sắc phục lẫn thường phục, đi ra đi vào. Giống như Miki, xem chừng dân làng cũng khá tò mò về việc giải phẫu thi thể.

Kindaichi được đi đầu tra viên Kato dẫn vào phòng chờ dành cho bệnh nhân tới khám, đúng lúc trông thấy Isokawa lộ vẻ căng thẳng đang nói gì đó với Toshiro, anh trai nạn nhân.

“Chỉ huy, em đến có muộn quá không?”

“À, Kindaichi, chú đến đúng lúc lắm...”

“Vậy sao? Giải phẫu xong chưa ạ?”

“Chưa, vẫn đang tiến hành trong kia...” Isokawa hất hàm về phía sâu trong phòng khám. Dường như phòng khám thôn quê này kiêm luôn cả nội lẫn ngoại khoa. “Chú có vào xem không?”

“Thôi, xin kiếu. Có mang tiếng nhất gan cũng đành chịu...”

“Anh cũng vậy. Nhất là mấy chuyện như thế này, ha ha.” Isokawa đưa

tay lên xoa xoa mái đầu đã thưa hơn xưa và cất tiếng cười có phần ngượng ngùng, nhưng mau chóng nghiêm mặt trở lại và hạ giọng. “Kindaichi này, chúng ta mới nắm được một chứng cứ quan trọng.”

“Chứng cứ quan trọng?” Kindaichi cũng bất giác hạ giọng.

“Chắc chú biết Toshiro, anh trai của nạn nhân?”

“Vâng, sáng nay em có thấy cậu ấy ở bờ thác. Cậu vất vả rồi...”

Kindaichi cúi đầu chào hỏi. Đáp lại, Toshiro lắp bắp gì đó không rõ rồi cúi đầu với vẻ chậm chạp chờ đợi hết như trâu mộng. Cậu vẫn mặc nguyên bộ đồ kiểu công nhân, Kindaichi nhận ra thêm một điều là cổ cậu vừa ngắn vừa to không khác gì cổ lợn rừng.

“Vừa rồi, cậu Toshiro đây có tìm thấy cái này và đem đến cho bọn anh...”

Isokawa lấy ra từ túi áo sơ mi cổ bẻ một tờ giấy cỡ B4, đã khá nhàu nát, gấp tám. Vừa mở nó ra trên đầu gối và đọc nội dung, Kindaichi đã rung mình, nín thở mất mấy giây.

Nếu muốn tìm hiểu về cái chết của cha mình, hãy tới sau am Sakura lúc 9 giờ tối nay. Cháu sẽ được biết một bí mật động trời.

Gửi Yasuko,

Hoan

“Cậu Toshiro tìm thấy cái này ở đâu?”

“À, cậu ấy nói đang tìm quanh phòng cô Yasuko xem có chứng cứ gì liên quan tới vụ án không thì phát hiện ra mảnh giấy gấp tám này kẹp trong tạp chí điện ảnh đặt trên bàn...”

“Chỉ giấy thôi à? Có phong bì đi kèm hay gì không?”

“Vâng... chỉ có thế thôi...” Toshiro lẩm bẩm trong miệng bằng một giọng trầm đục ừ lì, như bò nhai lại.

Kindaichi lại ngó xuống mảnh giấy lần nữa. Nét chữ viết bằng bút lông trên nền giấy Nhật, nhưng chỗ đậm chỗ nhạt tèm lem như thể tác giả là một kẻ nát rượu tay run vậy. Chỉ riêng đọc hiểu thôi đã tốn kha khá công sức rồi. Kindaichi và Isokawa nhìn nhau. Trong đầu anh ứa về hình ảnh Hoan với bàn tay phải luôn run rẩy và rõ ràng đã thoái hóa hơn rất nhiều so với tay trái.

“Cậu Toshiro này, bố cậu hình như là mất năm 1935 nhỉ? Là do bệnh gì

thế?”

“Tê phù do thiếu vitamin B1... di căn lên tim...”

“Ai phụ trách đi điều trị cho ông ấy?”

“Là bác sĩ ở đây... ông già nhà này bây giờ...”

“Bệnh đó thì trước khi mất hẳn bố cậu phải đau đớn quần quai lắm nhỉ?”

“Vâng, khỏi phải nói... Bấu nát cả chiếu... Bác sĩ tiêm bao nhiêu mũi cũng chẳng ăn thua...”

Ngần này tuổi mà dường như Toshiro vẫn ăn không nên đợi, nói chẳng lên lời. Mặt cứ cúi gằm, mồm lẩm bầm câu được câu mất, chỉ có mắt là ngược lên nhìn người đối thoại. Dù vậy chính điểm này lại khiến người ta cảm nhận được có điều gì đó không thể chủ quan coi thường từ sâu trong dáng vẻ như trâu mộng ấy.

“Chỉ huy, ông già mà cậu Toshiro nhắc tới có phải là người nhờ bác sĩ Honda gửi lời nhắn tới anh không?”

“Ồm, đúng rồi. Anh định đợi giải phẫu xong rồi hỏi thử ông ấy xem thế nào. Mà cậu Toshiro thì sao? Cậu có nghĩ là đằng sau cái chết của bố mình còn ẩn chứa bí mật gì không?”

Toshiro chậm rãi lắc đầu, “Chuyện như vậy... Tôi chưa từng nghĩ tới... Chỉ biết lúc ấy bố tôi vật vã đau đớn lắm...” Dường như ít nhiều nghi hoặc khi nhớ lại chuyện xưa, Toshiro đưa mắt nhìn mảnh giấy trên đầu gối Kindaichi với vẻ bồn chồn dù vẫn lẩm bầm không nên câu.

“Ông ấy mất vào năm nào trong năm 1935?”

“Mùng 10 vừa rồi là ngày giỗ ạ...”

“Ồ, vào đúng đợt nắng nóng à...”

“Vâng, nghe nói mấy bệnh kiêu ấy dễ trở nặng trong thời tiết nóng...” Đáp xong, Toshiro loay hoay một lúc rồi mới tiếp tục mở lời. “Chỉ huy này...”

“Ừ.”

“Thi thể Yasuko sau đây sẽ thế nào ạ? Thật ra tối nay nhà cháu định tổ chức lễ viếng tại gia...”

“À, giải phẫu xong chúng tôi sẽ bàn giao cho gia đình ngay thôi. Chắc sắp xong rồi ấy mà.”

“Vâng...” Toshiro lại lắc lư cái cổ ngẩn ngẩn. “Vớ cả... có chuyện này, mẹ cháu dặn nhắn với chỉ huy...”

“Ồ, chuyện gì thế?”

“Vâng, chuyện là...” Toshiro ngược mắt ngó sang Kindaichi rồi tiếp tục. “Nghe cô nhà Nước nóng Kame kể... Nên mẹ cháu muốn mời hai người tối nay qua nhà... Tuy không có gì ngoài cơm canh đạm bạc... Nhưng mẹ cháu có việc muốn nói...”

Isokawa liếc Kindaichi rồi đáp, “À ra thế. Quý hóa quá... Xong việc ở đây chúng tôi sẽ qua ngay. Cơ mà mong cả nhà lượng thứ vì chúng tôi chẳng còn bộ đồ nào tử tế...”

“Vâng, thì... hai người đang đi nghỉ dưỡng mà... Vậy cháu về trước báo với mẹ... Giải phẫu xong thì phái người báo, cháu sẽ qua ngay.”

Khi hình dáng đồ sộ của Toshiro đã lật đặt khuất khỏi cửa phòng khám Honda, Kindaichi và Isokawa bất giác cùng nhìn nhau. Điều tra viên Kato đứng cạnh họ không kìm nổi phẫn chấn, bộ dạng nhấp nhồm, đôi má ửng hồng.

“Chỉ huy, lại chuyện gì không biết. Vụ án này sẽ còn tới đâu chứ...”

Kindaichi xem xét lại mảnh giấy một cách kĩ càng. “Cách gấp này, chắc không phải gửi qua đường bưu điện rồi. Nếu dùng phong bì mở ngang thì may ra...”

“Kato, cậu qua nhà Hoan tìm giúp tôi xem có loại giấy nào giống thế này không nhé?”

“Rõ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì có một tệp khoảng hai chục tờ na ná đấy...” Điều tra viên Kato nói rồi rời đi.

“Chỉ huy, anh Tachibana đâu rồi?”

“Cậu ta đang ở bên giải phẫu... Còn trẻ nên hăng hái thật.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, thanh tra Tachibana đã bước ra từ phòng phẫu thuật. Nhìn dáng điệu ông chạy vội vào nhà vệ sinh, mặt mày nhăn nhó tái xanh thì có thể đoán rằng thanh tra đang buồn nôn và lạnh buốt toàn thân như trúng phải gió độc.

Quá trình giải phẫu tử thi Yasuko kết thúc vào đúng 6 rưỡi. Kết quả không có gì đặc biệt, chỉ một lần nữa tái khẳng định nguyên nhân tử vong là do bị siết cổ. Bác sĩ Ogata cùng phụ tá liền quay về Okayama ngay sau

đó. Mất thêm một lúc vì vài vấn đề phát sinh trong quá trình di chuyển thi thể Yasuko, rồi thì Kindaichi được giới thiệu với ông già phòng khám. Ông năm nay đã ngoài thất thập.

Mái tóc bạc nuôi dài được vuốt ra sau trông khá nghệ sĩ. Sau một hồi hoài niệm chuyện xưa với Isokawa, ông trợn trừng mắt trước lá thư mà chỉ huy đưa ra.

Thanh tra Tachibana cũng hết sức bất ngờ, đảo mắt đầy nghi hoặc từ Isokawa qua Kindaichi, rồi dò hỏi chỉ huy mãi không thôi xem tại sao ông lại có lá thư này, ai đem nó đến. Dường như trưởng ban chuyên án vẫn chưa có nhận định đúng đắn về con người Kindaichi.

“Bác thấy sao về lá thư này?” Isokawa trả lời qua loa cho có trước những câu hỏi của thanh tra Tachibana rồi quay qua ông già phòng khám.

“Thấy sao ư? Ý cậu là về nguyên nhân cái chết của Utaro ấy hả?”

“Vâng... Theo lời bác sĩ kê ban này thì là do tê phù tim, chắc không sai chứ?”

“Chỉ huy à, dù quen biết đã lâu nhưng nghe hỏi thế tôi vẫn phật ý lắm. Tê phù tim, không thể nhầm được. Vốn dĩ nhà đấy đời đời đều có vấn đề về tim mạch. Cái mặt phù nề xanh xao của thằng Toshiro cũng là biểu hiện tim mạch không tốt. Mà, bút tích trong thư này liệu có đúng là của Hoan không?”

“Bác nghĩ sao ạ? Liệu Hoan có cầm nổi bút với bàn tay phải ấy không?”

“Tôi không chắc. Không phải không thể, nhưng có lẽ phải dùng cả tay trái đỡ thêm nữa. Mà thế thì thà viết luôn bằng tay trái có khi còn nhanh hơn.” Ông già trả thư cho thanh tra Tachibana rồi tiếp tục. “Dù sao đi nữa, riêng việc Utaro mất do tê phù tim thì không sai được đâu. Cậu lạ gì vụ 1932 nữa. Từ sau thất bại ấy, tim Utaro yếu đi thấy rõ.”

“Bác thấy Hoan là người thế nào?”

“Đề xem nào...” Ông già nhăn mặt như thế khó trả lời. “Tôi không hay đánh giá kẻ khác, nhưng thật lòng thì tôi không thích lão ấy lắm. Lão hơn tôi năm tuổi, luôn ra vẻ am tường chuyện đời, thích soi mói sơ hở điểm yếu của người khác. Xét chuyện ngày xưa thì lão ấy có chán ghét thế sự cũng phải đạo thôi, nhưng có lẽ một phần vốn do tính cách đã như thế rồi.”

Cách nhìn nhận của ông già nhà Honda có nhiều điểm tương đồng với

bà chủ lữ quán Izutsu và bà chủ Nước nóng Kame. Nói tóm lại thì con người Hoan không đơn giản chút nào.

Khoảng 8 giờ tối, Kindaichi và Isokawa bước qua cổng nhà Yura. Khi ấy bên trong đã đông nghịt người tới dự lễ viếng.

Nhà cửa vùng này thường xây theo lối ba gian với mái nhà phi đối xứng. Ba gian lại chia làm hai cánh Nam Bắc. Nam gồm một phòng 16,5 m² và hai phòng 10 m², Bắc gồm một phòng 12 m² và hai phòng 10 m². Các phòng phân cách nhau bằng cửa trượt hoặc cửa gỗ. Đường như đối với người vùng này thì đây chính là thiết kế nhà lý tưởng.

Với thiết kế như thế, các phòng cánh Bắc thường được dùng làm nơi sinh hoạt cho người nhà, nên ban ngày đa phần đều đóng cửa im lìm tối om. Tuy nhiên điểm mạnh của thiết kế này nằm ở chỗ mỗi khi có việc cần là có thể gỡ vách ngăn hay khung cửa để tạo thành một sảnh lớn rộng tới 70 m².

Trường hợp nhà Yura thì ngoài ba gian nhà chính thì còn một nhà phụ nối với phòng 12 m² bên mé Bắc bằng hành lang. Đó là nơi ở của cụ Ioko.

Để phục vụ lễ viếng tối nay, nhà Yura chỉ mở thông ba phòng cánh Nam. Ban thờ được đặt sâu trong phòng 16,5 m², ngay cạnh thi thể hướng đầu về phương Bắc của Yasuko. Trước ban thờ là từng nhóm khách tới viếng ng ã tùm tùm với nhau. Có lẽ họ chỉ định nói một cách khẽ khàng, nhưng tông giọng cao đặc trưng của người vùng này lại vô tình khiến câu chuyện thêm phần ồn ào huyên náo. Mỗi nhóm khách được dọn cho một đĩa lớn ng ãn ngọn sushi đậu phụ và một bát to đ ãy ếp dưa chuột muối để tự do ăn uống. Bát đũa cần thiết cũng được chuẩn bị đ ãy đủ. Quả không hổ danh danh gia vọng tộc.

Tuy chung số phận lụn bại, nhưng ít ra nhà Yura không phải trải qua nạn thiếu hụt lương thực và nhà ở trong giai đoạn hậu chiến như những người cùng cảnh ngộ trên thành phố, nên chưa tới mức phải bán đi đồ đạc trong nhà. Vò rượu, cốc chén, khay ăn hay mấy bộ tàu thuốc được bày ra phục vụ khách đến viếng đ ãu thuộc loại tử tế cả.

Ở nông thôn ít phương tiện giải trí, ngay cả chuyện buôn của nhà khác cũng thành dịp để người ta tụ tập ăn uống cho khuây khỏa. Vì thích những

dịp như vậy nên người làng thường chỉ tương đối đậm tay cho tiền mừng hay tiền phúng viếng.

Khi Kindaichi và Isokawa đến nơi là 8 giờ, vừa hay phần tụng kinh mới kết thúc, ai nấy đang chuẩn bị nhập tiệc. Nhác thấy bóng dáng hai người, tất cả bỗng nín bật và quay sang nhìn nhau.

Isokawa và Kindaichi được Eiko vợ Toshio đón ở cổng và dẫn đi dọc hiên nhà vào thẳng phòng 16,5 m². Hai người quỳ trước bàn thờ thắp nén hương cho Yasuko, rồi Isokawa đưa phong bì tiền phúng họ chung nhau cho Atsuko. Bà cúi đầu nhận lấy và nói lời cảm ơn.

Ngồi về phía đầu Yasuko là ba nhà sư phái Chân Ngôn cùng gia quyến người đã khuất, gồm Atsuko, vợ chồng Toshio và năm người khác, bốn trong đó có lẽ là vợ chồng con cái em gái lớn của Toshio. Người còn lại là một cụ già lom khom tay đang lần tràng hạt. Đó là nhân vật thu hút sự chú ý của Kindaichi nhất. Nhiều khả năng đây chính là cụ Ioko, mẹ chồng của Atsuko, đã 82 tuổi nhưng vẫn chi phối hết thảy mọi công chuyện của nhà Yura. Tóc cụ bạc trắng, cắt ngắn theo kiểu truyền thống và buộc lên một cách đơn giản. Làn da ngăm đen khỏe khoắn dù mặt hơi nhiều nếp nhăn. Tất nhiên là cụ cùng các bà các cô đều mặc đồ đen, còn nam giới thì vận lễ phục truyền thống chuyên dùng cho các dịp trọng đại.

“Nhà tôi định mời cậu Kindaichi và anh Isokawa qua dùng bữa ở phòng riêng, nên mong hai vị đợi thêm một chút để chúng tôi chuẩn bị ạ.” Atsuko mở lời.

Nhìn cách bà không quên để phần cổ trắng của lớp áo trong lấp ló lộ ra ngoài đồ tang, có thể thấy bà quyết giữ cung cách mệnh phụ phu nhân đến chừng nào.

“Vâng, thật làm phiền gia đình quá...” Dù khó nhọc, Isokawa vẫn cố gắng giữ tư thế quỳ. Ông chỉ mặc quần lửng nhưng tay vẫn phải phe phẩy quạt liên hồi, dù mới tắm qua cho mát ở bên nhà Honda.

Kindaichi góp vài lời chia buồn đơn giản rồi vô thức liếc một lượt quanh phòng khách rộng hơn 30 m² và khẽ cúi đầu chào hỏi những người quen biết.

Sau chuyện sáng nay, quả nhiên ông Kahei không tới dự lễ viếng. Tuy nhiên, cậu con nối dõi Naohei của ông, người được đề cử đại diện là chẳng phải tay vừa đâu, thì vẫn đang ngỗ ngược chèn chèn anh với bác sĩ Honda và

Tatsuzo. Cậu cao to như Kahei, nhưng lại phẳng phất nét thư thái từ tốn hơn hẳn cái tuổi ba mươi lăm của mình. Nghe Tatsuzo thì thẩn vào tai, cậu ngưng tay quạt rồi khẽ cúi chào Kindaichi với nụ cười mỉm. Kindaichi vội vàng gật đầu đáp lại.

Em trai của Naohei là Katsuhei thì lại ng ồi ở mâm dưới cùng với hội Kanao và Goro. Những người ng ồi mâm này cứ ra ra vào vào liên tục, có lẽ do phải phụ việc lật vát. Tuy nhiên, riêng Kanao là không một lần rời khỏi chỗ ng ồi. Không biết cậu có lúc nào mà kịp thay đồ, nhưng bộ đồ công nhân đã được đổi sang sơ mi cổ bẻ gọn gàng cùng quần vải gabardine nguyên nếp thẳng thớm. Cao gần 1m70, ngoại hình cân đối, gương mặt nam tính với mi cao mắt to, phải công nhận Kanao đẹp trai phong độ nhất trong cả đám thanh niên. Ấy vậy nhưng vết thương lòng do mất Yasuko xem chừng khá sâu đậm, khiến cậu cứ có vẻ dờ dẩn không tập trung.

“Chỉ huy và cậu Kindaichi đã đến rồi đấy ạ.”

Một giọng nói bất ngờ vang lên. Isokawa và Kindaichi đồng loạt quay lại thì thấy Rika, mẹ của Kanao đang đứng đó mỉm cười, hai tay bưng vò rượu.

“Vâng, chị vất vả quá.”

“Đâu có, vẫn còn nhiều sơ suất lắm, mong mọi người lượng thứ... Bà nhà bên này đang chuẩn bị cơm cho tiên sinh và chỉ huy rồi, mời hai người dùng trước chút rượu nhạt... Cậu Toshiro cho tôi mượn hai cái chén với...”

“À, vâng, đây ạ...” Toshiro lấy hai chiếc chén vẫn úp trên khay ăn rồi đưa cho Kindaichi và Isokawa. Cô vợ Eiko thì lấy cho họ một ít dưa chuột muối.

Rika rót rượu rồi đặt lại vò xuống khay, “Nhờ cậu Toshiro tiếp hai vị đây trong lúc đợi nhé. Cậu Kindaichi và chỉ huy cứ thông thả nhé...”

Rika cư xử rất tháo vát đảm đang, quả nhiên là người đã ra va chạm với đời từ năm 16 tuổi.

“Vâng, cảm ơn cô...” Isokawa nói rồi đặt chén rượu xuống.

“Lâu lắm rồi mới được diện kiến cụ. Nhìn cụ vẫn khỏe mạnh thế này, tôi cũng an tâm.”

Ông đột nhiên bắt chuyện với cụ Ioko, làm cụ giật mình quay sang họ.

“Xin lỗi, nhưng anh là ai ấy nhỉ?”

“Ha ha ha, cụ không nhớ cũng phải thôi, đã hai mươi ba năm rồi còn gì. Tôi là Isokawa, từng gặp cụ hồi vụ 1932 ạ. Khi ấy tôi mới chỉ là thanh tra thôi.”

“Ồ tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.” Xem ra trí nhớ của cụ Ioko vẫn còn tốt, thảo nào đã 82 tuổi mà vẫn nắm giữ mọi quyền hành trong nhà Yura. “Đúng rồi, hồi ấy... Mà tôi nghe kể là anh thỉnh thoảng vẫn qua bên Nước nóng Kame phải không? Nghĩ lại thật hoài niệm quá. Anh cũng còn khỏe thế này thật phần khởi.”

“Không có đâu cụ ạ. Bản thân tôi cũng mong khỏe lắm, nhưng nhiều chỗ tàn tạ rồi.”

“Hô hô hô.” Ioko bùng miệng cười. “Anh đừng nói theo chiều hướng tiêu cực thế chứ. So với tôi thì anh vẫn còn trẻ chán. Anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi ấy nhỉ?”

“Thôi, nói chuyện tuổi tác làm gì hả cụ. Đằng nào nếu định sống đến trăm tuổi thì cả hai chúng ta vẫn còn trẻ chán.”

“Phải. Tôi cũng định thế đấy.” Bà cụ Ioko cho thấy là bản thân vẫn còn khỏe mạnh. “À mà cậu trai trẻ đây là ai hả anh Isokawa?”

Nghe đến hai chữ “trai trẻ”, Kindaichi bất giác cười trừ. Đúng là trong con mắt của cụ già 82 tuổi thì dạng như anh chỉ đáng tuổi nít ranh.

“À, cụ ời, đây là chú Kindaichi, một thám tử tư nổi tiếng. Không biết cụ có thấy trên báo bao giờ chưa, nhưng chú ấy chính là người đã phá án thành công mấy vụ giết người hàng loạt ở đảo Ngục Môn và thôn Tám Mộ ở Okayama này đấy. Chú Kindaichi, đây là cụ Ioko.”

“À, vâng, mong bác chiếu cố ạ...” Bị tất cả mọi người nhìn chằm chằm, Kindaichi đâm ngượng, anh cúi chào cụ Ioko mà mặt đỏ ửng lên.

Ioko chẳng có vẻ gì là đã ngênh ngãng, nhưng dấu sao cụ cũng đã lớn tuổi nên Isokawa vô thức nâng giọng, dẫn đến cảnh mọi người xung quanh đều nghe thấy hết lời ông nói.

“Ôi chao, thế cơ à.” Ioko chăm chú nhìn Kindaichi với vẻ ngạc nhiên. “Mấy chuyện ấy tôi có nghe Atsuko kể rồi. Vậy ra chính cậu đây là người đã làm rõ những vụ án kinh hoàng đó...”

“Đúng vậy. Chính là chú ấy. Trông thế này thôi chứ chú chỉ cần liếc qua là đã đoán trúng thủ phạm rồi. Nói là thám tử số một Nhật Bản không ngoa. Nên là cụ ời...” Isokawa ngừng một hơi và đảo mắt một lượt khắp

phòng, có lẽ là để kiểm chứng hiệu ứng tâm lý mà lời mình đem lại, rồi mới cố tình cao giọng tiếp tục. “Thủ phạm hại cháu cụ cũng không thể thoát nổi tay chú ấy đâu, cụ cứ an tâm đợi tin tốt nhé.”

Kindaichi ngượng ngùng đưa tay gỡ gỡ mái đầu tổ quạ, nhưng vẫn không ngăn nổi tò mò mà đảo mắt một lượt xung quanh. Tuy nhiên, cái anh quan tâm chẳng phải là hiệu ứng tâm lý, mà là những chiếc đĩa to được chuyển tới khắp các mâm. Không, nói đúng hơn là những miếng sushi đậu phụ bày trên đĩa.

Kể từ tối mừng 10 (tức là khi bà già tự xưng là Rin xuất hiện) cho đến giờ, Hoan vẫn biệt tăm biệt tích. Trong những thứ sót lại ở nhà ông có mười miếng sushi đậu phụ. Vì không nắm được nguồn gốc xuất xứ của chúng nên Kindaichi vẫn cho là do bà già kia mang tới. Nhưng theo lời Toshiro ban nãy thì mừng 10 là ngày giỗ của tiên chủ Utaro nhà Yura, nên chắc chắn hôm đó có tổ chức lễ lạc. Xét việc lễ viếng tối nay có món sushi đậu phụ thì phải chăng bữa giỗ hôm mừng 10 cũng có món này?

“Cô ời,” Kindaichi hỏi vọng sang phía Eiko vợ Toshiro. “Tôi xin phép hỏi, không liên quan lắm, nhưng sushi đậu phụ đây là nhà mình làm à?”

“Vâng, đúng rồi ạ...” Eiko đáp với vẻ mặt bối rối.

“À, tôi lại xin phép hỏi thêm một chút, không biết nhà mình đặt ở đâu được nhiều đậu phụ như vậy?”

“Dạ...” Giờ thì Eiko vừa ngạc nhiên vừa cụt hứng. “Đậu phụ là tự làm ạ. Bà tôi khéo tay mấy khoản ấy lắm.”

Nhận ra ngụ ý trong câu hỏi của Kindaichi, Isokawa liếc quay qua nhìn mấy chiếc đĩa bằng ánh mắt thẳng thốt.

“Chắc cô thấy tôi lạ lùng lắm khi hỏi chuyện này, nhưng thật ra là...” Kindaichi giải thích nghi vấn quanh mười miếng sushi đậu phụ sót lại ở nhà tranh của Hoan.

“Ôi trời, làm sao đây!” Eiko hốt hoảng thốt lên. “Nếu là mấy miếng sushi đậu phụ ấy thì hôm đó chính ông chủ nhà quan cai đã mang từ nhà tôi về đấy ạ.”

“Ông chủ nhà quan cai mang từ đây về?” Isokawa quay qua nhìn Eiko với ánh mắt căng thẳng.

“Vâng. Mừng 10 vừa rồi là ngày giỗ của bố chồng tôi, nên nhà làm tương đối nhiều để mời khách. Lúc qua đây, ông chủ nhà quan cai vui vẻ

cười bảo tối nay có khách Kobe tới ở lại, nên bà tôi dặn mấy mẹ con lấy bẹ tre gói một ít biếu ông c'ần về..”

“Cho hỏi là cô biếu ông ấy mấy miếng?”

“Bà bảo là biếu mỗi người sáu miếng nên tôi và mẹ chuẩn bị hai bọc, mỗi bọc sáu miếng đưa cho ông. Đúng không bà nhỉ?”

“Ừ, đúng như nó nói, nhưng có vấn đề gì với mấy miếng sushi đậu phụ ấy à?”

“Dạ, không, không có gì ạ.” Kindaichi gãi gãi mái đầu tỏ quạ với vẻ phẩn chấn, ánh mắt Isokawa lại đầy vẻ nghi hoặc.

Trong nhà Hoan còn lại mười miếng sushi đậu phụ, nghĩa là Hoan và bà già kia đã ăn mất hai miếng. Trong những vết bẩn ở đó lại có Lobeline, chất độc nằm trong hoa lữ bình, hay còn gọi là sát quan thảo sinh sôi khắp vùng này. Hoan lại đang bị nghi ngờ là đã bí mật dựa vào, mà nói thẳng ra là đã đe dọa một ai đó trong làng để được chu cấp sinh hoạt. Người bị tố tụng này nảy sinh sát ý với kẻ uy hiếp mình, kẻ cũng hợp lẽ tự nhiên.

“Mấy miếng sushi đậu phụ ấy là do chính tay cô và mẹ ch'ồng cô bọc vào bẹ tre à?”

“Vâng, bà tôi gấp từng miếng bỏ vào bẹ tre cho mẹ con tôi gói vào ạ.”

“Cụ này,” Isokawa không còn giấu nổi nét tò mò trong ánh mắt nhìn bà cụ lom khom. “Nghe nói là cụ khá thân với ông chủ nhà quan cai phải không ạ?”

“Càng già thì người ta càng thấy gần gũi hơn với những người biết chuyện ngày xưa như mình, âu cũng là bình thường thôi mà anh. Vả chăng tôi và ông chủ nhà quan cai không có khoảng cách thế hệ, nói chuyện lại hợp nữa. Tuy ghét bỏ sự đời nhưng ông ấy khá hợp tính tôi nên hay qua đây tán gẫu lắm. Mà vụ ông chủ nhà quan cai thế nào rồi hả anh?”

“Chuyện ấy vẫn chưa có manh mối gì ạ...”

Isokawa nhìn chăm chăm vào cụ Ioko. Quan quân vẫn chỉ là việc Hoan còn sống hay đã chết, nhưng không thể không công nhận rằng vấn đề này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng.

“Bác ơi, cháu có đi đầu này muốn hỏi...” Kindaichi xen ngang. “Ở vùng này có một loại hoa cỏ tên là sát quan thảo phải không ạ?”

“Phải.” Ioko quay sang nhìn Kindaichi, không rõ vì sao ánh mắt lại lóe

lên.

“Cháu thấy cái tên đó khá lạ, không biết có điển tích gì đằng sau không?”

“Ừ, có đấy.” Ioko nhích tới trước đôi chút, vẻ tư lự. “Phải hợp cạ như tôi thì ông chủ nhà quan cai mới kể mấy chuyện như vậy. Chẳng là thế này cậu Kindaichi ạ, trong số tổ tiên nhà quan cai có một vị rất lắm mồm nên bị lãnh chúa ghét và hạ độc giết chết, bằng chính chất độc của loại cỏ ấy, từ đó nó mới được gọi là sát quan thảo. Ông chủ nhà quan cai kể đấy. Mà...” Lần này thì cậu nhích hẳn lên một quãng. “Thời tôi còn bé, ở vùng chúng tôi có một bài đồng dao hát khi chơi tú cầu nhé!”

Ioko dõi ánh mắt sắc sảo vào mắt Kindaichi, rồi cất tiếng ca bằng giọng run run.

“Ở khu vườn sau nhà, ba chú sẽ nghỉ cánh. Chú đầu tiên cất tiếng, ta là quan cai tên Jinbei...”

“Cụ, cụ ời.” Đúng lúc đó, một đứa chắt bỗng chạy tới bám lấy vai Ioko. “Cụ ời, bên kia, bên kia, đến rồi, Yukari, đến rồi...”

“Ôi, Yukari đến à...”

Vợ và em gái Toshiro đồng loạt nhấp nhồm đứng dậy dù chẳng mấy khi có dịp nghe bà hát khúc ca tú cầu. Ioko đành tạm ngừng. Sau này nghĩ lại, Kindaichi không khỏi nuối tiếc khi miếng ngon đến miệng còn rơi. Giá mà lúc đó anh được nghe đến hết...

Trong khi cả phòng vẫn nhộn nhạo thì Yukari tức Chieko đã từ cổng đi vào tới thềm nhà, bên cạnh còn có Fumiko và Satoko. Ba cô gái đồng trang lứa cùng mẹ Yukari là Harue tới viếng Yasuko.

“Ôi, Satoko đấy à!”

Thực tế thì ngay cả Kindaichi cũng phát gai người khi chứng kiến Yukari mà anh mới thấy qua báo, tạp chí hay ti vi và phim ảnh lại lù lù xuất hiện bên thềm nhà cùng Fumiko và Satoko. Đối với Aoike Rika thì cảm giác đó hẳn phải rùng rợn hơn nhiều. Sau lưng Kindaichi, Rika đứng sững như trời trồng, hai tay vẫn bưng vò rượu.

Sau này nghĩ lại thì cả ba cô gái đều có vấn đề theo cách riêng. Yukari/Chieko thì khỏi phải nói rồi. Trong hoàn cảnh Yasuko vừa bị sát hại thì nghiêm nhiên Fumiko sẽ nổi lên thành tâm điểm chú ý và ngò vực của đám đông. Tuy không rõ bản thân cô tơ tưởng Kanao tới mức nào, nhưng

dấu sao thì cậu cũng là Romeo của làng, mà cả làng ai chẳng biết Fumiko ấp ủ tình ý với cậu. Nói cách khác thì Fumiko chính là tình địch của Yasuko quá cỡ.

Đối với người làng thì Satoko lại là một cô nàng có vấn đề theo chiều hướng khác. Cô là con gái của nạn nhân trong vụ án hai mươi ba năm trước. Không chỉ vậy, bản thân Satoko được số đông coi như một trong những người bị hại. Hầu hết người làng tin rằng những vết bớt đỏ đã và đang hủy hoại dung nhan yêu kiều của Satoko là hệ quả của cú sốc khủng khiếp mà Rika gặp phải giữa lúc bầu bí do chứng kiến gương mặt bị đốt cháy nhام nhỏ của chồng. Thường ngày Satoko luôn tự ti với những vết bớt và tuyệt đối không muốn để ai thấy mặt, nhưng giờ cô lại đi ầm nhiên đứng đó, chẳng thém che đậy. Âu cũng là đi ầu để hiểu khi mẹ cô thốt lên một cách xót xa, “Ôi, Satoko đấy à!”

Bốn người mới tới được mời ngồi ở phòng 16,5 m². Bessho Harue là người đầu tiên bước đến ban thờ thắp hương rồi quay sang Toshiro và Eiko khẽ nói lời chia bu ần.

Harue 16 tuổi vào năm 1932, nên giờ đã phải gần tứ tuần. Nhưng nhìn vẻ ngoài thì chắc không ai nói bà trên 34 tuổi cả. Một phần có thể do nét đẹp trời phú, phần khác có thể do bầu không khí trẻ trung tươi tắn trong thế giới bà đang sống ngăn người ta già đi. Dáng vóc Harue thuộc loại nhỏ nhắn, nhưng tỉ lệ cân đối và vẻ đầy đặn tạo cảm giác bà cao lớn hơn thực tế. Má và cằm đều có nét phúng phính nhưng chưa đến mức đầy đà, đôi mắt thì khá sắc sảo, tạo nên một gương mặt không hẳn là đúng chuẩn cái đẹp nhưng lại rất có duyên. Yukari thừa hưởng toàn bộ nét duyên dáng của mẹ.

Nếu xét tiêu chuẩn thẩm mỹ theo từng chi tiết như mắt với mũi thì có khi Yasuko quá cỡ còn đẹp hơn, nhưng cái duyên khiến người ta phải ngoái nhìn mà Yukari sở hữu thì cả Yasuko hay Fumiko đều không bằng.

Bà mẹ khá nhỏ nhắn, nhưng cô con lại cao tới 1m65, có da có thịt ở mức cân đối. Chắc đã quen mặc đồ Tây, bộ váy đen dáng dạ hội rất hợp với cô. Không hổ danh nữ thần nóng bỏng, cung cách hành xử hay liếc mắt đều toát ra vẻ táo bạo, cởi mở. Nhưng Kindaichi chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ nhận ra rằng Yukari về bản chất vẫn chỉ là một cô gái bình dân giống mẹ mình.

“Cô Yukari đến thế này thật quý hóa quá!” Eiko cảm động nói khi

Yukari tiếp bước mẹ thắp hương và gửi lời chia buồn tới vợ chồng Toshiro. “Nào, nào, mời cô qua đây. Cả chị Harue nữa, mời chị.”

Eiko bắt đầu lảng xảng xung quanh với vẻ làm quá đặc trưng của người kinh kì, khiến Kindaichi cùng Isokawa phải lùi một chút về sau.

“À, thôi, để tôi xuống mâm dưới được rồi ạ.” Đường như Harue không kịp chuẩn bị tang phục nên hơi ngại ngùng với bộ kimono mùa hè màu đen đang mặc đi kèm đai lưng tối màu.

“Nào nào, chị đừng nói vậy, cứ ngồi xuống đây với Yukari đi. Thế thì Yasuko ở trên kia mới vui được.” Eiko miệng nói liến thoắng, tay vẫn miệt mài dọn chỗ bày mâm. Tới khi nhận ra Fumiko và Satoko đang định quỳ xuống đợi ngoài thềm, cô lại lên tiếng. “Ôi, cả hai cô nữa, mau qua đây thắp hương rồi ngồi luôn cùng Yukari đi. Mấy đứa vẫn thân với Yasuko mà.”

Fumiko và Satoko nhìn nhau. Cả hai đều có ý nhường nhau đi trước, và cuối cùng thì Fumiko chấp nhận bước tới quỳ xuống trước ban thờ. Trên đó đặt một bức di ảnh nhỏ của Yasuko, có lẽ là không kịp phóng to. Kindaichi không bỏ lỡ cơ hội quan sát, và nhận thấy Fumiko run khẽ khi vừa nhìn vào tấm ảnh.

“Fumiko, cô có xuống đây ngồi với bọn anh không?”

Thắp hương xong, Fumiko quay qua hành lễ với người nhà Toshiro. Đúng lúc ấy Naohei anh cô cất tiếng gọi từ phía mâm, giọng ấm áp như pha nỗi thương cảm cho em mình.

“Thôi nào, cậu Naohei, cứ để cô ấy ngồi bên này đi. Chẳng mấy khi mới đông đủ cả ba người...”

“Vâng! Thế thì cô cứ ngồi trên đấy đi vậy, Fumiko. Mà cô đến được thế này là tốt rồi.”

“Vâng, Satoko đã qua tận nơi rủ em nên...” Fumiko chắc hẳn rất muốn xuống mâm dưới, nhưng chỉ lí nhí được mỗi thế sau khi qua ngồi khếp nép cạnh Yukari.

“Thế rồi hai đứa rủ thêm cả Yukari và chị Harue à?” Người lên tiếng là Katsuhei, đang nhấp nhộm ở mâm dưới cùng.

“Không đâu cậu ạ, chúng tôi tình cờ gặp nhau ngoài cổng thôi. Đông đủ cả ba đứa như thế này thật là may mắn.” Harue trả lời thay Fumiko.

Tiếp đó, Satoko thắp hương và hành lễ với người nhà Toshiro rồi ngồi

xuống cạnh Fumiko. Khác với Fumiko cứ khép nép co rúm người, Satoko lại ngẩng ngay ngẩn nhìn thẳng chính diện, mặc cho những vết bớt đỏ tàn khốc lộ ra, khiến mọi con mắt xung quanh đổ dồn vào cô.

Cứ như vậy, trong căn phòng 16,5 m² bỗng dựng hình thành hai hàng ngẩng đối diện nhau chẳng theo quy tắc nào cả. Ở trên cùng, phía gần hiên nhà là ba nhà sư, rồi đến Harue, Yukari, Fumiko và Satoko. Đối diện là Toshiro, cụ Ioko, vợ Toshiro, vợ chồng em gái Toshiro. Kindaichi và Isokawa ngẩng cùng hướng với gia đình nạn nhân nhưng đã lùi xuống đến sát vách ngăn. Rika đã rời đi đâu đó. Có lẽ bà xót xa không dám nhìn vào những vết bớt của con gái.

“Thế nào nhỉ Chieko, hay là mày hát một bài xem sao?” Có vẻ đã ngà ngà, Tatsuzo lên tiếng kiểm chuyện với Yukari, người vừa là cháu vừa là em gái ông.

“Hi.” Đáp lại, Yukari chỉ khẽ cười mà không nói gì thêm.

“Hi cái gì mà hi. Đừng có ra dáng. Đây là lễ viếng của Yasuko, người đã cất công qua tận Soja đón mày đây. Chẳng nhẽ mày không hát được một bài để cầu phúc cho vong linh cô ấy à?”

“Anh có nói vậy thì tối nay em cũng không hát được đâu.”

“Sao mà không được cơ chứ?”

“Sự cố làm em bất ngờ quá nên mất giọng rồi ạ.”

“Gì cơ?” Tatsuzo ra chiều bức dọc, nhưng rồi lại khục khặc cười phá lên. “Mọi người nghe thấy chưa? Cái Harue biết cách dạy dỗ thật đấy, viện cớ lảng tránh là không ai bằng. Tôi chịu thua rồi.”

Đám đông phá lên cười trước điệu bộ pha trò của ông.

“Yukari này!” Đột tiếng cười dứt hẳn, Kanao mới lên tiếng từ mâm dưới. Tông giọng bất thường của cậu khiến mọi người đồng loạt quay sang nhìn. Kanao tiếp tục với vẻ mặt thống khổ. “Việc chú Tatsuzo vừa nói ấy...”

“Vâng.” Lần này thì Yukari nghiêm túc lắng nghe.

“Việc đó... Liệu em có thể đồng ý được không? Yasuko là một người hâm mộ của em mà.”

Đám đông lại quay về phía Yukari xem cô trả lời ra sao.

“Lỗi quá!” Yukari mỉm cười, hai lúm đồng tiền in rõ trên má. “Vậy thì

để lát nữa em hát một bài. Nhưng giờ thì cho em nghỉ một lát đã... Đến vội đến vàng em còn chưa kịp thở nữa...”

“À ừ, em cứ từ từ cho đến lúc về là được.”

Kindaichi không khỏi thán phục trước cách ứng xử khôn khéo của Yukari.

Những khi lên phim thì hẳn Yukari đã được huấn luyện kỹ càng để nói giọng phổ thông đúng chuẩn. Nhưng cô hiểu rõ rằng về đây mà vẫn dùng tiếng thành phố thì sẽ khiến người làng không vừa lòng, nên khi trả lời Kanao cô không quên chèn thêm một chút phương ngữ vào trong câu mình nói.

“Thế thì tốt rồi, tốt rồi. Chắc Yasuko dưới tuổi vàng mừng lắm đấy.”

“Không khéo chú còn mừng hơn Yasuko dưới tuổi vàng ấy chứ, nhóc Goro.”

Katsuhei vốn vẫn lo lắng cho vẻ ủ rũ của Kanao, giờ đã phấn chấn hơn đôi chút.

“À mà cụ ời,” Yukari nghiêng đầu gọi Ioko với vẻ ái ngại. Tóc cô cắt bằng để xòa trước trán, đằng sau không buộc mà thả rũ qua vai, làm nền cho gương mặt thanh tú có phần giống mình tinh Kyo Machiko. “Liệu con hát ở đây có được không ạ?”

“Ừ, ừ, con cứ hát cho mọi người nghe đi. Dù là đám viếng thì cũng chẳng tội gì cứ phải đau thương sầu thảm cả, cứ hát thoải mái.” Phong cách cụ Ioko có vẻ phóng khoáng hơn nhiều so với tuổi.

“Vâng, cảm ơn cụ ạ.”

“Mà Chieko này!”

“Vâng.”

“Con lớn lên xinh đẹp quá.”

“Ôi, cụ lại quá lời rồi...”

“Không, không, tôi nói thật đấy. Hồi còn trẻ tôi vẫn nghe người ta bảo được cái này thì mất cái kia, xinh đẹp thì giọng dở, hát hay thì mặt mũi không nhìn nổi, nhưng con lại được cả hai. Quả đúng là trời ban phúc mà.”

“Ôi cụ ời, thôi con không nói gì nữa đâu.”

Yukari không khỏi đỏ mặt trước đòn tập kích bất ngờ của bà cụ, dù

thường ngày có lẽ cô không dễ gì xấu hổ như vậy. Đám đông trong phòng cùng cười phá lên. Đúng lúc ấy Rika quay vào, ghé tai Isokawa thì thầm.

“Ấy, Kindaichi này, bên kia chuẩn bị xong rồi đấy.”

Thế là Kindaichi và Isokawa lặng lẽ mở cửa trượt rút lui sao cho không thu hút sự chú ý của mọi người và đi theo Rika. Mé Bắc phòng là hàng hiên rộng nối với hành lang dẫn tiếp sang nhà phụ cụ Ioko ở. Nhà phụ gồm ba phòng: 12 m², 10 m² và 7 m². Rika dẫn họ tới là phòng 12 m² và dặn.

“Chị cần gì thì cứ rung chuông gọi nhé.”

“Vâng, để cô vất vả quá. Nào nào, mời chỉ huy và tiên sinh vào đây ạ.”

Trong phòng có hai khay đồ ăn bày ở sâu phía trong dành cho bề trên. Cạnh đó là hai chiếc đệm ngồi mùa hè, tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn đợi khách tới.

“Chị bày vẽ quá.”

“Đâu có, chỉ là bữa cơm đạm bạc thôi ạ. Mong hai vị không chê là có thế này mà mời. Nào, mời hai vị dùng một chén.”

Kindaichi và Isokawa vừa ngửi xuống cái là Atsuko đã cầm vò rượu lên mời họ.

Mọi cánh cửa dẫn ra hiên nhà hay các phòng bên cạnh đều mở toang, ba phòng đều bật đèn sáng trưng. Có lẽ đây không đơn thuần là để lấy gió cho thoáng mà là để phòng có kẻ đột nhập nghe lén.

Tiếng chuông gió ngân nga vang lên bên ngoài tấm màn tre, khói nhang muỗi dập dề lan tỏa.

“Quả đúng là danh gia vọng tộc. Cổ bàn bên kia đã linh đình lắm rồi, vậy mà mâm cơm bên này cũng thịnh soạn chẳng kém.”

Isokawa nói rồi đưa đũa gắp một miếng cá thơm nướng muối. Cả ngày hôm nay ông và Kindaichi mới ăn có một bữa, nên thực lòng thì cả hai đều rất đói rồi.

“Đâu có, toàn mấy món sơ sài thôi ạ... Mà nghe nói hôm nay hai vị đã dùng cá thơm bên Nước nóng Kame...”

“Ha ha ha, ngon thế này thì có ăn liền ba bữa cũng không chán.”

“Chỉ huy quá khen... Nào, mời cậu Kindaichi.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

“Thấy bảo chị có chuyện muốn nói với chúng tôi, không biết là gì

vậy?”

“Vâng, thật ra thì,” Atsuko vừa rót rượu cho Isokawa vừa đáp. “Cũng là chuyện khó nói...”

Bà ra chiều ngập ngừng, có lẽ là để thể hiện phẩm giá mệnh phụ phu nhân.

“Tôi hiểu là trong sự việc này thì chị cũng có nhiều điều khó nói, nhưng nếu không kể ra thì chúng tôi chẳng thể nào hoàn thành trách nhiệm tìm ra hung thủ sát hại Yasuko. Mong chị biết gì thì cứ kể cho chúng tôi được không?”

“Vâng, tôi hiểu...” Atsuko đảo mắt nhìn quanh một lượt với vẻ ngại ngùng rồi hạ giọng tiếp tục. “Chắc anh và cậu còn nhớ mấy lời tôi nói với ông Kahei bên bờ thác Nghiê Chân hễ sáng chứ ạ?”

“À, vâng, chúng tôi có nghe thấy...”

“Chắc hai vị thấy tôi lỗ mãng như vậy thì phải khinh thường lắm, nhưng đằng sau có lý do cả.”

“Chị có thể cho chúng tôi biết lý do ấy được không?”

“Vâng, là thế này ạ.” Atsuko tiếp tục rót rượu cho Isokawa và Kindaichi. “Thật ra là chuyện hôn phối giữa Yasuko nhà tôi và cậu Kanao bên Nước nóng Kame gần như đã xong tới chín phần mười rồi.”

“Vâng, chúng tôi có nghe qua. Nhưng sau đấy phía nhà Nire lại xen ngang bảo muốn gả Fumiko cho Kanao phải không?”

“Vâng, vâng, hai vị còn nghe gì nữa không?”

“Thì thế nên bà chủ Nước nóng Kame mới bắt đầu phân vân...”

“Chỉ huy à, bà chủ bên ấy thì phải phân vân cái gì cơ chứ?”

Trước câu nói đầy ẩn ý, Kindaichi và Isokawa giật mình quay sang nhìn nhau. Trên khóe môi Atsuko lúc này là một nụ cười đầy tà niệm.

“Chị nói vậy là có ý gì?”

“Vâng, chẳng là,” Atsuko nói đến nửa chừng thì khựng lại như sự nhớ ra điều gì. “Ôi, hết rượu mất rồi... Hai vị đợi một chút để tôi lấy thêm rượu, đang hâm nóng sẵn rồi.”

Atsuko cắt ngang câu chuyện, có lẽ một mặt là để sắp xếp lại suy nghĩ, mặt khác là nhằm kiểm tra xem xung quanh có gì bất thường không.

Từ đây có thể nghe thấy tiếng nước sôi lục đục phát ra bên kia vách

ngăn giữa hai phòng. Đường như bên đó được thiết kế để có thể hâm nóng rượu. Chẳng mấy chốc Atsuko đã quay lại với hai vò rượu lớn, có lẽ mỗi vò phải đựng được gần bốn lít.

“Nào, mời hai vị vừa ăn cơm uống rượu vừa nghe tôi kể tiếp.”

“Rượu thì cứ để đấy đã, chuyện ban nãy là thế nào ạ?”

“Chẳng là thế này, cậu Kindaichi...”

“Vâng.”

“Nhà tôi với bên hàng cân thì giờ một trời một vực quá rõ ràng rồi.”

“Một trời một vực?”

“Về điếu kiện kinh tế đấy ạ. Nói ra cũng chẳng hay ho gì, nhưng nhà tôi kiệt quệ lắm rồi. Trong khi đó thì bên hàng cân càng ngày càng mạnh, chẳng khác gì mặt trời đang lên. Được một gia đình có điếu kiện như vậy cúi đầu mong gả cô con gái xinh xắn cho con trai mình, bà chủ Nước nóng Kame việc gì phải phân vân chứ.”

“Chắc vì cô ấy muốn giữ tình nghĩa với nhà mình...”

“Chỉ huy à, thời buổi này làm gì có chuyện tình nghĩa nữa.” Atsuko bĩu môi cười khẩy. “Nếu ăn hỏi rồi thì không nói, đây lại mới chỉ là hứa miệng thôi.”

“Vậy là chị cho rằng còn có lý do nào khác khiến bà chủ Nước nóng Kame phải phân vân ư?”

“Vâng. Lấy Fumiko thì quá hợp lý về mặt kinh tế. Kiểu gì con bé chẳng được cho một đồng của hồi môn. Nhưng đổi lại thì không khéo sẽ biến thành trò cười cho cả làng.”

“Ý bà chủ là sao?”

“Con bé đó... Fumiko là một đứa trẻ không cha.”

“Trẻ không cha?”

Isokawa suýt chút nữa là sặc ra chỗ rượu vừa uống. Kindaichi đang cản đỡ miếng nấm hương kho liễn á khẩu gương mắt nhìn Atsuko.

“Phải. Các vị cứ thử hỏi người làng mà xem, có ai không biết đâu. Chỉ vì sợ thế lực hàng cân nên ngoài mặt họ không nói thôi, chứ sau lưng vẫn xì xào suốt đấy.”

“Chị nói thế, nghĩa là Fumiko không phải con gái của Katsuhei ư?”

“Vâng, cậu Kindaichi. Fumiko là...” Atsuko đang nói dở bỗng ngưng

ngang. Lý do là giọng hát của Yukari êm đềm vọng sang.

*Mấy nhành lá khô rụng rớt
phấp phới bay tới cuối cánh đồng
Những ngày hạ trôi qua,
dù nuôi tiếc chẳng thể nào níu giữ
Đêm phôi bày đâu tiên...*

“Ủa?” Atsuko nín thở lắng nghe giai điệu êm đềm vọng lại trong giây lát, rồi ngáp ngừng nhìn Isokawa và Kindaichi. “Bài hát này, lẽ nào là Chieko sao?”

“Chắc đúng là Yukari thôi. Dân không chuyên đâu thể hát được thế này.”

“Nghĩa là Chieko đến à?”

“Vâng, ban nãy cô bé cùng Fumiko nhà Nire và Satoko bên Nước nóng Kame có đến chia buồn. Cả Harue cũng đi cùng nữa.”

“Ồi chào!”

Sau khi lần lượt nhìn Isokawa và Kindaichi với vẻ thảng thốt thêm lần nữa, Atsuko lại lặng im lắng nghe giai điệu vọng lại. Kindaichi vẫn kịp nhận ra trong mắt bà lóe lên một tia u tối như bị thứ gì ám ảnh.

Chất giọng có phần trầm khàn ở những nốt thấp đầy mê hoặc này, phải nói là hết sức phù hợp để cất lên trong một lễ viếng.

Sau khi hát xong lời tiếng Nhật, Yukari lặp lại một lượt bằng lời tiếng Pháp. Tới lúc cô hát xong thì cả căn phòng vừa chìm vào im lặng lại được lấp đầy bởi những tràng vỗ tay và tiếng hò reo như vũ bão. Ở bên này Atsuko đột nhiên run rẩy nức nở.

“Thật là, thật là...” Bà đưa ống tay áo kimono mỏng mặc trong tang phục lên chạm khước mắt. Xem chừng con tim lay động dữ dội vì lời ca của Yukari. Bà sụt sịt nói, “Tôi không hề biết họ đến, Chieko với Fumiko, lại cả Satoko nữa...”

“Bà chủ Nước nóng Kame không báo với chị à?”

“Vâng, tôi có biết đâu...”

“Là cậu Kanao nhờ Yukari hát cho vong linh Yasuko một bài đấy.”

Nghe tới đây, Atsuko đột ngột gào khóc, răng cắn vào ống tay áo. Trước cảnh tượng ấy, Kindaichi và Isokawa đưa mắt nhìn nhau. Đi đâu rồi đã khiến trái tim người phụ nữ cứng rắn ban nãy còn chẳng nhỏ lấy một giọt nước mắt giờ lại lay động dữ dội đến vậy? Không lẽ lời ca của Yukari đã khoét đúng vết thương lòng nào và sở hữu sức mạnh đủ để khiến bà không còn kiên chế được, hay là...

“Bạn bè nó ai cũng vui khỏe thế kia, thế mà tại sao chỉ mình Yasuko của tôi lại ra nông nổi ấy... Ông trời thật bất công quá đi...”

Liệu những lời than thân trách phận ngắt quãng giữa tiếng gào khóc của Atsuko có thực sự đáng tin?

Dẫu sao thì trước sự biến chuyển quá sức đột ngột đó, Kindaichi và Isokawa chỉ biết dõi theo thân hình run rẩy của Atsuko với sắc mặt bất lực. Tất nhiên, là một người mẹ bình thường thì có phản ứng thế này cũng không có gì kì lạ...

Atsuko tiếp tục nức nở thêm một lúc rồi mới gạt nước mắt và nói, “Bất lịch sự quá! Chắc hai vị thấy nức cười lắm, ngán này tuổi đầu rồi mà gào khóc như con nít vậy.”

“Đâu có. Chị than khóc như vậy cũng là lẽ tự nhiên thôi. Có không khóc thì mới là bất thường ấy chứ. Mà chị này...”

“Vâng.”

“Phải gắng hỏi trong khi chị còn đang xúc động thì chẳng ra làm sao, nhưng việc ban nãy... chị có thể kể cho chúng tôi rõ hơn về Fumiko nhà Nire không?”

“Dạ.” Atsuko không giấu nổi nét ngại ngùng. “Fumiko đến viếng mà tôi thì lại ngớ ngẩn kể những chuyện này... Biết là tàn nhẫn nhưng có lẽ không nói không được.”

“Vâng, mong chị cứ nói cho chúng tôi nghe, đằng nào thì đến nước này mà lại bỏ dở thì không dễ chịu gì.”

“Vâng... bắt đầu từ đâu được nhỉ...”

“À, hay là thế này đi, chỉ huy.” Kindaichi xen ngang. “Anh cứ đặt từng câu hỏi một để chị ấy trả lời xem.”

“Vâng, làm theo cách cậu nói cũng ổn...”

“À, ừ, vậy cứ thế đi. Chú giúp anh đặt câu hỏi nhé!”

“Vâng. Xem nào... trước tiên cho tôi hỏi một điếu... Chị bảo Fumiko không phải con gái Kahei, suy ra vợ Kahei ngoại tình với một người đàn ông khác, phải không?”

“Dạ không phải.” Atsuko hấp tấp bác bỏ. “Ý tôi là cô Fumiko không phải do vợ chồng ông Kahei sinh ra.”

“Thế thì cô ấy rốt cuộc là con ai?”

“Ừm... người cha thì tôi không rõ, nhưng mẹ cô bé thì tôi biết. Ông Kahei có một người em gái tên Sakie... tức là cô con gái út của cụ tiên chủ Nihei ấy ạ. Cô ấy đã đi làm dâu ở Tottori, nhưng dân làng ai chẳng biết Fumiko là do Sakie đứt ruột đẻ ra.”

“Thế à.” Isokawa và Kindaichi lại nhìn nhau. “Không có manh mối gì về người cha sao?”

“À, chuyện đó... lạ kì lắm...”

“Lạ kì?”

“Là thế này. Cụ Nihei có cả thảy sáu người con, ông Kahei là trưởng, còn cô Sakie tôi vừa nhắc thì là út. Cho nên hai người tuy là anh em nhưng cách nhau gần hai chục tuổi. Tốt nghiệp trường nữ sinh bên Soja xong, cô Sakie được gửi đến Kobe, chỗ nhà chồng chị cả, tức em gái kế ông Kahei để theo học cao đẳng của Học viện J. Về sau bị kẻ nào đó làm cho có thai.”

“Ra vậy ra vậy... Sao nữa?”

“Thế rồi...” Atsuko vẫn còn đôi chút ngại ngùng nhưng sắc mặt đã dần lấy lại nét hờn hào. “Chuyện xảy ra ở Kobe chứ không phải trong làng nên chẳng ai biết lai lịch tay kia, nhưng có lần ông chủ nhà quan cai nói rằng...”

“Rằng sao?”

“Rằng, có khi là Onda cũng nên...”

“Onda?” Isokawa bất giác lặp lại bằng một giọng vang vọng khắp nhà phụ. Giật thót vì âm lượng mình vừa thốt ra, ông vội đảo mắt một lượt khắp xung quanh rồi lại hạ giọng xuống thấp quá mức cần thiết. “Onda, là tay lừa đảo đã giết hại Genjiro của Nước nóng Kame rồi bỏ trốn á?”

“Vâng, chính là gã đàn ông đó.” Atsuko thẳng thừng đáp, mắt đã khô lệ. Dường như trong bà lúc này là kết tinh của ý chí rắn rỏi hơn cả sắt đá, không phải là Atsuko u uất dễ dè khiến người ta thương cảm ban nãy nữa,

mà là Atsuko thản nhiên vạch ra những điếu tàn nhẫn có thể làm tổn thương Fumiko. Ánh mắt sắc lẹm đã nói lên tất cả.

“Xin lỗi, tôi cắt ngang một chút...” Kindaichi hắng giọng, phá vỡ sự im lặng đầy căng thẳng. “Hoan có căn cứ gì, hay đơn thuần chỉ là suy đoán thôi?”

“Chẳng là ông chủ nhà quan cai có họ hàng ở Kobe, nên có lần ông ấy đi tàu từ Himeji lên đây thì bắt gặp Onda với Sakie ngồi cùng toa. Bấy giờ hai người giả đò không quen biết nhau, nhưng một hôm khác ông chủ nhà quan cai lại tận mắt thấy họ sánh đôi ở Kobe. Đúng rồi, ông ấy bảo chắc là Sakie đã gặp Onda trên tàu quay lại Kobe trong một lần về quê, và bắt đầu cặp kè. Ông còn cười bảo một tay dẻo miệng như gã ta thì چرا đỡ mấy cô Sakie chỉ là chuyện vặt.”

“Chắc chị biết tay Onda đó chứ? Dù sao thì gã cũng từng tá túc ở đây một thời gian mà...”

“Vâng... một thời gian ngắn thôi... Đúng là gã quá dẻo miệng, ai cũng bị lừa hết...”

“Vậy thì ông Kahei biết cha của Fumiko là Onda Ikuzo chứ?”

“Vâng, chắc là biết ạ...”

Kindaichi nhớ lại lần đầu gặp Kahei ở nhà tắm Nước nóng Kame. Giọng điệu Kahei khi ấy cứ như muốn đào bới lại vụ án năm 1932 vậy... Có lẽ bản thân Kahei cũng muốn tìm hiểu thêm về lai lịch của Onda Ikuzo. Dầu sao thì sau ngần ấy năm nuôi con tu hú, ông ta có thắc mắc như vậy cũng không có gì là lạ.

Suy đến cùng tay Onda này là người thế nào? Một kẻ đột nhiên xuất hiện tại làng vào mùa thu năm 1931, gieo rắc đủ thứ chuyện rồi đột ngột biến mất sau thảm án vào mùa thu năm tiếp theo, chẳng để lại chút manh mối gì về lai lịch của mình trong khi lại gửi gắm giọt máu vào bụng cả Bessho Harue lẫn Nire Sakie, để rồi Yukari và Fumiko sinh ra trên đời này...

Kindaichi nhớ lại lời bà chủ Ito bên lữ quán Izutsu. “Tôi vẫn cảm thấy tay Onda kia không phải kẻ gây ra chuyện tàn nhẫn đến vậy. Cơ mà dầu sao khi ấy người ta vẫn còn trẻ tuổi bồng bột và làm nhiều việc không đứng đắn nữa.” Nghe chừng Ito biết cả chuyện này. Phải chăng Sakie cũng giống Harue, từng hẹn hò với Onda ở Izutsu?! Có thể Hoan biết được quan hệ

giữa Onda và Sakie thông qua bên đó. Lúc nào phải hỏi Ito thêm một lần cho rõ mới được...

“Chị này,” Isokawa tiếp tục hỏi, mặt vẫn chưa hết bàng hoàng trước sự thật quá đỗi khó tin mới được phơi bày. “Nghĩa là hai cô Yukari và Fumiko đang ở bên kia là chị em cùng cha khác mẹ?”

“Vâng, chính thế.” Atsuko thẳng thắn đáp, khuôn mặt vẫn nguyên vẻ cứng rắn.

“Liệu bản thân hai cô bé và người làng có biết chuyện này không?”

“Chắc là không ạ. Việc Fumiko không phải con đẻ mà thật ra là cháu gái Kahei thì ai cũng biết, nhưng có lẽ chẳng ai ngờ nổi con bé lại là giọt máu của Onda đâu. Nghe chừng ông Kahei không có ý định nói cho Fumiko biết chuyện đó.”

“Kahei xử lý ra sao? Dù gì cũng phải thu xếp cho danh chính ngôn thuận nhỉ?”

“Vâng, chẳng lẽ Hideko, bà vợ mới mất năm ngoái của ông Kahei vốn là người Hyogo về đây làm dâu, hồi ấy nói um lên là có bầu muốn sinh ở nhà ngoại, và đưa Sakie đi cùng. Dĩ nhiên là Sakie phải bỏ học. Đến khi đứa trẻ chào đời thì Hideko mang về đây với tư cách con mình. Sakie lại được gửi đến Kobe tiếp, chẳng mấy chốc thì được gả tới Tottori. Ấy vậy nhưng ai mà chẳng biết tổng sự thật là thế nào. Giấu vào đâu được...” Miệng thì tiết lộ những uẩn khúc đời người, nhưng mặt vẫn cứng đờ lạnh tanh. Thái độ vô cảm của Atsuko khiến người ta liên tưởng tới những chiếc mặt nạ kịch Noh.

“Chị này,” Isokawa đằng hắng lấy lệ rồi đi vào vấn đề. “Chuyện đó liên quan tới vụ án mới đây à?”

“Không, chẳng lẽ...” Nhắc tới chủ đề này, Atsuko lại hơi đỏ mặt, nhưng chẳng mấy chốc đã lấy lại vẻ điềm tĩnh. “Tôi không có ý đó. Chỉ là về mặt hôn phối thì Fumiko có tì vết so với Yasuko nhà tôi, và ông Kahei hiểu rõ hơn ai hết. Đi đâu tôi muốn nói chỉ có vậy thôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Kindaichi gật gù. “Thế nên sáng nay chị mới thốt ra những lời như thế phải không?”

“Vâng, về sau nghĩ lại thì tôi đến toát mồ hôi hột vì sự lỗ mãng của mình, nhưng tôi chẳng thể nghĩ ra kẻ nào khác nhẫn tâm đến mức ấy với con bé nên lỡ miệng...”

“Tôi hiểu cảm giác của chị... Tuy nhiên, có điều này tôi muốn hỏi thêm...”

Kindaichi đề cập tới chiếc hũ và chiếc phễu tại hiện trường, Atsuko chỉ đáp là bà thấy lạ chứ chẳng hiểu chúng có ý nghĩa gì. Kindaichi bèn hỏi liệu vùng này có truyền thuyết hay điển tích truyền miệng nào liên quan đến hũ phễu không, thì bà nói mình từ nơi khác đến làm dâu nên không rõ mấy chuyện ngày xưa, họa may mẹ chồng bà hay ông chủ nhà quan cai mới biết.

Câu chuyện cứ thế rẽ sang hướng Tatara Hoan. Giống Rika nhà Nước nóng Kame, Atsuko cũng nhấn mạnh rằng mình cảm thấy Hoan là một người đáng sợ, không thể chủ quan được. Tuy nhiên có vẻ đến giờ bà mới biết và trợn tròn mắt ngạc nhiên vì mấy miếng sushi đậu phụ mình gói cho Hoan hôm giỗ Utaro hiện đang trở thành một manh mối quan trọng.

“Có độc sát quan thảo trong mấy miếng sushi đậu phụ á... Không thể nào... Không thể nào...” Bà nói với vẻ giận dữ. “Mà kể cả đúng thế thì cũng do kẻ xấu cho thêm vào sau thôi. Quanh nhà quan cai thì thiếu gì cái giống ấy.”

Lặng im suy nghĩ một hồi, Atsuko lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục, “Nói chung là không liên quan gì đến nhà tôi đâu ạ. Như Eiko đã nói đấy, chính tay mẹ chồng tôi gấp từng miếng để chúng tôi gói vào bẹ tre cho ông ấy. Tôi sáu miếng, Eiko sáu miếng. Cả tôi lẫn bà cụ hay Eiko đâu không làm mấy chuyện thất đức như hạ độc ông chủ nhà quan cai đâu. Ô hô hô.”

Tuy nhiên, chính điệu cười khanh khách thiếu tự nhiên mà Atsuko thêm vào cuối câu lại khiến Isokawa và Kindaichi đưa mắt nhìn nhau. Kể từ lúc chuyển chủ đề sang Hoan, Atsuko tỏ ra dị ứng thấy rõ. Và bà thực sự bùng nổ khi họ đi sâu vào nghi vấn Hoan còn sống hay đã chết, nếu đã chết thì liệu mấy miếng sushi đậu phụ ông mang từ nhà này về có độc sát quan thảo không... Lý do gì khiến bà phản ứng như vậy chứ?

Atsuko rung đùi cười khanh khách thêm một lúc rồi mới dừng lại. Isokawa kiên nhẫn đợi bà cười xong mới tiếp tục, “À phải rồi, cảm ơn chị về chuyện hồi chi đầu nhé.”

“Chuyện hồi chi đầu là chuyện gì nhỉ?”

“Lá thư đã dẫn dụ cô Yasuko ấy... Mảnh giấy nói là sẽ cho cô ấy biết sự thật về cái chết của cha mình...” Isokawa nói với ánh mắt dò hỏi.

“À, việc đó à...” Atsuko đã kịp lấy lại thái độ lấp lửng thường ngày và chỉ trả lời một cách vô thưởng vô phạt. “Không hiểu sao Yasuko lại để một lá thư như vậy đánh lừa... Tôi có giấu gì con bé về bố nó phút lâm chung đâu cơ chứ. Chuyện này hai vị cứ hỏi ông già nhà Honda là rõ.”

“À, không, chị à...”

Isokawa đang định nói tiếp, Kindaichi đã xen vào cắt ngang lời ông.

“Vâng, ban nãy chúng tôi đã hỏi ông già Honda rồi. Ông bảo là xung quanh cái chết của anh nhà chẳng có gì đáng ngờ cả, và vấn đề nằm ở việc tại sao Yasuko lại bị lá thư dẫn dụ, đúng như chị nói...”

Atsuko đáp lại ánh mắt của Kindaichi bằng cái nhìn lạnh lùng và rần rỏ thường lệ.

“Có lẽ là do con gái tuổi này hay có chiều hướng phức tạp hóa sự đời chẳng... Tự nhiên nghe bảo cái chết của cha mình có ẩn chứa bí mật, rồi nổi cơn hiếu kì đi theo lời dụ dỗ... Âu cũng có thể hiểu được. Nhất là con bé chẳng ngờ lại có kẻ rắp tâm sát hại mình chứ!”

Thoáng có bóng mờ bao phủ đôi mắt đánh thép của Atsuko, song mau chóng tan biến như hơi sương, để lại những giọt lệ ngân ngấn trên khóe mi bà.

“Vâng, chắc là thế rồi.” Kindaichi gật đầu, không hề tỏ ra nghi ngờ gì.

Sau này, Kindaichi mới biết là tối đó có một chuyện kì lạ xảy ra ngay tại nhà Yura.

Chuyện xảy ra tầm 9 giờ tối, nghĩa là khi anh đang cùng Isokawa trò chuyện với Atsuko bên nhà phụ. Cô hàng xóm tên Masako sang giúp việc ma chay, bấy giờ thấy thiếu củi nên ra chòi gỗ nhỏ sau nhà để lấy thêm. Muốn tới chòi thì bắt buộc phải đi qua nhà kho vách đất.

Nhà kho hàng hũ ngày trước nổi tiếng là nơi cất giữ không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu, nhưng hẳn đã thay đổi khá nhiều trong mười năm sau chiến tranh. Bên ngoài cũng hư hại tương đối vì không tu bổ gì suốt từ thời chiến đến giờ. Ánh trăng sáng rọi khi đó soi tỏ vài nhánh cây đại khế lay động theo gió trên mái kho.

Chết xong năm bó củi lên chiếc xe rùa đẩy theo từ bếp ra, Masako đang định quay lại nhà chính thì vô thức nhìn lên tường nhà kho, để rồi giật

mình khựng lại. Phản chiếu trên tường nhà kho là một cái bóng khổng lồ, choán gần hết mảng tường. Vì to như vậy nên ban đầu Masako không nhận ra ngay là bóng gì. Đến khi nhận ra thì tim như đông cứng. Đó là bóng một bà già lưng còng như cánh cung. Đầu gối run lẩy bẩy, Masako nhìn quanh để tìm xem bà già ở đâu, thì phát hiện ra là bị che khuất ở bên kia túp nhà cho người làm nằm đối diện với nhà kho. Mà nhà hàng hũ bây giờ chẳng còn một mống người làm nào cả... Trông hình dáng, có thể đoán bà già đang nấp ở túp nhà người làm để thăm dò tình hình bên nhà chính. Nghe lòng trào lên lo sợ, Masako bỏ lại xe rửa rồi lặng lẽ rời đi, phải cố hết sức bình sinh mới lết được đôi chân run rẩy như chực ngã về tới bếp nhà chính. Vừa bước qua cánh cửa trượt khung gỗ bịt giấy để đặt chân vào thềm đất nhà bếp, cô đã chẳng còn chút hơi sức nào nữa.

“Bà già... bà già...” Masako chỉ kịp thốt lên như vậy rồi buông mình xuống một góc sàn gỗ và cứ thế đổ vật ra.

“Masako, cháu sao vậy? Chẳng phải là cháu đi lấy thêm củi ư?” Kane, một bà thím trong xóm đang nhóm lò dở quay qua dụi mắt cho đỡ chói rồi thẳng thốt nhìn Masako.

“Sợ lắm, cháu sợ lắm. Bà già đến rồi. Bà ta đang núp chỗ nhà người làm nhòm sang bên này đây. Cháu sợ quá!”

“Bà già?” Vừa lúc Rika tới lấy thêm rượu, nghe vậy liền giật mình hỏi. “Masako, chuyện là thế nào?”

“Bà già đã mò đến tận đây rồi, đang trốn trong túp nhà cho người làm ấy. Cháu thấy bóng bà ta. Chắc lại nung nấu ý định giết ai kia. Cháu sợ, sợ lắm!”

Rika không nói gì, cứ thế bước xuống thềm đất và xỏ lấy một đôi dép cói không biết của ai. “Masako, là bên nhà kho phải không?”

“Không được đâu cô ời. Cô không thể đi một mình được.”

Bất chấp lời can ngăn của Masako, Rika vẫn lao đi. Liền đó lại có hai bà từ nhà chính xuống bếp, nghe Masako kể về bà già bèn đề xuất tất cả cùng qua xem sao. Thế rồi bốn người, kể cả Kane đang nhóm lò dở cùng rùng rợn ra nhà kho, nhưng tới nơi chỉ thấy Rika đang nhặt lại mấy khúc củi ban nãy mới rút khỏi xe rửa.

“Masako, cái bóng của bà già mà cháu bảo ban nãy ở đâu cơ?”

“Kia ạ. Ngay trên bức tường kia kia. Nó choán gần hết cả bức tường,

nhìn hết như quỷ còng vậy.”

Bốn người ngược lên bức tường Masako chỉ r ồi lại quay sang nhìn nhau. Nơi đó sắp bóng nên dù có ai đứng trong nhà người làm thì trắng cũng không thể hắt bóng họ lên choán cả tường được.

“Masako, hay là cháu gặp ác mộng thôi. Ban nãy trong phòng có thấp đèn không?”

“Không phải, không phải mộng đâu. Cháu nhìn thấy thật mà. Có một cái bóng trông như quỷ còng phủ kín bức tường thật mà...”

Masako giậm chân bình bịch khẳng định mình đã thấy cái bóng của bà già kia, nhưng chẳng ai tin lời cô nữa. Dẫu vậy, để cho chắc họ vẫn kiểm tra một lượt xung quanh nhà kho và trong ngoài nhà người làm, nhưng không phát hiện ra đi ều gì bất thường.

Kết cục, mọi người ều cho là Masako đã nhìn thấy một ảo giác quái đản. Ai cũng nói vậy nên Masako đành nghe theo dù bản thân vẫn bán tín bán nghi. Thế nên, trước khi một sự kiện khác xảy ra thì chỉ có năm phụ nữ này biết tới sự cố nho nhỏ đó.

Đối với Kindaichi và Isokawa thì hôm ấy là một ngày ầy biến động. Nghe Yura Atsuko tiết lộ bí mật về sự ra đời của Fumiko xong, nửa tiếng sau hai người lại tới một nơi khác. Giờ thì họ đang ng ồi trong phòng khách biệt thự Yukari, tức ngôi nhà mới mà Yukari xây cho bố mẹ trên danh nghĩa của mình. Ng ồi đối diện họ là Yukari và Harue, cùng người đàn ông đáng ngờ tên Kusakabe Koreya.

Đ ồng hồ đã chỉ 10 giờ được một lúc.

Kusakabe Koreya khoảng ngoài ngũ tuần, sở hữu hình thể khỏe khoắn nam tính và mái tóc hoa tiêu bù xù vuốt ngược ra sau. Từ Mãn Châu trở về nên vẻ hào hoa phong nhã của ông còn được tô điểm thêm nét phong tr ần. Ấy vậy nhưng riêng việc đã khuya mà ông còn đeo lù lù cặp kính râm màu tím lại khiến người ta thấy đáng ngờ. Ông mặc sơ mi sặc sỡ và quần lửng. Ống tay áo ngắn ph ờ ra cánh tay khá cơ bắp. Cổ tay trái đeo một chiếc đ ồng hồ vàng to tướng.

“Được gặp cậu Kindaichi thế này thật quý hóa. Tôi đã nghe danh cậu lâu lắm r ồi, chẳng ngờ lại gặp mặt nhau đây.”

Kindaichi và Isokawa đi với mẹ con Harue sau khi rời lễ viếng nhà Yura. Fumiko và Satoko đi cùng họ ra tới cổng và từ biệt ngay ở đó...

“Có gì đâu, hân hạnh được gặp anh.” Kindaichi khẽ cúi đầu đáp lễ, đồng thời gãi sần sột lên mái đầu tổ quạ theo thói quen mỗi lần ngượng nghịu. “Muộn rồi mà còn làm phiền mọi người...”

“Đâu có.” Kusakabe liếc mắt lên chiếc đồng hồ kiểu cách đặt trên lò sưởi. “Mới có 10 giờ 10 phút. Ở Tokyo thì giờ này mới bắt đầu buổi tối thôi, nên hai người cứ thong thả ngồi chơi. Mama ời...”

“Vâng.”

“Sao em không rót whiskey mời hai vị đây nhỉ?”

“Thôi, rượu thì chúng tôi xin đủ.” Isokawa thở phò phò ra dấu ngán rượu lắm rồi. “Tối nay chúng tôi đã ngủ qua hai mâm. Nếu được thì cho chúng tôi xin cốc nước mát thôi...”

“Mẹ à, hay là lấy nước quả đi.” Yukari bước tới cạnh Kusakabe, trên mình vẫn khoác nguyên bộ đầm dạ hội ban nãy. Cô ngồi xuống tay vịn của ghế rồi vòng tay qua cổ ông với vẻ nhõng nhẽo. “Thầy à, con vừa hát một bài trong lễ viếng đấy.”

“Thế cơ à Yukari, con lại còn trình diễn trong lễ viếng nữa sao?”

“Vâng, tại chầu sắp cưới của Yasuko đề nghị. Muốn con hát một bài cho vong linh bạn ấy...”

“Vậy sao, bạn ấy đã có hôn phu rồi à?”

“Vâng, là người mà tối qua thầy khen là có chất giọng khá ấy...”

“À, là thanh niên tên Kanao đấy sao...”

“Vâng, mặt anh ấy trông buồn lắm. Trong khi hát con nhìn xuống mà muốn khóc theo luôn. Tại anh cứ thẫn thức mãi lại chẳng buồn lau nước mắt.”

“Con hát bài gì cho mọi người ở đấy thế?”

“*Lá khô ạ.*”

“À, ừ, thế thì tốt rồi.”

Đúng lúc ấy Harue bưng một cái khay màu bạc với mấy cốc nước quả trở lại. Thấy vậy, Yukari liền nhảy tót xuống khỏi tay vịn ghế, đón lấy nước mời Kindaichi và Isokawa. Cô nàng này thảo hiên đấy!

Sau khi đưa nước quả mời Kusakabe, Harue định rời đi thì ông ta gọi, “À, mama này, em cứ ở lại đây đi. Chắc cậu Kindaichi và chỉ huy Isokawa có chuyện muốn hỏi em đấy. Đúng không hai vị?”

“Vâng...”

“Nếu cần thì để tôi tránh mặt nhé.”

“À, không cần đâu.” Kusakabe toan đứng lên thì Isokawa đã vội vã đưa hai tay ra cản ông. “Anh cứ ngồi lại đi. Chắc anh biết vụ 1932 chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Kusakabe lại buông mình xuống ghế. “Chúng tôi đến đây chính là vì vụ đó.”

“Anh nói vậy là?” Isokawa đưa ánh mắt dò xét nhìn xuyên qua lớp kính râm của Kusakabe.

Với vẻ hứng thú, Kindaichi chăm chú quan sát người đàn ông hào hoa với mái tóc hoa râm kia. Nếu suy đoán của Isokawa là đúng thì ông ta chính là Genjiro của Nước nóng Kame. Ngay cả Rika dường như cũng bắt đầu nghi ngờ...

Thế nhưng, Kusakabe lại mở lời trước với thái độ hết sức tự nhiên, “Vậy thì, ha ha ha... Thôi để anh nói luôn nhé mama?”

Không rõ vì sao, Harue bỗng đứng đỏ mặt và vờn vò chiếc khăn mùi soa đặt trên đầu gối. Bà chưa kịp nói gì thì Yukari từ bên cạnh đã xen ngang bằng giọng thẳng thắn.

“Thầy cứ nói luôn đi ạ. Chẳng phải thầy vẫn bảo tuy ông chủ nhà quan cai mất tích thì phiền, nhưng may là còn có chỉ huy Isokawa ở đây đấy sao?”

“Ừ, đúng rồi, cảm ơn con, Yukari. Mama đồng ý chứ?”

“Vâng, anh cứ nói đi ạ.”

Harue trả lời, giọng trầm thấp nhưng dứt khoát. Kindaichi nhảy bén nhận ra nét ửng hồng trên má bà ngay khoảnh khắc đó đã được thay thế bằng vẻ xanh xao căng thẳng.

“Ừ, được rồi. Thật ra là thế này, chỉ huy và cậu Kindaichi...”

“Vâng.”

“Tôi muốn kết hôn với mama đây. Yukari cũng ủng hộ chúng tôi đến với nhau. Trên phương diện pháp luật chẳng có trở ngại gì, vì theo hộ tịch thì cô ấy còn độc thân mà. Tuy nhiên, trong lòng mama vẫn vướng bận một chuyện...”

“Trong lòng cô ấy vẫn vướng bận một chuyện ư?” Isokawa tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Kusakabe sau lớp kính râm. Ánh mắt sắc lẹm của ông

rực sáng như có ngọn lửa ẩn sâu bên trong. Kindaichi tự dừng thấy cổ họng mình khô khốc đi.

“Nghĩa là thế này ạ...” Kusakabe lộ vẻ bối rối như thể không biết diễn đạt thế nào. “Là về papa của Yukari.”

“À, là tay Onda ấy hả? Nhưng về mặt pháp lý thì gã có quyền đòi hỏi gì ở cô Harue đâu.”

“Vâng, thế nên tôi mới nói là chẳng có trở ngại gì về pháp luật ngăn cản chúng tôi lấy nhau. Chỉ là mama vẫn băn khoăn ngổ ngỗ nhờ papa của Yukari còn sống và một ngày kia đột nhiên tái xuất, mama sẽ thấy có lỗi với tôi... Vấn đề nằm ở đấy thôi.”

“Làm sao có chuyện như vậy được. Tay đó đã phạm phải tội ác tày đình là giết người nữa mà.”

“Vâng, theo lẽ thường thì đúng như thế. Nhưng tâm lý con người nhiều khi không phải là thứ cứ đem lẽ thường vào là giải tỏa được. Nói cách khác, nỗi vướng bận của mama đây nằm ở vấn đề căn bản nhất là papa của Yukari còn sống hay đã chết. Nghĩa là nếu người ta đã chết thì cô ấy sẵn sàng chấp thuận lấy tôi. Nhưng nếu gã ta còn sống đâu đó trên đời này thì cô ấy lại muốn ở vậy để thương nhớ tới cuối đời... Nói cách khác là tự tưởng cô ấy bảo thủ lắm, nhưng đấy lại là điểm khiến tôi đem lòng mến thương. Vấn đề rồi rắc thế đấy cậu ạ! Ha ha ha.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Kindaichi gật gù. Anh liếc sang bên thì thấy tia sáng trong mắt Isokawa đang lụi dần, xem chừng ông đã nhận ra rằng mình lẩn. “Nhưng ban nãy anh nói mình tới đây vì vụ 1932, là có ý gì?”

“À, là thế này...” Kusakabe chậm rãi ngâm tẩu thuốc rồi mới tiếp tục. “Theo như mama đây kể thì Onda, tức papa của Yukari, không có vẻ gì là người xấu. Ngay cả vụ lùm xùm kia, tuy kết cục thành ra lừa đảo rùm beng, nhưng cô ấy vẫn không cho rằng gã là hạng người ngay từ đầu đã lên kế hoạch để gài bẫy kẻ khác, nói gì đến giết người bỏ trốn... Thậm chí có sự gì buộc phải giết người thì gã cũng sẽ thú thật và dẫn cô ấy trốn cùng. Nói cách khác, cho dù người thương có là hung phạm thì mama đây vẫn quyết trước sau như một với kẻ đó. Và chính papa của Yukari cũng hiểu là mama hết sức nặng lòng với mình.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Sao nữa?”

“Tuy nhiên hồi ấy mama còn trẻ nên rồi bời hoảng loạn không biết làm

sao. Khi cảnh sát thẩm vấn, cô ấy cũng không biết đường trình bày lớp lang những đi đầu này. Hồi chiến tranh và đầu hậu chiến về đây sơ tán, cô ấy lại nghe ông chủ nhà quan cai kể một chuyện bất ngờ, rằng một thành viên trong ban chuyên án khi trước vẫn luôn nghĩ rằng nạn nhân không phải Genjiro của Nước nóng Kame, mà là papa của Yukari... Thành viên ấy chính là anh đấy, chỉ huy ạ. Đối với mama đây thì khả năng đó quả là nỗi bất hạnh khôn tả, nhưng với tương lai của Yukari thì lại là tia hi vọng le lói. Cô bé sẽ không còn bị gọi là con gái của kẻ sát nhân nữa. Mama mới cho tôi biết chuyện này gần đây thôi. Tôi bèn đề xuất về lại làng tìm ông chủ nhà quan cai hỏi xem ngọn ngành thế nào, nhân lúc ông ấy còn sống.”

Tối đây thì niềm hi vọng của Isokawa tội nghiệp đã chính thức tắt ngóm. Người đàn ông với chất giọng không hề pha trộn khẩu âm Kansai này rõ ràng không phải là Genjiro của Nước nóng Kame hay Aoyagi Shiro thuyết minh phim.

“Chị này!” Xem vẻ Isokawa đã bị đẩy xuống tận đáy thất vọng và chẳng còn tâm trạng nào mở lời, Kindaichi đành thay ông hỏi chuyện. “Papa của Yukari khi đó có biết chị đang mang thai không?”

“Tất nhiên là có chứ.”

“Bấy giờ gã ta định sắp xếp cho chị thế nào?”

“Anh ấy bảo có nói ra thì cha mẹ hai bên cũng không chấp nhận đâu, nên đợi công việc hòm hòm rồi hai đứa cùng qua Mãn Châu, sinh nở xong mới cầu xin ông bà nội ngoại tha thứ. Anh ấy đã hứa với tôi như thế.”

“Cho nên mama mới...”

Kusakabe xen ngang bổ sung,

“... nghĩ là gã có giết người rồi cao chạy xa bay thì cũng sẽ dẫn mình theo. Tối khi về đây sơ tán và nghe ông chủ nhà quan cai kể cho chuyện ban nãy, cô ấy đã nghĩ đến ngấm lại và suy ra như vậy.”

“Chị chưa từng nhìn thấy thi thể nạn nhân bị sát hại tại gian nhà phụ của Hoan phải không?”

“Vâng, tôi chưa thấy ạ. Hồi đó ai cũng cho là anh Genjiro mà.”

Câu chuyện tiếp tục bằng những câu hỏi của Kindaichi về tình hình dạo ấy. Đến tầm 12 giờ đêm thì Katsuhei và Goro đột nhiên tìm tới với vẻ hốt hải.

“Yukari này, Fumiko có qua đây không?”

“Dạ không, bọn em chia tay với Fumiko từ hai tiếng trước ở cổng nhà Yura... Bạn ấy về cùng Satoko mà...”

“Không ai thấy Fumiko đâu hả cậu Katsuhei?” Kindaichi và Isokawa cùng đứng bật dậy với vẻ mặt cho thấy họ đang sồn gai ốc.

“Vâng, như Satoko nói thì hai đứa từ biệt ở trước cửa nhà cháu, và Fumiko đi hẳn vào nhà rồi. Thế mà chẳng ai thấy con bé ở đâu cả. Lẽ nào lại là bà già kia...” Mắt Katsuhei trợn trừng. Người cậu run lẩy bẩy.

Đêm đó, cả làng Đầu Quỷ lại một lần nữa đốt đuốc rọi đèn đồ xô đi lùng sục khắp nơi. Nhưng phải đến tờ mờ sáng hôm sau, họ mới phát hiện được thi thể của Fumiko.

chú thứ ba góp chuyện

Đúng như chữ “quỷ” trong tên mình, làng Đầu Quỷ bấy giờ cứ như bị quỷ ám vậy. Cả làng cùng chấn động, để rồi cùng rơi vào trạng thái hoàn toàn tê liệt.

“Chưa từng thấy lễ Obon nào thế này. Quả thật là chưa từng.” Hội cao tuổi than thở.

“Rốt cuộc bà già đó đang trốn ở đâu cơ chứ?” Đám thanh niên nôn nóng.

Người phát hiện ra thi thể của Fumiko là Tatsuzo hũ chìm.

Sau hai đêm liền thức trắng lưng sục, Tatsuzo phờ phạc cả người nên đành tách đoàn lúc tờ mờ sáng để tạt qua xưởng rượu Hàng Cân làm một chén cay hồng xốc lại tinh thần cho tỉnh táo.

Đang cầm chiếc cốc đáy dày hứng thứ chất lỏng đỏ tía nhìn như thuốc độc chảy ra từ vôi thùng, Tatsuzo bỗng thấy có thứ gì lấp lánh đằng xa. Vừa hay lúc đó, hừng đông ló dạng, khiến nhà kho chìm vào làn nắng ban mai mờ ảo thanh thuần. Và dưới sàn nhà tranh tối tranh sáng, có vài ba chấm nhấp nháy ánh vàng.

“Gì nữa đây.” Tatsuzo tợp nhanh thứ rượu chua loét rồi đặt cốc xuống bước về phía đó. Và ông trông thấy, đằng sau đồng thùng rượu nho chính là Nire Fumiko mặc đồ tang, bị trói nghiêng nằm trên mặt sàn bụi bặm.

Cơn choáng váng của Tatsuzo chẳng mấy chốc đã lây lan khắp làng.

Cái chết của Nire Fumiko như sét đánh ngang tai với hết thầy cư dân. Khi Kindaichi, Isokawa cùng một số người khác vội vã leo lên ngã tư Cối Luân rồi đến hiện trường thì khắp hẻm núi đã chật kín người. Một số ngây ngô còn xộc vào xưởng rượu Hàng Cân sục sạo loạn cả lên.

Thanh tra Tachibana điên tiết quát mắng rồi đuổi tất cả người làng ra khỏi xưởng, chỉ giữ lại mình Tatsuzo. Quay nhìn vào góc xưởng một lần

nữa, mắt ông vẫn bùng bùng lửa giận. Thanh tra cứ đứng sững ra đó, thờ cũng không nổi.

Một lúc sau vẫn không một ai lên tiếng. Cả Kindaichi lẫn Isokawa và mấy đi đầu tra viên, tuấn tra viên đều đứng như trời trờng.

Đột nhiên, thanh tra Tachibana hướng ánh mắt đầy những tia máu đỏ do thiếu ngủ và tức giận của mình về phía Tatsuzo.

“Có phải anh bày ra trò này không?” Ông hỏi bằng giọng công kích.

“Sao có thể! Khi tôi tới đây thì cái xác đã lạnh ngắt rồi.”

“K... không phải!” Tachibana hét lên giận dữ. “Tôi không hỏi chuyện đấy. Tôi đang hỏi là có phải anh đã nhét cái thứ kì quái kia vào thắt lưng nạn nhân không?”

“Sao có thể! Khi tôi phát hiện thì cái xác đã như thế rồi.”

Thanh tra Tachibana lại quay qua nhìn chăm chăm vào thi thể trên sàn, mắt vẫn chưa nguôi lửa giận. Lần này thì ông chĩa mũi dùi về phía Kindaichi, vẫn với vẻ mặt bức dọc.

“Rốt cuộc là thế nào? Tại sao hung thủ cứ phải bày trò như vậy?” Ông trách móc bằng giọng quy chụp, y như thể chuyện xảy ra là do Kindaichi.

“Chắc phải có ý nghĩa gì đấy. Ít nhất là đối với hung thủ thì hành vi này hẳn phải có ý nghĩa quan trọng.”

“Ý nghĩa quan trọng là sao...”

“Hôm qua thì hũ với phễu. Hôm nay lại là cân và bóng gạo^[25] à!” Isokawa lẩm bẩm như muốn thở hắt ra.

Mọi người nhìn xuống thi thể lần nữa, hiện trường chìm vào im lặng.

Thanh tra Tachibana có tức giận hay chỉ huy Isokawa có thờ dài não nề đều chẳng phải chuyện gì khó hiểu. Một lần nữa, ác quỷ lại giở trò quái đản trên thi thể nạn nhân.

Fumiko nằm đó trong tư thế úp mặt xuống đất, một chiếc cân đòn giắt vào thắt lưng. Trên bàn cân là một nhành bóng gạo tượng trưng cho điềm lành. Còn thứ lấp lánh mà Tatsuzo thấy ban nãy là mấy thỏi vàng giả nhỏ to buộc cùng bóng gạo. Tuy là đồ giả nhưng không phải làm bằng giấy mà bằng kim loại mỏng, nên mới lấp lánh phản chiếu những tia nắng ban mai mùa hạ.

“Anh Tatsuzo này,” Kindaichi dụi mắt với vẻ thiếu ngủ. “Cô Yasuko bị

giết hôm qua là con gái hàng hũ, còn cô Fumiko lần này là nhà hàng cân phải không nhỉ?”

“Đúng rồi. Ở đây sản xuất rượu nho nhãn hiệu Hàng Cân mà lại.”

“Cậu Kindaichi, chuyện đó có ý nghĩa gì chẳng?”

“Tôi nghĩ chúng ta nên nhìn nhận theo hướng ấy. Nhưng thế thì pheo với bóng gạo là sao nhỉ?”

Kindaichi lẩm bẫm, khom gối ngó xuống mặt Fumiko. Dường như bị trò quái đản của ác quỷ hớp hồn, tất cả nhất thời quên bẵng việc truy tìm nguyên nhân cái chết của nạn nhân.

Fumiko nằm úp mặt xuống sàn nhà bụi bặm. Bộ đồ tang cô mặc hơi xộc xệch ở phần gáy. Nguyên nhân tử vong rõ như ban ngày là bị siết cổ tới chết. Quanh cổ còn vết bầm do thường hoặc dây gì đó gây ra. Thủ đoạn gây án hoàn toàn giống với vụ Yasuko.

Khi đảo mắt tới hành lang bóng gạo, Kindaichi bất giác nhíu mày. Anh vội đứng lên, quay sang phía Tatsuzo, “Anh đã chạm vào thi thể chưa?”

“À, tôi có nhắc cô ấy lên xem thế nào...”

“Thế hành lang bóng gạo này thì sao?”

“Tôi không đụng đến. Tại tôi nghĩ chẳng biết hung thủ lại giở trò gì nữa...”

“Quanh đây cũng dễ kiếm được những hành lang bóng gạo thế này ấy nhỉ?” Kindaichi nhớ là có trông thấy bóng gạo ở Nước nóng Kame.

“Bên Soja có một đền thờ gọi là Kunishin. Tết năm nào người ta cũng qua đó rồi mang mấy hành lang bóng gạo về làm lộc.”

“Trên Tokyo, ngoài mấy thoi vàng to nhỏ thì còn có cả xúc xắc với mũi tên trừ tà các thứ đi kèm, nhưng ở đây không thấy nhỉ.”

“Có mà, dưới này cũng thế. Cả một đồng thoi vàng nhỏ to, rồi thì tên trừ tà, sô Đại Phúc^[26], mặt nạ Đa Phúc^[27] treo lủng lẳng lộn xộn...”

“Tức là trừ mấy thoi vàng, ai đó đã lấy đi những món đính kèm khác rồi hả?”

Treo dưới hành lang bóng gạo là bốn thoi vàng, ba nhỏ một to. Isokawa từ bên cạnh ngó vào rồi lên tiếng, “Cái này là mới bị giật đi thôi. Đây chú xem, dấu vết hăng còn mới...”

Kindaichi đã nhận ra. Hành lang bóng gạo đã úa màu bụi bặm, hẳn là do

bày trên bàn thờ từ dịp Tết. Tuy nhiên, dấu vết giật bỏ mấy vật cầu may khác thì vẫn còn mới nguyên.

“Nghĩa là thủ phạm chỉ cầu mấy thỏi vàng này thôi.”

“Xem chừng còn thâm ý sâu xa nào đó ở đây nhỉ, Kindaichi.”

“Vâng.”

“Thật khiến người ta nhớ lại vụ đảo Ngục Môn.”

Isokawa cau mày ngao ngán. Thanh tra Tachibana xen vào, vẫn với nét mặt nghiêm nghị.

“Không cầu biết có thâm ý gì, thủ phạm cũng chạy đằng trời. Cái cân và nhành bông gạo mà y để lại là chứng cứ không thể chối bỏ. Tôi nhất định sẽ tìm ra chủ nhân của hai vật này, dù có phải lục tung mọi nhà trong làng lên. Tên khốn kiếp! Không thể để y tiếp tục nhờn nhờn gây chuyện được!”

Ông tuyên bố, mặt bừng bừng lửa giận. Thế nhưng chẳng mấy chốc, cả hi vọng lẫn quyết tâm của ông đều tan biến như bong bóng xà phòng...

Sau đó, bác sĩ Honda, thợ ảnh cùng giám định viên đến nơi, Kindaichi và Isokawa liền kéo theo Tatsuzo ra ngoài.

“Mẹ trẻ, chẳng lẽ vì Yasuko gặp bất trắc nên mày giờ trò nhẩn tâm với Fumiko để trả thù?”

Đập ngay vào mào nhĩ họ là tiếng la lối của Katsuhei. Kindaichi giật mình quay ra hướng khoảng đất trống trước xưởng rượu nho Hàng Cân, và chứng kiến một bầu không khí đầy bất ổn.

Xem chừng hội trưởng và hội phó hội thanh niên đã gầu ghề lườm nguýt nhau được một lúc. Những lời Katsuhei vừa thốt lên rõ ràng là cố tình để cho Kindaichi và Isokawa nghe thấy.

“Cậu nói cái gì!”

“Chẳng phải mày thương Yasuko còn gì. Khi nó bị giết thì bà chủ hàng hũ đi giờ ra mấy lời kì quái với ông già nhà tao. Hay mày thực sự tin lời bà ấy nên mới ra tay với Fumiko?”

“Đừng ngu thế!”

“Cái gì mà ngu chứ, mày nói xem cái gì ngu nào! Từ tối qua mày đã không bình thường rồi. Không, phải nói là cực kì bất thường. Đàn ông con trai gì mà ủy mị vậy chứ. Mày nói xem, có phải là mày đã làm chuyện bất

nhân với Fumiko không!?”

“Ngu, quá sức ngu. Chính bố mày mới là kẻ làm chuyện bất nhân với Yasuko ấy!”

“Gì cơ! Tại sao ông già tao lại phải làm chuyện bất nhân với Yasuko? Mày thử nói xem tại sao chứ?”

“Nói xem nói xem. Thế để tao nói cho mà nghe. Bố mày muốn gả được cái con không cha cho tao nên mới giết chướng ngại là Yasuko đấy!”

“Cái gì cơ?” Katsuhei hét lên. “Mày nói ai, ai là cái con không cha!”

“Tao sợ gì mà không nói! Cái con không cha Fumiko em mày chứ ai. Fumiko mới ngỏm củ tỏi trong cái xưởng kia. Đáng đời!”

“Gì! Gì!! Buông ra, buông ra, tao phải giết nó! Tao phải giết nó! Tao phải giết thằng Kanao này mới được!”

“Thôi nào, thôi nào, đừng thế mà Katsuhei. Chỉ là hiểu lầm thôi. Người trăn trở như mẹ trẻ làm sao hành động thiếu suy nghĩ như thế được.”

“Cả mẹ trẻ nữa. Đâu cần phải tuôn ra mấy lời độc địa làm gì. Thật là, bình thường hai người thân thiết lắm cơ mà...”

Ở giữa cuống cuống can ngăn hội trưởng và hội phó là nhóc Goro và mấy đoàn viên thanh niên. Katsuhei mặt mũi đỏ gay, vừa mặc sức vùng vẫy vừa tiếp tục hét.

“Buông ra! Buông ra! Tao phải giết thằng Kanao! Tao phải giết nó...”

“Thôi đi Katsuhei!”

Một giọng đánh thép vang lên từ phía sau đám đông đang hóng hớt vụ cãi lộn. Liền đó là Kahei, phăm phăm băng tới rồi dừng lại giữa hai thanh niên. Sáng nay ông vẫn giắt vạt áo lên tận thắt lưng, để lộ chiếc quần đùi lụa trắng toát. Theo sau ông là Naohei đang đẩy xe đạp xuống dốc. Đường từ xóm Sakura qua đây từ hôm lở đất vẫn chưa được trùng tu.

“Mong cậu Kanao bỏ qua cho thằng con tôi. Nó nóng quá mất khôn. Nhưng cậu Kanao có phần quá lời rồi đấy.” Quả là ông chủ sở một trong làng. Chỉ vài lời nhẹ nhàng là đủ để cảnh cáo Kanao.

“Mày làm trò gì thế hả Katsuhei... Trong lúc cả làng liên tiếp gặp chuyện bất hạnh mà mày nông cạn tới mức còn đi gây gỗ được hả? A, cậu Kindaichi và chỉ huy đấy à... Mong các vị đừng để tâm tới những lời vừa rồi của hai đứa. Hai đêm liên không được chợp mắt cho tử tế nên đám trẻ

dễ mất bình tĩnh ấy mà.”

Dù sắc mặt khá u ám, ông vẫn giữ được giọng điệu điềm tĩnh, không hồ với vị thế người có uy nhất làng.

“À, vâng, chuyện thật không may...” Isokawa đáp.

“Đúng thật là... Cái làng này như bị ma nhập vậy. Không biết tôi có thể nhìn qua thi thể của Fumiko được không?”

Vừa lúc thợ ảnh đã tác nghiệp xong.

“Vâng, mời anh. Giờ còn bác sĩ Honda đang khám nghiệm trong đấy thôi.”

“VẬY Ạ? Naohei vào đây!”

Khác với bố, Naohei còn trẻ nên chẳng thể giấu nổi vẻ hoang mang trước tình huống bất hạnh này. Cậu lờm Kanao rồi dựng xe theo bố vào xưởng, dù ngay sau đó lại ngó mặt ra ngoài.

“Chỉ huy Isokawa, tiên sinh Kindaichi...”

“Vâng?”

“Lát nữa tôi có chuyện muốn nói, nên hai anh có thể qua bên văn phòng đợi một lát được không?” Naohei nói với ánh mắt đầy ẩn ý.

“À, ừ, thế chúng ta qua đó thôi nhỉ, Kindaichi!”

“Vâng, đi nào.”

May nhờ có tiếng quát của ông chủ Kahei, vụ đấu khẩu giữa Katsuhei và Kanao đã tạm thời lắng xuống. Kindaichi liền theo Isokawa vào khu văn phòng đầy bụi bặm của xưởng. Anh không ngẩng xuống ngay mà vẫn đứng bên cửa sổ thờ thần nhìn về phía xóm Sakura và biệt phủ cũ.

Chỉ huy Isokawa lại gần khẽ bảo, “Kindaichi này! Nghe chừng vụ xuất thân của Fumiko đã lan ra khắp làng rồi nhỉ.”

“Ở làng quê thì khó mà che giấu đi đâu gì, chẳng như ở thành phố.”

“Phải, nhưng liệu chi tiết đó có liên quan tới vụ án lần này không?”

“Thế nào nhỉ...” Kindaichi chỉ đáp lấp lửng. “Quả là một vụ án nhiều khúc mắc.” Dứt lời, anh lại chìm vào suy tư.

Mất một lúc lâu Katsuhei và Naohei mới sang, đi cùng là thanh tra Tachibana.

“Bác sĩ Honda đâu rồi?” Isokawa hỏi.

“Ông ấy về rồi. Nguyên nhân tử vong là bị siết cổ tới chết, giống hết hôm qua.” Thanh tra Tachibana nói rồi vứt cái cân cùng nhành bông gạo nghi vấn xuống mặt bàn đầy bụi, nét mặt nghiêm nghị. “Chỉ huy, chắc tôi lại bó tay xin hàng thôi.”

“Sao thế?”

“Anh nhìn này.” Tachibana nhấn nhó chìa một đầu đòn cân ra trước mắt hai người. Nhìn kĩ thì trên đó có khắc dấu hai ngọn núi đan vào nhau, tức là gia huy của nhà hàng cân.

Đúng lúc đó, sâu trong màng nhĩ Kindaichi như vang vọng điệu cười đắc ý của thủ phạm. Anh rung mình. Thủ phạm chắc hẳn không phải tay mơ rồi.

Isokawa bất giác thở gấp, “Hả, đây chẳng phải, là cân của nhà Nire sao?”

Kahei lặng lẽ gật đầu, khóe mắt rớm lệ.

“Có dấu này thì chắc chắn là cân của nhà tôi rồi, nhưng không biết kẻ nào đã lấy đi để gây chuyện...” Naohei nói, ánh mắt đầy phẫn nộ.

“Cái cân này là đồ của xưởng à?”

“Không phải của xưởng. Ở đây chúng tôi chỉ dùng cân bàn và cân đứng thôi.”

“Nghĩa là có kẻ đã lấy nó ở nhà cậu ư?”

“Vâng... Không biết là kẻ nào nữa...”

“Nhưng vẫn còn cái này...” Thanh tra cầm nhành bông gạo lên với vẻ quyết tâm. “Cho dù có phải lục tung cả làng lên thì cũng phải tìm cho ra chủ nhân của nhành bông gạo...”

“À, cái đó thì thế này, trưởng ban ạ...” Naohei cắt lời thanh tra Tachibana, giọng đầy giận dữ. “Anh nhìn mà xem.”

Những thứ cậu đặt lên bàn khiến cả Kindaichi, Isokawa lẫn thanh tra Tachibana đều trợn trừng mắt. Đó rõ ràng là những vật cầu may bị giật khỏi một nhành bông gạo. Mặt nạ Đa Phúc, mũi tên trừ tà, rồi hòm vàng, số Đại Phúc, xúc xắc, thuyền châu báu.

“Mấy thứ này, là ở đâu ra vậy?” Tachibana hỏi dồn.

“Vứt lẫn lóc trong vườn nhà tôi.”

“Trong vườn nhà cậu?”

“Vâng, nghe Katsuhel báo tin, tôi theo cửa sau lao ngay ra ngoài, thì thấy chúng nằm trong vườn. Katsuhei có kể là ở thất lưng Fumiko giắt một nhành bông gạo nên tôi ngờ ngợ đi kiểm tra bàn thờ, mới biết nhành bông gạo không còn ở đó nữa rồi.”

“Cũng có nghĩa, nhành bông gạo ở đây là của nhà cậu?” Tachibana hỏi với vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Naohei.

“Vâng, có vẻ thế... Rốt cuộc là kẻ nào lấy nó đi cơ chứ...”

Kindaichi và Isokawa thắng thốt quay ra nhìn nhau. Sâu trong màng nhĩ Kindaichi, điệu cười đắc ý đầy hung hiểm của thủ phạm tiếp tục vọng đi vọng lại như những cơn sóng thần.

Theo kết quả khám nghiệm tử thi của bác sĩ Honda, Fumiko bị sát hại vào khoảng 12 giờ đêm qua.

Fumiko rời nhà Yura vào tầm 10 giờ. Ở cùng cô khi đó có Kindaichi, Isokawa, mẹ con Yukari Harue, Satoko của Nước nóng Kame. Kindaichi, Isokawa và mẹ con Yukari Harue tách riêng ngay từ cổng nhà Yura, còn Satoko thì đi cùng Fumiko tới tận cổng nhà Nire.

“Fumiko khi ấy chắc chắn đã đi vào nhà rồi ạ. Chúng tôi còn chúc nhau ngủ ngon rồi mới từ biệt. Bạn ấy không có vẻ gì khác thường cả.” Satoko lặp đi lặp lại đúng một câu trả lời trước mọi chất vấn của Tachibana. Cô dường như đã quên hẳn khăn trùm, chẳng thèm che giấu những vết bớt đỏ trước bất kì ai nữa.

Nghĩ lại thì Satoko đã hai lần trở thành người cuối cùng nhìn thấy bạn mình còn sống. Không biết cô có tự nhận thức được điều đó không, nhưng gương mặt đầy vết bớt đỏ hiện đang cứng đờ đầy căng thẳng.

Không một ai trong gia đình Nire biết Fumiko về nhà hay chưa. Kahei qua chỗ bác sĩ Honda đánh cờ vây sau lúc Kindaichi và Isokawa rời khỏi đó. Naohei và Katsuhei còn ở lễ viếng. Michiko vợ Naohei vừa ru đứa con út chưa cai sữa vừa ngủ gật. Khác với nhà Yura, bên nhà Nire còn có ba người làm, nhưng đều ở một căn biệt lập khác. Xét việc Fumiko đã chết vẫn mang dép cói đàng hoàng thì dường như cô có vào nhà một lần, sau đó mới lên ra ngoài. Nhưng tại sao cơ chứ? Người ta lục soát phòng cô thật kĩ để xem có thư dụ dỗ như trường hợp của Yasuko không, nhưng chẳng phát hiện được thứ gì tương tự.

Lễ viếng nhà Yura hạ màn vào khoảng 10 rưỡi. Katsuhei ở lại giúp dọn

đẹp nên phải đến hơn 11 giờ mới về tới nhà. Naohei thì về trước một lúc, bảy giờ Kahei vẫn chưa về.

Đến tận 11 rưỡi, Michiko mới nhận ra là không thấy Fumiko đâu. Mọi người đang tìm quanh nhà thì Kahei về. Ông cho kiểm lại giày dép thì phát hiện đôi dép cói Fumiko xỏ tới lễ viếng không có ở đó. Hai người anh đều biết Fumiko qua nhà Yura cùng Satoko, nên Katsuhei phi ngay xe đạp tới Nước nóng Kame hỏi thăm, nhưng Satoko lại quả quyết là Fumiko đã đi qua cổng vào nhà rồi.

Bảy giờ Kanao chưa có mặt ở Nước nóng Kame, Katsuhei cho rằng đây chính là điểm nghi vấn. Kanao ra khỏi nhà Yura trước hội Katsuhei một lúc. Nghĩa là cậu rời đi ngay sau khi nhóm Fumiko ra về, và như Katsuhei nhấn mạnh thì đáng ra Kanao phải ở lại muộn hơn đám nam thanh niên mới hợp lẽ.

Kanao phân trần rằng khi nghe Yukari hát *Lá khô*, ruột gan cậu đau thắt nên rời nhà Yura ngay sau khi nhóm Yukari ra về. Cậu thần thờ đạp xe đến giữa đường thì rẽ qua chỗ thác Nghỉ Chân rồi vô thức gục xuống đó. Được một lúc, mẹ cậu tìm đến.

Rika về tới Nước nóng Kame vào tầm 11 rưỡi, không thấy con trai đâu dù cậu đã rời nhà Yura tương đối sớm và còn đi xe đạp. Thần nghĩ biết đâu cậu lại tìm tới nơi Yasuko lâm chung nên bà tới xem sao, quả nhiên bắt gặp Kanao đang ôm đầu ở đó. Kanao không chịu nhúc nhích, Rika phải dỗ dành mãi mới dẫn được con về, và biết tin Katsuhei tạt qua hỏi thăm về Fumiko. Kanao cứ thế chui vào giường ngủ như để quên sầu, nhưng chẳng mấy chốc hội thanh niên đã đến kéo cậu đi tham gia đội tìm kiếm.

Nếu tất cả những lời khai này đều là sự thật thì tổng kết lại sẽ thành như sau:

1. Sau khi chia tay Fumiko trước cổng nhà Nire, Satoko về thẳng Nước nóng Kame. Giữa đường cô có đi qua nhưng không rẽ vào lối lên thác Nghỉ Chân. Sau đó một lúc chính anh cô (Kanao) rẽ lên hướng ấy.

2. Tạm biệt Satoko xong, Fumiko vào nhà, nhưng không hiểu vì lý do gì lại ra ngoài lần nữa, qua cửa sau. Sở dĩ có thể suy đoán rằng Fumiko ra bằng cửa sau là bởi chiếc quạt của cô rơi ngoài vườn, gần mấy vật cầu may vút lẫn lóc. Nếu vậy thì Fumiko đã đi lối tắt qua mặt sau am Sakura đến ngã tư Cối Luân Hồi. Bảy giờ Kanao vẫn đang trên thác Nghỉ Chân, nhưng tính ra thác cách ngã tư tương đối xa, lại vướng mấy mỏm đá nhô ra nên có không thấy Fumiko thì cũng chẳng phải

lạ.

Vậy thì hung thủ là ai?

Kanao nói rằng cậu ở trên thác gần một tiếng đồng hồ, và không thấy bóng dáng ai khác cho tới khi Rika vào tìm.

3. Về chiếc cân đòn và nhành bông gạo lấy cắp ở nhà hàng cân thì do cả hai đều không phải vật dụng thường ngày nên chẳng ai để ý là mất từ bao giờ. Tuy nhiên, cho tới chiều tối hôm đó thì trên sân vườn dẫn ra cửa sau vẫn chưa thấy xuất hiện mấy vật cầu may kia, nên có khả năng là chính Fumiko đã mang chúng đi. Tại sao chứ? Lý do gì khiến cô đem những món ấy ra ngoài?

“Một vụ án kì quái thật đấy, Kindaichi ạ. Anh rợn hết tóc gáy rồi đây.”

Sau khi phía cảnh sát gọi từng người nêu trên vào phòng giải trí của Nước nóng Kame (hiện là văn phòng ban chuyên án) để thẩm vấn làm rõ những đi đầu vừa trình bày, thì đã 9 giờ sáng. Nghe hết một lượt và tạm nghỉ giải lao, Isokawa liền đưa tay dụi mắt với vẻ buồn ngủ rồi rùng mình co rúm người như đang phải đối mặt với một vụ việc thực sự đáng kinh hãi.

Kindaichi chỉ lặng lẽ gật đầu, tâm trí vẫn thần thơ theo đuổi dòng suy nghĩ. Không, nói là thần thơ có lẽ không đúng lắm, khi mà anh đang huy động mọi tế bào thần kinh làm việc hết công suất để lắp ráp các mảnh ghép sao cho hợp logic. Tuy nhiên đã ba ngày hai đêm gần như không chợp mắt nên đầu óc anh cứ nặng trĩu như đồ chì.

“Chỉ huy à, phải đánh một giấc cái đã. Cứ thế này thì chính chúng ta cũng gục mất.”

“À, ừ. Thanh tra Tachibana, các khâu tiếp theo nhờ cậu xử lý nốt. Biết cậu thiếu ngủ lắm, nhưng cố gắng giúp tôi nhé...”

“Vâng, tôi vẫn trẻ khỏe mà, anh không phải lo đâu.”

Thanh tra Tachibana nói với vẻ nghiêm nghị thường lệ. Dường như trong mắt ông ta, Kindaichi luôn là một cái gai to đùng.

Nhà Yura dự kiến đưa Yasuko đi hỏa thiêu vào 4 giờ chiều. Thời tiết oi bức nên khó lòng trì hoãn các thủ tục tang lễ thêm được nữa. 9 rưỡi sáng, Kindaichi và Isokawa đi ngủ, sau khi dặn Miki nhớ đánh thức sao cho họ kịp góp mặt. Vừa đặt đầu xuống gối, cả hai đã chìm sâu vào giấc ngủ.

2 rưỡi chiều Miki gọi họ dậy, bấy giờ cả Rika và Kanao đều đã rời Nước nóng Kame để qua dự tang lễ tại nhà Yura.

“Hôm nay thi thể cô Fumiko sẽ được giải phẫu phải không quý khách?”

Miki thở dài, dọn cho hai người bữa ăn chẳng ra cơm trưa cũng không phải cơm tối.

“Ừ thì biết làm sao được. Một cái chết kì lạ mà.”

“Nhưng mà sợ thật đấy, hai ngày liền... Hôm nay sau đám tang nhà hàng hũ còn lễ viếng nhà hàng còn nữa chứ. Cứ nghĩ đến việc tối nay lại phải ở một mình là tôi lại hãi hùng.” Miki nói với vẻ bồn chồn.

“Cô nhất định phải cẩn thận đấy. Bà già kia có vẻ toàn nhằm vào mấy mỹ nhân thôi.”

“Ôi, thật là! Bác đừng nói mấy chuyện như vậy chứ!” Miki lấy khay giả vờ đánh Isokawa, nhưng có vẻ khá vui vì được khen.

“À mà nhà còn xe đạp không Miki nhỉ? Đi bộ từ đây sang đấy hơi xa.”

“Dạ có, nhưng chỉ còn một chiếc thôi, hai vị đèo nhau vậy nhé.”

“Ừ, không vấn đề”

Trước khi rời Nước nóng Kame, hai người có ngó qua khu nhà trọ chung thì thấy đi đầu tra viên Inui được phái đi Kobe đã trở về và đang nói chuyện với thanh tra Tachibana.

“A, chỉ huy đấy ạ!” Vừa thấy mặt Isokawa, đi đầu tra viên Inui liền đứng dậy báo cáo tình hình. “Quả nhiên, những đi đầu Tatara Hoan nói với bà chủ ở đây đều là dối trá cả.”

“À, chuyện ông ấy được cháu trai gửi tiền cho ấy hả?”

“Vâng. Sau khi người cháu tên Yoshida Junkichi qua đời, em anh ta là Yoshida Ryokichi, hiện đang làm nghề vận tải biển ở Kobe, cho biết Hoan nhiều lần đến nhà xin tiền, nhưng luôn bị anh kiên quyết từ chối. Người này có vẻ rất khó chịu với Hoan, nói là chẳng qua anh mình tốt bụng quá, chứ ông bác ấy có chết vất vưởng ở đâu đâu cũng là quả báo, chẳng đời nào anh ta đến dự đám ma.”

“Nghe chừng Hoan không được lòng người cháu này lắm nhỉ.”

“Vâng, bị nói cho chẳng còn ra thể thống gì luôn. Cô vợ góa của Yoshida Junkichi cũng than vãn là đã vất vả với ông bác này thế nào.”

“Được rồi, rõ ràng Hoan đã nói dối về nguồn gốc chi phí sinh hoạt.”

“Nghĩa là phải có đi đầu gì mờ ám liên quan tới khoản tiền đó nên ông ta mới không muốn cho người khác biết.”

“Xét theo lẽ thường là vậy. Có thu hoạch thêm được gì ở hiện trường

không, thanh tra Tachibana?”

“Không có gì nhĩ ầu, trừ hai ba dấu dấp có loại gót ngắn ở xưởng. Dân làng đã xộc vào làm loạn trong đấy nên không có gì lạ.” Thanh tra Tachibana nói với vẻ bực dọc y như mọi khi, khiến nếp nhăn giữa hai hàng chân mày tinh anh của ông càng rõ nét hơn.

“Bên ngoài nhà xưởng chắc càng khó thu hoạch được gì nhĩ?”

“Vâng, mấy ngày vừa rồi đầu nắng to nên nền đất khô cằn hết cả, chẳng có chút hi vọng nào lấy được dấu chân...”

Kể từ cơn dông tối mùng 10 đến giờ, trời hoàn toàn tạnh ráo, nên cũng dễ hiểu tại sao thanh tra Tachibana phải tiếp tục cau có, nếp nhăn hằn lên giữa đôi chân mày. Địa chất vùng này là đá hoa cương, mùa hè thì chỉ cần một ngày nắng thôi là nền đất đã cứng đơ như đá mài.

“Vậy tiếp tục nhờ cậu xử lý công chuyện nhé. Chúng tôi qua đám ma nhà Yura đây.”

“Vâng, anh cứ đi đi.”

“Kindaichi, chú ng ỡng sau đề tôi đềo cho. Âu phục đồ vương vếu hơn mà.”

“Thế này thì thất lễ quá. Ai lại bóc lột sức khỏe người già như vậy...”

“Gì chứ? Chú bảo ai già cơ? Nói sức vóc thì anh vẫn hơn chú chán. Trông thế thôi chứ anh tam đẳng đai Judo đấy.”

Có vẻ giấc ngủ ngon lành ban nãy đã khiến hai người thoải mái nhẹ đầu thấy rõ. Miệng lưỡi họ theo đó mà đảo đở hơn hẳn, khiến vẻ hậm hực trên mặt thanh tra Tachibana như đạt tới đỉnh điểm khi dỗi theo họ vừa chọc ngoáy vừa chở nhau rời đi.

Hai người tới nơi đúng lúc tiếng tụng kinh đưa tiễn vang lên, thi thể Yasuko sắp được mang đi chôn cất. Vùng này vốn rất đông tín đồ của Phật giáo phái Chân Ngôn. Nhà Yura có vẻ không ngoại lệ, nên mấy vụ kinh kệ thường khá dài dòng tốn thời gian. Khác với tối qua, hiện nay toàn bộ vách ngăn, cửa rá trong nhà Yura đều được gỡ bỏ. Không gian rộng 70 m² chật kín khách dự tang lễ.

Kindaichi và Isokawa ng ỡng ở hàng dưới cùng, đảo mắt quan sát xung quanh. Kahei cũng đến, mình vận lễ phục truyền thống, tay phe phẩy chiếc quạt trắng muốt. Hôm nay là ngày 15, ngày lễ chính của mùa Obon. Đã mấy hôm liên nắng gắt nên trời nóng như bỏ lò, quan khách ng ỡng nghe

tụng kinh ai nấy mồm hôi nhếch nhai, mặt mày thì đăm chiêu đến lạ. Khắp phòng đâu đâu cũng thấy quạt tang đập dùi từng nhịp như sóng vỗ bờ.

Kindaichi đang đưa tay gạt bớt mồm hôi thì bà chủ Rika của Nước nóng Kame len quan đám đông lại gần.

“Tiên sinh và chỉ huy này,” bà hạ giọng như không muốn để những người xung quanh nghe thấy.

“Vâng?”

“Tôi có chuyện muốn trình bày ạ... Sáng nay thấy hai vị có vẻ mệt quá nên tôi không dám nói...”

“Thế à.”

Trước vẻ mặt đầy ẩn ý của Rika, Kindaichi và Isokawa đưa mắt nhìn nhau rồi đứng dậy theo bà ra đằng sau. Tới nhà kho thì thấy Masako cùng ba phụ nữ khác đang đứng ở đấy.

“Nào Masako, cháu kể cho tiên sinh và chỉ huy đây nghe chuyện tối qua đi.”

“Vâng ạ.” Masako sợ sệt thuật lại chuyện nhìn thấy bóng bà già trên tường nhà kho tối qua. “Cháu không trực tiếp thấy bà già kì lạ ấy, nhưng từ cái bóng phản chiếu trên tường kho thì dường như bà ta đang nhòm sang bên nhà chính như thế này.”

Masako bắt chước dáng người của bà già rồi lại rung mình kinh hãi như nhớ lại tình cảnh lúc đó.

“Cái bóng phản chiếu trên mảng tường bên này của kho à?” Isokawa đảo mắt qua lại giữa nhà kho và nhà người làm.

“Vâng, nó phủ gần kín cả mảng tường luôn ạ. Vì to như vậy nên ban đầu cháu còn không hiểu là bóng của thứ gì, đến khi nhận ra là dáng một bà già lưng còng mới thấy hãi hùng...” Masako hít một hơi thật sâu, mắt đảo dáo dác nhìn quanh như muốn diễn tả lại nỗi sợ của mình lúc đó.

“Chuyện là thế này cậu Kindaichi ạ.” Rika đứng ra trình bày nốt cơ sự. “Nghe Masako kể xong, tôi là người đầu tiên chạy ra. Nhưng chẳng bắt gặp bà già nào cả, mà chỉ thấy xe rùa vút chông chơ ở đây thôi. Tôi đang dọn dẹp lại thì mấy người này lại cùng Masako đi tới. Sau đấy con bé mới kể kĩ hơn và chỉ sang bức tường bên kia. Lúc đó mặt trăng lại ở xuôi hướng, nên chúng tôi chỉ cười bảo làm sao có thứ gì đổ bóng lên tường được, chắc chỉ là Masako sợ quá mà nhìn gà hóa cuốc. Bây giờ nghĩ lại thì có khi bà

già ấy c ãn theo đèn l ãng hay gì nên mới có bóng hắt lên tường.”

“Đúng, đúng rồi đấy ạ. Chắc bà ta muốn rình mò xem cô Fumiko thế nào. Vậy mà mọi người lại coi nhẹ, không tin lời cháu nên mới ra nông nổi. Cháu không biết đâu. Không phải lỗi của cháu.”

Masako nói rồi đột nhiên thút thít khóc. Mấy cô gái t ãn tuổi này không hiểu là tuyến lệ dễ bị kích thích hay sao nữa. Bốn phụ nữ xung quanh Masako quay ra nhìn nhau, ãu lộ vẻ áy náy.

“Phải rồi, không phải lỗi của Masako đâu mà. Thế chuyện xảy ra vào khoảng mấy giờ?”

“Tôi không nhớ là mấy giờ... À, đúng lúc anh và cậu đang ở bên nhà phụ ấy ạ. Đúng rồi, đáng lẽ tôi nên báo ngay cho hai người, thế mà lại coi nhẹ lời của con bé...” Rika tỏ ra bàng hoàng khi nhớ lại.

Kindaichi đo khoảng cách từ nhà người làm tới bức tường và thử tạo dáng c ãn đèn l ãng khi đứng cạnh nhà, đang suy nghĩ thì phía nhà chính bỗng trở nên náo ãng. Tiếng tụng kinh ã ngừng từ lúc nào không hay.

“A, chỉ huy! Hình như bên kia chuẩn bị ãra tang rồi. Chuyện ở ãây thì ãể tôi nghĩ thêm cho kĩ, chị chủ nhé. Còn Masako không phải khóc ãâu. Thực sự không phải lỗi của cô mà.”

Kindaichi ãỏ ãành Masako vẫn khóc thút thít nãy giờ, rồi cùng Isokawa quay về khu nhà chính. Tất cả quan khách ãều ãã ãứng ãây, thậm chí phân nửa ãã ra tới vườn hoặc cửa.

Kindaichi và Isokawa hòa theo ãòng người tiến tới sát th ãền nhà. ãúng lúc ãó, Eiko vợ Toshiro tiến về phía họ, “Tiên sinh và chỉ huy ạ...”

“Vâng.”

“Bà tôi nhấn là có chuyện muốn nói, cảm phiền hai vị quá bộ sang bên này một chút ãược không ạ?”

“Vâng, thế ạ?”

Kindaichi và Isokawa ãưa mắt nhìn nhau rồi tiến vào nhà. Cụ Ioko ãang ng ãĩ bên quan tài, miệng chum chim một nụ cười bí ãn. Cạnh ãó là Atsuko và anh em Toshiro, không hiểu sao có cả người nhà Nire. ãường như linh cảm ãược chuyện khác thường, quan khách tới ãự tang lễ tuy ãã ãứng ãây nhưng vẫn nán lại nhìn chằm chằm vào Ioko. Trong số này có Kanao và Katsuhei.

“Anh với cậu đấy à.”

“Dạ, nghe nói là cụ có chuyện gì muốn nói với chúng tôi ạ...”

“Vâng, chẳng là tôi vốn định nói chuyện này từ tối qua cơ cậu Kindaichi ạ, nhưng lại bị đám cháu chắt làm phiền... Anh Kahei này.”

“Dạ.” Kahei đáp, mắt nheo lại một cách bí hiểm, tay chẳng còn buồn phe phẩy quạt nữa.

“Thời anh và Atsuko thì chắc thất truyền rồi, nhưng hồi tôi còn nhỏ, có một bài đồng dao để hát khi chơi tú cầu thế này.” Ioko nói, rồi lấy trong ống tay áo ra một thứ. Đám đông chăm chú dõi theo. Đó là một quả tú cầu với những đường chỉ len tinh tế. “Mời cậu Kindaichi nghe nhé.”

Ioko hơi nhồm dầy, chỉnh lại thế ngón, đưa tay trái giữ gọn ống tay áo phải rồi đập tú cầu xuống nền chiếu tatami theo nhịp và cất tiếng ca bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng vang vọng.

Ở khu vườn sau nhà, ba chú sẽ nghỉ cánh

Chú đầu tiên cất tiếng

Ta là quan cai tên Jinbei

Vâng lệnh lãnh chúa ở đây

Đi khắp nơi cầu tìm mỹ nữ

Bảy lần tới Ise

Ba lần tới Kumano

Kibitsu thì không tháng nào không đến

Đưa được mỹ nhân về

Nhưng không bỏ nổi tật lẩm lời

Dem chuyện rêu rao khắp nơi

Thế là bị chuốc ngủ bằng sát quan thảo

Chuốc ngủ bằng sát quan thảo.

Hát xong khúc ca tú cầu kì lạ trước sự chứng kiến của tất cả mọi người ở đó, Ioko ôm quả cầu vào lòng. Cụ tùm tùm nhìn Kindaichi như muốn hỏi, cậu thấy sao?

Trên gương mặt Ioko lúc đó lẫn lộn cả nét thơ ngây của cô bé con lẫn sự tinh quái của bà cụ đã trải qua hơn tám mươi năm cuộc đời. Nụ cười

nhặt trên bờ môi chúm chím như ngần nhạo báng sự vô tri của Kindaichi cũng như của toàn bộ đám người ở đây.

Tuy nhiên, Kindaichi lúc này vẫn chưa nhận thức được tầm quan trọng của khúc ca tứ cầ. Mọi người xung quanh cũng vậy. Ai nấy đều nhìn Ioko với vẻ ngán ngẩm.

Duy chỉ có một người là khác. Kahei lên tiếng như thể những kí ức xa xôi từ thuở nào vừa ủa về.

“Thím này,” tay ông vô thức vỗ quạt cái bộp r ồi hơi nhích người ra trước. “Hình như là còn đoạn nào nhắc tới hũ với phễu gì đấy đúng không nhỉ?”

Ioko tủm tỉm cười nhìn Kahei với vẻ đắc ý, “Anh nhớ đúng r ồi đấy. Lời ca đó là thế này. Nào cậu Kindaichi...”

“Dạ.”

“Cả anh Isokawa nữa.”

“Vâng, vâng.”

“Hai người lắng nghe cho kĩ nhé.”

Ioko lại nhồm dậy lần nữa, chỉnh thế ng ồi, đưa tay trái giữ gọn ống tay áo phải r ồi đập tứ cầ xuống nền chiếu tatami theo nhịp và cất tiếng ca bằng chất giọng trong trẻo.

*Ở khu vườn sau nhà, ba chú sẻ nghỉ cánh
Chú thứ hai tiếp lời,
ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đằm thắm vô cùng con gái hàng hũ
Quán xá chĩnh chu nhưng nát rượu quá chùng
Đong rượu bằng hũ rồi uống bằng phễu
Suốt ngày chìm đắm trong hơi men
Vẫn không thỏa mãn nên bị đuổi về, bị đuổi về.*

“A!” Những tiếng la thảng thốt vang lên khắp xung quanh. Kindaichi vô thức nhồm dậy, nhưng Ioko chẳng buồn bận tâm tới sự huyền ảo vừa vỡ òa mà tiếp tục đập tứ cầ xuống nền chiếu r ồi nói, “Cậu Kindaichi

này.”

“Dạ, dạ.” Kindaichi vẫn cứng đờ trong tư thế nhấp nhੌm nửa đứng nửa ng ๑ỉ, mắt không chớp chăm chú dõi theo bà cụ 82 tuổi. Khó khăn lắm anh mới trả lời được, giọng thì khô khốc lạc hẳn đi.

“Còn có lời ca thế này cơ. Anh Kahei nghe cho kĩ nhé.” Ioko nói rồi tiếp tục cất tiếng hát bằng giọng nhỏ nhẹ nhưng vang vọng, tay vẫn đập tú cầu theo nhịp.

*Ở khu vườn sau nhà, ba chú sẽ nghỉ cánh
Chú thứ ba góp chuyện,
ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đắm thắm vô cùng con gái hàng cân
Quán xá chỉn chu nhưng tàn tiện vô ngần
Đếm củ dưa hành đo lọ nước mắm
Suốt ngày chỉ thiết tha tính toán
Ngủ cũng chi li nên bị đuổi về, bị đuổi về.
Cũng đã muộn rồi, hãy dừng ở đây thôi.*

Hát xong, bà cụ 82 tuổi ôm quả tú cầu thêu len vào lòng rồi đưa mắt nhìn quanh với nụ cười tủm tỉm như của một cô bé ngây thơ, nhưng lại khiến đám đông xung quanh chết lặng.

Không chỉ riêng người nhà Yura mà cả Kahei, Naohei, Michiko vợ Naohei, cũng như toàn bộ mọi người ở đây đều im phăng phắc nhìn Ioko với ánh mắt như bị ma nhập. Ngay ông chủ Kahei thường ngày vốn đi ền tỉnh giờ cũng không giấu nổi vẻ thảng thốt trước những gì mới được tiết lộ. Bàn tay nắm chiếc quạt trắng đặt trên bộ áo mùa hè của ông không ngừng run rẩy.

Kindaichi choáng váng không hề nhẹ. Anh cảm nhận được nỗi kinh hãi đến rợn người chạy qua sống lưng mình tới hai ba bận, chân thì rung liên tục trong vô thức. Đột nhiên anh lên tiếng, “Bác à!” Giọng anh như nghẹn lại trong cổ họng, “Cảm phiền bác hát cho cháu nghe khúc ca tú cầu lúc nãy thêm một lần nữa được không ạ?”

“Không vấn đề gì. Nếu cậu muốn, tôi hát lại bao nhiêu lần cũng được.”

Ioko nhẹ nhàng chỉnh thế ng ưỡ, giữ ống tay áo phải cho đỡ vướng r ưỡ lại đập tú c ầu xuống n ền chiếu và cất tiếng hát.

“Ở khu vườn sau nhà...”

Khúc ca tú c ầu ngân lên một l ần nữa. Ch ất giọng nhỏ nhẹ nhưng vang vọng đưa lời ca như dòng nước len lỏi tới khắp mọi ng óc ngách trong gian nhà tĩnh lặng.

“... đã muộn r ưỡ, hãy dừng ở đây thôi!”

Tới khi giai điệu rộn người ấy kết thúc, cả gian phòng lớn rộng 70 m² bỗng trở nên huyền ảo như ong vỡ tổ. Ai nấy đều mặc sức suy đoán hoặc truy hỏi bà cụ.

“À, thôi nào, thôi nào mọi người.” Trước tình cảnh đó, Isokawa li ền nh ồm dậy và đưa đôi bàn tay to bản ra trước nhằm ki ềm chế đám đông. “Mọi người cứ mạnh ai nấy nói như vậy thì chẳng đi đến đâu cả, nh ỡ làm cụ đây tăng xông thì còn mất cả chì lẫn chài. Với cả hình như tiên sinh Kindaichi có nh ỉ ầu thắc mắc nữa. Bây giờ hãy để cho tiên sinh đứng ra đặt câu hỏi trước đã. Ông chủ hàng cân thấy sao?”

“Ừm, đây là phương án tốt nhất lúc này r ưỡ. Tiên sinh Kindaichi, mời cậu.”

Cảm thấy đôi chút ngượng ngùng khi ánh mắt của đám đông đổ d ần về mình, nhưng Kindaichi hiểu giờ không phải là lúc để xấu hổ.

“Vậy thì, bác ạ!”

“Tôi nghe đây.”

“Ý bác là vụ án giết người l ần này được sắp đặt theo khúc ca tú c ầu vừa r ưỡ ạ?”

“Không dám. Tôi có nói vậy bao giờ đâu. Việc phán đoán xem khúc ca tú c ầu có liên quan gì tới vụ án không là phận sự của cậu Kindaichi và anh Isokawa đây. Tôi chỉ kể cho các vị biết là h ồi xưa ở làng này có một bài đ ồng dao như vậy thôi...”

“Vâng, cảm ơn bác.” Kindaichi kh ẽ gật đ ầu. “Theo lời bác thì khúc ca tú c ầu đến nay đã thất truy ền, vậy liệu người t ầm tu ổi nào thì biết đến nó ạ?”

“À thì... Anh Kahei này.”

“Dạ.”

“Tuy chỉ lảng máng thôi nhưng có vẻ anh vẫn nhớ nhỉ.”

“Vâng, có lẽ thím không biết, nhưng hồi bé chị Tokiko quá cố của cháu quả có hay hát khúc đồng dao đó trong lúc chơi tú cầu. Nghe thím hát đến đoạn bị chuốc ngủ bằng sắt quan thảo cháu mới sức nhớ ra. Phải, lâu lắm rồi đấy.”

“Chị Atsuko!” Kindaichi quay sang phía Atsuko. “Chị có biết khúc ca tú cầu nào như thế không?”

“Không đâu cậu à! Atsuko từ nơi khác đến đây làm dâu nên chắc không biết được đâu. Phải không Atsuko?”

“Vâng, nãy nghe mẹ hát con mới biết là có bài đồng dao như vậy. Thời con được gả về đây thì thấy khi chơi tú cầu người ta toàn hát mấy bài kiểu như núi Saijo mờ sương, sông Chikuma gợn sóng... Hình như tên là *Khúc ca Kawanakajima* thì phải.”

“Đúng, đúng rồi.” Ông chủ Kahei vỗ quạt hưởng ứng. “Cô út nhà tôi toàn hát bài đấy. Núi Saijo mờ sương, sông Chikuma gợn sóng, âm thanh chỉ vang vọng nơi này... Vừa đứng hát vừa đập tú cầu xuống đất, xong thỉnh thoảng còn giơ chân hẩy tú cầu qua háng nữa chứ. Bà cụ thân sinh tôi vẫn ca thán là con gái con đũa gì mà vô duyên vô đáng, chẳng biết sao kiểu chơi tú cầu như vậy lại thịnh hành được. Tôi vẫn còn nhớ được thế.”

“Nghĩa là ngay trong làng cũng không mấy ai nhớ rõ khúc ca tú cầu mà bác vừa hát?”

“Có lẽ thế! À mà nhóc Tatsuzo này.”

“Dạ, đây, đây ạ.” Bất ngờ bị gọi tên, Tatsuzo đang đứng như trời trờng ở dưới bỗng giật mình luống cuống tiến lại gần, quỳ xuống. Chóp mũi ông đỏ tấy, xem chừng lại vừa làm mấy nhấp cay cay.

“Matsuko mẹ cậu chỉ kém tôi ba tuổi nên chắc còn nhớ đấy nhỉ?”

“Cái đó thì chịu bác à.”

“Tại sao?”

“Còn làm sao nữa ạ! Mẹ con đã lẫn lăm rồi chứ đâu được như bác.”

“Ồ thế à, hi hi.” Ioko chum chím môi cười một cách tao nhã rồi tiếp tục. “Nhóc Tatsuzo nói thế thôi, chứ tôi thì có khác gì. Cũng quên bằng khúc ca ấy từ lâu rồi.”

“Nhưng chẳng phải bác mới hát lâu lâu đấy sao?”

“Vâng, nhưng có lý do cả. Khoảng năm kia thì phải, ông chủ nhà quan cai qua dò hỏi mãi nên tôi mới nhớ ra đấy.”

“Ông chủ nhà quan cai?” Kindaichi giật thót, đánh mắt qua Isokawa rồi mới hỏi tiếp. “Hoan hỏi bác về khúc ca tú cầu ban nãy ạ?”

“Đúng vậy. Đúng năm kia đấy.”

“Cụ à,” mắt thanh tra Isokawa sáng lên. Ông nhích về phía trước một chút rồi nói. “Tại sao ông chủ nhà quan cai lại đi hỏi về chuyện đó thế?”

“À, chuyện là thế này...” Ioko vui vẻ tủm tủm cười. “Cậu Kindaichi chịu khó nghe nhé.”

“Vâng, mong bác chỉ bảo.” Kindaichi đáp với vẻ chăm chú khác thường. Bởi trong lòng anh lúc này đang sục sôi những nghi vấn mới. Có lẽ Isokawa cũng vậy.

“Được rồi,” bà cụ Ioko tay lần tràng hạt, mắt đảo quanh một lượt. “Chắc mọi người ở đây đều biết ông chủ nhà quan cai có thói phong lưu, gia sản vì thế mới tiêu tán hết. Nhưng năm kia, ông ấy có đem đến đây một quyển tạp chí mỏng dính chuyên viết về những điển tích, tạp tục khác người ở các vùng nông thôn, chẳng rõ bây giờ còn xuất bản không nữa. Ông ấy bảo là đang định viết bài cho họ, viết về khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ ấy, nên mới tới hỏi tôi. Nhưng mà nhóc Tatsuzo à...”

“Dạ dạ.”

“Ban nãy cậu có nói là Matsuko lẫn rồi, nhưng tôi với ông chủ nhà quan cai cũng chẳng khá khẩm hơn đâu.”

“Đâu có, bác minh mẫn thế này cơ mà...”

“Không, tôi nói thật đấy. Chuyện lâu lắm rồi, ngày nay chẳng còn ai hát khúc đồng dao ấy nữa, nên khi ông chủ nhà quan cai hỏi thì tôi chẳng nhớ được chi mô. Chính ông ấy còn nhớ rõ hơn chứ lì. Thế rồi trong khi cùng lục lọi, chấp ghép kí ức mơ hồ và suy đoán hay là thế này thế kia, chúng tôi mới dần dần nhớ ra. Không có vụ đấy thì tôi đã quên lời ca từ lâu rồi.”

“Cụ à, thế về sau...” Isokawa lên tiếng, giọng như nghẹn lại trong cổ họng. “Sau đấy ông chủ nhà quan cai có gửi bài cho quyển tạp chí mỏng dính kia không?”

“À, chuyện đó thì thế này...” Cụ Ioko tủm tủm cười như con trẻ. “Người ta đăng nguyên bài viết của ông chủ nhà quan cai lên tạp chí. Ông ấy mừng như bắt được vàng, phi ngay qua đây khoe và còn bảo tôi đọc

nữa. Tôi bảo chịu thôi, già rồi không nhìn nổi mấy kiểu chữ in này đâu. Thế là ông ấy bảo để em đọc cho, cứ đồng tai lên mà nghe. Ông ấy đọc đi đọc lại, bắt tôi nghe tới mấy bận. Bây giờ quả thật nhìn ông ấy hiên hậu lắm.”

Ánh mắt Ioko xa xăm như thể đang theo đuổi một miền kí ức đã qua từ lâu. Xem chừng cụ phải rất hợp cạ với ông chủ nhà quan cai.

“Mà chỉ huy này...”

“Dạ.”

“Hình như vẫn chưa chắc chắn là ông chủ nhà quan cai đã mất phải không?”

“Vâng, đó là một vấn đề mấu chốt hiện giờ. Không biết cụ nghĩ sao ạ? Ông chủ nhà quan cai liệu còn sống hay đã chết...”

“Biết nói thế nào nhỉ... Theo bài đồng dao thì có lẽ ông ấy đã bị giết bằng sát quan thảo, nhưng Hoan không phải tay mơ để người ta dễ dàng cho vào tròng đoạt mạng đâu. Anh Kahei thấy sao?”

“Dạ, cháu nghĩ giống thím. Với cả chứng kiến Yasuko nhà mình với Fumiko nhà cháu bị giết đúng theo khúc ca tú cầu từng lưu truyền trong làng...”

“Nghĩ ra mấy trò như vậy còn ai khác ngoài ông chủ nhà quan cai được chứ.”

Atsuko bức xúc lên tiếng đồng tình. Tiếp sau đó nhiều giọng tán thành lần lượt vang lên.

“Chỉ huy à, đã thế này thì hãy làm một cuộc truy lùng thủ phạm quy mô lớn luôn thôi.” Naohei nói đây quyết tâm.

“Đúng đấy, nào, mẹ trẻ.” Katsuhei hòa theo một cách nhiệt huyết. “Nào, giờ không phải lúc gây gổ với nhau nữa. Mau mau làm lạnh để hội thanh niên chúng ta còn xối tung mọi tác đất từ núi Takatori tới đèo Uba cho đến khi tìm được hung thủ chứ.”

“Katsuhei, cậu nói đúng lắm, phải khẩn trương lên thôi.” Kanao phần nào lấy lại được sinh khí. Đến đây thì mâu thuẫn giữa hội trưởng và hội phó hội thanh niên làng Đầu Quỷ đã được hóa giải.

“Bác ời!” Đợi cho đám thanh niên nguôi bớt ít nhiều sau một hồi hào mở cuộc truy lùng trên núi, Kindaichi bèn nhích tới trước một chút.

“Bác nói là theo như bài đồng dao thì có lẽ Hoan đã bị giết bằng sát quan thảo, nghĩa là đoạn bị chuốc ngủ trong khúc ca có nghĩa là bị giết ạ?”

“Đúng rồi.” Cụ Ioko cũng nhích tới. “Cái này là nghe được từ ông chủ nhà quan cai thôi, nhưng như tôi nói tối qua rồi đấy, một vị tổ tiên nhà quan cai từng bị lãnh chúa chuốc độc cho an giấc ngàn thu... tức là bị giết đấy. Vị lãnh chúa đó lại là một bạo chúa, chuyên viện cớ đi săn để dạo quanh lãnh địa, gặp gái đẹp là bắt hết về biệt phủ, không kể già trẻ chồng con thế nào. Đến khi no xôi chán chè thì đem giết các cô ấy rồi vứt xuống giếng trong biệt phủ. Nói cách khác thì bài đồng dao chính là những lời châm biếm đối với tay lãnh chúa đấy cậu Kindaichi ạ.”

“Dạ, vâng.”

“Ở cuối mỗi lời đầu có đoạn cô gái bị trả về vì lý do nào đó phải không nào. Chỗ đấy thật ra là sự việc khiến họ bị giết. Ông chủ nhà quan cai đã viết câu chuyện như vậy để gửi cho tạp chí.”

“Bác có nhớ tên tạp chí không ạ?”

“Để xem nào... Tên thì tôi quên mất rồi... Chắc cậu biết tạp chí *Ánh sáng tối âm chú*? Nó cùng khổ, dày khoảng năm sáu chục trang thì phải. Đúng rồi, cậu Kindaichi à...”

“Dạ, vâng.”

“Hay là cậu thử hỏi bên Kobe xem, chắc họ biết đấy.”

“Hỏi ai bên Kobe cơ ạ?”

“Cháu trai ông chủ nhà quan cai, tên Junkichi. Là con trai nối dõi của nhà chồng em gái ông ấy.”

“Yoshida Junkichi phải không ạ?”

“Phải, phải rồi. Nhà Yoshida vốn là đại địa chủ vùng Suma ở Kobe nên đến giờ vẫn khá giả lắm. Cậu Junkichi có một người bạn thân từ hồi học ở Đại học Waseda. Người này sau chiến tranh bắt đầu đam mê dân tộc học, trở thành học giả đầu ngành, tên là gì ấy nhỉ...”

“Có phải giáo sư Yanagita Kunio không ạ?”

“Đúng, đúng rồi. Ông chủ nhà quan cai vẫn luôn đón đọc các bài viết của giáo sư Yanagita đấy.” Atsuko góp lời.

“Phải, giáo sư Yanagita. Giáo sư này, tức bạn thân của cậu Junkichi, đã đỡ đầu cho một tổ chức hội viên để xuất bản tạp chí tôi vừa nói. Là chỗ

bạn bè nên khi ấy cậu Junkichi cũng bỏ ra một khoản tài trợ, mỗi tháng đều có tạp chí từ Tokyo gửi về Ông chủ nhà quan cai qua Kobe chơi, bắt gặp thì đọc thử, rồi nói sẽ viết một bài về khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ. Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Nhan đề bài viết là ‘Đôi dòng suy nghĩ về khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ.’ Ông ấy đặt tên như vậy rồi gửi bài đi và được đăng lên tạp chí. Đương nhiên là có tạp chí biểu gửi về Ông ấy coi nó như của báu ấy, giữ gìn cẩn thận lắm. Không biết anh Kahei được cho xem bao giờ chưa?”

“Chưa ạ, cháu mới nghe thấy chuyện này lần đầu ạ.”

“Thật là, con người ấy cũng bướng bỉnh lắm cơ. Bản thân thì hãnh diện hết mức vì bài viết của mình được đăng nguyên vẹn lên tạp chí, thế mà khi tôi bảo hay chú đem cho cả làng cùng xem thì lại kêu cho xem khác nào đàn gảy tai trâu... Atsuko chắc không biết chuyện này đâu nhỉ?”

“Vâng, con cũng mới nghe lần đầu ạ.”

“À, đúng rồi, khi ấy cô Shige mới sinh con so, con còn đang qua bên đó nhỉ?”

“Nếu thế thì chắc là chuyện xảy ra vào tháng Tám năm kia ạ? Vì Shige sinh em bé là vào 27 tháng Tám mà.”

“Phải, phải. Khi ấy trời nóng lắm.”

“Dạ, cảm ơn cụ nhiều ạ. Có lẽ không nên để mọi người đợi lâu thêm nữa nên tôi xin phép dừng ở đây đã.” Vì cuộc trò chuyện này mà việc đưa tang Yasuko bị trì hoãn gần một tiếng. Tuy nhiên, chẳng ai than phiền về sự chậm trễ ấy cả.

Như Miki nói với Kindaichi trước khi anh rời Nước nóng Kame, hôm nay sau lễ tang nhà Yura còn có lễ viếng nhà Nire nữa.

Kindaichi và Isokawa được ông chủ Kahei mời tới dự lễ viếng, nhưng tận dụng thời gian rảnh trước đó, hai người vẫn lấy xe đạp đèo nhau qua ngôi nhà tranh bên bờ đầm Thực Nhân.

Từ khi Hoan mất tích, nơi đây đã trở thành đối tượng đi điều tra khám xét tới vài ba lần, thế mà không một ai tưởng tượng được là còn bí mật hết sức trọng đại ẩn giấu trong một tạp chí mỏng. Kindaichi và Isokawa chở nhau tới nhà tranh là để tìm quyền tạp chí ấy, nhưng dù lật tung từng tấm

chiếu tatami lên, họ vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

“Theo lời kể của bà cụ nhà Yura thì lẽ ra Hoan phải cất giữ nó cẩn thận lắm chứ...”

“Chuyện từ năm kia, nghĩa là hồi Hoan còn ở cạnh hồ trữ nước phải không nhỉ?”

“Đúng rồi, hay là ông ấy làm mất trong quá trình chuyển nhà?”

“Em thấy khả năng ấy thấp lắm, chỉ huy à. Sách báo thường thì thôi, đằng này lại là quyển tạp chí quý báu có đăng bài viết của mình, nên như cụ Ioko nói, chắc hẳn Hoan phải giữ gìn cẩn thận.”

“Thế thì tại sao nó lại không có ở đây?”

“Nhiều khả năng không phải do thất lạc, mà có kẻ cố tình lấy đi.”

“Chú mày có cho rằng chính là Hoan không?”

“Giờ vẫn chưa phải lúc để nêu ra câu hỏi đó đâu. Vì không rõ Hoan còn sống hay đã chết nữa là.”

“Nhưng mà chú này...”

“Vâng.”

“Chẳng phải chuyện gì mới, nhưng phải công nhận trực quan, hay có lẽ là nhãn quan chẳng, của chú đáng nể thật đấy.”

“A ha ha, sao anh lại nói thế?”

“Thì ngay khi nhìn thấy thi thể Yasuko, chú đã hỏi khắp mọi người là trong vùng có truyền thuyết hay điển tích nào liên quan tới hũ với phễu không còn gì.”

“À, chuyện đó ạ... Nhưng có nằm mơ em cũng không ngờ tới một khúc ca tú cầi.”

“Cái đấy thì biết làm sao được. Chẳng ai nghĩ tới việc có một bài đồng dao kì quái như vậy đâu. Nhưng mà này...”

“Vâng.”

“Tại sao bà cụ nhà Yura không kể luôn từ tối qua nhỉ? Nếu nghe được từ lúc ấy thì có khi chúng ta đã đoán ra Fumiko là mục tiêu tiếp theo rồi.”

“Cụ Ioko bảo là do cháu chất làm phiền còn gì.”

“Kể cả thế, vì chúng ta ở nhà đấy có phải chỉ một chốc một lát đâu. Hơn nữa, đã là chuyện trọng đại thì đáng lẽ cụ nên báo cho mình bằng

được chứ, dù có phải thông qua người khác đi chăng nữa. Nghĩ theo chiều hướng xấu thì việc cụ ấy để đến hôm nay mới nói chẳng khác gì đợi cho Fumiko bị giết xong xuôi!”

“Ừm, nếu nghĩ theo chiều hướng xấu thì đúng là như vậy.” Kindaichi đứng bên cửa sổ ngôi nhà tranh của Hoan, vừa lẩm bầm vừa thần thờ trông ra đầm Thực Nhân, nơi hoa bèo trắng đang nở rộ, phủ kín mặt nước. Bỗng nhiên, anh rùng mình như thể vừa nghĩ ra điều gì. “Chỉ huy à!”

“Ừ, ừ.”

“Anh mau cử người đi khắp làng, hỏi những người cao tuổi xem có còn khúc ca tứ cầ nào giống thế không.”

“Kindaichi!” Mắt Isokawa tròn tròn như muốn hút lấy hình bóng người đối diện. “Ý chú là vẫn còn những bài đồng dao đáng ngờ khác ư?”

“Chẳng lẽ anh không thấy trong khúc ca mà bà cụ nhà Yura hát có điểm hơi lạ sao?”

“Điểm nào lạ cơ?”

“Thì đây, anh không thấy là mấy bài đồng dao hát khi chơi tứ cầ thường có ba, năm, hay bảy lời với một chủ đề thống nhất sao. Ví như một bài em biết là thế này...”

Kindaichi lấy hơi rồi cất tiếng hát, “Tốt nhất là con gái hàng chỉ.” Anh ngân nga lấy nhịp rồi tiếp tục. “Nhì là con gái hàng rồi, ba là con gái hàng rượu, bốn là con gái hàng muối, năm là con gái hàng vải, vác vải đi đâu, hai ba này, hai ba này... Nghĩa là từ lời một đến năm đầu là kể về các cô gái. Thể thức thông thường của hầu hết các bài đồng dao hát khi chơi tứ cầ đầu thế. Nhưng trong khúc ca ban nãy cụ Ioko hát thì đoạn chú sẽ thứ nhất là về quan cai, đến lời hai lời ba lại quay sang mấy cô gái. Em cảm thấy như vậy không đúng lắm với thể thức đồng dao. Khi ba chú sẽ kể chuyện thì lẽ ra phải là chuyện về cô gái mới đúng.”

“Anh hiểu rồi. Thế nên...”

“Thế nên em cho rằng từ xưa ở làng Đầu Quỷ đã có hai dị bản đồng dao, một bản xuất hiện nhân vật quan cai, bản còn lại chỉ kể về các cô gái. Tức là sẽ còn một cô gái nữa làm sao đây bị trả về Mà nhà nào trong làng này chả có tên hiệu. Như nhà Miki là hàng mẹt, nhà Yukari là hàng khóa chẳng hạn. Theo em thì vẫn còn một phiên bản kể về cô con gái đảm thắm của hàng nào đây bị trả về vì lý do gì đó.”

“Kindaichi!” rợn người vì kinh hãi, Isokawa vô thức cao giọng. “Ý chú là trong làng còn một cô gái nữa đang bị hung thủ nhằm vào sao?”

“Không, không phải!” Kindaichi lắc mạnh đầu. “Cho dù có ai bị nhằm vào hay không, chẳng phải vẫn nên xác nhận lại đã à?”

“Cái đó thì đúng. Dĩ nhiên là vậy.” Isokawa gằn giọng rồi tiếp tục. “Vả lại thủ phạm trong mấy vụ kiểu này thường có khuynh hướng gây án một cách tỉ mỉ nhất có thể. Đặc biệt là khi y đã thành công mỹ mãn trong hai vụ con gái hàng hũ và hàng cân.”

“Đúng. Vì thế mức độ nguy hiểm của y càng tăng lên gấp bội.”

“Được rồi!” Isokawa siết chặt nắm đấm. “Lại được chú khai sáng cho rồi. Phải, đúng như chú nói. Ba chú sẽ kể chuyện mà một về quan cai, hai chú còn lại về các cô gái thì đúng là lạ lùng. Đáng lẽ phải có thêm một cô gái nữa. Á!”

“Sao thế ạ?”

“Kindaichi!” Khóe mắt của viên cảnh sát lão luyện nhưng vẫn rất thật thà tốt tính bỗng ứa lệ. “Anh phải ngả mũ kính phục chú một lần nữa mới được. Tối giờ anh mới hiểu được ngụ ý của chú khi nói nếu tạp chí không nằm trong nhà này thì nhiều khả năng không phải do thất lạc mà là có kẻ cố tình lấy đi. Chắc hẳn bài viết ‘Đôi dòng suy nghĩ về khúc ca tú cầu làng Đầu Quỷ’ của Hoan có đề cập tới cô gái thứ ba, phải không?”

“Em nghĩ nhiều khả năng là như vậy.”

“Thế thì bà cụ nhà Yura phải biết chứ nhỉ? Đã đọc lâu lâu mấy đoạn khác thì chẳng có lẽ lại quên mất đoạn quan trọng nhất, biết đâu còn là đoạn chứa gợi ý dẫn tới nạn nhân tiếp theo.”

“Cho nên bà cụ mới nhắc đi nhắc lại, nhấn mạnh là mình lẫn.”

“Khỉ thật, cụ già khốn kiếp đó!” Isokawa buột miệng thóa mạ, xong mới sực nghĩ lại mà ngó nghiêng xung quanh xem có ai khác không rồi đột ngột hạ giọng. “Theo chú, cụ ta có liên can gì tới vụ án lần này không?”

“Chắc không đâu.” Kindaichi khẽ lắc đầu. “Thực tế là tối qua bà cụ đã định kể về khúc ca tú cầu rồi còn gì. Nhưng chúng ta lại sao nhãng vì Yukari nên tuột mất cơ hội ngàn vàng. Nhưng đúng như anh nói, chuyện hệ trọng đến thế thì cụ nên cho chúng ta biết, dù có phải nhờ người khác chuyển lời đi nữa. Đằng này cụ không báo, chứng tỏ ngán ăy năm sống trên đời đã bóp méo bản chất con người của cụ rồi. Không hẳn là xấu tính,

mà nên nói là cách tư duy đã vượt ra khỏi khuôn khổ thiện ác trắng đen. Có lẽ cụ nghĩ rằng Hoan và cháu gái mình đã bị giết đúng như khúc ca r ồi, biết đâu tiếp theo sẽ là con gái nhà hàng cân. Thế thì kệ, cứ để bên hàng cân phải nếm trải đau đớn như mình cho bổ... Kiểu như thế chẳng?”

“Tôi hiểu.” Isokawa gật gù đồng tình. “Thế là, con gái nhà hàng cân bị giết đúng theo khúc đồng dao. Bà cụ bèn nghĩ, còn một kẻ nữa đang bị nhắm tới, nhưng thôi cứ đợi xem kịch hay đã...”

“Đúng. Về ma mị của bà cụ chẳng phải chuyện đùa đâu.”

“Đúng là bà già quý quái. Chừng ấy tuổi r ồi mà vẫn giữ rịt hầu bao của cả nhà, chẳng chịu giao lại cho Atsuko quản lý chi tiêu. Nhưng Kindaichi này, dù đoạn còn lại của khúc ca tú c ầu có nhắc tới hàng gì thì hàng ấy cũng phải có con gái đang tuổi cập kê, đúng không?”

“Đúng. Nếu không phải thì có lẽ bà cụ đã nói luôn về cô gái thứ ba ở đó r ồi.”

“Được!” Chỉ huy Isokawa vỗ tay cái bốp. “Biết để xác định phạm vi giảng lười nữa. Chú lại khai sáng cho anh thêm nhiều r ồi.”

Isokawa đưa đôi bàn tay to bản bắt lấy tay Kindaichi với vẻ cảm kích vô biên.

“Ra vậy à.” Kindaichi nghiêng đầu suy tư. “Nếu có phương án đó thì... khoan hãy phái người đi dò hỏi khắp làng. Thử bí mật hỏi chuyện bà cụ nhà anh Tatsuzo xem sao đã.”

“Ừ. Thế lát nữa rời lễ viếng sớm một chút r ồi lại qua nhà Yukari. Hay là thôi không đến lễ viếng nữa...”

“Em vẫn muốn đến viếng nhà hàng cân xem thế nào.”

“Ý chú là?”

“Biết đâu Sakie mẹ đẻ Fumiko từ Tottori tới cũng nên.”

“A!” Chỉ huy tặc lười một cái r ồ to. “Phải r ồi nhỉ! Nếu nhận điện từ sáng thì hẳn vẫn kịp về đây để dự lễ viếng tối nay. Chúng ta mau qua lễ viếng nhà hàng cân thôi nhỉ.”

“À, khoan, anh đợi em chút đã.”

“Có chuyện gì?”

“À không, em chỉ muốn xem đám kì nhông sơn tiêu còn ở đây không...” Kindaichi bước ra bếp, ngó vào chỗ chum nước. Ở đấy chum

vẫn lúc nhúc đám sinh vật kì dị kia. Chúng nằm im thin thít như thể ngủ đông. Sâu dưới làn da ghê rợn vẫn phát ra những luồng sáng dị hợm. “Cái giống này không cần cho ăn mà vẫn sống dai phết nhỉ.”

“Kindaichi,” Isokawa nhìn vào mặt Kindaichi với vẻ dò hỏi rồi hạ giọng thì thầm. “Trông chú rất hứng thú với lũ kì nhông, không lẽ có liên quan tới vụ án?”

Kindaichi chậm rãi lắc đầu, “Hiện tại thì em chưa rõ, nhưng Hoan đã bắt chúng ngay trước khi mọi việc xảy ra, nên biết đâu chúng có vai trò nào đó...”

Hai người lặng im nhìn đám sinh vật dị hợm chẳng hề nhúc nhích lấy một li dưới đáy chum. “Hình như ăn con này vào giúp tăng cường sinh lực phết đấy...” Kindaichi đưa tay đẩy nắp chum, đúng lúc nghe chỉ huy lâm bầm như vậy. “Nào, đi thôi anh.”

Suy đoán của Kindaichi quả nhiên không sai vào đâu được.

So với nhà Yura tối qua, lễ viếng nhà Nire có phần rậm rộ hơn. 7 giờ tối, khi Kindaichi cùng Isokawa dạo nhau tới nơi, hiên nhà rộng thênh thang đã chật kín giày dép khách khứa, gần như chẳng còn chỗ đặt chân.

Hai người bước vào thì gặp Kanao đang ngồi ở bàn tiếp tân.

“A, tiên sinh và chỉ huy đi đâu mãi thế ạ. Ban này bác Kahei có tìm hai vị đấy ạ.”

“Thế à! Phiền cậu báo hộ là chúng tôi đã đến rồi nhé.”

“Vâng.”

Ngôi nhà kết cấu ba gian như thường thấy ở vùng này, nhưng khác với nhà Yura thì ngay tối lễ viếng toàn bộ các gian đã được mở thông hết với nhau và đều đông nghịt khách. Vừa từ hiên bước lên thềm nhà là hơi người ngọt ngào nóng nực đã ập ngay vào mặt. Hai người băng qua thềm nhà đi vào phòng 16,5 m². Ban thờ ở đây bề thế hơn hẳn so với nhà Yura tối qua. Đồ cúng phong phú đủ loại, món nào món nấy đều hết sức linh đình.

Isokawa đưa ra phong bì tiền phúng đứng tên cả hai rồi đến bên Kindaichi, cùng thắp hương cho Fumiko. Đúng lúc đó Naohei đi đến, mình vận áo truyền thống dạng lễ phục.

“Em gái tôi được tiên sinh và chỉ huy thấp cho nén hương thế này thật quý hóa quá. Tôi xin thay mặt ông già cảm ơn hai vị.”

“À, có gì đâu... Ban nãy nghe cậu Kanao nói là bố cậu tìm chúng tôi?”

“Vâng, ông vẫn đợi hai vị từ nãy. Nhà tôi có chuẩn bị mâm cỗ riêng rồi... Michiko, em dẫn hai vị đây qua bên đó nhé.”

“Vâng, mời hai vị đi theo tôi ạ.”

Băng qua căn phòng chen chúc khách khứa, ba người đi dọc theo hành lang dẫn tới nhà phụ xây theo kiểu ba gian giống như nhà Yura. Tuy nhiên nơi đây bề thế hơn hẳn, gồm hai phòng 12 m² và một phòng 16,5 m². Hiện giờ mấy tấm cửa trượt ngăn cách giữa các phòng đều đã được dẹp đi để tạo thành một không gian tương đối thoáng đãng, khiến người ta thư thái hẳn khi vừa từ phòng lớn chật ních người qua đây.

Trong phòng 16,5 m² bày bốn bộ khay đồ ăn, mỗi bộ gồm một khay chính một khay phụ. Kindaichi và Isokawa vừa ngồi vào góc dành cho khách hoặc bên trên thì Kahei từ phía khác đi vào phòng. Đi cùng ông là một phụ nữ mặc tang phục, tuổi ngoại tứ tuần. Xem chừng sau nhà phụ này vẫn còn phòng ốc khác nữa.

“Ôi, hai vị đến rồi, thật quý hóa quá. Cứ ngồi yên đi, không phải đứng lên đâu.” Kahei chu đáo chào hỏi rồi quay sang phía con dâu. “Michiko, con quay lại lo bên kia nhé. Nhưng mang rượu nóng qua đây đã. Ngồi ấy khách thì có vỗ tay gọi cũng không nghe thấy đâu.”

“Vâng. Thế tôi xin phép nhé, tiên sinh Kindaichi, chỉ huy Isokawa!”

“Vâng.”

“Hai vị cứ thư thả!” Michiko đặt tay xuống sàn, kính cẩn cúi đầu hành lễ rồi rời đi.

“Tối nay hai cậu cứ thông thả thưởng rượu tưởng nhớ người đã khuất. Nhưng trước hết tôi xin phép giới thiệu...” Kahei nói rồi quay qua phía người phụ nữ theo sau mình. “Đây là Sakie, em út của tôi. Sakie, đây là tiên sinh Kindaichi và chỉ huy Isokawa mà anh đã kể, mau chào hỏi đi.”

“Vâng.” Sakie quỳ gối hành lễ. “Hân hạnh được gặp hai vị. Tôi là Sakie, mẹ của đứa bé xấu số vừa ra đi hồi đêm.”

Chưa nói hết câu, Sakie đã òa khóc nức nở. Khóc mất một lúc, bà mới lau nước mắt tiếp tục, “Xấu hổ quá. Mới gặp mặt lần đầu mà đã để hai vị thấy cảnh tượng khó coi như vậy. Tôi sẽ không khóc nữa đâu, mong hai vị

rửa hận cho đứa con gái đáng thương của tôi.”

Miệng nói không khóc nữa, nhưng những tiếng nấc nghẹn vẫn chực buột ra khỏi cuống họng, khiến bà phải dằn hết sức kìm nén. “Thật là... mong hai vị thông cảm...”

“Vâng.”

“Em tôi khóc cũng phải thôi.” Kahei từ bên cạnh đỡ lời. “Fumiko đã khuất tất nhiên là đáng thương, nhưng em tôi bị bỏ lại cũng tội nghiệp chẳng kém. Chưa kịp nhận nhau đã cắt chia vĩnh viễn... Tôi day dứt quá!”

Kahei nghẹn ngào nói, mắt hấp háy liên hồi. Bất chợt nhớ ra, ông vội cầm vò rượu lên.

“Ôi thật là, rối trí quá thể... Chưa nói rõ đầu cua tai nheo đã than thở om sòm thì các vị làm sao hiểu được. Đây, vừa thưởng rượu vừa nghe tôi kể nhé.” Kahei lần lượt châm rượu cho hai vị khách. “Thức nhắm đậm bạc, mong hai cậu cứ tự nhiên... Sakie, rót thêm rượu cho chỉ huy đi...”

“À, vâng, quý hóa quá...” Isokawa nhấp môi cho vơi bớt chén rượu đầy rồi đặt xuống. “Nói thế nào nhỉ, cô Fumiko mới mất không phải con ruột anh, mà là giọt máu của cô đây, như thiên hạ vẫn đồn?”

“Đúng. Chuyện đến nước này, cậu Kindaichi à...”

“Vâng.”

“Xấu mặt lắm, nhưng chẳng thể bo bo sĩ diện được nữa. Tôi đã quyết tâm sẽ nói ra hết, mong cậu bỏ chút thời gian lắng nghe nhé.”

“Mời ông ạ...”

Kahei đưa cả hai tay đỡ chén cho Kindaichi châm rượu, làm một hơi cạn sạch rồi nhích tới trước một chút.

“Trực tiếp khen ngợi trước mặt em gái thì hơi kì, nhưng Sakie đây là đứa thông minh nhất trong mấy anh chị em tôi đấy. Nhà có bảy chị em. Trên tôi, như đã nói ban nãy bên lễ tang nhà Yura, còn có một chị gái tên là Tokiko, nhưng mất từ khi còn nhỏ nên chỉ có sáu người trưởng thành. Trong số sáu anh em thì cô út đây đặc biệt sáng dạ, học hành thi cử đều đạt thành tích cao. Khi nó tốt nghiệp trường nữ sinh bên Soja và muốn học lên tiếp, ông cụ nhà tôi nghe giáo viên ở trường thuyết phục là một cô bé thông minh như vậy mà chỉ cho học hết chương trình nữ sinh thôi thì phí phạm quá, cụ mới quyết tâm gửi nó tới Kobe, ở nhờ nhà chằng cô em ngay dưới tôi là Tsugiko để theo học hệ cao đẳng của Học viện J. Sau này nghĩ lại thì

đấy quả là mồn mống của tai ương. Sáng dạ đến đâu cũng chỉ là cô bé con đôi mươi chưa rành sự đời, ở thành phố như thế kiêu gì chẳng có mấy tay háo sắc nhòm ngó. Song thân tôi cũng chủ quan đi, cứ nghĩ con mình đời nào gặp chuyện gì được. Thế là mùa xuân năm 1931, con bé này được gửi đến Kobe.”

Tạm nghỉ lấy hơi giữa câu chuyện nghe chừng sẽ còn rất dài, Kahei lần lượt châm rượu cho Kindaichi, Isokawa và bản thân mình.

“Ấy vậy mà mới được có một năm, đến cuối 1932, Tsugiko đã dẫn nó về đây. Con chị nhận lỗi quản lý không sát sao, rồi báo với bố mẹ là hình như Sakie có mang. Chắc chỉ huy cũng đoán được song thân tôi bất ngờ nhường nào.”

“Ừm, hẳn rồi.”

“Con bé là út ít, vốn dĩ đã được cưng nựng nhiều, lại có chút nhan sắc, rồi còn học cao hơn hết đám con gái vùng này thời đó, thành thử song thân tôi tự hào lắm. Ấy vậy mà nó lại để một tay cha căng chú kiết làm cho ểnh bụng ra, thử hỏi ai mà không thất vọng cho được.”

“Cũng phải...” Isokawa vừa nhấp chén rượu do chính nhân vật làm cha mẹ thất vọng rót cho, vừa đáp kiêu lấp lửng để khỏi mếch lòng ai.

“Tôi cũng thế thôi, cậu Kindaichi ạ.”

“Vâng.”

“Con bé này nhỏ hơn tôi những mười bảy tuổi, nên tuy là anh em nhưng với tôi nó chẳng khác gì con gái cả. Ấm lòng từ lúc lọt lòng, thậm chí thay cả tã cho, Sakie cũng là đứa tôi thương nhất nhà. Thế nên khi con bé bê bối về đây, tôi tức không biết để đâu cho hết đấy, chỉ huy ạ.”

“Cũng phải thôi.”

“Nói là nói vậy, nhưng nó đang bầu bí nên không thể nặng tay được, với cả tình hình đã thế rồi còn biết làm sao nữa. Cả nhà nhất trí là nếu nó với gã kia thấm thiết quá thì cho hai đứa lấy nhau, bảo Sakie nói tên gã ra, nhưng con bé sống chết không hé răng, dọa là mọi người mà dấn ép thì nó sẽ cắn lưỡi tự tử. Nhà tôi đến bó tay với nó.”

“Rồi sao nữa ạ?”

Isokawa hỏi, rồi quay qua hướng Kindaichi. Anh vẫn lặng thinh cúi gằm mặt, chăm chú gỡ món cá tráp. Có lẽ cả hai đều muốn tránh nhìn Sakie.

“Thì nó không chịu mở miệng nên nhà tôi đành hỏi chị nó, nhưng Tsugiko lại không biết đầu cua tai nheo thế nào. Cuối cùng cả nhà quyết định đợi đứa bé ra đời rồi sẽ nuôi dạy như con của tôi. May là còn có cái nhà nghỉ suối nước nóng ở Kinosaki của bên nhà vợ tôi. Chúng tôi gửi Sakie tới đó, vợ tôi đi cùng. Đến mừng 5 tháng Năm năm 1933 thì Fumiko chào đời. Làm vậy cũng vớt vát được chút thể diện, nhưng nông thôn không như thành phố, làng xã thì hẹp mà miệng lưỡi thì ghê gớm lắm. Chẳng mấy chốc việc Fumiko không phải con tôi mà là con hoang của Sakie đã lan truyền khắp làng. Đến khi Fumiko bắt đầu hiểu chuyện thì con bé vẫn luôn trần trở dằn vặt vì việc ấy. Nghĩ lại thật tội nghiệp.”

Kahei nheo mắt nói, Sakie thì đưa khăn tay lên miệng, cố ngăn mình bật khóc.

Sau đấy Kindaichi và Isokawa được nghe kể rằng dù biết quá khứ của Sakie nhưng nhà chồng bên Tottori vẫn chấp nhận bà về làm dâu. Ở đó bà được chồng yêu thương và đã thêm ba mặt con. Nhưng Sakie vẫn trần trọc hằng đêm vì Fumiko, đứa con mà bà trót sinh ra. Chào đời đã là một đứa trẻ không cha, phải sống trong tủi hổ suốt bấy lâu nay, đang độ hoa niên đẹp đẽ nhất thì lại bất hạnh bỏ mạng. Nghĩ tới đứa con bạc mệnh như thế, ai mà không đau thắt ruột gan cơ chứ.

“May mà anh chị tôi thương cháu như con, lại được Naohei và Katsuei hiểu chuyện. Gần đây anh tôi còn nói sẽ kén cho Fumiko một chàng rể tốt nên tôi cũng yên tâm, thường quay về hướng này chấp tay cầu khẩn mãi. Không hiểu sao mà lại ra nông nổi...” Sakie vừa than thở vừa cố nuốt những tiếng nức nheo vào trong. Kể cũng không trách được.

“Thôi nào thôi nào. Cô khóc anh xót ruột lắm. Lại còn làm khách uống rượu mất ngon nữa. Khóc thế thôi.”

“Em xin lỗi. Em không có ý trách móc gì anh đâu. Chỉ là đau lòng quá nên nói ra, mong tiên sinh Kindaichi và chỉ huy Isokawa giúp đỡ để con bé được ngậm cười nơi chín suối.”

“À, nhân tiện tôi có đi đâu muốn hỏi...” Tuy rất thông cảm với Sakie, nhưng bối rối mãi vì nước mắt và hàng tràng than thở của bà, đến lúc này Isokawa mới tranh thủ được cơ hội mở lời. Ông nhích tới trước một chút. “Nghe chuyện thì tôi hiểu hoàn cảnh ra đời của Fumiko rồi, nhưng rốt cuộc, bố cô bé là ai?”

“À, chỉ huy ạ...” Đôi mắt to của Kahei chăm chú nhìn Kindaichi và Isokawa. “Nghe nói là ở đám viếng nhà Yura tối qua, bà Atsuko đã gặp riêng hai vị để nói chuyện. Không biết bà ấy có kể chuyện gì liên quan không hả cậu Kindaichi?”

“Có ạ.”

“Vềcha của Fumiko ư?”

“Vâng.”

“Bà ấy nói sao?”

“À thì, hình như cha cô bé là tay lừa đảo Onda...”

Kahei khẽ liếc sang Sakie rồi mới tiếp tục, “Ồ, quả nhiên con người đó biết. Nhưng bà ấy nghe ai kể nhỉ?”

“À...” Thấy Kindaichi lúng túng, Isokawa liền từ bên cạnh đỡ lời. “Nghe ông chủ nhà quan cai kể thì phải.”

“Thế à?” Kahei tòm tòm gật đầu, rồi lại nhếch mép cười đầy vẻ lơi đời. “Chỉ huy Kindaichi này!”

“Vâng.”

“Khúc ca tú cầi ban nầy bà cụ nhà Yura hát ấy.”

“Dạ, vâng.”

“Không biết ai sáng tác mà đúng thật đấy. Được mỹ nhân về nhưng không bỏ nổi tật lảm lời, đem chuyện rêu rao khắp nơi, thế là bị chuốc ngủ bằng sát quan thảo, chuốc ngủ bằng sát quan thảo... Ha ha ha.” Kahei cười khùng khục. “Cậu Kindaichi...”

“Vâng.”

“Cả chỉ huy Isokawa nữa, chịu khó nghe tiếp nhé! Đây cũng là chuyện tôi nghe ông chủ nhà quan cai kể thôi. Con bé Yasuko mới bị giết ấy... Hình như nó cũng là giọt máu của Onda...”

“Ôi, anh, chuyện đó...”

Sakie thoáng lộ vẻ hoảng sợ. Kindaichi và Isokawa cũng giật mình nhìn Kahei.

Vẫn nở nụ cười với vẻ lơi đời, Kahei đảo ánh mắt tinh ranh qua mặt Kindaichi và Isokawa thêm một lúc rồi mới quay lại Sakie, “Cô cứ yên tâm. Anh nói ra không phải vì bức mình muốn trả đũa việc bà ấy bóng gió về cô đâu. Anh không trẻ con đến thế. Nhưng trong tình hình này, có lẽ nên

cho hai vị đây biết là có lời đồn như vậy, nhờ tham khảo được gì thì sao. Do đó anh mới mở lời. Cô không phải lo.”

“Đúng đấy, anh Kahei.” Mặt vẫn chưa nguôi vẻ bàng hoàng, Isokawa nhích tới trước thêm đôi chút. “Nếu chuyện anh vừa nói là thật, nghĩa là Yasuko bên kia và Fumiko bên này, là chị em cùng cha khác mẹ hay sao...”

“Không đâu...” Kindaichi vừa nói vừa rung đùi bần bật. “Không chỉ hai cô ấy. Còn cả Yukari nữa...”

“A!” Isokawa thốt lên, cơ mặt căng ra. Ông nhìn hết Kindaichi rồi lại tới Kahei và Sakie. Sakie chết điếng, mặt môi tím tái. Trông bà nổi da gà, vai run run từng đợt, xem chừng cũng mới nghe chuyện này lần đầu.

“Nhưng mà, anh Kahei có chứng cứ gì không?” Mắt Isokawa lóe lên sắc sảo.

“Chắc ông chủ nhà quan cai phải có bằng chứng xác đáng nào đấy. Mà suy cho cùng thì chỉ người mẹ mới biết rõ cha của con mình là ai, nên không hiểu ông chủ nhà quan cai có thực sự nắm được chứng cứ nào khẳng định đó là giọt máu của Onda không nữa. Tuy nhiên ông ấy hẳn phải có căn cứ về quan hệ bất chính giữa Atsuko và tay Onda kia. Với cả nhà bên ấy có bốn người con, cậu cả Toshiro năm nay là 33 tuổi, cậu thứ Jiro nếu không tử trận thì 32, cô Fusako làm dâu ở Himeji thì 31. Tất suất là hai năm một đứa, nhưng xong ba đứa là tịt ngóm, hơn tám năm sau mới đẻ tiếp Yasuko. Hôm nay tôi tới trụ sở làng vì việc của Fumiko, nhân tiện tra cứu hộ tịch nhà Yura thì thấy cô Fusako sinh vào mừng 7 tháng Ba năm 1924, trong khi sinh nhật Yasuko là 16 tháng Tư năm 1933. Thế đấy cậu Kindaichi ạ.”

“Vâng.”

“Đời này chẳng hiếm trường hợp anh chị em cách nhau tới tám, hay thậm chí mười mấy năm. Ngay họ hàng nhà tôi cũng chẳng hiếm. Nhưng Yasuko không những xinh xắn, lại còn chẳng giống bố mẹ anh chị chút nào. Ông chủ nhà quan cai có nghi ngờ đó là giọt máu rơi của ai khác thì cũng phải đạo thôi.”

“Nhưng hẳn là Hoan phải có chứng cứ gì để cho rằng ‘ai khác’ chính là Onda chứ?” Isokawa hỏi dồn một cách sắc sảo.

“Cũng đúng. Còn tại sao và khi nào ông chủ nhà quan cai đi kể chuyện đó với tôi thì...”

Kahei tủm tỉm cười ngượng, đưa bàn tay to bản lên vuốt mặt rồi mới tiếp tục.

“Cái này, thôi, ban nãy đã nói những chuyện kinh khủng trước mặt Sakie rồi, giờ để kể ngọn ngành bù lại vậy. Như có lần tâm sự với cậu Kindaichi, một dạo tôi từng qua lại thân mật với Atsuko. Hồi đó là năm 1936 thì phải, tầm một năm sau khi Utaro mất. Tôi nóng máu, bất chấp đi đầu tiêng để bí mật qua lại với bà ấy. Bố mẹ tôi lo lắng góp ý nọ kia. Nói ra thì tội Sakie, nhưng ông bà không dám nói nặng tôi chính là vì áy náy với tôi vụ nhận Fumiko làm con mình. Việc cũng chẳng có gì đáng tự hào, cứ coi như bấy giờ tại tôi mê đắm Atsuko quá mà mờ mắt đi. Mẹ tôi sang nhà quan cai than khóc thì ông chủ bên ấy nhận xử lý hộ. Sau đó ông đến khuyên can tôi và tiết lộ một chuyện, dặn là đừng nói hớ cho ai biết, ngay cả với bố mẹ. Chính là chuyện tôi vừa nói đấy. Lúc mới nghe tôi sốc lắm... Nói ra thì chắc các vị cười cho thối mũi là chó chề mèo lắm lông, nhưng ít ra chuyện chúng tôi cũng là khi đằng ấy đã góa chồng. Chứ như ông chủ nhà quan cai kể thì Atsuko đã lãng nhăng từ hồi chồng còn sống kia. Chỉ thế thôi đã đủ khiến tôi chạnh lòng rồi, đây lại còn nuôi nặng giọt máu của tay Onda kia với danh nghĩa con gái mình nữa. Nói chẳng may Atsuko sinh con trai của Onda, hai đứa trẻ lớn lên qua lại với nhau rồi sinh ra một đứa con thì chẳng phải quá phiền hà sao. Nghĩ tới đó là tôi lại rợn người, bao nhiêu tình cảm đầu nguội lạnh cả.”

Thao thao một tràng dài, mặt Kahei đỏ lên.

“Bản thân tôi hiểu rõ, tiết lộ chuyện thế này là quá tàn nhẫn với một phụ nữ như bà ấy. Nhưng nghĩ biết đâu vụ án có liên quan tới việc cả hai nạn nhân đều là giọt máu của Onda thì sao, tôi đành chọn cách kể cho hai vị biết. Thế nên, nếu chuyện đó không liên quan gì tới vụ án thì mong các vị coi như chưa từng nghe thấy. Sakie, cả cô cũng vậy nhé.”

Kahei quả nhiên không quên dặn dò mọi người một cách chu đáo.

“Vâng, tôi hiểu tâm tư của ông.” Kindaichi đáp với vẻ nghiêm túc. “Thế khi đó Hoan có nói gì cụ thể về quan hệ giữa Onda với Atsuko không ạ?”

“Không, dù xem về cũng định nói đấy, nhưng tôi đang nôn nao điên tiết quá nên chẳng còn muốn nghe thêm những chuyện bẩn thỉu ấy nữa, thế là đuổi ông chủ nhà quan cai về mất. Giờ nghĩ lại thì dường như mọi chuyện đều ăn khớp cả...”

“Ăn khớp thế nào?”

Được Isokawa mớm lời, Kahei khẽ cười trừ, hai má hơi ửng hồng.

“À, là thế này. Sau khi nổi trận lôi đình đuổi ông chủ nhà quan cai về, tôi nghĩ mãi rồi quyết định là chuyện Onda dù thật hay giả thì vẫn nên cắt đứt với Atsuko. Chỉ trần trở chưa biết nên mở lời thế nào. Tuy nói là bấy giờ tôi mù quáng mê đắm bà ấy, nhưng bản thân bà ấy cũng đáp lại rất nhiệt tình. Là đàn ông thì không thể lý do lý trấu bằng mấy chuyện chưa rõ thực hư. Thế mà rốt cuộc tôi chỉ lo bò trắng răng, vì mới ngập ngừng đề cập, Atsuko đã tán thành chia tay ngay. Mà, bản chất đàn ông ích kỷ thật nhé! Atsuko tán thành xong tôi lại sững sờ, rồi giận dữ, rồi băn khoăn. Có lẽ trong thâm tâm tôi vẫn mong bà ấy ít ra phải nắm lấy vạt áo mình mà sụt sướt nước mắt một tràng chẳng. Ha ha ha, đùa thế thôi chứ giờ nghĩ lại thì có lẽ Atsuko biết cha Fumiko là ai đâu nhờ ông chủ nhà quan cai nói cho nghe chính vào lúc đó. Chứ ông ấy không phải hạng thóc mách, mà kẻ cả có hay bép xép như trong khúc ca tú cầu kia thì cũng không bao giờ đang yên đang lành lại đi tiết lộ những đi đầu kinh khủng.”

“Ý anh là Hoan đã đem sự thật, hay ít nhất là nghi vấn về thân phận của Yasuko nói với anh, còn với Atsuko thì lại tiết lộ thân phận thật của Fumiko để thuyết phục bà ấy từ bỏ anh phải không?”

“Đúng rồi. Ông chủ nhà quan cai tuy không phải người dễ đối phó, nhưng bản chất vẫn là tốt bụng lại bao dung. Sau này nghĩ lại thì sở dĩ ông ấy phải dùng tới biện pháp bất thường như vậy có lẽ vì lo rằng tôi với Atsuko mà tiếp tục dan díu thì thật chẳng khác gì làm gương xấu cho đám thanh niên trong làng.”

“Tôi hiểu.” Isokawa gật đầu. “Tức là phía Yasuko vẫn còn đôi chút nghi vấn, nhưng cô Fumiko thì chắc chắn là giọt máu của Onda rồi phải không?”

“Vâng, chính người đẻ ra Fumiko, tức là em tôi, nói như vậy mà. Mỗi tới khi vợ chồng tôi đưa Fumiko vào hộ tịch dưới danh nghĩa là con mình rồi dễ dàng là sẽ không nổi giận hay trách mắng gì nữa, chỉ xin nó nói ra tên của cha đứa trẻ thì con bé mới chịu mở miệng. Ôi, khi ấy tôi sốc lắm. Hóa ra tay kia bắt chuyện nó trên chuyến xe lửa tới Kobe, rồi dần dà gạ gẫm. Hồi ấy mỗi lần đến làng gã đầu tá túc bên nhà Yura. Gã còn nói mình là thân thích của Atsuko. Họ hàng nhà ấy thì thân thế chẳng có gì để chê rồi, xong lại thêm cái mác tốt nghiệp cao đẳng thương mại ở Kobe của

chính gã nữa chứ... Nói chung là con bé bị Onda cho vào tròng ngon ơ.”

Sau đó Kahei tiếp tục thay em gái thuật lại chi tiết quá trình bị Onda mê hoặc, khiến Sakie không khỏi hổ thẹn. Tuy nhiên bà không đỏ mặt hay rơi lệ nữa, có lẽ do đã quyết tâm sẵn sàng chấp nhận mọi tủi hổ, miễn là được hai vị khách quý đây giúp rửa hận cho con mình.

“Ra là vậy. Mà chị này!”

“Vâng.”

“Có lẽ chị nghe ông Kahei kể rồi, rằng chỉ huy Isokawa đây vẫn luôn mang trong mình mối nghi ngờ sâu sắc về vụ án năm 1932, rằng người bị sát hại có lẽ là Onda chứ không phải Genjiro nhà Nước nóng Kame đâu.”

“Vâng, ban nãy tôi nghe anh tôi kể rồi...”

“Không biết chị nghĩ sao về khả năng này?”

“Người như tôi làm sao hiểu được mấy chuyện đó ạ. Chỉ là giờ nghĩ lại thì việc biệt tăm bấy lâu nay của người ấy quả cũng kì lạ.”

Mắt Sakie đờ ra như thể bị sự sợ hãi xâm chiếm. Kahei liếc nhìn một chút tới trước.

“Nhưng mà chỉ huy à, nếu vậy thì đâu khác gì nhau lắm.”

“Không khác nhau?”

“À, thì cho dù Onda là nạn nhân còn hung thủ lại là Genjiro của Nước nóng Kame, thì việc Genjiro lặn một hơi mất tăm mất tích bấy lâu nay chẳng phải kì lạ lắm sao?”

“Không, khác nhau nhiều đấy ông chủ ạ.” Kindaichi nhẹ nhàng xen vào từ bên cạnh.

“Câu nói khác thế nào cơ?”

“Trong trường hợp ấy, kẻ bị truy nã toàn quốc vẫn là Onda. Nên nếu Genjiro là thủ phạm thì sẽ không phải bị mấy tấm ảnh hay phác họa chân dung được phát đi cả nước, và sẽ dễ lẫn trốn hơn nhiều so với trường hợp Onda đúng là thủ phạm.”

“Đã hiểu.” Kahei gật gù, rồi tiếp tục thắc mắc. “Vậy thì từ khi nào chỉ huy bắt đầu nghi ngờ Genjiro là thủ phạm?”

“À, thì tại hoàn toàn không phát hiện được tung tích gì của Onda, tôi mới nghĩ biết đâu chính gã lại là người bị giết. Đúng rồi, là vào khoảng ba, bốn tháng sau khi vụ án xảy ra.”

“Thế à? Nhưng sao sau đấy chỉ huy lại không tiến hành truy lùng tung tích của Genjiro?”

“Thì tại hồi đó tôi còn trẻ, sẽ non ra ràng, đem trình bày suy luận tại cuộc họp của ban chuyên án nhưng không ai đếm xỉa. Giá có một tấm ảnh của Genjiro thì tôi đã xoay xở tìm cách r ấ, tiếc là chẳng có tấm nào.”

“A!” Kindaichi quay sang Isokawa với vẻ bất ngờ. “Không tìm được ảnh nào của Genjiro ấy ạ?”

“Ừ.”

“Thế thì hơi kì nhỉ? Genjiro là người thuyết minh phim lừng danh Kobe, vậy mà đến một tấm ảnh cũng không có?”

“Ừm, cha mẹ Genjiro khá bảo thủ nên giấu tiết việc con mình làm nghề thuyết minh phim. Khi Genjiro về làng, ảnh bị đem đốt hết. Chính vì thế tôi mới không tìm nổi dù chỉ một tấm đấy.”

“Vậy ạ!” Kindaichi đắm chiêu suy nghĩ một hồi, đột nhiên lại nhìn Sakie. “Chị à!”

“Vâng.”

“Hồi ở Kobe chị có gặp Genjiro bao giờ chưa?”

“Chưa bao giờ ạ...”

“Không nhất thiết là gặp trực tiếp. Chẳng hạn có lần nào chị đi xem phim do anh ta thuyết minh, với tinh thần ủng hộ người cùng quê không?”

“Chuyện đó thì không thể nào đâu cậu Kindaichi...”

“Không thể là sao ạ?”

“Sau khi Genjiro bị giết thì việc cậu ta làm thuyết minh phim mới đến tai người làng chúng tôi. Như chỉ huy Isokawa vừa nói đấy, ông bà tiên chủ Nước nóng Kame tương đối cổ hủ, sợ mất mặt nên vẫn luôn giấu nhem chuyện con trai mình làm nghề ấy. Thế nên khi vụ án xảy ra, hay tin Genjiro từng là thuyết minh phim nổi tiếng, cả làng lại ngỡ ngàng thêm một bận. Cho nên con bé này làm sao mà biết từ trước được.”

“À...” Kindaichi cười trù, tay vỗ đầu gối qua lớp vải. Anh nhận ra mình đã lầm, cứ tưởng người làng vẫn biết Genjiro làm nghề gì từ đầu, nhất là hôm qua khi thấy Tatsuzo ngà ngà say lại nổi hứng bắt chước giọng thuyết minh phim.

“Chẳng phải chuyện hay ho gì để mà kể ra, nhưng cậu Kindaichi à.”

“Dạ.”

“Có thể cậu sẽ cười chê ở đây phong kiến lạc hậu, nhưng ngày xưa... tức là cho đến thời trước chiến tranh ấy, mấy nghề kiểu nhà trọ kiêm chỗ tắm tấp nập như Nước nóng Kame vẫn bị dân đen vùng này khinh thường, coi là thấp kém hơn một bậc. Ông cụ tiều chủ Nước nóng Kame thì lại rất tự trọng, lúc nào cũng đau đầu sao cho người ngoài không nắm được điểm yếu của mình, nên vẫn luôn giấu kín việc con trai làm nghề thuyết minh. Thực tế ngay cả tôi đây cũng há hốc mồm ngạc nhiên khi biết cậu ta là Aoyagi Shiro, người thuyết minh đình đám bậc nhất Kansai.”

“Nghe nói Genjiro đã rời làng ngay sau khi học hết cấp một, không biết ông chủ có nhớ mặt anh ta không?”

“Không, tôi chẳng nhớ được gì cả. Hình như từ bé cậu ta đã khá trầm tính, ở trường không có gì nổi bật. Thế nên người làng mới càng bất ngờ khi thấy một cậu nhóc như vậy lại trở thành nghệ sĩ thuyết minh lầy lùng lúc nào không hay.”

“Nhưng mà ông chủ à,” Kindaichi đảo mắt qua lại giữa Kahei và Isokawa. “Chẳng phải Genjiro dây dưa với Onda để rồi đi tới chỗ gã là do ông cụ nhà mình đứng sau chỉ điểm sao?”

“Hử?” Kahei tròn trợn mắt. “Ai bảo cậu thế?”

“Chỉ huy đây ạ.”

“Ôi, chỉ huy à, thật là oan uổng quá.” Kahei lập tức phủ nhận. “Ý cậu là vì thấy công việc tăng gia làm sợi dây trang trí do nhà Yura giới thiệu cho người làng thuận buồm xuôi gió quá nên ông già nhà tôi mới sinh lòng đố kị mà xúi bẩy cậu Genjiro?”

“À, thì tại bấy giờ tôi nghe phong thanh...”

“Nếu thế thì là chuyện do kẻ nào đó thêu dệt ra thôi chỉ huy ạ. Công nhận ông già tôi là người tháo vát, lại còn cứng rắn chuyên chế. Nhưng ông rất chính trực, ghét cay ghét đắng những chuyện ám muội. Dù có bị ai xúi bẩy đi chăng nữa, ông cũng không đời nào ra tay cản trở, ngáng đường chuyện làm ăn của người khác đâu. Nói nào ngay, chứng cứ rõ ràng nhất là khi chuyện xảy ra, ông cũng hết sức kinh ngạc về việc Nước nóng Kame có một cậu con như vậy.”

“Vâng, thế thì tôi đã sai quá sai.” Isokawa ngại ngần nói.

“Không, không.” Kahei xua tay với vẻ hòa hoãn. “Đúng là hễ đó thì ầu

người cho rằng nhà tôi với bên Yura có khúc mắc. Không biết bên Yura thế nào chứ ông già tôi thì chẳng quan tâm gì ngoài công việc cả. Mà thôi, tôi chẳng nói đỡ cho ông ấy nữa đâu. Không biết cậu Kindaichi còn câu hỏi nào không?”

“Tôi muốn hỏi chị đây thêm một việc nữa...”

“Vâng.”

“Nói ra thì hơi bất nhã, nhưng không biết Onda có điểm nào đặc trưng trên cơ thể... hay đại loại thế không? Kiểu như tuy nhìn bên ngoài thì không biết nhưng thật ra rậm lông, hoặc cánh tay phải dài hơn tay trái...”

Trước câu hỏi của Kindaichi, mặt Sakie ửng đỏ, nhưng bà không hề lảng tránh.

“Nói ra chẳng đẹp mắt gì cho cam, chúng tôi làm cái chuyện đẽ mà mang bầu được có ba bận thôi. Nghe mẩn như heo ấy nhỉ, nhưng là thật đấy ạ. Bởi vậy chưa đủ thân mật tới mức hiểu rõ về nhau, nên không biết phải trả lời anh thế nào. Về việc này, có lẽ mẹ Chieko biết rõ hơn tôi.”

Đang nhắc tới đây, giai điệu bài *Lá khô* bỗng vọng lại từ phòng lớn bên nhà chính, khiến Kindaichi và Isokawa giật mình nhìn nhau.

Không ai bảo ai, cả bốn người cùng lặng im lắng nghe giọng hát ấy, cho đến khi Sakie run rẩy lên tiếng, “Ôi, đây là...”

“Chắc là Chieko đấy. Hình như tối qua con bé cũng hát bên lễ viếng nhà Yura...”

“Quả nhiên vẫn là bài đó.”

“Ôi!” Sakie nãy giờ vẫn nín thở lắng nghe tiếng hát, mắt thì hướng lên trần nhà. Được một lúc có lẽ không nín nhịn nổi nữa, bà đưa khăn tay lên che mắt. “Bé Chieko... chắc không biết đâu. Rằng ba người là chị em cùng cha khác mẹ...” Bà lại rùng mình, bắt đầu khóc nức nở.

Kindaichi và Isokawa nhìn nhau, sức nhớ lại và cùng hiểu ra tại sao mắt Atsuko lại lóe lên u tối như bị thứ gì ám ảnh khi nghe Yukari cất tiếng hát trong lễ viếng tối qua... cũng như tại sao bà đã mạnh mẽ đến mức không rơi lấy một giọt lệ trước xác con lại đột nhiên òa khóc vì tiếng hát...

“Chỉ huy ạ!” Sau khi nghe khúc *Lá khô* của Yukari và cả những tràng pháo tay giòn giã vang lên từ phòng lớn, Kindaichi liền quay qua phía Isokawa như vừa sức tỉnh. “Ông chủ đây đã có lòng thì chúng ta mau thưởng thức đồ ăn rồi về thôi. Chắc anh còn nhiều việc cần giải quyết

lắm.”

“À, vâng vâng... Xin hai vị thứ lỗi vì chẳng thết đãi được gì... Sakie, cô đi gọi Michiko giúp anh với.”

“Dạ.” Sakie vội vã lau nước mắt rồi đứng lên rời đi.

Khoảng bốn mươi phút sau, Kindaichi và Isokawa đã lại ngồi đối diện với Harue và Kusakabe trong phòng khách của biệt thự Yukari giống như tối qua. Bản thân Yukari vẫn ở bên đám viếng.

Tuy nhiên, mục đích lớn nhất của hai người khi tới đây thì đã đổ bể toàn diện. Bà cụ Matsuko mẹ Tatsuzo đã hoàn toàn lú lẫn, chỉ còn sống lay lắt. Ông cụ Ryota còn tương đối minh mẫn, nhưng là đàn ông nên chẳng lạ lùng gì khi không nhớ được mấy khúc ca tú cầ từ ngày xưa. Và lại, Ryota là con nuôi được nhận về từ nơi khác, nên nếu có ai nhớ gì thì chỉ có thể là Matsuko mà thôi.

“Cậu Kindaichi, nghe chừng khúc ca tú cầ có liên quan tới vụ án lần này thật nhỉ?” Vừa ngồi xuống đối diện Kindaichi, Kusakabe vừa mở lời với vẻ tò mò hào hứng.

“Đáng sợ thật đấy.”

“Đúng đấy. Mà chị này, nhà mình nên để ý Yukari kĩ hơn đi.”

“Ôi, Chieko ư?”

“Ý cậu là Yukari bị hung thủ nhắm vào sao?”

Harue nhún mày.

Cả Harue và Kusakabe đều ngây người ra với vẻ bất ngờ.

“À không, nhưng dẫu sao đây cũng là một vụ án quái gở, những cô gái trẻ đẹp như Yukari vẫn nên cảnh giác thì hơn. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên?”

“Mong hai vị không để hung thủ nhận ra việc mình đang cảnh giác hơn cho an toàn của Yukari...”

“Ôi, thế chúng tôi phải làm sao đây?” Harue lão đảo đứng dậy, mặt tái xanh. “Hay để tôi chạy qua đó đón con bé về”

“Khoan đã, chúng tôi lại đang có chuyện muốn hỏi chị...”

“À, thế ạ.” Kusakabe nói rồi đứng dậy. “Vậy thì để tôi đi đón con bé

cho. Mama cứ an tâm, chưa đến 8 giờ mà.”

Nói thế nhưng Kusakabe nghiêm mặt lại trước khi tiếp tục, “Tôi sẽ lấy lý do gì đấy để dẫn Yukari về Hai vị cứ thư thả...”

“Nhờ cả vào thầy đấy ạ.” Harue ngược mắt nhìn Kusakabe với vẻ lo lắng sợ hãi đến tột độ, bàn tay nắm chiếc khăn mùi soa run lên từng đợt. Tới khi ông đi khỏi, bà mới tiếp tục mở lời. “Không biết anh có chuyện gì cần hỏi tôi ạ?”

“Là chuyện riêng tư tế nhị...”

Nghe Kindaichi đặt câu hỏi về đặc điểm thân thể của Onda, Harue trầm ngâm suy nghĩ mất một lúc rồi đột ngột ngừng đầu lên, “Đúng rồi, nghĩ lại thì ngón chân của người đó có hơi kì lạ.”

“Ngón chân có hơi kì lạ?” Isokawa giật mình rướn người tới trước như vừa nhớ ra điều gì. “Kì lạ thế nào cơ?”

“Ngón giữa của cả hai bàn chân đều dài hơn người bình thường, nên tôi nhớ có lần anh ấy từng than thở là đi tất hay bọc chân truyền thống đều rất mau rách...”

Isokawa đột nhiên đứng bật dậy, khiến hai người còn lại sững sờ nhìn ông.

“Chỉ huy, anh nhớ ra chuyện gì à?”

“Không, không, không.” Isokawa lắc mạnh đầu rồi mới tiếp tục. “Tôi không dám chắc nữa, nhưng nhớ lại thì thi thể... Nói đúng hơn là bàn chân của thi thể tìm thấy ở nhà phụ của Hoan vào mùa thu năm 1932 nghe có vẻ giống đấy... Kindaichi, chúng ta qua hỏi ông già Honda xem sao. Ông viết giấy khám nghiệm tử thi nên chắc sẽ nhớ.”

Dù lão luyện giàu kinh nghiệm, Isokawa vẫn không khỏi phấn khích đến đỏ cả mặt, trán thì lấm tấm mồ hôi trước phát hiện bất ngờ này.

“Chỉ huy, h ồi đó thi thể được xử lý thế nào? Chị à, vùng này thường là thổ táng phải không?”

“Vâng, thông thường là vậy...” Nỗi kinh hãi của Harue dường như đã đạt đến đỉnh điểm. Tay bà ghì chặt chiếc khăn mùi soa như thể chỉ chực xé nát nó bất cứ lúc nào.

“Riêng trường hợp của Genjiro là vừa giải phẫu pháp y xong, nhà Nước nóng Kame đã vội vã đưa đi hỏa thiêu luôn, lấy lý do là để thi thể

biến dạng như vậy là đi ầm gở...”

“Chỉ huy, vậy người bị giết khi ấy quả nhiên là Onda?”

“À, không, chị Harue à,” Kindaichi đứng dậy nói. “Ở thời điểm này thì vẫn còn quá sớm để quy kết như vậy. Nhưng tôi nghĩ chị sẽ còn nghe được thêm nhiều đi đầu bất ngờ nữa đấy, nên mong chị chuẩn bị trước tâm lý... Chỉ huy à, có lẽ chúng ta xin phép thôi nhĩ!”

Bỏ lại Harue hoang mang tột độ, vừa ra đến bên ngoài, Kindaichi liền quay sang Isokawa, “Em mượn xe đạp một lúc nhé.”

“Chú định đi đâu à?”

“Vâng, em định vượt đèo Sennin qua bên Soja rồi từ đó đi Kobe một chuyến. Giờ mà xuất phát thì có lẽ vẫn kịp chuyến buýt cuối.”

“Kobe sao? Chú định tới chỗ Yoshida Junkichi?”

“Một phần thôi, ngoài ra còn nhiều việc khác nữa... Em có cảm giác rằng cội ngu ồn của mấy vụ án này đều nằm cả ở Kobe.”

Isokawa chăm chú nhìn vào mặt Kindaichi, “Hay để anh cùng đi...”

“Không, không, anh ở lại đây đi, và hết sức cảnh giác cho sự an nguy của Yukari.”

“Quả nhiên Yukari đang bị hung thủ nhắm tới?”

“Đây chỉ là suy đoán của em thôi, nhưng có lẽ chú sẽ thứ ba sẽ nhắc tới cô con gái đầm thắm của hàng khóa đấy.”

Isokawa đứng lặng thinh một lúc trong màn đêm.

“Anh hiểu rồi.” Ông nói tiếp bằng giọng như nghẹn lại trong cổ họng. “Vậy chú đi cẩn thận. Chuyện ở đây cứ để anh lo.”

“Em muốn qua bên bác sĩ Honda lắm, nhưng thế thì sợ không kịp chuyến buýt cuối ngày... Với cả anh đừng cho ai biết là em đi Kobe nhé.”

“Ừ.”

“Em đi đây ạ. Xe đạp này em sẽ gửi bên Izutsu...”

Nói rồi, Kindaichi liền xắn gấu quần, leo lên xe đạp phóng thẳng một mạch qua đèo Sennin dưới ánh sao để tới Soja, về phía những chứng cứ cuối cùng đang dần thành hình...

Sau khi bóng Kindaichi phóng xe đạp về phía đèo Sennin khuất hẳn,

Isokawa cuộc bộ tới phòng khám Honda. Khi ông tới nơi thì bác sĩ con vẫn ở bên lễ viếng nhà Nire chưa về, nhưng như thế càng tiện hơn.

Dường như rất muốn hàn huyên chuyện xưa, ông già Honda vừa nghe tin Isokawa tới là đã cho người dẫn qua gian nhà phụ thoáng mát với những tấm cửa trượt bằng sậy mở toang. Nơi đây được xây làm chỗ an hưởng tuổi già của ông, tuy không bề thế như nhà Nire nhưng lại khiến khách đến cảm thấy thoải mái hơn.

Ông già có vóc người xương xương, tửu lượng khá tốt và xem chừng luôn thích có người đối ẩm. Sau khi ng ồi xuống và chào hỏi qua loa, ông tùm tùm cười, chăm chú nhìn vào mặt Isokawa.

“Gì đây hả chỉ huy! Tôi tưởng cậu từ bên lễ viếng nhà Nire qua đây mà, sao chưa có vẻ gì là đã ngấm rượu cúng thế.”

“Ha ha! Chưa gì đã rượu với chè r ồi. Tôi bây giờ còn bụng dạ nào mà thưởng rượu nữa. Người ta bị giết liên tục thế này thì chắc tôi còn phải kiêng rượu dài dài.”

“Thôi được r ồi, được r ồi. Làm một chén xua tan mệt mỏi phiền não đi. Kazuko, mau chuẩn bị rượu. Chỉ huy đây uống khỏe lắm đấy.”

“Đâu có, bác với cô đừng bận tâm, tôi mới dùng bữa bên nhà Nire r ồi.”

“Chỉ huy đừng nói vậy, tiếp bố tôi một chén đi ạ. Cụ này giờ vẫn bảo giá có người uống cùng đấy.”

Kazuko là vợ của bác sĩ Honda, cả ngoại hình và cách ứng xử đều rất chín chu. Hai người yêu nhau từ hồi bác sĩ Honda còn học ở Đại học Osaka, r ồi cứ thế kết hôn mà chẳng chờ cha mẹ xếp đặt. Isokawa có nghe bà chủ Rika của Nước nóng Kame kê, Kazuko vốn là cô chiêu của một hiệu buôn lâu đời ở Senba, nhưng có vẻ cô quyết tâm nhập gia tùy tục nên giờ giọng nghe đặc chất vùng này.

Kazuko vừa rời đi chuẩn bị rượu, ông già liền hỏi Isokawa.

“Mà, cậu Kindaichi đâu hả chỉ huy?”

“À, chú ấy có việc phải chạy qua bên khác. Đã đến nước này r ồi, phải nói là chúng tôi đang bận tối mắt tối mũi luôn.”

“Cũng đúng. Thế tình hình sao r ồi? Các cậu đã khoanh vùng được thủ phạm chưa?”

“À...” Isokawa lấp lửng đáp. “Không biết chú Kindaichi thế nào, chứ

tôi thì vẫn giậm chân tại chỗ... Như thế trước mắt là cả một màn sương mù dày đặc vậy.”

“Nhưng chẳng phải hai cậu cùng tiến hành đi đâu tra sao?”

“Thì đúng, cơ mà con người Kindaichi chẳng hề đơn giản. Chú ấy tuyệt đối sẽ không hé răng cho đến khi mọi việc gần như đã đầu vào đấy. Đường như trong đầu chú ấy có ý tưởng nào đó rồi, nhưng tôi thì vẫn mù tịt...”

“Mà công nhận vụ án ly kì thật đấy. Nghe nói liên quan tới khúc ca tú cầu?”

“Vâng, đúng rồi, bác có biết thêm gì về bài đồng dao này không? Kiểu như còn kể về cô con gái đắm thắm của hàng nào nữa ấy?”

“Tôi đã cố lục lại kí ức rồi, nhưng không nhớ nổi chỉ huy ạ. Đúng là ban nãy nghe thằng con kể thì tôi ngỡ ngợ là ngày xưa ở làng từng lưu truyền một khúc ca tú cầu, nhưng hồi nhỏ tôi lại nghịch lắm, chẳng chơi với đám con gái bao giờ. Bà nhà tôi còn sống thì may ra biết.”

“Hỏi thế này hơi thất lễ, nhưng không biết năm nay bác bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“Năm ngoái tôi mới làm thọ thất thập cổ lai hy, nên năm nay là được 71 tuổi ta.”

“Vậy là bác còn kém bà cụ nhà Yura tới một giáp nhĩ. Có vẻ trong làng chẳng còn bà nào tằm tuổi ấy nữa. Thật khiến người ta nản lòng.”

“Đúng là hai, ba năm nay các bà cứ ra đi liên tục. Cậu thử hỏi bà nhà Bessho chưa?”

“Bác biết tình hình cụ ấy thế nào rồi còn gì. Đâu khác gì sống thực vật là mấy.”

“Ha ha ha, đúng là thế nhĩ. Nhưng mà...” Ông già Honda nhìn Isokawa với vẻ thăm dò. “Theo như cậu nói thì nghĩa là vẫn còn những lời hát khác nữa, và để phục vụ công cuộc đi đâu tra thì các cậu cần phải tìm hiểu xem nó là gì phải không?”

“Vâng, theo như Kindaichi nói thì là vậy.”

Đúng lúc đó Kazuko mang rượu và đồ nhắm tới.

“Chà, vụ lần này thật khiến tôi nhớ lại hồi ở đảo Ngục Môn.”

Thấy Isokawa đột ngột đổi chủ đề, ông già liếc gương mặt nhìn chằm

chằm vào chỉ huy, đoạn bảo cô con dâu.

“Kazuko, con bày đồ nhấm xong rồi thì cứ qua bên kia đi nhé. Có gì bố sẽ vỗ tay gọi sau.”

“Vâng. Chuẩn bị được có ngần này thật xấu hổ quá, nhưng mong chỉ huy cứ thử thả dỗi ỉm với ông cụ nhé.”

Kazuko khiêm nhường vậy thôi, chứ trên mâm cô đem tới ngần ngón các món mà dân nhậ ưa dùng như nhím biển, hải sâm muối cay, trứng cá muối bùng, rong biển ninh mặn ngọt, dưa chuột bóp dấm...

“Nào nào, biết là cậu mới quá bộ tới đây chưa kịp thở mà đã ép rượu thì hơi thất lễ, nhưng làm một chén đi!”

“Dạ, vâng, quý hóa quá. Tự dưng lại được một bữa ngon lành...”

Được ông già châm rượu cho xong, Isokawa định châm lại thì, “Thôi thôi, để tôi tự rót.” Ông già đặt chén của mình xuống mâm, tự châm rượu rồi nhìn lại chỉ huy, “Chắc phải có việc gì thì cậu mới đến tìm tôi chứ?”

“Vâng, quả đúng là thế... Nói ra thì có lẽ lại bị bác cười chê, nhưng tôi đây vẫn chưa thể buông bỏ vụ 1932.”

“Ừ, từ lập trường của cậu thì là chuyện tất nhiên thôi, thế thì sao?” Ông già thành thạo rót đầy hai chén rượu rồi lại nhìn mặt chỉ huy với vẻ dò xét.

“Tôi vẫn không lý giải nổi tại sao khi ấy bên Nước nóng Kame lại nhất quyết đem tử thi đi hỏa táng sớm như vậy.”

“À phải. Từ bấy đến giờ cậu vẫn nghĩ rằng thi thể kia thật ra là Onda, kẻ vẫn bị coi là hung thủ, chứ không phải Genjiro của Nước nóng Kame nhỉ!”

“Vâng. Thế nên bác à,” Isokawa đặt chén rượu xuống, nhìn thẳng vào mắt ông già Honda. “Đây là lý do tôi đến đây hỏi chuyện. Bấy giờ bác là người làm giấy khám nghiệm tử thi. Không biết bác còn ấn tượng gì về thi thể không?”

Ông già Honda chăm chú nhìn lại Isokawa mất một lúc rồi khẽ mỉm một nụ cười cay đắng, “Ừ, về chuyện ấy thì tôi có đi đâu cần phải tạ lỗi với cậu.”

“Bác nói tạ lỗi với tôi là sao?”

“À, đây là lần đầu tiên và cuối cùng tôi viết giấy khám nghiệm tử thi cho một vụ giết người. Về sau, khi cậu bắt đầu có ý nghi ngờ thi thể kia là

Onda chứ không phải Genjiro, tôi cảm thấy như là bản thân đang bị sỉ nhục. Nghĩ cho thấu đáo, cái thi thể đó có là Genjiro hay không thì tôi cũng chẳng phải chịu trách nhiệm gì. Việc của tôi chỉ là viết ra lý do và thời gian tử vong, suy đoán hung khí thôi. Tuy nhiên khi nghe nghi ngờ của cậu, không hiểu sao tôi lại ngỡ như bản thân đang bị trách móc vì thiếu sót trong công việc. Thành ra tâm trạng không mấy tốt và chỉ đáp lại câu hỏi của cậu một cách lạnh nhạt, qua loa lấy lệ, còn cố sức khẳng định thi thể chắc chắn là Genjiro. Sau này nghĩ lại, lời khẳng định của tôi chẳng dựa trên cơ sở nào cả. Không một căn cứ gì cho thấy đó là Genjiro, trừ lời xác nhận của cha mẹ, vợ chồng anh trai và của chính vợ cậu ấy. Mặt mũi đã không nhận dạng được, vân tay thì không đối chiếu, vậy mà tôi lại cười khẩy cho qua suy luận của cậu. Một phần vì suy luận ấy quá đột ngột khác biệt, nhưng phần khác, phải thừa nhận là do ác cảm, xuất phát từ sự ngộ nhận rằng bản thân bị xúc phạm. Càng ngày tôi càng ngộ ra, nên mới nói là cần tạ lỗi với cậu.”

“Nếu vậy thì, bác à,” Isokawa nhòa người tới. “Hiện giờ bác nghĩ thế nào về thi thể?”

Ông già Honda nhìn chằm chằm vào Isokawa, “Tôi vẫn cho rằng đó là thi thể của Genjiro, nhận định này chưa hề thay đổi. Ông bà tiều chủ khóc than thảm thiết như thế cơ mà. Ngoài ra tôi còn cho rằng suy luận của cậu quá dị thường và sặc mùi tiểu thuyết trinh thám. Đây là xem xét theo lẽ thường, còn nếu gạt bỏ những điếu được coi là lẽ thường đi, và nhìn nhận mọi chuyện chỉ bằng logic, thì có nói thi thể kia không phải là Genjiro cũng chẳng có gì bất hợp lý.”

“Ý bác là, thi thể ấy có khả năng là Onda?”

“Không. Tôi chỉ nói là nếu xét theo logic thì không có bằng chứng khoa học nào khẳng định đây là thi thể của Genjiro thôi. Nhớ lại vẻ mặt và tiếng khóc than của người nhà Nước nóng Kame, tôi khó mà nghĩ đó không phải là Genjiro. Về điểm này thì như đã nói, quan điểm của tôi chưa hề thay đổi.”

“Vâng, tôi hiểu.” Isokawa gạt đầu thẳng thắn rồi đưa chén ra để ông già châm rượu. “Tạm thời không bàn người chết có phải là Genjiro hay không nữa. Bác có nhớ được đặc điểm gì khác lạ trên thi thể không?”

“Đặc điểm khác lạ trên thi thể à...”

“Ví như nhìn bên ngoài thì không thấy nhưng cời đồ ra thì lại rậm lông hơn người, hay tay phải dài hơn tay trái, r ỡ hình dáng ngón tay ngón chân không bình thường chẳng hạn...”

Ông già Honda tr ần ng ăm nhìn Isokawa một lúc, “Ờ giấy khám nghiệm tử thi khi đó đâu?”

“Cháy h ỡ chiến tranh ạ.”

Ông già đã giơ tay ra định rót rượu r ỡ mới phát hiện là hết rượu, bèn vỗ tay gọi Kazuko. Khi cô đem đến thêm một vò, ông bảo, “Con ở đây tiếp chỉ huy nhé. Chỉ huy chịu khó đợi, tôi qua bên này một lát, sẽ quay lại ngay thôi.”

Nhận thấy ông già phân vân ra mặt, Isokawa cố bình tĩnh để đáp lời, “Vâng, bác cứ tự nhiên.”

Phải một lúc lâu sau ông già mới quay lại.

Trong lúc đó thì Kindaichi đang ng ỡ đối diện bà chủ Ito trong gian nhà phụ tách biệt với bên ngoài của lữ quán Izutsu, đợi tới giờ chuyển xe buýt cuối ngày.

“Cậu Kindaichi à...” Về s ợ hãi trên mặt Ito càng lúc càng rõ nét. Vai bà run kh ẽ. “Làm cái nghề phụ thuộc vào khách hàng thế này, chúng tôi không thể tiết lộ những thông tin kiểu như ai đã bí mật gặp ai được, trừ khi cảnh sát hỏi tới. Lần trước tôi nói với cậu r ỡ còn gì...”

“Vâng, là Hoan đã khuyên cứ kệ đi khi vợ chồng chị quan ngại về việc của Harue.”

“Vâng, nhưng đầu sao thì việc của Harue... nói đúng hơn là giữa Harue và Onda thì khi ấy ai cũng biết cả, nên chúng tôi không phải bận tâm đến thế. Đằng này lại là chuyện không một ai biết, nên chúng tôi chẳng dám nói ra, s ợ mất hết may mắn làm ản.”

“Đằng này...?” Kindaichi nhìn xoáy vào Ito bằng ánh mắt sắc sảo. “Ý chị là việc Onda và bà chủ nhà Yura bí mật hò hẹn nhau ở đây?”

“Vâng. Nhưng chuyện này thì không phải do ông chủ nhà quan cai nói với tôi, mà ngược lại chính tôi đã kể cho ông ấy. Tôi còn nhớ bấy giờ ông nổi cơn thịnh nộ, mắng tôi là chuyện như vậy mà đem đi làm nhảm với người khác...”

Kindaichi không ngăn nổi tim mình đập dữ dội. Có nằm mơ anh cũng chẳng ngờ chính Atsuko chứ không phải ai khác lại lén lút hẹn hò đàn ông ở một nơi ngay gần làng. Trước khi đi Kobe anh ghé qua đây cũng để cầu may, do nhớ lại giọng điệu Ito lần trước, anh có cảm giác bà đã nghe Hoan kể ít nhiều về Atsuko và Onda.

“Họ thường xuyên gặp nhau ở đây à?”

“Không hẳn là thường xuyên, tổng cộng chỉ độ năm sáu bận thôi.”

“Onda dẫn Harue hay Atsuko tới đây trước?”

“Harue ạ. Tôi đoán là già quen mùi với Harue rồi nên mới dẫn luôn bà chủ nhà Yura tới đây.”

“Bà chủ nhà Yura đến đây với thân phận thật luôn?”

“Làm sao thế được ạ...” Ito so vai với vẻ sợ sệt. “Bà ấy toàn đội khăn trùm kín mặt, hồi đầu tôi không nhận ra. Bà chẳng bao giờ mở miệng nói gì trước mặt chúng tôi cả, nhưng có lần tôi vô tình liếc thấy nửa mặt khi bà ấy chạy vào nhà vệ sinh. Tôi hoảng hốt tột độ, may là bà không nhận ra đã bị tôi phát hiện. Một mặt tôi ngán ngẩm vì người đã có chồng rồi mà vẫn bạo gan làm vậy, mặt khác kinh hãi tới mức không dám kể cho cả chồng nghe. Về sau tôi để ý quan sát, tuy trùm kín mặt nhưng dáng người thì đúng là bà chủ nhà Yura chứ không lẫn vào đâu được. Cứ nghĩ lũ quán này đã biến thành nơi hủ hóa của họ, tôi lại lo phiền hà, bèn tìm đến chỗ ông chủ nhà quan cai xin lời khuyên.”

“Vào tằm nào ạ? Khi chị tới gặp Hoan xin lời khuyên ấy? Là trước hay sau khi vụ án kia xảy ra?”

“Trước chứ. Ông chủ nhà quan cai bèn mắng tôi một trận, rồi dặn là tuyệt đối không được tiết lộ cho ai khác, nếu vụ kia vỡ lở thì cứ coi như tôi không nhận ra đấy là bà chủ nhà Yura cho xong. Ông còn bảo chồng tôi hay bạn tâm những chuyện linh tinh nên đừng kể với anh ấy làm gì. Đến khi tôi bình tâm lại phần nào thì có vẻ hai người kia đã chia tay, vì từ ấy không thấy bà chủ nhà Yura qua đây nữa. Bây giờ tôi mới an tâm thở phào được.”

“Được rồi, cảm ơn chị chủ. Tôi xin phép đây. Chuyện đó thì mong chị tiếp tục giữ bí mật đã nhé.”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ. Nhớ nuốc như thế tôi chẳng muốn nói ra làm gì đâu.” Một lúc sau, Kindaichi đã ngồi trên chuyến xe buýt cuối ngày,

hướng về Kobe...

Ở làng Đầu Quỷ, sau khi để Isokawa đợi độ ba mươi phút, ông già Honda mới quay lại nhà phụ, cầm theo một cuốn album cũ kĩ.

“Đề cậu đợi lâu quá. Phần cả Kazuko nữa. Thôi được rồi, con qua bên kia đi.”

“Vâng, thế mấy vò rượu con xin phép để ở đây. Có gì cần bổ cứu vớ tay ạ.”

Đợi đến khi bóng Kazuko khuất hẳn, Isokawa mới nhào người tới, “Cuốn album này là sao?”

“Tôi nhớ mình có giữ bản sao giấy khám nghiệm tử thi hồi ấy nên lục tìm này giờ, nhưng thất lạc rồi. Thay vào đấy thì lại nhớ ra cái này...”

“Là ảnh ạ?” Isokawa nhìn chằm chằm vào cuốn album với vẻ hiếu kì, nhào hẳn người lên bàn.

“Ừ, đúng rồi. Hồi đó tôi ham mê ảnh ọt lăm, lại là lần đầu tiên thụ lý việc liên quan tới một vụ án nên có chụp mấy tấm làm kỉ niệm... Trước khi cậu từ Okayama tới đây cơ.”

“Nghĩa là trong này có cả ảnh chụp thi thể?”

“Phải. Nhưng không giống kiểu ảnh hiện trường của cảnh sát đâu. Cái này là tôi đợi thợ ảnh của cảnh sát địa phương tác nghiệp xong xuôi rồi mới chụp trong khi đợi cảnh sát tỉnh các cậu tới.”

Ông già phải bót bụi trên cuốn album thêm lần nữa rồi đẩy nó tới trước mặt Isokawa. Chỉ huy vội vã đón lấy, những ngón tay run run vì phấn khích lật mở trang bìa.

Ở trang đầu là toàn cảnh ngoài gian nhà phụ của Hoan, xưa kia Isokawa đã từng nhìn thấy, nên hầu như chẳng để tâm và lật ngay sang trang thứ hai, ở đây có một hình ảnh khiến ông giật mình nín thở nhìn chằm chằm.

Đó là một tấm ảnh chụp tử thi đã được lôi ra khỏi tư thế cấm đầu vào bếp lò và đặt nằm ngửa trên một tấm đệm, góc máy là từ phía chân nhìn lên. Phần mặt tuy có phủ vải trắng, nhưng vẫn thấy rõ từ hai cửa tay áo tới những đầu ngón tay thi thể đầu chấy đen. Hình ảnh rùng rợn luôn ám ảnh tâm trí Isokawa suốt nhiều năm qua nay tái hiện một cách hết sức chân thực ngay trước mắt ông.

Những tia sáng lóe lên trong mắt Isokawa đổ dồn về đôi bàn chân thi thể. Nạn nhân mặc kimono kiểu cách thêu họa tiết ở cả mặt trong của cổ và gấu áo, thắt đai lưng loại dùng thường ngày, cả hai bàn chân đều thò ra ngoài. May là nạn nhân không đi tất và tấm ảnh lại chụp theo hướng từ phía chân nhìn lên, nên hai gan bàn chân của nạn nhân hiện ra rõ ràng ngay chính diện bức hình. Ngón giữa ở cả hai bên chân đều dài hơn khoảng nửa đốt so với người thường.

Không kiềm chế nổi, Isokawa hít mạnh một hơi.

“Chỉ huy, có vấn đề gì à?”

“Bác à,” Isokawa nhìn ông già Honda, mắt lấp lánh. “Ngón chân giữa của thi thể này chẳng phải là dài hơn người thường sao?”

“À, chi tiết đó thì tôi có nhận ra.”

“Bác nhận ra ư?”

“Ừ, không những nhận ra mà tôi còn xác nhận lại với cả người nhà Nước nóng Kame nữa, ngay lúc cậu bắt đầu nghi ngờ về khả năng kia ấy. Cả ông bà tiên chủ, vợ chồng người anh, lẫn bà chủ hiện tại đều nói là ngón chân giữa của Genjiro dài hơn người bình thường. Họ nói như thế trước cả khi tôi kịp đề cập ấy.”

Nhưng nếu người nhà Nước nóng Kame đã nhìn thấy thi thể từ trước thì có khả năng họ đã nhận ra chi tiết về ngón chân giữa, nên không thể khẳng định những lời làm chứng của họ là trung thực.

“Bác này, còn ai khác làm chứng là ngón chân giữa của Genjiro dài hơn bình thường không? Hay là có chứng cứ nào khác khẳng định điểm này không?”

“Không, tôi chưa kiểm chứng đến mức đấy. Tôi vốn không đa nghi, hay nói cách khác là giàu sức tưởng tượng như cậu, nên chỉ nghe thế thôi là đủ hài lòng. Nhưng như ban nãy đã nói, càng ngày tôi càng nhận ra rằng chẳng có chứng cứ gì khẳng định đó là thi thể Genjiro cả.”

Rõ ràng là cả nhà Nước nóng Kame đã nói dối. Không lý nào trên đời lại có nhiều người sở hữu đặc điểm ngón chân dài đến thế. Cho dù có, thì cũng không thể trùng hợp đến mức cả hung thủ lẫn nạn nhân đều sở hữu chung một đặc điểm. Cái xác đứt khoát là Onda. Nghĩa là hung thủ của vụ 1932 là Genjiro, đúng như ông nghĩ. Thế nên bên Nước nóng Kame mới muốn nhanh chóng đưa cái xác đi hỏa thiêu.

Trong khi Isokawa đang say sưa vì những suy luận sắc sảo của bản thân thì bác sĩ Honda về tới. Ngược lên đồng hồ, đã hơn 10 giờ từ lúc nào không hay.

Có mặt bác sĩ, câu chuyện trở nên rôm rả, thành thử Isokawa uống rượu vào hơn. Bác sĩ còn giữ ý không uống mấy, chứ ông già về hưu thì đường như chỉ cần có người tiếp là uống mãi được.

“Đêm nay chỉ huy ở lại đây đi. Kindaichi đã dùng xe đạp mất rồi thì làm sao cậu về Nước nóng Kame được nữa. Có gì chúng ta uống tới sáng luôn...”

Ông già xởi lời mời mọc theo đúng bản chất hiếu khách của người vùng này. Kết cục thì Isokawa thuận theo và sau 12 giờ, ông đã say mèm và lăn ra ngủ trên bộ chăn đệm bày ở phòng khách nhà chính. Nhưng ngủ chưa đầy nửa tiếng, ông lại bị bác sĩ dựng dậy.

“Chỉ huy, chỉ huy, dậy ngay đi! Lại thêm một người nữa mất tích rồi.”

“Gì cơ?” Isokawa bật dậy. Nỗi ân hận và hổ thẹn đồng loạt ập đến khiến người ông nóng bừng như lửa đốt. “Là Yukari sao?”

“Không, không phải Yukari, mà là Satoko của Nước nóng Kame, tới giờ này vẫn chưa về nhà.”

Tối qua mới quá chén, lại gần như không được chợp mắt, Isokawa thấy rõ lượng cồn đáng lẽ phải tan đi trong giấc ngủ giờ lại ngấm sâu và khiến mọi tế bào trong cơ thể mình, nhất là trên não bộ, căng phình lên chỉ chờ vỡ ra.

Ông vừa rồi rồi lắc đầu vừa nghĩ còn may khi nạn nhân là Satoko của Nước nóng Kame chứ không phải Yukari. Nhưng chẳng mấy chốc ông nhận thức rõ hơn sự đáng sợ của vụ án lần này. Ai mà ngờ có ngày mình lại suy nghĩ rằng còn may vì nạn nhân khác với dự đoán ban đầu kia chứ. Và ông không khỏi hổ thẹn cũng như phẫn nộ với sự bê trễ của bản thân khi án mạng đáng sợ đang diễn ra mà bản thân lại thư thái uống say bết nhè. Thực tế là hồi đêm, khi được thanh niên làng đi xe đạp tới đón về bắt đầu tra, người ông vẫn còn chệnh choáng, không mặt mũi nào nhìn thẳng vào thanh tra Tachibana.

Tuy nhiên phải nói thật, kể cả chỉ huy có tỉnh táo đến toàn tâm toàn sức

cho công việc thì cũng chưa chắc đã ngăn được án mạng lần này. Chính Kindaichi còn chẳng ngờ được rằng Satoko là mục tiêu tiếp theo nữa là. Song Isokawa hiểu đây không phải là lý do thỏa đáng để biện minh cho việc mình uống say mềm, nên chỉ biết dè dặt ng ỡ nghe thanh tra Tachibana tiến hành lấy lời khai.

Địa điểm là căn phòng sơ sài trải chiếu tatami rộng độ 10 m² nằm sâu trong góc khuất tu ần tra. Ng ỡ đối diện nhau qua chiếc bàn dán giấy sơn mài đã bong tróc nhiều là thanh tra Tachibana và Kanao của Nước nóng Kame. Cạnh đó còn có đi ều tra viên Inui ng ỡ ở bàn riêng ghi lại màn hỏi đáp giữa hai người.

Lúc ấy là hơn 10 giờ sáng 16 tháng Tám năm 1955.

Katsuhei và Goro phát hiện ra thi thể Satoko vào khoảng 6 giờ sáng ở đoạn đường từ mặt sau am Sakura đi ra ngã tư Cối Luân H ỡ. Cạnh am Sakura còn có tư gia nhà Nire với một cánh cửa sau dẫn ra lối tắt đã nói. Nếu men theo lối tắt ấy đi qua mặt sau nhà Nire thì đường sẽ dốc d ầu, hai bên bắt đầu xuất hiện những ruộng nho tr ờng bậc thang. Trong khi tìm kiếm, Katsuhei và Goro trông thấy một con chó đứng hướng về phía một giàn nho, vừa cào đất vừa sữa ăng ẳng. Hai người li ền ngó vào thì thấy cái xác lỏa thể của một cô gái. Chính là Satoko.

Nguyên nhân tử vong của Satoko khác với hai nạn nhân trước đó. Nếu như Yasuko và Fumiko đều bị siết cổ tới chết, thì Satoko lại bị hung thủ dùng một vật tù đập mạnh vào gáy. Từ vết nứt lớn trên hộp sọ, có thể phỏng đoán rằng chính nhát đập đã đoạt mạng Satoko.

Một điểm khác nữa của vụ việc lần này so với hai cái chết trước kia, là thi thể nạn nhân đã được dịch chuyển đôi chút chứ không phải cứ để nguyên tại hiện trường gây án.

Ngay phía trên giàn nho chỗ Satoko nằm là ngã tư Cối Luân H ỡ. Ở nút giao này có đặt một pho tượng Địa Tạng Bồ Tát cao ngang người thật, dường như hung thủ đã nấp sau tượng rồi đợi lúc Satoko quay lưng lại với pho tượng mà vung vật tù đập xuống đầu cô gái. Khá nhiều vết máu dây trên ngực và bụng pho tượng. Có lẽ hung thủ đã cố tình làm thế để bản thân không bị dính máu. Nhưng tại sao Satoko lại đứng ở ruộng nho giữa đêm muộn chứ?

Đã xác định được thứ hung khí tù đoạt mạng Satoko chỉ bằng một đòn

đánh ấy rồi. Đó là một vỏ chai rỗng của xưởng rượu nho Hàng Cân, nhồi đầy cát và quần vải ở cổ chai để chống trơn trượt. Sau khi dùng nó để đập vào gáy Satoko khiến cô lập tức tắt thở, thủ phạm vứt hung khí ở ngay bụi cỏ đằng sau pho tượng Địa Tạng Bồ Tát. Trên chai có vết nứt, nhưng chưa đến mức để cát chảy ra ngoài. Và đương nhiên là trên thành chai có vết máu đọng lại.

Tại sao riêng Satoko thì hung thủ lại muốn giấu xác, đây vẫn còn là một dấu hỏi lớn. Chưa kể đến bí ẩn lớn hơn là tại sao chỉ mình Satoko là bị lột hết y phục.

Lúc nghe tin chạy đến ruộng nho hiện trường, Isokawa đã vô thức ngoảnh mặt đi một thoáng vì cảnh tượng quá đối tàn khốc. Tàn khốc, không phải ở vết thương bung bét như ruột lựu kia, mà ở tấm thân lỏa lọi chỉ còn độc chiếc quần lót. Một phần ba tấm thân ấy loang lổ bớt đỏ, trông như tấm địa đồ bát nháo, kinh khủng vượt xa Satoko trong bộ kimono ngày thường. Có lẽ suốt đời Satoko cũng không muốn cho ai khác thấy hình ảnh này. Không hiểu sao hung thủ lại giở trò xúc xiểm tàn nhẫn đến thế. Đối với Satoko thì cho dù còn sống hay đã chết, việc bị người khác nhìn thấy thân thể mình hằn vẫn là nỗi tủi nhục tột cùng.

“Nghĩa là cậu đã đèo em gái mình về gần nhà phải không?”

Giọng nói sắc bén của thanh tra Tachibana lọt vào đôi tai đỏ tía của Isokawa, khiến những dây thần kinh đang chùng xuống của ông căng trở lại. Ngồi bó gối ở một góc phòng thẩm vấn, cơ thể uể oải vì hơi men, nhưng một phần hệ thần kinh của ông vẫn căng cứng và sắc bén đến lạ thường.

“Vâng.”

“Nhưng sao lúc đó cậu không đưa em mình về tận nhà? Gần như thế mà không chở cô ấy tới cửa luôn?”

“Vâng, tôi ước gì mình đã làm như thế.” Trên người vẫn mặc bộ đồ công nhân, Kanao đưa tay gạt nước mắt rồi sụt sịt mũi.

Người đứng trước thách thức lớn nhất trong vụ án lần này có lẽ không ai khác ngoài Kanao. Cậu mới mất người yêu vào hôm kia, tới nay lại phải chứng kiến em gái mình bị sát hại. Đối với người em gái tội nghiệp, cậu luôn đặc biệt thương yêu để bù đắp cho sự thiệt thòi của cô. Dường như đã cạn khô cả nước mắt trước những bất hạnh liên tiếp ập xuống, cả sáng nay

Kanao cứ thần thờ như người mất hồn. Phải đến khi thanh tra chỉ ra những điếu hiên nhiên, cậu mới thấm thía rằng một phút chủ quan đã dẫn tới thảm kịch, nước mắt không cần được lại cứ thế tuôn rơi.

“Khi ấy con bé cứ nằng nặc bảo đến đây là được rồi, với cả tôi vội đi có việc nữa.”

“Cậu vội đi đâu làm gì cơ?”

“Trưởng ban cũng biết mà, hôm qua hội thanh niên chúng tôi định truy lùng thủ phạm trên núi nên có hẹn nhau tập trung ở trụ sở làng lúc 9 giờ tối để bàn bạc chuẩn bị.

“À ừ, phải rồi. Thế hai người... cậu và em gái rời khỏi nhà Nire lúc mấy giờ?”

“Có lẽ là khoảng 8 giờ 15 phút ạ. Trước đó bác Kusakabe... quản lý của Yukari ấy, có tới đón cô ấy về nhà. Chắc Satoko thấy lạc lõng nên đến báo với mẹ là về trước. Mẹ bèn bảo tôi lấy xe đạp chở em về, tuy nó cứ nói là không cần lo đâu.”

“Khi ấy em cậu mặc trang phục gì?”

“Tất nhiên là mặc đồ tang.”

“Cậu đưa em về gần nhà rồi lại rẽ qua bên trụ sở làng à?”

“Vâng, trên đường tôi còn quay lại nhà Nire một bận nữa xem tình hình thế nào thì thấy Katsuhei và Goro vẫn ở đấy nên tôi đợi họ cùng đi luôn.”

“Mấy giờ cậu mới đặt chân về nhà?”

“Phải tầm 12 giờ hơn ạ. Mẹ tôi về tới nơi trước đấy một lúc. Nghe mẹ hỏi sao Satoko vẫn chưa về nữa, tôi mới giật mình bảo không thể nào, nhưng hỏi Miki thì đúng là chưa về thật. Tôi liền phóng xe tới bất tuần tra ngay, rồi thành ra có sự này.”

Kanao lại đưa cánh tay áo công nhân lên dụi mắt. Sụt sịt dữ dội một hồi cậu mới lấy khăn tay lau nước mắt, dù cứ lau xong thì nước mắt nóng hổi lại tiếp tục tuôn ra.

“Nghĩa là em gái cậu đã giả bộ về nhà nhưng lại vòng qua ngã tư Cối Luân Hồi?”

“Vâng, có lẽ thế.”

“Cậu nghĩ tại sao cô ấy lại tới ngã tư Cối Luân Hồi?”

“Tôi không biết. Tôi, tôi...” Kanao nghẹn ngào. “Đầu óc tôi sao lại ngu

muội như vậy chứ.”

Cậu áp khấn tay vào mắt và nấc lên dữ dội như thể ruột gan bị xé nát. Isokawa gật đầu nói không trách được, rồi rầu rĩ tự mĩa mai rằng bản thân ngu muội chẳng kém.

Sau khi Kanao trả lời xong và rời khỏi phòng, đi điều tra viên Yamamoto tiến vào thế chỗ, “Trưởng ban, tôi phát hiện thấy món đồ này ở gần hiện trường, không biết có liên quan gì đến vụ án không?”

“Gì vậy? Cho chúng tôi xem nào.”

Thanh tra Tachibana đưa tay định đón lấy món đồ đi điều tra viên Yamamoto đang cầm.

“Là một bộ chìa khóa ạ, nhưng chìa lại không vừa với ổ khóa.”

Đó là một bộ ổ khóa và chìa loại nhỏ. Yamamoto loay hoay thế nào cũng không tra được chìa vào ổ. Không có gì là lạ, bởi chìa to hơn hẳn ổ khóa.

“Cậu lại nhặt được thứ gì kì vậy. Đưa đây xem nào.” Đi điều tra viên Inui xen vào rồi giật lấy bộ chìa khóa, loay hoay thêm một hồi nhưng không ăn thua. “Hay cái chìa này không liên quan gì tới ổ khóa? Đây này, chìa to hơn hẳn mà.”

“Ổ khóa?” Isokawa nãy giờ vẫn nhắm nghiền mắt đấu tranh với cái đầu nặng trĩu vì xung huyết và dần vật tự trách, bỗng giật mình mở to mắt quay sang nhìn bộ chìa khóa trên tay đi điều tra viên Inui.

“Cậu Inui, k... khóa ở đâu ra vậy?” Isokawa không quá cao giọng, nhưng vẫn đanh sắc và gắt gao lạ thường, đủ khiến cả ba người đồng loạt quay lại nhìn ông.

“À, là do Yamamoto nhặt được.”

“Yamamoto nhặt được ư?” Isokawa lại gần, giăng bộ khóa và chìa khỏi tay đi điều tra viên Inui. “Yamamoto, cậu nhặt được mấy thứ này ở đâu?”

“Trong bụi cỏ đằng sau pho tượng Địa Tạng Bồ Tát chỗ ngã tư Cối Lân Hồi. Liệu chúng có liên quan gì tới vụ án không?”

Isokawa không đáp mà cứ trân trối nhìn bộ khóa và chìa trên tay. Những tia máu trong mắt ông căng ra như thể muốn xé toang đuôi mắt.

“Chỉ huy, chỉ huy à.” Thanh tra Tachibana nhíu mày lên tiếng thắc mắc. “Anh nhận ra đi điều gì từ bộ ổ khóa và chìa này sao?”

Isokawa vẫn không trả lời, mà chỉ cắn răng nhìn chăm chăm vào ổ khóa. Tai ông ong ong câu dận dò của Kindaichi khi họ chia tay nhau vào tối qua.

“Đây chỉ là suy đoán của em thôi, nhưng có lẽ chú sẽ thứ ba sẽ nhắc tới cô con gái đầm thắm của hàng khóa đấy...”

Nếu là con gái hàng khóa thì đáng lẽ phải là Yukari chứ không phải Satoko. Gia đình thân sinh của Satoko vẫn luôn được gọi là nhà Nước nóng Kame rồi nên không có tên hiệu khác. Nếu vậy thì sự xuất hiện của bộ khóa và chìa chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, và có lẽ việc thi thể Satoko bị bỏ lại trong trạng thái lơ lửng còn có ngụ ý gì khác chẳng?

Khoảng 6 giờ chiều hôm đó, một bức điện tín của Kindaichi ở Kobe được gửi tới bưu điện tra làng Đầu Quỷ cho Isokawa.

Đã đọc số báo chiều.

Chú ý cảnh giác cho cô gái kia. Sẽ về ngay. Kosuke.

Làng Đầu Quỷ hiện giờ cứ như bị ma nhập vậy. Tối mùng 10 tháng Tám, một bà già vượt đèo Sennin tới làng. “Xin thứ lỗi vì đã làm phiền. Tôi là Rin đây. Tôi mới về lại nhà quan cai, mong được giúp đỡ.”

Kể từ thời điểm bà già chào hỏi Kindaichi cùng vài người gặt dọc đường rồi biến mất tăm vào bóng chiều ma mị ấy, các nạn nhân của một vụ giết người hàng loạt đã liên tiếp xuất hiện.

Tuy ông chủ nhà quan cai Tatara Hoan vẫn chưa rõ sinh tử ra sao, nhưng ba cô gái Yasuko, Fumiko và Satoko đã bị sát hại liên tục trong ba đêm. Chưa kể đằng sau vụ án còn văng vẳng khúc ca tú cầu một thời từng lưu truyền quanh đây, khiến người làng phải đối mặt với nỗi sợ hãi kinh hoàng như bị một loài ma quỷ không rõ chân tướng bủa vây đeo bám.

Tối 16, đêm cuối của lễ Obon. Trước cửa mỗi nhà đều đốt lửa và bày cà tím hay dưa chuột được trang trí mô phỏng vật cưỡi để đưa tiễn vong linh người thân quá cố. Dù ai có ra ngoài nhóm lửa thì đầu vội vã chạy vào nhà ngay khi xong việc. Cả ngôi làng như đang nín thở chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Vài tiếng chuông nào vang lên từ gian nhà sâu bên trong khuôn viên Nước nóng Kame, báo hiệu đêm nay là lễ viếng Satoko. Nơi đây cách trung tâm làng tới gần một tiếng đi bộ, lại thêm quan niệm giai cấp cổ hủ

(dù đã bớt nặng nề hơn thời tiền chiến), nên chất lượng khách viếng tối nay có phần kém sút so với hai đêm trước.

Tuy vậy Rika vẫn thường giúp các đám hiếu hỉ khắp làng, và hễ chuyện gì xảy ra thì cũng luôn có mặt rất sớm, nên khách đến vẫn đông hơn dự kiến. Ông chủ Kahei nhà Nire và cậu chủ Toshiro nhà Yura cũng đến dự. Có lẽ cả hai gia đình này đều không thể ngoảnh mặt làm ngơ, một phần bởi đều mang tiếng đã ngỏ lời bàn chuyện ăn hỏi với Kanao, mặt khác xuất phát từ tâm lý đồng cảnh ngộ.

Chủ đề chính trong lễ viếng đương nhiên là về vụ giết người hàng loạt đang diễn ra, nhưng chẳng một ai có ý kiến gì hay ho cả. Rốt cuộc, tất cả đành thống nhất là đợi kết quả truy lùng trên núi xem thế nào. Sở dĩ họ đi đến kết luận ấy là bởi ai nấy còn nặng lòng nghi ngờ với Hoan, người vẫn đang mất tích. Thực tế, khi xâu chuỗi một loạt sự kiện bí ẩn vừa xảy ra, hầu hết người làng đều không thể nghĩ tới kẻ nào khác ngoài Hoan.

“Yasuko và Fumiko thì ứng với lời đồng dao tú cầu kia rồi, trong trường hợp Satoko liệu còn lời ca kì quái nào nữa không?” Bác sĩ Honda thắc mắc.

“Phải có chứ bác sĩ ời. Chắc là kiểu Nước nóng Kame có cô con gái rất đầm thắm, xong thế nào lại bị lột trần và chuốc ngủ gì đấy.” Tatsuzo đáp, chớp mũi vẫn đỏ tấy như mọi khi.

Giống như Rika, Tatsuzo cũng luôn xuất hiện rất sớm ở mọi đám hiếu hỉ, nhưng khác và đáng ngán là ở chỗ, chỉ nhằm chè chén no say.

“Bà chủ có biết khúc ca tú cầu nào như vậy không?” Kahei đi kèm đàm hỏi.

“Tôi chịu thôi... Dù sao tôi cũng là người vùng khác về đây làm dâu.”

Dường như đã khóc rất nhiều, mắt Rika đỏ hoe, mí sụp hẳn xuống dù đã được che phủ bằng phấn. Khác với Atsuko cao ngạo, Rika trong bộ tang phục với đôi vai gầy rộc không khỏi khiến người ta thương cảm.

“Cháu nghĩ là không có lời ca nào về con gái Nước nóng Kame đâu.”

“Ý cậu là sao, Toshiro?” Kahei chăm chú nhìn cậu chàng với vẻ ngoài u độn như trâu mộng chẳng mấy khi biết nêu chủ kiến.

“Thì ngày xưa ngành nghề của Nước nóng Kame thuộc hàng thấp kém nhất, luôn bị dân làng coi thường nhé! Lãnh chúa có háo sắc đến đâu thì cũng chẳng đụng tới người con gái có xuất thân như vậy...”

“Ha ha ha, cậu nói vậy là xác với bà chủ lắm. Dù sao thì đây cũng là ngôi nhà sinh ra cậu Kanao, người đáng ra có thể trở thành em rể cậu đấy.” Kahei nhẹ nhàng góp ý.

“À, vâng, cháu chỉ nói chuyện ngày xưa thôi bác ạ. Bây giờ tất nhiên là khác rồi...” Toshiro vội vã đính chính, mặt đỏ ửng như tôm luộc.

Ở bên cạnh, bác sĩ Honda buông tiếng thở dài rồi xen vào đỡ lời, “Nhưng mà bác Kahei à, liệu chuyện này còn tiếp diễn tới bao giờ cơ chứ? Ba đêm liền ba đám viếng, ba ngày liền ba đám tang. Cho dù nhà tôi có mưu sinh trên nỗi bất hạnh của người khác thật, nhưng đến mức này thì quá sức chịu đựng rồi.”

“Đã khiến bác sĩ phải vất vả nhiều...” Rika ủ rũ nói. “Nhà tôi phải lo chuẩn bị tang lễ nữa, nên tới độ 10 giờ thì xin phép được khép lại lễ viếng tối nay ạ...”

“Ừ, nên thế.” Kahei lập tức tán thành. “Nhà tôi tiếng là tang ma xong xuôi rồi, nhưng còn nhiều thủ tục cần xử lý lắm. Chắc bên cậu Toshiro cũng vậy nhỉ?”

“Dạ, vâng, còn kha khá ạ...”

“Mà bà chủ này,” bác sĩ Honda, người đến sau cùng, đảo mắt quanh nhà một lượt rồi thắc mắc. “Sao không thấy cậu Kanao đâu?”

“À, em nó cùng cảnh sát và hội thanh niên đi lùng sục trên núi rồi, bảo là so với dự lễ viếng thì việc bắt được thủ phạm sẽ giúp vong linh em con được nhiều phước phần hơn.”

“À, thế ạ. Cậu ấy vất vả quá rồi.”

Bác sĩ Honda vừa nói với vẻ mặt trầm ngâm bất lực xong thì Tatsuzo ở bên cạnh đã xen vào với giọng lè nhè, có vẻ như đã ngấm rượu.

“Đám cảnh sát đang làm trò gì không biết. Chẳng lẽ chúng ngu tới mức không nhận ra rằng tới nước này mới lên núi lùng sục thì đã quá muộn rồi sao!”

“Ha ha ha, chú đừng nóng. Cảnh sát có khoan tay đứng nhìn đâu, chỉ tại thủ phạm cao cường quá thôi.”

“Thế cái tay thám tử tư kia thì sao?”

“Chú bảo ‘thì sao’ là ý gì?”

“Thì đấy, hẳn cứ loanh quanh chỗ mũi đây đó, có khi còn cản trở tiến

độ đi đầu tra hơn á! Thanh tra Tachibana bực bội ra mặt còn gì.”

“Nhưng cậu ấy được Isokawa tin tưởng tuyệt đối đấy. Con người Kindaichi xem chừng không đơn giản đâu. Các cụ vẫn bảo mèo bắt chuột là mèo không kêu...”

“Kể cả mèo bắt chuột là mèo không kêu, nhưng một tay đầu tóc bù xù...”

“Đúng rồi, nhắc đến Kindaichi mới nhớ, không biết cậu ấy đâu rồi nhỉ? Từ hôm qua tới giờ tôi chẳng thấy.”

Giải đáp thắc mắc của Rika là bác sĩ Honda, “À, tối qua cậu ấy đi Okayama rồi bà chủ ạ.”

“Okayama ấy hả?” Kahei nhú mày quay sang bác sĩ Honda.

“Vâng, hình như cậu ấy cho rằng sự việc lần này liên quan tới vụ 1932 nên mới qua Okayama để tra cứu lại hồ sơ liên quan. Tôi nghe Isokawa kể thế.”

“Vụ 1932 ư?”

Tất cả đồng loạt quay về phía Rika. Mặt bà tái mét đi. Đúng lúc đó Miki bước vào báo Isokawa tới viếng. Ông không đi một mình mà còn có mẹ con Harue và Yukari. Dường như họ tình cờ gặp nhau giữa đường.

Những người đến trước đợi họ chào hỏi Rika và thắp hương rồi mới mở lời.

“Chỉ huy Isokawa, tối qua cậu Kindaichi đi Okayama à?” Kahei hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào mặt Isokawa.

“Vâng, vừa nảy ra ý định một cái là chú ấy đi luôn.”

“Bao giờ cậu ấy mới quay về đây?”

“Tôi chưa biết nữa. Tối qua mới xuất phát, chắc cũng phải hai ba hôm nữa mới về được. Dù gì giao thông giữa vùng này với Okayama bất tiện quá mà.”

“Nghĩa là cậu Kindaichi vẫn chưa biết chuyện xảy ra với Satoko đêm qua ạ?” Rika lên tiếng, mắt rơm rớm.

“À, chắc chú ấy đọc trên số báo chiều rồi, nhưng vẫn chưa thấy liên lạc lại.” Isokawa cau mày, đưa tay vuốt mái tóc bạc lưa thưa, để lộ cả da đầu bên dưới. “Mà tôi có chuyện này cần lưu ý mọi người ở đây. Tối nay cảnh sát chúng tôi cùng hội thanh niên tiến hành truy lùng trên núi, nên

cảnh giới dưới làng sẽ thành ra lỏng lẻo. Mong các vị lưu tâm và tự ý thức đề cao cảnh giác.”

“Chỉ huy à, nói vậy nghĩa là...” Ngay cả Toshiro trâu mộng cũng trợn mắt nhích người tới trước. “Những chuyện quái gở vẫn sẽ tiếp diễn ạ?”

“Chùng nào chưa bắt được thủ phạm thì tôi còn chưa dám nói trước đi đâu gì. Tạm thời cả cô Miki đây cũng phải cẩn thận. Hung thủ toàn nhắm vào những mỹ nữ như cô thôi đấy.”

“Ôi, bác đừng làm tôi sợ chứ!” Miki vừa bưng thêm rượu tới mấy mâm dưới, nghe dọa liền dờ người ra.

“Ha ha ha, tôi không đùa đâu. Cô Harue nữa, phải cảnh giác cho Yukari vào.”

“Vâng.” Harue đáp, mặt hãi hùng như đang rợn hết tóc gáy, vai thì run rẩy. “Chuyện đáng sợ xảy ra liên tiếp, chắc mai đợi xong lễ tang cô Satoko thì chúng tôi về Tokyo luôn thôi.”

“Gì đây Harue, mày lại định phải tay chạy khỏi làng nữa à?” Tatsuzo hùng hổ lên tiếng từ bên kia phòng. Ý đồ moi tiều em gái hoàn toàn phá sản, Tatsuzo như chỉ đợi có đề gây sự với Harue. Mắt ông trừng trợn, con ngươi vẫn tia máu.

“Không phải là em định chạy trốn, nhưng đằng nào thì cũng thăm mộ tổ tiên các thứ xong rồi. Với cả trên Tokyo cũng giục quay lại mãi.”

“Mặc kệ Tokyo có bảo chúng mày quay lại hay không, nhưng đang lùm xùm mà bỏ chạy thì chúng mày sẽ bị nghi ngờ là thủ phạm cho mà xem. Mày chịu để thế à?”

“Anh hai, đừng làm khó nhau...”

“Cái gì mà làm khó chứ. Mà tính ra, tay Kusakabe kia đáng nghi lắm. Làng này cứ đón mấy gã lai lịch bất minh tới là lại xảy ra án mạng. Hồi 1932 cũng thế. Phải rồi, hay vụ lần này là do tay Kusakabe...”

“Thôi được rồi, được rồi.” Kahei xen vào, giờ hai tay can Tatsuzo đang nóng máu. “Sao hai người cứ gặp mặt là hằm hè nhau thế? Anh em gì kì vậy! Kusakabe đáng ngờ hay không đã có cảnh sát lo, không đến lượt chú chớ mồm ý kiến ý cò. Mà Chieko này!”

Ông quay sang Yukari và nở một nụ cười hiên hậu.

“Dạ.”

“Về phải cái dịp thổ tả, quả là tội cho cháu. Chẳng khác nào về chỉ để hát mấy đám viếng. Nhưng sự đã rồi, hay là bây giờ cháu làm một bài đi.”

Trong số người làng có mặt ở đây, chỉ mình ông chủ Kahei biết Yukari là chị em cùng cha khác mẹ với hai cô gái xấu số trong đám viếng hôm qua và hôm kia, nhưng người ra đi hôm nay thì khác. Đối với Satoko thì Yukari là giọt máu của kẻ thù giết cha (trên danh nghĩa, không tính nghi vấn của Isokawa). Thế nên đi đâu khiến Kahei tò mò là liệu Rika có cho phép Yukari hát viếng hay không.

“Dạ...” Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Yukari, khiến cô hơi sững người vì căng thẳng. “Việc này phải xem ý dì Rika ạ. Nếu dì bằng lòng thì cháu xin hát một bài, còn không thì thứ lỗi cho cháu...”

Yukari trả lời đầu ra đầy, nhưng cô vừa dứt lời thì Tatsuzo đã lại gào lên với giọng lẽ nhè đặc trưng của người say rượu.

“Mày lắm nhằm gì đấy, có thôi đi không thì bảo. Đám thanh niên chẳng có ở đây thì ai mà muốn nghe mấy bài hát kì cục ấy chứ.”

“Thôi mà, anh Tatsuzo.” Rika từ bên cạnh xen vào can ngăn. “Mong anh đừng nói năng bất lịch sự như vậy.”

Bà đưa ống tay áo lên chấm mắt, “Được chứ Chieko, cháu cứ hát đi. Đầu thế để một mình Satoko phải chịu cảnh kém cạnh chúng bạn được.”

“Vâng, vậy thì cháu xin phép nghỉ một lát, rồi hát tặng Satoko một bài ạ.”

Cứ như vậy, Yukari dự kiến sẽ hát bài *Lá khô* lần thứ ba, nhưng tới đây, Isokawa bỗng nhìn xuống đồng hồ đeo tay như sợ nhớ ra chuyện gì.

“Thôi chết, gần 8 rưỡi rồi. Bà chủ à, tôi phải xin phép trước đây.”

“Ôi, chỉ huy làm gì mà vội thế! Nếu được thì mong anh ở lại thêm chút nữa cho vong linh Satoko đỡ tủi.”

“Ừm, tôi muốn vậy lắm, nhưng còn vụ truy lùng trên núi nữa nên tối nay tôi đành xin phép thôi.”

“Cả chỉ huy cũng tham gia hả?” Kahei tròn mắt ngạc nhiên.

“Vâng. Nói là truy lùng chứ tẩm thân ọp ẹp của tôi làm sao năng động xông xáo như đám trẻ được, nhưng cũng không thể vì thế mà lấy cớ khê khà uống rượu. Tối qua tôi mới ăn một vỏ đậu đũa bên nhà bác sĩ Honda rồi...”

“Ăn một võ đầu điếng bên nhà bác sĩ Honda á?”

“À, thôi, mọi người cứ hỏi bác sĩ là rõ. Tôi xin phép...” Isokawa thấp thêm một nén hương trước vong linh người đã khuất. “Xin phép bà chủ và mọi người nhé...”

Ông nói rồi rời khỏi Nước nóng Kame.

Khi ấy là đúng 8 giờ rưỡi.

Từ sau cơn dông tối mùng 10, thời tiết trong vùng vẫn rất đẹp. Tuy nhiên, tới giờ thì hình như bắt đầu trở trời. Những đám mây phủ kín vòm không, chẳng để lọt xuống bất kì ánh sao nào.

Từng đợt gió nóng ẩm phả vào má Isokawa khi ông đạp xe cuốn theo cả một dải bụi đất trên con đường khô cằn suốt mấy ngày nay.

Đi quá con dốc dẫn lên nhà tranh của Hoan rồi rẽ sang đường vòng men theo sườn núi, Isokawa bắt đầu thấy vài vệt sáng bập bùng băng qua màn đêm trên mấy ngọn đồi vây quanh làng Đầu Quỷ. Có vẻ như các nhóm lửa sục trên núi đã bắt đầu xuất phát. Những ánh đuốc chầm chậm dịch chuyển, lúc tỏ lúc mờ dưới bầu trời đêm đầy mây mù ấy thật không khác gì ngọn lửa đưa tiễn ba người con gái bất hạnh.

Mang theo cảm xúc bồi hồi quay về bột tuần tra của làng, Isokawa ngạc nhiên khi thấy Kindaichi đang cùng thanh tra Tachibana và đi đầu tra viên Inui thì thào nhỏ to dưới ánh sáng lờ mờ của gian phòng nằm sâu trong rừng.

“A, Kindaichi!” Isokawa thốt lên.

“A, chỉ huy, Yukari đâu rồi?” Gần như cùng lúc, thanh tra Tachibana và đi đầu tra viên Inui đồng loạt đứng dậy và hét lên.

“À, Yukari vẫn ở Nước nóng Kame...”

“Liệu có ổn không ạ, chỉ huy? Ozora Yukari ấy?” Đi đầu tra viên Inui lập bập hỏi.

“Chắc là ổn thôi, có một đi đầu tra viên mặc thường phục trông chừng mà. Hình như còn Kusakabe bí mật ẩn nấp trong bóng tối đầu đó gần Nước nóng Kame nữa... Kindaichi à, chú có thu hoạch gì ở Kobe không?”

“Chỉ huy, có đây...”

Thanh tra Tachibana nói giọng hậm hực, chìa ra một cuốn sách tự chế, tập hợp vài số khác nhau của *Điện tích dân gian*, ấn phẩm dành riêng cho hội viên đã được đề cập từ đầu câu chuyện. Thật may là cậu cháu Yoshida dunkichi của Hoan đã lưu trữ lại chúng theo cách này.

Vừa lướt mắt đọc chỗ mà ngón tay run rẩy của thanh tra Tachibana chỉ vào, Isokawa liề n vô thức siết hai nắm đấm.

Chú thứ ba góp chuyện, ta là lãnh chúa trong biệt phủ
Rất thích săn bắn, rượu chè, gái gú
Đằm thắm vô cùng con gái hàng khóa
Quán xá chỉ chu nhưng lãnh cảm chán đời
Là khóa hồng chẳng chìa nào tra nổi
Khóa không đúng chìa nên bị đuổi về, bị đuổi về
Cũng đã muộn rồi, hãy dừng ở đây thôi.

10 giờ sáng 17 tháng Tám.

Kindaichi và Isokawa thất thầ n đứng trên nầ n đất cháy rụi.

Biệt thự Yukari được khắp làng trên xóm dưới ghen tị giờ chỉ còn là đồng đồ nát. Những cột khói tím vẫn đang bốc lên nghi ngút từ tàn dư đám cháy. Màu sắc độc hại ấy cứ như đang ngấm sâu và nhuộm thêm màu cho đôi mắt thiếu ngủ của chỉ huy Isokawa. Cơn dông h ồi rạng sáng đã qua, nhưng xem chừng trời cũng sẽ không tạnh ráo ngay được. Bên trên đồng đồ nát của biệt thự Yukari, những hạt mưa vẫn nhỏ giọt như nước mắt ai kia.

Kindaichi thần thờ đứng trên đồng tro tàn. Trong lòng anh giờ chỉ còn những âm thanh xao xác như lá khô rơi rụng. Sau khi trải qua một loạt hoạt động thể xác nặng nhọc và những cú sốc tinh thần lớn lao, có lẽ ai cũng thấy trống rỗng như vậy thôi. Cảm giác đó không có gì chung với men say chiến thắng hay đắm chìm trong vinh quang. Đối với Kindaichi lúc này, mọi thứ đều chỉ như hư vô.

“Kindaichi...” Isokawa cất tiếng, mắt thần thờ dõi theo hội thanh niên làng đang hì hục đào bới dọn dẹp đồng đồ nát trong mưa. Tiếng thì thầ n của ông phảng phất nổi chua xót. “Phương án tác chiến mà anh đề ra tối qua liệu có phải là sai lầm không?”

“Không đâu anh ạ.” Kindaichi quay sang nhìn gương mặt hốc hác của Isokawa, gằn giọng khẳng định. “Các quyết định của anh đều đúng đắn cả. Nhờ có sự nhẫn nại và quyết tâm của anh mà tất cả mọi chuyện, kể cả vụ án hai mươi ba năm về trước, đều đã được giải quyết. Còn chuyện này...”

Kindaichi đảo mắt nhìn nền đất cháy rụi, tàn tích của biệt thự Yukari, “Có là ai thì cũng chẳng ngăn nổi. Không phải lỗi của chỉ huy mà.”

“Chú anh hiểu thế là anh nhẹ lòng phần nào rồi...” Nói vậy nhưng ánh mắt chỉ huy vẫn đăm đăm về phía rìa. Ông liếc sang phía Kindaichi như muốn dò hỏi đi đâu gì. “Mà chú vừa bảo tất cả mọi chuyện, kể cả vụ án hai mươi ba năm về trước, đều đã được giải quyết. Nghĩa là thủ phạm vụ 1932 quả nhiên là người đó?”

Kindaichi lặng lẽ gật đầu. Ánh mắt Isokawa lại nhuộm sang màu kinh ngạc.

“Nhưng làm thế nào...”

“Chuyện ấy để từ từ em sẽ kể. À, vợ bác sĩ Honda tới rồi kìa.” Kindaichi nắm cánh tay Isokawa với vẻ cảm thông. “Chắc bên tấm đun xong rồi nên cô ấy mới qua đón chúng ta đây. Bây giờ đi thôi mà anh em mình cần nhất là tắm rửa rồi làm một giấc thật sâu, nên trước tiên hãy cứ tuân theo nhả ý của ông già Honda đi đã.”

Vẫn giữ lấy tay Isokawa, Kindaichi kéo ông rời khỏi đồng hồ nát dưới mưa để đi về phía Kazuko đang đứng đợi với mấy chiếc ô trên tay.

Còn phương án tác chiến khiến Isokawa trần trở được triển khai đêm qua thì là như sau.

Trước việc nạn nhân bị sát hại vào tối 15 là con gái nhà Nước nóng Kame chứ không phải con gái hàng khóa như Kindaichi đã ám chỉ, ban đầu Isokawa vừa bàng hoàng vừa băn khoăn không hiểu thế nào. Nhưng tới khi đi điều tra viên Yamamoto phát hiện bộ khóa và chìa không ăn khớp nhau ngay gần hiện trường gây án, Isokawa lại bắt đầu nghĩ tới khả năng hung thủ nhằm vào con gái hàng khóa, nhưng do sơ suất mà giết nhầm sang con gái Nước nóng Kame.

Nếu suy đoán này là chính xác thì nhiều khả năng hung thủ sẽ lên kế hoạch tấn công con gái hàng khóa một lần nữa... Sau khi xác định như vậy,

Isokawa bày ra một kế hoạch tác chiến.

Nội dung của nó là thế này. Giả vờ như toàn bộ cảnh sát và thanh niên trong làng đều tham gia truy lùng trên núi, từ đó khiến hung thủ ngộ nhận rằng an ninh trong làng hiện đang vô cùng lỏng lẻo. Thêm vào đó, ông còn dặn Harue nói như thể hai mẹ con họ sẽ về Tokyo ngay trong chiều 17.

Từ việc cả Fumiko lẫn Satoko đều bị sát hại ngay sau lễ viếng, Isokawa đã nhận định rằng hung thủ chắc chắn có mặt tại đám ma, và dĩ nhiên sẽ tới dự lễ viếng Satoko. Cho dù hung thủ không tham gia thì cũng phải cập nhật được tình hình buổi lễ qua người thân cận góp mặt.

May mắn là Harue đã diễn rất tròn vai. Thực tế trong hoàn cảnh lúc bấy giờ thì chắc chẳng ai lại đi nghi ngờ ý định rời làng càng sớm càng tốt của mẹ con họ. Thành ra, hung thủ chỉ còn cơ hội duy nhất là đêm 16, thời điểm mà trong làng không còn được cảnh giới.

Kế sách của Isokawa là vậy. Tham gia bàn bạc triển khai cùng ông chỉ có thanh tra Tachibana và tâm phúc là điếu tra viên Inui. Chính hai người này cũng giả bộ cùng mọi người lên núi, nhưng được nửa chừng lại quay về bắt tuần tra. Trong lúc họ đợi Isokawa thì Kindaichi từ Kobe về tới nơi. Anh lập tức tán thành kế hoạch. Thoạt tiên thanh tra Tachibana còn đôi chút hoài nghi, nhưng đọc xong bài viết của Hoan đăng trên tạp chí *Diễn tích dân gian* thì ông hăng hái hơn hẳn.

Chắc cả đời Isokawa cũng không thể quên nổi diễn biến sau đó.

Khoảng 10 giờ, một điếu tra viên được cử đi theo dõi Yukari về bắt báo rằng mẹ con cô cùng Kusakabe đã bình yên vô sự về tới nhà. Lúc mẹ con Yukari rời khỏi Nước nóng Kame thì lễ viếng chưa kết thúc, nhưng Isokawa vẫn thận trọng chỉ thị lập tức đặt biệt thự Yukari vào vùng cảnh giới.

Biệt thự này tọa lạc ở lưng chừng một trong những ngọn đồi bao quanh làng Đầu Quỷ. Ngoài ngôi nhà tĩ tằn nằm ngay dưới chân đồi của gia đình Tatsuzo thì trong phạm vi năm mươi mét quanh đó chỉ toàn ruộng nho, không có nhà cửa nào khác.

Tầm 10 giờ 15 phút, Kindaichi cùng Isokawa vào vị trí trên một ruộng nho có thể nhìn xuống biệt thự Yukari. Cách chỗ họ tầm ba trăm mét có một vùng sáng lơ mờ, chắc là hồ trữ nước mà họ từng nhìn thấy từ xưởng rượu nho Hàng Cân. Vì hồ là mấy gờ đất đắp cao, quanh đó không có

nhà cửa nào.

Khoảng 10 rưỡi thì bắt đầu loáng thoáng ánh đèn xe đạp và đèn pin từ hướng xóm Sakura. Xem chừng lễ viếng Satoko đã tàn cuộc nên khách khứa lục tục ra về. Các ánh đèn tuy có di chuyển về phía biệt thự Yukari, nhưng giữa chừng đầu rẽ ngang dọc sang các thôn xóm khác hay đi vào tư gia của mình. Người khách cuối cùng tiến về phía này không ai khác ngoài Tatsuzo.

Ánh đèn xe đạp của ông cứ liêu xiêu hết bên nọ đến bên kia suốt cung đường làng tối mịt. Thỉnh thoảng ông lại rống lên bằng chất giọng khàn đục, hay nghe ngao hát những khúc ca lạc nhịp, nên ai cũng nhận ra ngay đó là Tatsuzo. Về tới cửa nhà mình, Tatsuzo lớn tiếng mắng chửi gọi vợ dậy rồi đưa xe đạp cho bà, còn mình thì lão đảo leo dốc, chui qua mấy ruộng nho lên tới vườn sau nhà Yukari.

“Này, Harue, mau dậy đi. Anh mày có chuyện muốn nói với mày đây, có dậy không thì bảo?” Tatsuzo vừa nói vừa lượn quanh nhà hai, ba vòng, tất nhiên là không ai trả lời. Thật ra mới một lúc trước thôi bên trong biệt thự Yukari vẫn còn sáng đèn, nhưng vừa nghe thấy giọng ca lạc điệu của Tatsuzo từ xa vọng lại là người trong nhà đã vội vã tắt hết đèn đóm. Đường như họ rất ngại phải tiếp xúc với Tatsuzo.

“Mẹ kiếp con khỉ gió này, mày giả vờ ngủ hả? Tao biết là vừa này thôi trong nhà còn sáng đấy nhé! Vẫn không chịu dậy hả? Để tao làm một mồi lửa hun khói xem chúng mày có nhảy đùng đùng lên không!”

“Mình ơi, mình ơi!” Từ phía dưới ruộng nho, vợ Tatsuzo thốt lên như sắp òa khóc tới nơi. “Đừng làm những chuyện mất mặt như thế nữa. Có gì để mai hẵng hay. Làm em bé giật mình tỉnh giấc rồi.”

Đúng là từ trong ngôi nhà tối tăm dưới dốc vọng ra tiếng gào khóc thảm thiết của một đứa trẻ sơ sinh. Hiện thực này dường như khiến Tatsuzo lung lay chùn bước.

“Chậc, tối nay tha cho mày đấy. Nhưng đổi lại thì còn lâu tao mới để chúng mày về Tokyo. Cứ chống mắt lên mà xem. Tao sẽ đi tố cáo chúng mày là thủ phạm.” Tatsuzo vừa lầm bầm chửi rủa vừa lão đảo bước xuống dốc, quay về ngôi nhà tối tăm của mình. Tới nơi ông lại lớn tiếng với vợ thêm một hồi, nhưng trông tình hình đứa bé nín khóc và đèn đóm trong nhà tắt ngay sau đó thì có lẽ Tatsuzo đã lập tức lăn ra ngủ không biết trời trăng

gì.

Kindaichi liếc mắt kiểm tra mặt đồng hồ dạ quang trên cổ tay. Vừa đúng 11 giờ rưỡi.

Nếu hung thủ ra tay thì nhiều khả năng sẽ rơi vào khoảng nửa tiếng đến một tiếng sắp tới đây. Gọi là truy lùng trên núi nhưng không ai tìm kiếm cả đêm trong vô vọng được, nên có lẽ tầm 12 giờ là mọi người rút dần xuống. Chắc chắn hung thủ sẽ hành động trước lúc đó.

Đã dự đoán hết sức tinh táo như vậy rồi, thế mà cả năm người giám sát quanh biệt thự Yukari đều bị hung thủ qua mặt một cách ngon ơ. Sau này nghĩ lại thì có lẽ hung thủ đã tranh thủ lúc Tatsuzo còn đang chửi bới âm ỉ mà lảng lảng lên vào khuôn viên biệt thự.

Như đã đề cập thì khi ấy Kindaichi và Isokawa đang nấp trong một ruộng nho nhìn xuống biệt thự Yukari, còn thanh tra Tachibana và đi đầu tra viên Yamamoto thì nấu mình trong mấy bụi cây trồng ở hai bên mặt trong cổng nhà. Nói là cổng nhưng vì là ở quê nên chỉ mang tính hình thức chứ chẳng có cửa nẻo gì, nơi này thành ra là điểm nguy hiểm nhất quanh biệt thự. Trong khi đó, đi đầu tra viên Inui lại được giao phụ trách cảnh giới dưới mấy ruộng nho dọc đường Tatsuzo leo lên đây.

Chính vì vậy mà sinh ra một góc chết không ai ngờ tới, nhưng kể cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Góc chết nằm ngay dưới nơi Kindaichi và Isokawa đang ẩn nấp. Ở đó có một căn lán để đồ tương đối lớn, mái hiên san sát với nhà chính, nên từ chỗ Kindaichi và Isokawa thì không thể trông thấy tình hình bên dưới ấy. Có lẽ hung thủ đã thừa cơ mọi sự chú ý dồn vào Tatsuzo mà băng qua ruộng nho ở sau nhà rồi lẩn vào căn lán nấu mình chờ thời.

Đèn đóm nhà Tatsuzo tắt được đúng nửa tiếng, tức là vừa đến 12 giờ đêm, người trong biệt thự Yukari đã chìm vào giấc ngủ, thỉnh thoảng một tiếng tanh tách phát ra và một mé biệt thự rực sáng. Từ căn lán cạnh đó, lửa lớn bùng lên.

Đến giờ thì không tài nào làm rõ được là hung thủ định phóng hỏa đốt nhà từ đầu hay mới nảy ra ý định khi nghe Tatsuzo chửi bới, nhưng dù là thế nào thì ngọn lửa này cũng nằm ngoài dự đoán của nhóm cảnh giới. Tuy nhiên, hung thủ không nhận ra rằng biệt thự đang bị giám sát kỹ càng. Chỉ cần liếc qua bóng dáng hoảng hốt lao xuống mấy ruộng nho phía dưới

ngay khi nghe tiếng quát vang lên bốn bề, Kindaichi lập tức nhận ra đó là bà già đi ngang qua anh trên đèo Sennin vào chiều mừng 10.

Dập lửa hay đuổi theo hung thủ? Kindaichi chọn ngay phương án thứ hai.

“Chỉ huy, anh ở lại đánh thức người trong nhà nhé. Em sẽ đuổi theo hung thủ...”

Nói xong, Kindaichi liền hét luôn mồm “Cháy nhà, cháy nhà, dậy ngay đi!”, đồng thời giắt vạt áo lên thắt lưng, hộc tốc lao xuống ruộng nho. Nối bước anh là điều tra viên Inui. Thanh tra Tachibana không đuổi theo mà chọn ở lại cùng Isokawa và điều tra viên Yamamoto để giải cứu người trong nhà. Đây là một quyết định mà sau này Kindaichi phải ngả mũ cảm phục.

Sau một hồi loay hoay lẫn trốn trong ruộng, cuối cùng hung thủ cũng lao ra con đường làng dưới dốc, lưng không còn nữa. Dù vậy, xét tốc độ thì không thể nào bắt phá khỏi tay hai người đang đuổi theo được. Chẳng mấy chốc, trước mắt đã hiện ra gò đất bao quanh hồ trữ nước, hung thủ bèn dùng hết sức bình sinh để leo lên.

Bấy giờ ngọn lửa đã lan tới nhà chính của biệt thự Yukari. Cả cơ ngơi chìm trong biển lửa, sáng rực như ban ngày, soi tỏ bóng dáng hung thủ trên gò đất, đầu quần khăn, chân mặc quần vải sọc tím gấu truyến thống. Nhưng chỉ tích tắc, bóng dáng ấy đã ngã bổ xuống bên kia gò đất như cây bị chặt đổ. Khi Kindaichi và Inui leo được lên gò đất thì đã thấy hung thủ nằm ngay đơ trong bãi lầy của lòng hồ cạn nước, đầu chúc xuống dưới, không động đậy gì được nữa.

Phải một tiếng sau, công cuộc trục vớt thi thể mới được triển khai, bởi bãi lầy khá sâu nên không ai dám bắt cần tiếp cận, kết cục đành đợi đám thanh niên xuống núi. Tới lúc đó, biệt thự Yukari cũng đã cháy rụi chẳng còn lại gì.

Của đáng tội mấy hôm nay trời đầu nắng gắt nên mọi thứ khô nê, dễ bén lửa, khiến đám cháy lan nhanh hơn bình thường. Lực lượng phòng cháy đã được huy động cho cuộc truy lùng trên núi, nên nhân lực phục vụ chữa cháy không mấy đông đủ. Chính điều này là nguyên nhân khiến Isokawa phải dấn vấp. Tuy nhiên, trong cái rủi có cái may là không thiệt hại về người, và đám cháy không lan xa hơn khuôn viên biệt thự Yukari. Đồi

lại thì Yukari và người nhà chỉ kịp chạy ra ngoài mà chẳng mang theo được gì ngoài bộ đồ đang mặc. Tất cả đều mãi lo cho cụ Matsuko gần như sống thực vật nên không còn tâm trí đâu mà tính toán cứu chữa đồ đạc.

Mãi đến khi xác định được ngọn lửa sẽ không lan rộng hơn nữa, mọi người mới bắt tay vào trực vớt hung thủ.

Vừa thấy Kanao của Nước nóng Kame góp mặt trong số các thanh niên tới trực vớt, Kindaichi liền biến sắc, “À, Kanao này.” Giọng anh nghẹn lại trong cổ như bị hóc xương. “Cậu cứ qua bên kia đi, ở đây tầm ba, bốn người là đủ rồi.”

“Tại sao ạ?”

“Thì, tại việc dập lửa quan trọng hơn thôi. Ở một nơi nước nổi thiếu thốn như trên đống thì có thêm một người giúp là đỡ hẳn thêm nhiều lắm. Không thể loại trừ khả năng ngọn lửa lại bùng lên lúc nào không hay...”

“Không, em nhất định phải ở đây anh ạ. Nếu bên đó cần người thì cử ai khác đi, chứ em dứt khoát phải là người đầu tiên tận mắt nhìn xem kẻ nào đã giết hại Yasuko, Fumiko và cả Satoko nữa...”

Kindaichi im lặng nhìn Kanao một hồi, rồi đành thở dài, “Thế à, vậy tùy cậu.”

Anh đã máy môi định nói thêm, nhưng nghĩ sao lại thôi và quay mặt đi ra sau lưng Isokawa. Viên chỉ huy vẫn đứng im lắng nghe hai người nói chuyện từ nãy tới giờ. Nhìn vẻ ái ngại hiện rõ trên mặt Kindaichi, ông vô thức hít một hơi thật sâu rồi siết nắm đấm chặt tới nỗi tưởng đâu lòng bàn tay sắp bị móng đâm thủng đến nơi.

Đó là một cảnh tượng mà cả đời này Isokawa không muốn phải chứng kiến đến lần thứ hai.

Vài cây đuốc thấp sáng trên gò đất, trong khi một vọng gác được dựng tạm để bố trí ròng rọc kéo hung thủ lên. Nếu không làm thế thì rất nguy hiểm, vì khó lòng tiếp cận thì thể đã chìm sâu dưới đáy bùn.

Kanao đứng trên mép gò đất, rướn người ra mặt bùn, trông dây thừng ròng rọc vào hông hung thủ. Giữ hai chân cậu là Katsuhei và Goro.

“Mẹ trẻ, vẫn ổn cả chứ?”

“Ổn cả, không vấn đề gì. Hai người cố giữ cho chắc đấy nhé.”

“Được rồi.”

Tận dụng dáng người cao ráo và đôi tay dài của mình, Kanao quấn đến hai vòng dây quanh hông hung thủ rồi mới thắt nút và kiểm tra độ chắc chắn.

“Xong. Katsuhei, Goro, kéo tao dậy đi.”

“Nào, để tôi giúp nữa.” Thanh tra Tachibana chạy xuống mép gờ đất, nắm lấy thắt lưng bộ đồ công nhân của Kanao.

“Một, hai, ba nào!”

Có ba người trợ lực, Kanao đã đứng thẳng dậy trên gờ đất, trán lấm tấm mồ hôi. “Được rồi, còn lại nhờ cả vào đội ròng rọc đấy.”

“Đã rõ.” Một giọng nói vang lên phía trên gờ đất, hệ thống ròng rọc bắt đầu chuyển động. “Nào, thêm một hơi nữa. Gì mà yếu xiu vậy.” Goro lớn tiếng trách móc.

“Chết tiệt!” Đáp lại, đám thanh niên trên gờ đất phì phò dồn sức.

Lát sau nghe bùm một cái. Cùng lúc, thi thể hung thủ được kéo tách khỏi mặt bùn trong tư thế cả đầu lẫn chân đều chúi xuống dưới. Tới khi nó cách mặt bùn khoảng một mét...

“Khoan đã.” Katsuhei đưa tay giữ sợi thừng. “Này mẹ trẻ, cả tao lẫn mày đều mất đi đứa em gái đáng thương trong tay kẻ này, nên hãy cùng xem mặt mũi y thế nào đã. Nhóc Goro, mau tìm cho anh một cái khăn ướt.”

“Ồ đúng rồi đấy. Nhà đưa em họ em mới bị y đốt cháy rụi nữa.”

Gương mặt hung thủ vẫn bị bùn bám kín, chưa thể xác định nhân dạng. Tuy nhiên, Kanao bất thần nhìn chằm chằm vào gương mặt đầy bùn ấy bằng ánh mắt kì lạ khó hiểu.

Một lát sau Goro mang khăn ướt quay lại, “Đây này mẹ trẻ... Ừa, mẹ trẻ, anh làm sao đấy? Đến nước này mà còn run lẩy bẩy là thế nào...”

“Nh... nhóc Goro, đưa anh khăn đi.” Ngay cả Katsuhei cũng lập cập đánh đàn răng, tay run rẩy đưa lên lau đi lớp bùn trên mặt hung thủ.

Một nửa khuôn mặt hiện ra.

“Á! Mẹ! Mẹ ời!”

Tiếng gào thất thanh của Kanao khiến Isokawa choáng tỉnh khỏi cơn mơ.

“Chỉ huy, anh ngủ thế nào mà cứ ú ớ mãi vậy!”

Isokawa quay sang phía giọng nói thì thấy Kindaichi đang nhấp nhồm ở tấm đệm bên cạnh với vẻ lo lắng. Hai người đang ở phòng trong cùng của nhà Honda. Sau khi cùng Kindaichi tắm rửa qua loa, Isokawa liền lăn ra ngủ một giấc ngon lành, không ngờ nửa chừng lại mơ thấy chuyện xảy ra đêm qua, tới mức rên rỉ nói mớ.

“À, hóa ra là mơ sao.” Ông thở phào nhẹ nhõm, đưa ống tay áo lên trán lau mồ hôi. “Cơ mà, thật là...” Nở một nụ cười cay đắng xong, ông mới tiếp tục, “Chắc cả đời này tôi cũng không quên được gương mặt bê bết bùn của bà chủ Nước nóng Kame khi bị kéo lên bằng ròng rọc, cũng như tiếng thét thống thiết của Kanao.”

“Vâng, anh nói phải.” Kindaichi gật đầu với nét mặt u ám, nhưng lại mỉm cười ngay như muốn động viên Isokawa. “Mà công nhận chỉ huy ngủ tốt thật. Đã 7 giờ tối rồi đấy. Chúng ta dậy dần thôi.”

Hai người chui ra khỏi chăn rồi lục đục gấp gọn chăn đệm. Vừa lúc vợ bác sĩ Honda bước tới cửa phòng.

“Ồ, hai vị dậy rồi ạ. Các vị cứ để nguyên chăn đệm đấy, không cần gấp đâu ạ. Mà anh Kindaichi này!”

“Vâng.”

“Có một người tên là Yoshida Joji từ Kobe tới gặp anh đấy. Hình như cậu ấy có đem theo món đồ nào anh nhờ tìm thì phải.”

“À, thật quý hóa quá...”

Isokawa tò mò liếc nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Kindaichi, “Ai thế? Yoshida Joji ấy?”

“Cháu gọi Yoshida Junkichi bằng bác ruột, con trai cả của Yoshida Ryokichi. Chỉ huy à, chúng ta cùng gắng sức thêm một lúc nữa nào.”

8 giờ tối 17 tháng Tám năm 1955.

Mọi người tập trung tại phòng trong cùng của nhà Honda, nuốt nước bọt căng thẳng chờ nghe chân tướng của vụ giết người hàng loạt vừa qua.

Phía cảnh sát có chỉ huy Isokawa, thanh tra Tachibana và hai điều tra viên Inui, Kato.

Những người liên quan gồm hai anh em Nire (Kahei và Sakie), mẹ con Bessho (Harue và Yukari), cùng Kusakabe với tư cách người chứng kiến. Ba người kẻ sau thoát khỏi đám cháy đêm qua mà không đem theo đồ đạc gì ngoài quần áo mặc trên người, nên vợ bác sĩ Honda đã tốt bụng cho họ mượn mấy bộ áo mỏng mặc tạm.

Ngoài ra thì tất nhiên là ông già Honda và Kindaichi cũng góp mặt. Bác sĩ Honda thì đang ở bên Nước nóng Kame.

Trong phòng bày biện đủ thứ, từ bia tới đồ nhắm, nước quả và đào thủy mật, nhưng chẳng ai buồn động tới. Thứ mọi người đói khát vào lúc này không phải đồ ăn thức uống, mà là sự tình đằng sau vụ án vừa xảy ra. Tất cả đều nín thở chờ đợi Kindaichi tiết lộ chân tướng.

“Yamamoto đâu rồi, sao lâu quá vậy?” Từ nãy đến giờ thanh tra Tachibana liên tục nhìn đồng hồ rồi tặc lưỡi với vẻ bức dọc.

Ông già Honda lên tiếng, “Yamamoto? À, cậu đi đâu tra viên vừa đi đón người nhà Yura hả? Thế thì có chờ cũng vô ích thôi thanh tra ạ.”

“Bác nói vô ích là sao?”

“À thì, việc Yasuko là giọt máu của Onda đã lan ra khắp làng rồi còn gì. Bể mặt quá nên chắc người nhà Yura sẽ không lộ mặt ra đường một thời gian. Cậu Kindaichi à, hay cứ bắt đầu đi?”

“Vâng, nhưng cháu còn có chút chuyện muốn nhờ cậu Toshiro bên ấy, nên hãy đợi xem kết quả thế nào đã... Còn nếu mọi người có gì muốn hỏi thì xin cứ tự nhiên ạ.”

“Ha ha ha, cậu quả là cẩn trọng đấy.” Ông già mỉm cười, quay sang Isokawa. “Tôi có nghe thằng con kể là bà chủ Nước nóng Kame đã lên uống thuốc trừ sâu từ trước khi quăng mình xuống hồ trữ nước phải không?”

“Vâng. Có lẽ chị ấy đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.”

“Hóa ra là bà chủ Nước nóng Kame sao... Một phụ nữ duyên dáng khéo léo như vậy mà lại...”

Nghe chừng không chỉ riêng ông già mà tất cả mọi người ở đây, hay thậm chí là cả làng Đầu Quỷ đều có chung nỗi niềm này.

“Cơ mà, cậu Kindaichi ạ...” Cảm thấy như ngọn ngành câu chuyện đang dần được gọi mở, ông chủ Kahei liến thoẹt tới mở lời. “Nghe Katsuei nói cậu đã nghi ngờ bà chủ Nước nóng Kame là thủ phạm từ lâu

rồi, không biết là lúc nào?”

“À...” Kindaichi đưa tay gãi gãi mái đầu tỏ quạ vớ về gương ngùng. “Trong những vụ án thế này thì hẳn ai cũng sẽ vô thức nảy sinh những mối nghi ngờ vu vơ, kiểu như nhớ kẻ nọ hay kẻ kia là thủ phạm thì sao. Vấn đề nằm ở chỗ làm rõ những nghi ngờ đó. Trong trường hợp này, tôi bắt đầu lưu tâm tới bà chủ Nước nóng Kame ngay sau khi Yasuko bị sát hại.”

Lời Kindaichi khiến mọi người xôn xao đôi chút, đặc biệt thanh tra Tachibana thì đỏ bừng cả mặt như muốn nói đi đâu gì.

“À, nhưng Kindaichi này,” Isokawa chớp thời cơ lên tiếng trước. “Nói là nghi ngờ vu vơ, nhưng hẳn chú phải có căn cứ nào tương đối xác đáng rồi chứ?”

“Vâng, có ít nhieu.”

“Vậy mong chú kể từ những căn cứ ấy được không? Để xem chúng tôi đã bỏ sót đi đâu gì.”

“Không đến mức như vậy đâu. Chỉ huy nói thế làm em ngại quá.” Kindaichi cười trừ. “Đầu tiên là từ câu chuyện của anh Tatsuzo. Anh ấy kể là hôm 13, tức hôm Yasuko bị giết, sau khi đi làm đờng về có băng qua thác Nghỉ Chân để tới xưởng rượu Hàng Cân làm một tộp cay vào tằm 7 giờ tối. Tới khoảng 8 giờ, Tatsuzo quay về băng qua chân thác và phát hiện thấy một bộ hũ và phểu lúc trước không thấy. Không những vậy, anh ấy còn nói là sau này nghĩ lại thì đúng là trên đường tới xưởng rượu đã nhìn thấy một bóng người mang theo thứ gì giống hũ với phểu chạy vào ruộng nho gần ngã tư Cối Luân Hử...”

“Chuyện đó thì tôi nghe rồi...”

“Hãy thử nhìn từ phía hung thủ xem sao. Khi ấy y vừa lấy trộm hũ và phểu từ xưởng rượu để chuẩn bị cho vụ sát hại buổi tối, đang trên đường đi xuống ngã tư Cối Luân Hử thì bắt gặp Tatsuzo nên lẫn lộn vào ruộng nho. Theo em thì lúc ấy hung thủ đã nhận ra người đang đi tới là Tatsuzo. Tại sao y còn phạm phải sai lầm là vớt hũ với phểu ở thác nước để rồi bị Tatsuzo đem đi mất? Hẳn là hung thủ đã nghĩ rằng Tatsuzo sẽ từ xưởng rượu xuống thẳng xóm Sakura. Điều này đờng nghĩa với việc y không hề biết đường từ xưởng rượu xuống xóm Sakura không đi được do vụ lở đất trước đó... Mà tình hình sạt lở thì có thể thấy rõ từ con đường làng đi qua trước am Sakura, suy ra hung thủ không sống trong khoảng giữa xóm

Sakura và khu này. Xóm Sakura thì vốn đã nằm ở rìa ngoài cùng của làng rĩa, xa hơn chỉ có thể là nhà Hoan hoặc Nước nóng Kame mà thôi.”

Tất cả lặng thinh nghe Kindaichi giải thích. Ông già Honda gật gù liên hồi rĩa hỏi.

“Công nhận xác đáng. Nhưng tại sao cậu lại hướng sự nghi ngờ về phía Rika dù có hai đối tượng như vậy? Phải có lý do đặc biệt nào chứ?”

“Vâng, do thái độ của Satoko nữa.”

“Thái độ của Satoko ư?”

“Chắc mọi người đều biết, trước giờ Satoko tuyệt đối không để người khác thấy làn da của mình. Vậy mà sau khi Yasuko chết thì cô lại táo bạo gỡ bỏ hết khăn trùm đầu và găng tay các thứ. Nguyên có hẳn phải nghiêm trọng lắm mới có thể khiến một cô gái ở lứa tuổi ấy hạ quyết tâm mạnh mẽ đến vậy. Tôi đã thử liên hệ sự thay đổi này với vụ án mạng đêm trước đó.”

“Nghĩa là...” Trưởng ban chuyên án Tachibana đằng hắng cất lời. “Satoko biết ai giết Yasuko sao?”

“... Tôi nghĩ thế. Có lẽ Satoko đã tự diễn giải câu chuyện theo hướng tại mình sinh ra đã dị dạng, lại luôn bận tâm ngoại hình nên mẹ mới đem lòng căm ghét Yasuko xinh đẹp mà gây án. Vậy thì từ giờ con sẽ không để ý tới nét xấu xí ấy nữa. Con vẫn hạnh phúc trong bộ dạng khó coi này, nên mong mẹ đừng gây thêm những chuyện xấu xa... Chắc đấy là một nỗ lực phản kháng bằng hết sức bình sinh của Satoko đáng thương.”

“Nếu thế thì...” Isokawa rướn người tới trước. “Đêm trước đó đi cùng Miki rĩa bắt gặp Rika trên đường, liệu Satoko có nhận ra bà già kia chính là mẹ mình không?”

“Không đâu chỉ huy à, nếu nhận ra thì chắc Satoko đã không đi tới biệt phủ cũ nữa.”

“Thế thì cô ấy nhận ra từ khi nào?”

“Thì đấy, em cho rằng việc không biết tới vụ sát lử là một sai lầm chí mạng của hung thủ. Bộ hũ và phễu đã chuẩn bị sẵn lại bị Tatsuzo mang đi, buộc hung thủ phải quay lại xưởng rượu lần nữa để lấy thêm hũ với phễu sau khi hạ sát Yasuko, thành ra mất nhiều thời gian hơn dự kiến. Trong khi đó vụ Yasuko mất tích bại lộ quá sớm khiến Satoko về nhà trước giờ dự tính, tức là về nhà trước hung thủ. Có lẽ Satoko đã đứng trong kho nhìn thấy mẹ mình lén lút đạp xe vào từ cổng sau, trên người vận một bộ đồ hết

sức khả nghi.”

Theo như Kindaichi giải thích thì nhiều khả năng lúc đó Satoko còn chưa hiểu mọi việc là thế nào. Sáng hôm sau khi vỡ lẽ, cô mới hạ quyết tâm vứt bỏ hết khăn trùm và găng tay.

“Mối nghi ngờ vụ vợ mà tôi nhắc đến chủ yếu xuất phát từ hai điểm vừa rồi. Tuy đã mang máng thấy điểm bất thường ở bà chủ Nước nóng Kame, nhưng tôi không xác định được động cơ của chị ấy. Không lý nào vì muốn nhận Fumiko làm con dâu mà lại đi giết hại Yasuko. Trong khi tôi chưa kịp nói ra mối nghi ngờ thì sự việc lại càng thêm trầm trọng... Về điểm này, tôi thực sự phải xin lỗi mọi người.”

Kindaichi cúi đầu với vẻ u uất. Thanh tra Tachibana liền vươn người tới can thiệp.

“Không, có phải trách nhiệm của cậu đâu. Nhưng mà cậu này, rốt cuộc thì động cơ đằng sau vụ án này là gì cơ chứ? Những người mà Rika nhắm tới là Yasuko, Fumiko và Yukari. Cả ba đều là giọt máu của Onda, nên đối với Rika thì họ là con gái của kẻ thù giết chồng. Không những vậy cả ba cô đều xinh đẹp, trong khi con gái Rika lại bất hạnh sinh ra với ngoại hình như vậy. Phải chăng vì thế mà Rika mới đem lòng oán hận sẵn. Rồi cả hai nhà biết vậy mà vẫn cố gả con gái kẻ thù cho con trai mình, nên chị ta mới nóng máu mà gây án?”

Thanh tra Tachibana nói với giọng đầy khiêu khích, chẳng hề có ý định giữ hòa khí. Kindaichi có phần lúng túng.

“À, không... Về động cơ của Rika...”

Anh đang nói dở thì đi đầu tra viên Yamamoto về tới nơi.

“Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu. Bên nhà Yura đang có việc nên không ai đến được đâu. Anh Kindaichi, cậu chủ nhà Yura gửi cho anh này...”

Thấy đi đầu tra viên Yamamoto đưa ra một chiếc phong bì, thanh tra Tachibana liền nhìn chòng chọc.

“Cậu Yamamoto, thứ đó là gì vậy?”

“Dạ, ban nãy anh Kindaichi nhờ tôi đem cho nhà bên ấy một lá thư, đây là hũ âm...”

Kindaichi mở phong bì kiểm tra nội dung rồi lại đóng lại ngay.

“Anh Tachibana à, về lá thư này thì để sau hãy nói. Còn bây giờ thì, chú Honda ời...”

“Vâng.”

“Bản thân tôi vẫn mong chị Atsuko có mặt để cùng hai chị Sakie và Harue đây kiểm chứng cho vật tôi đang mang theo. Định là đợi các chị xem xét kĩ lưỡng xong thì tôi mới cùng mọi người thảo luận về vụ án lần này. Nhưng thứ tự đã đảo lộn đôi chút nên xem ra anh Tachibana chưa thể hài lòng về động cơ gây án của Rika. Thế nên chú Honda ạ...”

“Vâng.”

“Có lẽ phải nhờ chú cùng hai chị đây đứng ra làm người kiểm chứng.”

“Kiểm chứng cái gì cơ?”

“Ảnh ạ. Vừa hay ở đây có đúng ba tấm này.”

Kindaichi lấy một phong bì ở cái kẹp giấy tờ đặt bên cạnh, từ đó lại lấy ra ba tấm ảnh cỡ bưu thiếp và lần lượt phát cho ba người vừa nêu tên.

“Xin các vị hãy quan sát thật kĩ gương mặt của người trong ảnh. Lúc này người ấy vẫn chưa để râu, mong các vị tưởng tượng thêm một hàng ria dưới mũi rồi kiểm chứng giúp...”

Cả ba đồng loạt nhìn xuống ảnh với vẻ băn khoăn, chẳng mấy chốc Sakie đã la lên thất thanh, Harue thì mặt cắt không còn hột máu.

“Sakie, c... cô sao thế?”

“Mama, em biết người trong hình ư?”

Kahei và Kusakabe giật mình ngó vào mấy tấm ảnh, nhưng hai người phụ nữ đang thẳng thốt ghê gớm đều không trả lời. Ông già Honda trả lời thay, giọng run run vì háo hức.

“Kindaichi! Cậu lấy đâu ra mấy tấm ảnh này thế? Đây chẳng phải là ảnh Onda sao!”

Onda! Mìn có nhớ ngay ở đây chắc cũng không thể khiến mọi người sốc hơn khi nghe cái tên ấy. Kahei giật lấy ảnh từ tay Sakie, còn Kusakabe và Yukari thì nhìn chằm chằm vào tấm ảnh trên tay Harue, trong khi Isokawa cùng các cảnh sát nhòm hán người dậy. Cứ như thể chính Onda vừa xuất hiện vậy.

Cả ba tấm ảnh ở đây đều là chân dung chụp từ ngực trở lên nên mặt mũi rất rõ ràng. Một tấm vận Âu phục, một tấm là lễ phục truyền thống, và

tấm cuối cùng là áo mỏng mùa hè. Tuy chưa để ria dưới mũi nhưng các góc cạnh của gương mặt đeo kính gọng nhỏ ấy vẫn hết sức sắc nét, tuy hơi điều đà nhưng phải thừa nhận là tương đối điển trai.

“Chú Kindaichi!”

“Khoan đã chỉ huy, anh đợi thêm một lát để mọi người kiểm chứng cho kĩ đã. Chị Sakie, theo chị người trong ảnh là ai?”

“Tôi cho là người mà chú Honda vừa nói...” Sakie nói đến đây thì gục ra khóc.

“Chị Harue nghĩ sao?”

“Vâng, trong hình đúng là cha của Chieko. Tuyệt đối không thể nhầm lẫn được.” Harue không khóc nhưng mắt ngược lên trần, môi mấp máy liên hồi.

“Kindaichi, Kindaichi.” Trên trán Isokawa nổi rõ hai mạch máu, trông cứ như cái sừng vậy. “Chú lấy mấy tấm ảnh ở đâu ra thế?”

“Là nhờ cậu Joji trưởng nam của anh Ryokichi lặn lội đem từ ban phóng sự đi điều tra của báo M ở Kobe đến đây cho em đấy.”

“Tòa soạn đó giữ ảnh Onda sao?” Thanh tra Tachibana nghi ngờ ra mặt.

“Vâng, chỉ có đi đâu không được lưu trữ dưới tên Onda, mà dưới tên Aoyagi Shiro, nghệ sĩ thuyết minh phim lừng lẫy khắp Kobe cuối những năm 1920 đầu những năm 1930.”

Theo lẽ thường thì nối tiếp những cú sốc hay cơn háo hức mãnh liệt sẽ là cảm giác bất lực trống rỗng đi kèm sự uể oải rệu rã về mặt tinh thần. Bầu không khí bao trùm căn phòng trong cùng nhà Honda lúc này chính xác là như vậy.

Ba tấm ảnh khiến mọi người đồng loạt rung động vẫn ở đó. Theo lời Kindaichi thì người trong ảnh là Aoyagi Shiro. Nhưng Aoyagi Shiro lại là Genjiro của Nước nóng Kame. Khi bị giết hại, Genjiro mới tròn 27 tuổi, nhưng chân dung trong mấy tấm ảnh thì đầu già dặn hơn nhiều. Chỉ cần thêm chút ria dưới mũi thôi thì có bảo là 34 tuổi cũng không có gì bất hợp lý.

Đương nhiên là ban này mọi người còn vừa xôn xao như ong vỡ tổ vì ba tấm ảnh này. Ai nấy đều háo hức sục sôi, khiến không khí trong phòng

bỗng trở nên huyền ảo dần dần mất một lúc. Nhưng rồi mạch truyện đột nhiên ngắt quãng, sự tĩnh lặng thần thờ buông xuống trong phòng.

Onda chính là Genjiro của Nước nóng Kame. Hiện thực này đã được ba tấm ảnh ở đây chứng minh hết sức rõ ràng. Hai mươi ba năm trước đây, Genjiro của Nước nóng Kame đã một mình diễn hai vai cùng lúc. Thế nên khi Genjiro biến mất khỏi cõi đời này, Onda đương nhiên theo đó mà tan biến không để lại chút tung tích nào. Quả là một sự thật quá đổi bất ngờ.

Trong căn phòng đang chìm vào tĩnh lặng ấy, chỉ còn tiếng quạt máy phe phẩy xen lẫn tiếng khóc thút thít của Sakie, Harue và Yukari. Tới lúc này thì những vết gợn trong lòng họ đã được gỡ bỏ, những vướng bận bấy lâu đột nhiên trở nên minh bạch. Hóa ra khi ấy là như vậy, còn chuyện kia thì có lẽ là thế này. Dường như cả Sakie và Harue đều có rất nhiều điều để ngẫm lại, nên cảm xúc càng dễ dâng trào hơn.

“Chuyện gì thế này chứ, thật là, chuyện gì thế này chứ.” Người kêu lên rồi rít ấy là bác sĩ Honda, mới về tới nơi.

“Cậu Kindaichi à, tôi thực sự phải ngả mũ kính phục cậu rồi đấy.” Một lúc sau, thanh tra Tachibana cuối cùng cũng chịu bỏ giáp quy hàng một cách khảng khái trước mặt Kindaichi. “Qua đây đủ thấy Onda là một thân phận khác mà Genjiro đã tự biên tự diễn, nhưng thế thì thủ phạm của vụ án năm 1932 có thể là ai được chứ?”

“Chẳng phải rõ ràng rồi sao, là Rika chứ còn ai khác được,” Isokawa nói, giọng đầy u uất.

“Đúng, đúng rồi, mà thế thì có lẽ ông chủ nhà quan cai biết chuyện đấy nhỉ?” Kahei vừa nói vừa rướn người ra trước.

“Tôi nghĩ vậy. Như thế thì đúng với lời của khúc ca tú cầu hơn.”

“Cậu nói đúng với lời của khúc ca tú cầu là sao?”

“À, thì đoạn đưa được mỹ nhân về nhưng không bỏ nổi tật lẩm lời, đem chuyện rêu rao khắp nơi, thế là bị chuốc ngủ bằng sát quan thảo ấy...”

“Nếu vậy thì quả nhiên Hoan đã bị giết sao hả cậu Kindaichi?”

“Thanh tra Tachibana, thứ lỗi cho tôi vì đã nêu ra mấy câu hỏi thừa thãi làm rối loạn phương châm đi đầu tra. Dẫu sao Kindaichi tôi đây là người đầu tiên rơi vào cái bẫy do Rika giăng ra.”

“Cái bẫy do hung thủ giăng ra?”

“Từ từ đã cậu Tachibana.” Ông già Honda giơ hai tay ra ngăn ồn ào trong phòng. “Cứ chuyện nọ xọ chuyện kia thế này thì mãi chẳng đi tới đâu được. Chỉ huy à, tôi nghĩ tốt nhất hãy để cậu Kindaichi kể mọi chuyện một cách tuần tự, bắt đầu từ vụ án năm 1932 thì hơn.”

Không ai phản đối ý kiến ông già.

“Vậy thì tôi xin phép trình bày, nhưng xin nói trước là cho tới giờ thì tất cả đều chỉ là suy đoán không thể kiểm chứng của cá nhân tôi thôi, được chứ ạ?”

Không ai có ý kiến gì khác.

“Nếu thế thì tôi xin được chia sẻ suy đoán của mình, ai có nhận xét bổ sung thì cứ lên tiếng chứ đừng để tôi nói một mình ạ. Hãy coi như đây là một buổi thảo luận chung đi.”

Những người có mặt đều nhất trí.

“Là thế này ạ...”

Kindaichi bắt đầu vào chuyện, giọng hơi lắp bắp. “Vốn dĩ người tự xưng là Onda lần đầu tiên xuất hiện tại ngôi làng này là vào cuối năm 1931. Năm ấy là một dấu mốc tương đối quan trọng đối với ngành điện ảnh, khi mà phim thoại đi vào quỹ đạo phát triển, khiến những người hành nghề thuyết minh phim cảm thấy bất an cho tương lai của mình. Chuyện này chắc anh Kusakabe biết rõ...”

“Đúng, đúng vậy.” Kusakabe góp lời như thể kí ức xa xưa ùa về “Tôi nhớ khoảng mùa xuân năm 1933 là hoàn toàn không còn thấy bóng dáng nghệ sĩ thuyết minh phim ở Tokyo nữa, nên có lẽ từ năm 1931 đến 1932 đúng là giai đoạn bất ổn nhất đối với họ.”

“Vâng, trong bối cảnh ấy thì ngay cả Aoyagi Shiro, tức Genjiro, cũng đâm lo và buộc phải tính tới chuyện tìm một công việc mới. Không rõ vì lý do gì nhưng cuối cùng thì anh ta đã nhúng tay vào lĩnh vực môi giới sản xuất sơi trang trí. Việc anh ta đem nghề này về triển khai ở nơi chôn rau cắt rốn của mình cũng không có gì lạ, nhưng tại sao Genjiro phải che giấu thân phận của mình? Ông Honda và ông Kahei thấy thế nào?”

“Dễ hiểu quá mà. Dân làng sẽ chẳng tin lời con trai nhà Nước nóng Kame đâu. Chú Kahei nghĩ sao?”

“Vâng, đúng như bác nói. Người làng đã đành, nhưng mang danh phận con trai Nước nóng Kame đi chào hàng nhà Yura thì chắc phải quay xe

ngay ở cửa...”

“Với cả đã mất công có được về ngoài hào nhoáng thế này thì ai dại gì đi huých tẹt ra mình là con trai nhà tắm để cho mất giá cơ chứ. Cậu Kindaichi à, dân quê là vậy đấy. Nhất là thời tiền chiến thì càng cổ hủ hơn.”

“Nhưng mà cho dù ông ấy có che giấu thế nào,” đi đầu tra viên Inui xen ngang. “Thật khó tin là không một ai trong làng nhận ra đấy.”

“À, nhưng chuyện khó tin ấy thực tế lại đã diễn ra, cậu Inui ạ.” Isokawa đứng ra giải đáp thắc mắc của cấp dưới. “Giờ nhìn lại thì đúng là chỉ Genjiro mới làm được chuyện đó thôi. Trong suốt mười bốn năm từ khi Genjiro tốt nghiệp tiểu học và rời khỏi làng tới khi trở về, dân làng đã quên hẳn sự tồn tại của anh ta. Cậu nhóc ít nói chẳng có điểm gì nổi bật ngày xưa nay lại về làng như một quý ông khéo miệng thì ai mà nhận ra được đó là con trai nhà Nước nóng Kame. Ngay bác Honda khi nhìn tấm ảnh này cũng lập tức nói là Onda, nghĩa là hồi xưa bác đã không nhận ra Onda chính là cậu con thứ nhà Nước nóng Kame. Đúng như bác sĩ Honda cảm thán, ‘Thật là, chuyện gì thế này chứ.’” Isokawa nói với vẻ bối bối. “À, Kindaichi, xin lỗi vì đã cắt ngang câu chuyện. Mời chú tiếp tục.”

“Vâng, em xin phép... Dẫu sao thì Genjiro đã quay về làng với thân phận giả là Onda và tiếp cận vợ chồng nhà Yura giàu có nhất làng. Lý do khiến Genjiro chọn nhà Yura có lẽ không mấy quan trọng, nói chung hai vợ chồng họ cứ thế mà tin lời Genjiro. Có cô Yukari ở đây, tôi phải mở ngoặc là cá nhân tôi cho rằng ban đầu Genjiro không có ý định lừa đảo. Như chỉ huy thường nói, có lẽ ban đầu anh ta thấy đó đúng là một nghề tay trái đem lại lợi ích cho làng xóm nên mới đem về giới thiệu. Còn lý do phải dùng tới tên giả thì đúng như ông Honda và ông Kahei đã chỉ ra. Bản thân Genjiro dường như vẫn giữ ý thức hạ dân hoặc mặc cảm thua kém túi nhục nào đấy, nên dần dà mới sinh ra chuyện với bà chủ Atsuko nhà Yura và cô chủ Sakie nhà Nire...”

“Cậu nói vậy là sao ạ?” Kahei thắc mắc. “Mặc cảm thua kém đã khiến Genjiro qua lại với Atsuko và Sakie?”

“À, có lẽ ý của cậu ấy là...” Thấy Kindaichi có vẻ ngần ngại chưa đáp, ông già Honda liếc xen ngang. “Từ nhỏ Genjiro đã luôn cảm thấy tủi nhục vì bị đối xử như hạ lưu, nhưng khi về làng với danh nghĩa Onda thì lại được nhà Yura tiếp đãi trọng thể, thả thính đôi chút đã cậu được bà chủ của

gia đình quyền thế nhất làng cơ mà. Quăng lưới được người như vậy xong, chắc Genjiro muốn làm thêm một vợ với con gái cứng một gia đình thế lực khác, nên lần mò tới chỗ Sakie... Nói cách khác thì Genjiro tăng tị với bà chủ nhà Yura và cô chủ nhà Nire một phần chỉ để trả đũa... ý cậu là thế, phải không Kindaichi?”

“Vâng, ông quả là sáng suốt ạ. Nói như thế có lẽ hơi làm chị Sakie tổn thương...”

“Không đâu anh à, anh không cần phải giữ ý gì cả. Nhân cơ hội này tôi cũng muốn làm cho rõ ngọn ngành. Nên anh đừng ngại ngần, mà cứ nói ra hết sự thật cho chúng tôi nghe với.” Sakie đưa khăn tay lên áp vào mắt, nhưng nét mặt bà không còn vẻ hồ thẹn nữa, thay vào đó là sự nhẹ nhõm.

“Nghĩa là Atsuko và Sakie đã trở thành công cụ để Genjiro trả đũa cả cái làng này chứ không riêng gì hai nhà Yura và Nire?”

“Không, mong muốn phục thù có lẽ chỉ là một phần thôi, chứ yếu tố dục vọng dĩ nhiên không hề nhỏ đâu. Theo tài liệu điếu tra của tòa soạn thì Aoyagi Shiro là một tay Don Juan thường xuyên qua lại với nhiều phụ nữ khác nhau. Tâm lý hám của lạ là một nguyên nhân lớn đấy, tuy nhiên đằng sau đấy vẫn còn...”

“Vẫn còn ý đồ cho phụ nữ hai gia đình thế lực nhất làng vào tròng và biến họ thành đồ chơi để phục thù nữa, phải không nào? Mà phải đạo thôi. Máy vụ phân biệt đối xử ngày xưa kinh khủng lắm chứ có phải không đâu.”

“Kể cả như vậy...” Kusakabe xen vào. “Cô Harue đây thì sao? Chẳng lẽ cô ấy là tốt thí cho kế hoạch phục thù ấy à?”

“Không, chị Harue có lẽ là người duy nhất mà Genjiro đem lòng yêu thương. Và theo tôi thì đấy chính là nguyên nhân dẫn đến vụ 1932. Không biết chỉ huy nghĩ thế nào ạ?”

“À, ừ, xét lại thì có lẽ đúng thật.” Isokawa thần thờ lẩm bẩm.

“Cậu Kindaichi, cụ thể là thế nào?”

“À, có lẽ nên để chỉ huy đây giải thích thì hơn. Chỉ huy à, mời anh.”

“Ừm, phải rồi, là thế này anh Kusakabe ạ.” Isokawa cố tạo vẻ mặt nghiêm nghị hơn một chút trước khi tiếp tục. “Theo như Rika kể thì Genjiro vốn định gửi vợ con ở Nước nóng Kame rồi một mình qua Mãn Châu trước. Harue lại kể Onda đã hứa sẽ cùng cô ấy bỏ trốn tới Mãn Châu,

phải không cô Harue?”

“Vâng.”

Thấy câu chuyện bắt đầu chuyển hướng về mình, gương mặt tái nhợt của Harue liền hiện vẻ căng thẳng, trong khi ánh mắt Yukari lại lấp lánh hơn.

“So sánh lời kể của hai người này thì nhiều khả năng Genjiro đã định ruồng bỏ mẹ con Rika và Kanao lại cho Nước nóng Kame, còn mình thì sẽ cùng tình nhân cao chạy xa bay tới Mãn Châu, nhưng thế nào lại bị Rika phát hiện được... Có lẽ chỉ thế thôi nhỉ, Kindaichi?”

“Vâng.”

“Nếu thế thì, cậu Kindaichi à!” Tới lượt bác sĩ Honda rướn người ra. “Tức là dẫn vợ con về ở Nước nóng Kame rồi mà Genjiro vẫn tiếp tục diễn cả hai vai sao?”

“À, chuyện này thì có lẽ phải hỏi chị Harue. Chị có nhớ được điểm bất thường nào liên quan không?”

“Những điểm bất thường thì không phải là ít ạ... Ví như, khoảng một tháng trước án mạng, anh ấy đột nhiên bảo phải cạo râu, lấy lý do là chuẩn bị sang Mãn Châu làm lại từ đầu mà để râu như thế thì sợ bị người ta cho là ra vẻ...”

“Không chỉ vậy đâu bác sĩ à,” Kahei góp lời với vẻ bối rối. “Onda bị giết ở gian nhà phụ nhà quan cai, tức trụ sở làng bây giờ. Nơi ấy cách Nước nóng Kame gần bốn cây số, Genjiro có muốn đóng cả hai vai cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Onda thỉnh thoảng mới xuất hiện ở làng, còn Genjiro hoàn toàn có thể rời Nước nóng Kame vài ba đêm với lý do bận chuẩn bị đi qua Mãn Châu, phải không cậu Kindaichi?”

“Vâng.”

“Bây giờ nhìn lại thì đúng là Onda chưa từng lai vãng tới xóm Sakura bao giờ. Hồi đó tôi chỉ cho là gã cố tình cô lập nhà mình thôi, nhưng giờ nghĩ lại thì chắc do xóm Sakura gần Nước nóng Kame quá nên gã mới không dám bén mảng tới.”

Đúng là khi những vết gợn đã được gỡ bỏ thì người ta lại phát hiện ra rất nhiều chi tiết mà trước nay không để ý. Ông già Honda cau mày như đang nhớ lại tấn thảm kịch ngày xưa.

“Cậu Kindaichi, vậy là thế này nhỉ. Trong lúc Genjiro đang vào vai

Onda và ở bên gian phụ nhà Hoan thì Rika xộc vào...” Ông dừng lại, hít một hơi thật sâu, nhưng không tiếp tục.

“Có lẽ là thế ạ. Tuy ban đầu không có ý định lừa đảo, nhưng do ảnh hưởng của sự rối loạn bên Mỹ mà tình hình phát triển không như dự kiến của Genjiro. Nghề thuyết minh gần như không còn đường sống, khiến Genjiro càng thêm liều lĩnh, quyết định gửi vợ con ở quê nhà còn mình thì cùng người tình cao chạy xa bay tới phương trời mới ở Mãn Châu... Giá quyết định xong anh ta xóa bỏ luôn nhân dạng Onda thì đã đơn giản, nhưng có lẽ vì muốn kiếm thêm chút nào hay chút nấy nhằm chuẩn bị cho cuộc sống mai sau nên mới ra nông nổi.”

“Rika đã đánh hơi được chuyện đấy ư?”

“Không đâu ông Kahei ạ. Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, nhưng có khả năng Hoan đã cảnh báo cho Rika.”

Ai nấy ðồng loạt thốt lên một tiếng, “A!”

“Phải rồi, phải rồi, chắc chắn là như vậy. Ông chủ nhà quan cai vẫn cho Onda thuê gian nhà phụ mà. Hẳn ông ấy phải biết bí mật của Onda chứ. Đúng, đúng. Sao nữa?”

“Vâng... Mong mọi người nhớ lại chuyện hồi ấy một chút, vụ án khó mà nói là được thực hiện theo một kế hoạch vạch sẵn. Hung khí chỉ là chiếc rìu bổ củi vẫn đặt ở đó. Rika bấy giờ đang mang thai, lại phải chịu cảnh thân cô thế cô ở đất lạ, lệ thuộc vào bố mẹ chồng trước đây chưa gặp bao giờ. Hẳn nhiên là trạng thái tâm lý của chị ấy không ổn định chút nào. Với cả có lẽ chị ấy cũng từng phải phiền não không ít lần về tật gái gú của chồng, nên hôm đó mới bột phát, không kiềm chế nổi. Có thể thông cảm ít nhiều. À, chị Harue này...”

Nói đến đây, Kindalichi lại vội vàng đính chính.

“Không phải tôi muốn trách gì chị đâu. Tôi chỉ muốn nói là vụ việc năm 1932 là một án mạng xảy ra trong cơn nóng giận. Rika đã giết chồng vì nóng giận nhất thời, thông minh nhanh trí đến đâu cũng khó mà nghĩ ngay ra trò lừa đánh lạc hướng đi đầu tra như vậy.”

“Tôi hiểu rồi, Kindaichi à.” Isokawa gật gù. “Ý cậu là việc làm mất nạn nhân biến dạng tới mức không còn nhận diện được, từ đó lợi dụng chuyện Genjiro một mình diễn hai vai để đánh lừa chúng ta, đây đều là do ông chủ nhà quan cai mách nước cho Rika phải không?”

“Ra vậy, bởi nắm giữ bí mật ấy nên Hoan mới có thể uy hiếp tổng tiền bà chủ Nước nóng Kame.”

Nghe thanh tra Tachibana hùng hổ nói, ông già Honda liền nhú mồm thắc mắc, “Tổng tiền? Có chuyện này sao?”

Isokawa bèn kể về nguồn trợ cấp sinh hoạt bí ẩn của Hoan, ông già tỏ ra rất ngạc nhiên, “Cậu Tachibana này, đúng là tôi chẳng thích Hoan cho lắm, nhưng có thế nào thì ông ấy vẫn là hậu duệ của nhà Tatara, lòng tự trọng tương đối cao. Ông ấy tuyệt nhiên không phải hạ tranh thủ điểm yếu của người khác để chèn ép họ đâu. Chú thấy thế nào, Kahei?”

“Tôi nghĩ bác Honda nói phải đấy ạ. Giả sử ông chủ nhà quan cai nhận trợ cấp của Nước nóng Kame thật, thì có lẽ không phải do tổng tiền, mà do Rika chủ động đề xuất. Xét tính khí Hoan thì chắc ông ấy phải khổ tâm lắm khi nhận ân huệ của Nước nóng Kame.”

“Vậy đấy cậu Tachibana ạ, tuy nhìn từ kết quả thì không khác nhau là mấy.”

“Vâng, chúng tôi hiểu rồi ạ.” Isokawa gật đầu đồng tình. “Có lẽ mọi người đều đã tương đối hài lòng với chân tướng của vụ 1932 rồi, nên sau đây mong chú Kindaichi chuyển qua giải thích về vụ án mới này nhỉ?”

Không ai phản đối.

“Cậu Kindaichi, mời cậu.”

“Dạ, cảm ơn anh.” Kindaichi nhận lấy cốc bia sóng sánh do bác sĩ Honda rót cho. “Chúng ta vừa nêu ý kiến vừa thảo luận như ban nãy nhé. Trước tiên, xin mời thanh tra Tachibana.”

“Vâng.”

“Giờ thì anh đã biết Onda và Genjiro là cùng một người rồi. Trên cơ sở đó, không biết anh có suy nghĩ gì khác về động cơ gây án của Aoi Rika?”

“À, thật mất mặt quá cậu Kindaichi ạ.” Thanh tra Tachibana gãi đầu, nhưng vẫn lộ vẻ phẫn chấn, nhích người tới trước. “Có lẽ là thế này chăng? Giả sử Onda chết đi gọn gàng dứt khoát thì đã không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không biết là phúc hay họa mà anh ta đã để lại giọt máu trong bụng cả ba người phụ nữ mà mình từng quan hệ, chưa kể đứa con chính thức Rika đang mang. Một năm sau khi án mạng xảy ra, bốn người phụ nữ đều lần lượt lâm bồn, và không hiểu sao sinh hạ toàn con gái. Đây

chính là nguyên nhân sâu xa dẫn tới vụ án lần này.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Ông già Honda gật đầu lia lịa. “Ban nãy cậu Tachibana có nói động cơ của Rika nằm ở chỗ, trong khi con gái mình bất hạnh sinh ra với ngoại hình như thế, thì những đứa con gái của kẻ thù giết chồng lại đều xinh đẹp hơn người, nhưng thực tế còn nghiêm trọng hơn nhiều. Rika là vợ chính thức mà lại sinh ra đứa con như vậy, trong khi máu rơi máu vãi của chồng lại đều là giai nhân tuyệt sắc, thì làm gì mà cô ta chẳng tức điên lên... Phải chăng đây là một trong các động cơ gây án của Rika, cậu Kindaichi?”

“Không chỉ là một trong các, mà là khởi nguồn của mọi chuyện luôn ạ. So sánh thế này không biết có hợp lý không. Ví dụ có vài con mèo đực đang trong kì giao phối cùng theo đuổi một con mèo cái, duy nhất một con trong số đó bị từ chối, nó sẽ tìm cách cắn chết lũ con do con mèo cái từ chối mình sinh ra kia. Tâm lý Rika ít nhiều tương đồng với con mèo đực, và nhìn từ khía cạnh ấy thì sự kích động của Rika cũng là khó tránh.”

“Ừm, xét từ góc độ này thì Rika quả là một phụ nữ đáng thương.” Isokawa lên tiếng.

“Vâng, em cũng nghĩ thế.”

Trước lời đáp đầy vẻ u uất của Kindaichi, xung quanh lặng đi giây lát. Riêng thanh tra Tachibana hiện không đủ kiên nhẫn để bận tâm thương cảm cho chuyện gì nữa.

“Rika hẳn phải biết Yasuko, Fumiko và Yukari đều là con gái Genjiro nhỉ?”

“Thế này anh Tachibana ạ. Hoan biết cả ba cô gái đều là giọt máu của Onda, mà giữa ông ấy và Rika vốn là mối thâm giao chia sẻ nhiều bí mật trọng đại nữa. Tuy không rõ ông tiết lộ khi nào, nhưng chắc hẳn Hoan đã từng lưu ý Rika về việc ấy, nhất là khi bên Nước nóng Kame còn có một cậu con là Kanao.”

“Thanh tra Tachibana,” Kahei đột nhiên rùng mình. “Ban nãy cậu có nói chúng tôi định ép gả con gái của kẻ thù giết cha cho Kanao, nhưng tính ra sự thật còn nghiêm trọng hơn nhiều nhỉ! Vì không biết mà chúng tôi suýt gả em gái cùng cha khác mẹ của Kanao cho chính thằng bé.”

“Phải rồi, đúng thế.” Ông già Honda thở dài thườn thọt. “Tuy nhiên Rika lại không thể tự mình chỉ ra sự thật, vì đi đâu đó đồng nghĩa với việc

đụng chạm tới bí mật của vụ án năm 1932, chẳng khác nào tự siết cổ.”

“Đặt mình vào vị trí Rika thì quả là tiến thoái lưỡng nan.”

Bác sĩ Honda lẩm bẩm, vừa dứt lời thì từ một góc phòng vọng ra tiếng nấc nghẹn dữ dội. Sakie đang áp khăn tay lên mắt, xem chừng hình dung tới viễn cảnh oái oăm mà mẹ con bà sẽ phải đối mặt nếu như hôn sự với Kanao suôn sẻ, lại càng thương cảm cho số phận bất hạnh của con mình.

“Vâng, nên tuy động cơ của Rika vốn xuất phát từ tâm lý giống con mèo đực kia, nhưng yếu tố đổ dầu vào lửa là hai lời đề nghị dựng vợ gả chồng mà bà nhận được, cũng như sự nổi tiếng tốt độ của Yukari.”

“Sự nổi tiếng của Chieko ư?” Mắt Harue hấp háy với vẻ sợ hãi.

“Vâng, chuyện là hồi trẻ Rika từng chơi nhạc ở rạp hát, nên chị ấy rất ngưỡng mộ việc trở nên nổi tiếng với tư cách nghệ sĩ. Người chồng quá cố coi như cũng hoạt động nghệ thuật còn gì. Nhưng trong khi con của nhân tình chồng thừa hưởng được dòng máu ấy, thì con chị ấy đứt ruột đẻ ra lại thế... Đó cũng là một nguyên nhân khiến Rika sôi máu.”

“À vậy sao vậy sao?” Người đột nhiên thốt lên bằng giọng khác hẳn bình thường khiến tất cả đều ngạc nhiên ấy, là Kusakabe.

“Vâng. Không những thế, sự tồn tại của mẹ con Harue còn là nguyên nhân đẩy Rika tới cảnh phải ra tay sát hại người chồng mình từng yêu thương nữa chứ...”

“Ừm, tôi hiểu rồi, cậu Kindaichi.” Thanh tra Tachibana chỉnh lại thế ngồi. “Động cơ của Rika đã rõ. Giờ mong cậu cho chúng tôi biết thêm về quá trình gây án của hung thủ có được không?”

“À, chuyện đó cứ để mọi người cùng thảo luận xem xét thanh tra ạ. Nhưng tôi vẫn xin phép mở đầu câu chuyện thế này...” Kindaichi làm một hớp bia cho ngọt giọng. “Tôi không rõ Rika hạ quyết tâm từ khi nào, nhưng Yukari vừa xây một biệt thự hoành tráng ở làng, còn hai nhà Nire và Yura lại đồng loạt ngỏ ý bàn chuyện hôn phối... Cùng một lúc phải đối mặt với nhiều hiện thực như vậy, có lẽ đã khiến Rika đi đến quyết định chẳng?”

“Đúng, đúng là mọi chuyện đều ập đến cùng lúc nhỉ.” Kahei hấp háy mắt. Đường như ông đang đặt mình vào địa vị của Rika để cảm nhận rõ hơn những nỗi niềm mà bà phải chịu đựng.

“Vâng, trong khi ấy thì Rika vẫn luôn nhất mực đề phòng ông chủ nhà quan cai, người nắm giữ trong tay vận mệnh của mình. Theo đánh giá của

ông Honda và ông Kahei đây thì có lẽ Hoan không phải hạng người ti tiện đến vậy, nhưng kể cả thế thì Rika cũng khó lòng không lo lắng gì được. Vậy nên chị ấy luôn cảnh giác và theo dõi sát sao mọi động thái của Hoan. Hẳn nhiên Rika đã biết đến tạp chí *Diễn tích dân gian* và bài viết ‘Đôi dòng suy nghĩ về khúc ca tú cầi làng Đầu Quỷ’. Có lẽ Rika đã rất xúc động khi thấy ba cô gái trong lời bài hát hoàn toàn trùng khớp với những người con gái mà chồng mình để lại trong bụng ba người phụ nữ khác. Kế hoạch gây án lần này nhiều khả năng bắt đầu hình thành trong tiềm thức Rika ngay từ khi đó.”

“Chú nói có lý,” chỉ huy Isokawa thở dài. “Không chỉ thế, mà cả kế hoạch xử lý Hoan trước tiên rồi giấu xác đi để đổ mọi tội lỗi lên đầu ông ấy cũng đã nảy mầm ngay khi đó chẳng?”

“Đúng vậy. Em là người đầu tiên vướng bẫy Rika ở điểm này. Nhưng phải nói thực tế Rika hiểu rất rõ con người Hoan đấy.”

“Ý chú là?”

“À, ban nãy ông Honda và ông Kahei đầu đờng loạt phủ định khả năng Hoan đe dọa tổng tiềi Rika. Thế nhưng khi nhận ra vụ án lần này tiến hành theo nội dung khúc ca tú cầi, chẳng phải hầu hết mọi người đầu cho rằng Hoan là hung thủ sao. Nghĩa là trong mắt người làng thì Hoan tuy không phải một kẻ ti tiện tới mức đi tổng tiềi người khác, nhưng lại có khả năng gây ra những chuyện quái gở như giết người theo lời bài hát. Đấy chính là điềi mà Rika nhắm đến. Tuy nhiên...” Kindaichi khựng lại như vừa nhớ ra điềi gì. “Cứ diễn giải trừu tượng thế này thì chẳng đi đến đâu, hay để tôi nói cụ thể hơn về các thao tác của Rika nhé.”

“Vâng, mời cậu...”

Đương nhiên đây là nguyện vọng chung của tất cả mọi người chứ không riêng gì thanh tra Tachibana.

“Là thế này... Trước tiên, cần nhắc tới việc Hoan dọn nhà tới bờ đầi Thực Nhân từ tháng Năm năm ngoái. Theo tôi thì đây là do Rika xúi bầy nhằm dễ dàng theo dõi giám sát ông ấy hơn. Nhờ đó mà vào tầi hè năm ngoái Rika đã vô tình hoàn thiện được một vài khâu chuẩn bị cho vụ sát nhân năm nay...”

“Cậu nói vậy là...?” Ông già Honda vô thức mở to mắt chờ đợi.

“À, chẳng là vào cuối hè năm ngoái, bà Rin có gửi cho Hoan một lá thư

đề nghị cùng về chung sống. Lá thư tới nơi giữa khi Hoan đi vắng còn Rika lại tình cờ có mặt nên đã lấy thư đi. Có lẽ bấy giờ Rika chưa nghĩ tới việc sử dụng đến nó trong tương lai, nhưng dẫu sao thì Rin cũng là vợ Hoan vào thời điểm vụ 1932. Từ góc nhìn của Rika thì dĩ nhiên là chẳng muốn để một người như vậy về lại bên Hoan. Vì đã giấu lá thư này đi rồi, nên mùa xuân năm nay, khi tin báo tử của Rin gửi tới chỗ Hoan, Rika đành phải đánh cắp lần nữa.”

“Nghĩa là Rika lo rằng Hoan tới dự lễ tang thì sẽ phát hiện được là có kẻ đã lấy lá thư trước đó, như thế thì sẽ rất phiền?”

“Đúng rồi.”

“Sau đấy Rika lại lôi lá thư đã cất giữ từ năm ngoái ra bao lại như mới và tình cờ quảng qua nhà tranh của Hoan, khiến ông ấy tưởng là thư Rin mới gửi.”

“Đúng đấy, anh Tachibana ạ. Thường thì khi nhận được thư, có mấy ai để ý mà đi xem xét kỹ lưỡng ngày tháng trên dấu bưu điện đâu.” Hễ tưởng lại cảnh Hoan vô tư mừng rỡ, Kindaichi nghe lòng cồn cào như có lửa đốt.

“Thế còn lá thư hễ âm mà cậu chấp bút thay ông ấy thì sao?”

“Về chuyện đó thì tôi băn khoăn thế này... Tối hôm ấy quay lại Nước nóng Kame, tôi có kể với Miki là Rin sắp về làng, và rằng tôi mới thay Hoan viết thư hễ âm xong... Chắc Rika đã nghe Miki nói lại rồi tức tốc qua bên nhà tranh, tìm cách đoạt lấy lá thư từ tay Hoan.”

“Kiểu như cháu sắp vào trung tâm làng, có gì để cháu bỏ thư vào thùng hộ cho. Không thiếu gì lý do nhỉ!”

“Nhưng mà cậu à,” bác sĩ Honda xen ngang. “Tại sao Rika lại phải lôi Rin vào chuyện này? Để tăng thêm một nhân vật đáng ngờ hay sao?”

“Vâng, đồng thời để gieo vào lòng người mỗi nghi ngờ rằng Hoan một mình diễn hai vai nữa.”

“Phải rồi. Rika đã quá thấm thía công dụng của trò một người hai vai trong vụ án hai mươi ba năm trước rồi mà.”

Ông già Honda gật gù đầy bối rối, trong khi ông chủ Kahei lại nhích tới trước.

“Một lý do nữa là có thể Rika muốn thách thức cậu Kindaichi chăng? Ngay tôi còn biết tới danh tiếng của cậu, nên một người với quá khứ như vậy thì hẳn đã nắm rõ lai lịch cậu ngay từ đầu rồi.”

“Ừm, chú Kahei nói có lý, bằng chứng là khi Rika giả dạng làm Rin về làng vào chiều mừng 10, cậu là người đầu tiên cô ấy bắt chuyện.”

“Mùng 10 là ngày có đám giỗ nhà Yura. Bà chủ Nước nóng Kame qua đây giúp, nên chắc đã đi vòng qua đền Sennin để đón lòng cậu Kindaichi.”

Phân tích của Kahei khiến không chỉ Kindaichi mà tất cả mọi người đều đồng loạt lộ vẻ kinh hãi. Dĩ nhiên là sự tĩnh lặng lại một lần nữa bao trùm gian phòng, cho đến khi thanh tra Tachibana như chợt nhớ ra và đặt câu hỏi về mười mục nghi vấn Kindaichi từng vạch rõ.

“Cậu Kindaichi, ở mục 8 trong số mười mục này, cậu thắc mắc chẳng lẽ Hoan nghĩ đối diện với Rin giả mạo hơn hai tiếng liền mà không nhận ra, và nếu không nhận ra thì tại sao... Vậy rốt cuộc là thế nào?”

“Anh Tachibana à,” Kindaichi nở một nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc. “Ở mục 10 tôi có viết về mấy con kì nhông sơn tiêu. Đám sinh vật quái gở này chính là câu trả lời cho thắc mắc của anh đấy.”

“Ý cậu là?”

“À, cái này thì phải nghe vợ góa của anh Yoshida Junkichi kể tôi mới biết. Đại khái là mấy năm gần đây, cứ sang hè là thị lực Hoan sụt giảm rõ rệt vào buổi tối, nói cách khác là ông ấy mắc chứng quáng gà.”

“A!” Ai nấy ngớ ngàng thốt lên. Cũng phải thôi, một tay lẳng tử ăn chơi bốc giới cả đời mà khi xế bóng chiều tà lại lâm vào cảnh quáng gà thì quả là ngọt ngào.

“Anh Tachibana ạ! Chắc anh hiểu là không thể trông chờ gì nhiều vào Hoan rồi chứ. Thỏa mãn với khoản bố thí nho nhỏ của Rika, không dám đòi hỏi gì thêm, sang hè thì gửi thư tới chỗ bà góa Yoshida kêu than khổ sở vì chứng quáng gà. Thế nhưng tính vốn dĩ diện nên với dân làng thì Hoan cố sống cố chết giấu giếm cho bằng được.”

“Thành ra chỉ mình Rika biết chuyện đó!”

Tiếng thét dữ dội của thanh tra vang lên, khiến mọi người nhìn nhau hoảng hốt. Isokawa thở dài.

“Anh hiểu rồi, Kindaichi ạ. Hoan muốn hâm nóng tình xưa với Rin nên định dùng đám kì nhông sơn tiêu để tăng cường sinh lực...”

Không ai cười nhạo nỗ lực thương tâm ấy của Hoan cả. Họ chỉ chìm vào im lặng vì kinh hoàng, khi hình dung ra cảnh tượng thê thảm diễn ra trong ngôi nhà tranh hẻo lánh bên đầm Thực Nhân giữa ông quáng gà và bà

gù do Rika cải trang dưới cơn đông dữ dội hôm ấy thôi. Nhưng nghĩ lại thì, đây chính là khởi đầu của vụ giết người hàng loạt theo khúc ca tú cầu.

“Cậu Kindaichi này, liệu Rika xử lý thế nào với cái xác nhỉ?”

“À, đàn bà chân yếu tay mềm chắc khó mà đem cái xác đi đâu xa được, nên ban đầu tôi cho là Rika đã quăng Hoan xuống đầm Thực Nhân. Tuy nhiên ở vùng này có loại xe rùa tiện lợi lắm, nên không loại trừ khả năng chị ấy đã đem cái xác đi xa hơn chúng ta tưởng. Tốt nhất là anh nên cho người lục lạo thêm những nơi khác ngoài đầm Thực Nhân xem. Các vị ở đây đều thông thạo đường đi lối lại trong vùng nên chắc sẽ giúp sức được nhiều hơn tôi đây.”

“Ừ, thế lát nữa chúng ta bàn kĩ hơn về việc tìm kiếm nhé, thanh tra Tachibana. Mà, nghe cậu Kindaichi nói thì tôi cũng nhận ra vài điểm khả nghi. Thật không ngờ là ông chủ nhà quan cai lại bị quáng gà đấy.” Kahei hấp háy mắt như đang hồi tưởng, rồi sức nhớ, ông lại hỏi. “Vụ ông chủ nhà quan cai đã vậy, còn Yasuko thì sao? Tại sao cô bé lại để Rika dụ ra ngoài dễ dàng đến thế?”

“À, phải. Anh Tachibana có mang theo lá thư dụ Yasuko tới hiện trường không?”

“Tôi có cầu theo đây.”

“Cảm phiền anh đưa mọi người xem với.”

Thanh tra Tachibana lấy ra một lá thư viết bằng nét chữ run run trên nền giấy B4. Tiện thể nhắc lại, nội dung của nó là như sau.

Nếu muốn tìm hiểu về cái chết của cha mình, hãy tới sau am Sakura lúc 9 giờ tối nay. Cháu sẽ được biết một bí mật động trời.

Gửi Yasuko,

Hoan

“Lần đầu thấy lá thư này, tôi cứ ngỡ người cha được nhắc tới ở đây là Utaro. Nhưng về sau nghe ông Honda kể mới biết cái chết của Utaro chẳng có gì bí mật cả, đến tối tiếp theo lại được ông Kahei tiết lộ Yasuko có thể là giọt máu của Onda, tôi mới sức nghĩ người cha ở đây là chỉ Onda chứ không phải Utaro. Từ đó tôi suy đoán rằng bản thân lá thư còn phần trước nữa, nên ban nãy mới nhờ đi ều tra viên Yamamoto mang tin nhắn cho Toshiro, người phát hiện ra thư này, bảo rằng nếu lá thư còn đoạn trước thì mong cậu ấy hãy nói thật cho chúng ta biết.”

“À, vậy ra thứ Yamamoto đem về ban này là hồi âm của Toshiro ư?”

“Vâng. Tất nhiên là Toshiro xé bỏ bản gốc mất rồi, nhưng may mà cậu ấy vẫn nhớ nội dung của nó nên đã viết ra đây. Mời anh Tachibana đọc thử xem.”

Thanh tra Tachibana đảo mắt qua lá thư, hắng giọng và đọc to lên, “Thân gửi... Có lẽ bản thân cháu đã lỡ mờ nhận ra mình không phải là con gái ruột của Utaro. Cha đẻ của cháu là Onda, mất tích từ năm 1932 tới giờ. Mẹ cháu ngoại tình với gã ta và sinh ra cháu. Onda tuy vẫn được cho là mất tích nhưng thật ra đã qua đời...” Thanh tra Tachibana dừng lại. “À, sau đây là đến đoạn ‘Nếu muốn biết sự thật...’ rồi nhỉ. Toshiro quả nhiên đã giấu đi phần nội dung gây tổn hại đến thanh danh gia đình.”

“Nếu vậy thì, bác Honda ạ,” Isokawa gật gù cái cổ ngẩn ngẩn. “Xét việc Yasuko bị dụ dỗ dằng như vậy, xem chừng cả nhà Yura đều biết cô bé không phải là giọt máu của Utaro rồi...”

“À...” Ông già Honda lộ vẻ u uất. “Dù sao cũng là bí mật của nhà người ta nên cho đến giờ tôi chưa từng nói ta, nhưng Utaro gần như là vì chuyện đó mà uất ức tới chết đấy. Sinh thời có lần Utaro cũng kể, tuy nhiên tôi lại bán tín bán nghi. Sau này Atsuko còn tới lui với chú Kahei một thời gian. Chú Kahei có kể cho cậu Kindaichi và chỉ huy nghe chưa?”

“Hôm trước kể rồi, cái chuyện đáng hổ thẹn. Nhắc mới nhớ, có lần Atsuko lỡ miệng nói lộ ra là anh Utaro hơi đuối vụ giường chiếu...” Kahei cau mày.

“Vậy thì bút tích trên lá thư chắc là của Rika rồi.”

“À, vụ bút tích thì bác Honda là người đoán ra đầu tiên đấy ạ.”

“Hả, tôi ư?”

“Vâng, khi tôi hỏi là liệu Hoan có thể viết thư bằng tay phải không, bác từng trả lời là thà viết bằng tay trái còn nhanh hơn ấy. Thư này có lẽ là do Rika viết bằng tay trái rồi. Mọi người cứ thử viết gì bằng tay không thuận xem, chữ đều run run cả thôi.”

“À, ra vậy.” Mọi người đồng loạt nhìn lại nét chữ run run ấy.

“Đã rõ lý do của Yasuko, còn Fumiko nhà tôi thì sao? Rika đã lấy có gì để dụ con bé ra ngoài?”

“Nhiều khả năng là sau đám viếng Yasuko, Rika đã lấy Kanao ra làm lý do để hẹn gặp riêng Fumiko. Có thể là muốn bàn chuyện cưới xin cho hai

đứa, hay Kanao đang đợi cháu ở bên xưởng chẳng hạn.”

“À, tôi hiểu rồi. Tuy không nói ra miệng nhưng con bé vẫn đem lòng thương mến Kanao mà. Cũng vì thấy nó tội quá, tôi mới định nhét con bé cho nhà bên đấy dù biết đã có người tới trước rồi. Vậy là cả chiếc cân và hành bông gạo là do Rika bảo con bé mang theo thôi nhỉ?”

“Có lẽ thế. Chắc Fumiko thấy lạ, nhưng lại nghĩ phải có lý do nào thì Rika mới đưa ra yêu cầu kì quặc.”

“Còn bóng đen trên tường nhà Yura tối hôm ấy thì sao..?”

“Ha ha ha, một vở kịch do Rika dựng lên thôi. Chỉ cần một chiếc đèn pin và hình nộm giấy là quá đủ để đánh lừa một cô nhóc yếu bóng vía rồi.”

“Ra thế.” Cần cổ ngắn của Isokawa lại gật gù. “Vậy là chỉ còn Satoko, nạn nhân cuối cùng...”

“À, nhân thế tôi có chuyện muốn hỏi cô Yukari...”

Kindaichi vừa quay về hướng Yukari, cô đã lên tiếng.

“Tiên sinh!” Ánh mắt cô ngập tràn sợ sệt, tay thì vẫn vò chiếc khăn mùi soa như muốn xé rách nó ra. “Phải chăng Satoko đã chết thay cho tôi?”

“Chieko!” Harue giật mình quay sang con gái. “Có chuyện gì khiến con nghĩ vậy sao?”

“Vâng.”

Yukari chợt òa khóc như nước tràn bờ đê, khiến tất cả mọi người phải giật mình nhìn nhau. Đợi cho những tiếng nấc nghẹn của cô nguôi bớt, Kindaichi mới ngập ngừng lên tiếng.

“Phiền cô Yukari kể cho chúng tôi nghe được không? Xem chừng cô có biết chuyện gì à?”

“Vâng, xin mọi người thứ lỗi.” Yukari lau nước mắt rồi tiếp tục. “Chuyện xảy ra trong lễ viếng Fumiko ạ. Tôi và Satoko có cùng nhau rời khỏi chỗ ngồi một lúc nhưng vẫn để túi xách lại. Khi quay về chỗ, tôi vô tình mở túi ra thì thấy một mẫu giấy nhấn thắt nút bên trong. Tôi lấy làm lạ bèn giơ cho Satoko xem, bạn ấy vội bảo giấy này là gửi cho mình chứ không phải cho bạn, tại túi xách giống nhau nên người ta bỏ nhầm... Satoko không mở thư đọc ngay mà cứ thế cất vào túi. Đúng là hai chiếc túi giống hệt nhau, vì đấy là quà tôi đem từ Tokyo về tặng Satoko, mà bản thân tôi không nghĩ có ai lại đi gửi thư cho mình làm gì nên dễ dàng tin lời

Sato...”

“Hắn là trong thư ấy có viết gì đó đề dụ cô tới ngã tư Cối Luân H ồ nhĩ.”

“Vâng.” Yukari dỗi ánh mắt rớm lệ về phía lá thư gửi Yasuko. “Mảnh giấy cũng bằng t ần này, tôi loáng thoáng thấy chữ viết bằng bút lông. Tôi đã mở nó ra nửa chừng r ồi, vậy mà...”

“Yukari à, nếu trong thư ghi là sẽ cho cô biết thêm về Onda cha mình thì cô nghĩ thế nào?”

“Trong trường hợp ấy, tôi buộc phải đi thôi, dù có ngờ rằng đây là một cái bẫy đi nữa...”

“Vì muốn biết thêm về cha mình ư?”

“Vâng, từ nhỏ tôi đã vẫn luôn muốn biết thêm về cha, dù chỉ là tin báo tử cũng được.”

Tiếng nấc nghẹn ngào của Yukari lại một lần nữa vang lên. Tất cả lặng im nghe cô khóc, cuối cùng ông già Honda bùi ngùi lên tiếng, “Àu cũng là nỗi lòng con gái. Yasuko bị dụ dỗ có lẽ cũng vì suy nghĩ này.”

Mọi người đều lặng lẽ gật gù. Yukari cố nuốt nước mắt tiếp tục, “Nghe mọi người phân tích thì dường như Satoko đã sớm nhận ra kẻ sát nhân đáng sợ kia chính là mẹ mình. Trước hiện thực vừa đáng sợ vừa đáng buồn này, bạn ấy đã quyết tâm đối diện với cái chết... thay tôi đi đến ngã tư Cối Luân H ồ. Satoko vẫn luôn như thế.”

“Vẫn luôn như thế?”

“Vâng, Satoko tốt bụng từ xưa, lúc nào cũng sẵn lòng hi sinh vì người khác. Sau chiến tranh, tôi chuyển về trường tiểu học ở đây, có mỗi Satoko là luôn cảm thông chia sẻ với tôi. H ồ đó hai chúng tôi thường xuyên ở cạnh an ủi động viên nhau.”

Yukari lại òa khóc. Không ai ngăn cô cả. Ai từng trải đều hiểu những lúc thế này cứ để người ta khóc thoải mái thì hơn. Đợi đến khi những tiếng nấc nghẹn của Yukari nguôi bớt, thanh tra Tachibana mới lên tiếng.

“Tôi hiểu r ồi, vậy ra đây là lý do Rika phải lột trần Satoko ư, cậu Kindaichi?”

“Cậu nói vậy là sao?”

“À, tối hôm đó Satoko mặc tang phục, còn cô Yukari lại mặc đầm dạ

hội ông Honda ạ. Nếu Satoko đã định thế thân Yukari thì cần phải bỏ áo tang mà thay sang đồ Tây, nên bí mật lên về Nước nóng Kame một lần, thay đồ rồi mới tới ngã tư Cối Luân Hồi. Khi biết người mình vừa sát hại là Satoko, Rika hẳn rất choáng váng. Để đề phòng khả năng có ai đoán được là Satoko đã liều mình thế thân cho Yukari, Rika bắt buộc phải lột bỏ trang phục của con gái. Không biết cậu Kindaichi nghĩ sao?”

“Vâng, tôi tán thành giả thuyết ấy.”

“Thế bộ tang phục của Satoko giờ đâu rồi?”

“Có lẽ nó vẫn nằm dưới đáy tủ quần áo ở Nước nóng Kame thôi. Hẳn Rika cũng muốn mang tang phục tới mặc lại cho Satoko, nhưng lại không đủ thời gian nên đành từ bỏ.”

“Cậu Kindaichi, cảm ơn cậu rất nhiều.” Thanh tra Tachibana chống hai tay xuống nền nhà và thẳng thắn cúi đầu cảm tạ Kindaichi.

Một sự tĩnh lặng đầy ý nghĩa bao phủ căn phòng. Ai nấy lặng im theo đuổi suy tư riêng. Vẫn còn những nghi vấn chưa được giải đáp, hay những thắc mắc chưa kịp nêu ra, nhưng dường như tất cả đều ngại ngần không dám phá vỡ sự tĩnh lặng đó. Tuy nhiên trong lòng mỗi người đều ít nhiều ấm áp hơn nhờ hành động hi sinh thân mình vừa được tiết lộ của Satoko đáng thương.

Cuối cùng, người lên tiếng lại là thanh tra Tachibana, “Cậu Kindaichi.”

“Vâng.”

“Còn đi đâu sau rồi tôi muốn hỏi cậu...”

“Vâng, đi đâu gì thế ạ?”

“Cậu nhận ra Onda và Genjiro là cùng một người từ khi nào?”

Câu hỏi rất hay. Tất cả... kể cả Yukari này giờ vẫn đang nức nở cũng nhắc khăn mùi soa khỏi mắt để quay ra nhìn.

Kindaichi im lặng mất vài giây rồi mới cất tiếng, “Là thế này. Trong quá trình nghe chuyện mọi người kể, bắt đầu từ chỉ huy đây, tâm trí tôi dần dần hình thành ấn tượng về người đàn ông tên Onda Ikuzo: Đeo kính gọng vàng, để ria, khéo miệng, cuối cùng hóa ra là quân lừa đảo nhưng dường như không xấu xa tới mức lên kế hoạch lừa đảo từ đầu, tuy nhiên về khoản quan hệ trai gái thì lại chẳng có chút chùng mực nào... Sau khi tới làng, tôi được biết nạn nhân Genjiro không chỉ làm nghề thuyết minh, mà còn từng lừng danh khắp một phương, xong lại thấy vẻ đẹp trai của cậu Kanao và

nhân sắc của Satoko... Mọi người không nghĩ là bỏ đồng vết bớt đi, Satoko sẽ rất xinh đẹp sao?”

“Anh nói phải. Thế nên cô bé mới càng đáng thương gấp bội.” Vợ bác sĩ Honda nhiệt liệt tán thành, không rõ cô đến góp mặt tự bao giờ.

“Vâng, cho nên tôi nghĩ người cha của cặp anh em này phải diễn trai lăm, rồi không biết từ lúc nào mà hình tượng Onda và thuyết minh phim Aoyagi Shiro trong đầu tôi cứ xích lại gần nhau. Tôi nghe đồn giới nghệ sĩ thuyết minh ngày xưa không ít người có tính lẳng nhăng, lại thêm Rika từng than thở như thế khá vất vả về chuyện ấy nữa. Đi đầu này thì chắc chỉ huy nhận ra rồi phải không?”

“Hừm, tất nhiên rồi.” Isokawa ngượng ngừng rút cổ.

“Tuy đã thấy hai hình tượng xích lại gần nhau, nhưng tiềm thức tôi vẫn xuất hiện một sức cản dữ dội từ chối đồng nhất chúng. Sức cản ấy bắt nguồn từ việc người làng không nhận ra Genjiro. Nhưng sức cản ấy đã được hóa giải vào đêm 15, khi nghe ông Kahei kể là trước ngày phát sinh án mạng, không một ai biết Genjiro từng là thuyết minh phim nổi tiếng ở Kobe. Chưa hết, tới khi biết được đặc điểm cơ thể Onda qua lời kể của chị Harue, nghe rất giống nạn nhân vụ 1932, nên tôi mới nảy sinh ý định làm một chuyến tới Kobe.”

“Vậy là mục đích của cậu khi tới Kobe là để tìm ảnh chụp Aoyagi Shiro chứ không phải là quyển tạp chí *Diễn tích dân gian* kia?”

“Vâng, nếu chỉ cần xác nhận nội dung của tạp chí thì bốc điện thoại hỏi nhà Yoshida là được mà... Thật may mắn là còn sót lại mấy tấm ảnh chụp Aoyagi Shiro.” Kindaichi cúi đầu, để sự tĩnh lặng đầy ý nghĩa quay trở lại với căn phòng.

Lần này, Isokawa là người phá vỡ tĩnh lặng. Ông đột ngột cười rộ lên, nói bằng giọng như say rượu, “Bác Honda à. Chúng ta thật ngốc nghếch quá. Từ đầu đến cuối bác khẳng định thi thể là Genjiro, còn tôi thì luôn ngờ là Onda. Sao hồi ấy bác không nói với tôi một tiếng, rằng bác hiểu lý lẽ của tôi, nhưng tuyệt đối không thay đổi lập trường của mình, và hai chúng ta hãy thỏa hiệp đó vừa là Onda vừa là Genjiro cho xong?”

“Cậu cứ nói đùa.” Ông già Honda trừng mắt. “Nếu suy luận được thế thì tôi đời nào còn làm bác sĩ quèn ở cái chốn chó ăn đá gà ăn sỏi này chứ.”

“Mà đã lên Tokyo, mở văn phòng thám tử Honda từ lâu rồi, phải không

ạ?”

Ông chủ Kahei hòa theo, khiến cả phòng cùng cười vang. Ngay cả Sakie và mẹ con Harue cũng thành ra vừa cười vừa khóc.

Cơn mưa từng ngớt một lần giờ nặng hạt trở lại.

Đã quá 12 giờ tự lúc nào...

phần kết hãy dùng ở đây thôi

Kindaichi không chỉ làm rõ án mạng khúc ca tú cầu tại làng Đầu Quý gây chấn động tỉnh Okayama nói riêng và toàn quốc nói chung, mà còn làm sáng tỏ cả chân tướng vụ án năm 1932 mà cả đời này tôi khó lòng quên được. Phải nói đây là một chuyện đáng mừng đối với bản thân tôi và nhiều người khác nữa.

Vậy nên dưới đây, tôi xin phép được lưu lại vài dòng về diễn biến sau đó.

Nhờ suy đoán của ông chủ nhà hàng cân Nire Kahei, đến trưa 18 tháng Tám năm 1955, chúng tôi phát hiện thi thể của Hoan, tức Tatara Kazuyoshi, ở dưới lớp đất nghĩa địa làng.

Trước đó, vào ngày 7 tháng Tám, một bà già trong làng tên Murasaki Kin qua đời, đến 3 giờ chiều mừng 9 tháng Tám thì cử hành tang lễ. Vùng này có phong tục thổ táng, nên bà Kin cũng được yên nghỉ ở phần mộ của các thế hệ nhà mình tại một góc nghĩa địa.

Như thường lệ, Rika của Nước nóng Kame là người đầu tiên tới giúp tang gia bối rối, còn cùng người nhà Murasaki đưa bà Kin ra đờng. Thế nên Rika biết rằng nền đất ở đây mới được đào lên, còn tương đối mềm, có bị đào xới lần nữa thì cũng chẳng ai nhận ra mà nghi ngờ. Mộ bà Kin lại nằm gần đầu Thực Nhân, chỉ cách nhà tranh của Hoan chừng một trăm mét.

Nói tóm lại thì, đúng như Kindaichi chỉ ra, Rika đã dùng xe rùa để đưa xác Hoan tới chôn ở nghĩa địa.

Ngày 15, người nhà Murasaki tới viếng mộ bà Kin nhân lễ Obon đã nhận thấy nền đất khu mộ hình như bị giày xéo đôi chút, nhưng họ không băn khoăn lâu, vì tưởng là do ảnh hưởng của cơn dông lớn và máy vụ sạt

lở quanh đó vào tối mùng 10. Tuy nhiên nền đất ở khu mộ ấy không có dấu hiệu bị đào xới trong trạng thái sống nước, nên theo Kindaichi thì việc mai táng Hoan đã được hoàn tất trước khi cơn dông ập tới, tức là từ tầm 9 giờ. Điềm này đồng nghĩa với việc cơn dông đã trở thành trợ thủ đắc lực cho hung thủ, vừa giúp lấp bằng chỗ đất mới bị đào xới thêm lần nữa, vừa xóa nhòa vết tích của chiếc xe rùa. Vấn đề còn lại là cây nến đốt dở trong ngôi nhà tranh. Có lẽ đây là mảnh khoe Rika dùng để đánh lạc hướng, ngụ ý rằng khi cơn dông ập tới thì Hoan vẫn còn sống.

Xác Hoan được phát hiện trong trạng thái trăn tròng, ở tư thế như ôm nhau với bà Kin trong cỗ quan tài vốn chỉ dành cho riêng bà. Hoan vốn nhỏ thó, nhưng cỗ quan tài vẫn khá chật chội cho cả hai, nên khi đào lớp đất bên trên thì thấy nắp quan đã hơi bật ra. Nếu cứ để thế cho hai cái xác phân hủy theo năm tháng thì có lẽ một ngày kia hài cốt hai người sẽ ôm nhau một cách thoải mái vừa vặn hơn trong quan tài. Tính ra Hoan đã lấy tới tám đời vợ, biết đâu xuống tuổi vàng ông lại tiếp tục kết hôn với Murasaki Kin cũng nên. Người nhà Murasaki mà nghe câu này chắc sẽ tức giận lắm.

Thi thể Hoan nhìn chung vẫn tương đối nguyên vẹn. Tuy nhiên có một điểm khiến chúng tôi bất giác phải quay mặt đi. Trên cổ thon dài của Hoan còn sót lại vết thừng vô cùng rõ nét. Hoan mất mạng vì bị siết cổ, chứ không phải vì bị đầu độc. Tuy nhiên theo kết quả khám nghiệm sau này thì Hoan cũng đã hấp thu một lượng lớn chất Alkaloid kịch độc tên Lobeline, nên dù có không bị siết cổ thì ông cũng sẽ qua đời vì ngộ độc thôi.

Xem ra khi thấy Hoan bắt đầu bị độc tố hành hạ, Rika ngại dây dưa nên đã bấm bụng mà siết cổ ông. Quả là cái kết quá đổi thâm cho một đời phong lưu tự do tự tại.

Cùng ngày, nhóm của thanh tra Tachibana đã tìm thấy bộ tang phục của Satoko dưới đáy một chiếc rương chứa đồ ở Nước nóng Kame. Đó đúng là bộ đồ Satoko đã mặc hôm bị sát hại, trông nó khá sạch sẽ, không vương một giọt máu hay bùn lầy nào nên có vẻ đúng là Satoko đã quay về nhà một lần để thay sang đồ Tây rồi mới tiếp tục ra ngoài. Theo lời cô giúp việc Miki thì Satoko có một bộ váy liền giống kiểu đầm dạ hội, nhưng không thấy nó đâu cả.

Không riêng gì bộ váy liền nêu trên, mà cả bộ kimono Hoan mặc cũng mất tăm. Có lẽ Rika đã đốt sạch rồi.

Khỏi phải nói, người tổn thương nhất trong vụ án lần này là Kanao. Vốn là một thanh niên đẹp trai tốt tính được cả làng yêu mến, giờ lại có bà mẹ sát nhân đã đoạt mạng tổng cộng năm người đủ cả già trẻ gái trai, nên lẽ tất nhiên là cậu tự dần vật và cảm thấy không biết đi đâu về đâu nữa.

Vào thời điểm tôi viết ra mấy dòng này thì Kanao chưa quyết định rõ ràng con đường trước mặt, nhưng nghe bảo Kusakabe đã đề nghị được dìu dắt cậu làm ca sĩ sau khi phát hiện cậu có giọng ca ngọt ngào.

Chiều 24 tháng Tám, do Kindaichi sắp xếp, Kanao và Yukari đã có buổi gặp mặt đầu tiên với tư cách anh em cùng cha khác mẹ. Có lẽ suốt đời này tôi cũng không quên được những lời Yukari nói khi ấy.

“Anh hai, xin cho em gọi anh là anh hai. Có lẽ anh không biết, nhưng từ khi hiểu chuyện, em đã luôn phải sống trong tủi hổ vì là con gái của kẻ lừa đảo, kẻ sát nhân. Đã bao lần em muốn chết quách đi cho xong. Nhưng em không làm thế, mà cố gắng chịu đựng sự tàn nhẫn của thế gian. Anh hai, con gái như em còn vượt qua được, thì anh nam nhi trai tráng cũng sẽ chèo chống được thôi. Xin anh hãy mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên mà sống.”

Dường như chính vì những lời này, Kanao đã hạ quyết tâm nhường lại Nước nóng Kame cho họ hàng thân thích để chuyển lên Tokyo.

Sau khi giải quyết mọi việc để khép lại vụ án tứ cầ, tôi xin nghỉ phép tiếp để bù lại thời gian vừa qua. Trong ba tuần từ cuối tháng Tám tới trung tuần tháng Chín, tôi đã cùng Kindaichi dạo chơi khắp Kyoto, Osaka, Yamato và Nara. Chúng tôi chia tay nhau vào 20 tháng Chín, tại nhà ga Kyoto.

Trước khi chia hai ngả, tôi ngỏ lời cảm ơn chân thành nhất và nắm tay Kindaichi nhấn nhủ thêm, “Kindaichi à, như chú thấy thì anh già rồi, nhưng vẫn mong có cơ hội cộng tác tiếp với chú trong phần đời còn lại. Tuy nhiên, nếu là mấy vụ để lại nỗi niềm sầu thảm khôn nguôi như lần này, thì anh xin kiêu nhé.”

Kindaichi lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt tôi, đột ngột rướn người tới trước, khẽ ghé tai tôi thì thào.

“Lỗi quá lỗi quá! Chỉ huy, anh vẫn luôn đem lòng yêu Rika mà nhỉ.”

Tôi mới chỉ kịp kêu “A” một tiếng, còn luống cuống chưa biết phản ứng thế nào, Kindaichi đã lên tàu đi mất.

Ngày 21 tháng Chín năm 1955

Xin dừng bút ở đây
Isokawa Tsunejiro

[1] 1868-1869. (Các chú thích trong sách này đều là của người dịch)

[2] Một phần tỉnh Nagano ngày nay. Các lãnh chúa thời Edo thường được phong các chức quan thái thú, trấn thủ... tại các địa phương khác với khu vực bản thân cai trị trong thực tế.

[3] Gian phòng dành cho các lãnh chúa từ ngũ phẩm trở xuống khi đến chầu tại thành Edo.

[4] Đơn vị đo lường. 1 thạch gạo tương đương 140-150 kg.

[5] 1781-1789.

[6] 1789-1801.

[7] Cung đàn báo oán, IPM phát hành 2020.

[8] Đảo Ngục Môn, IPM phát hành 2018.

[9] Một chức danh có vai trò giúp lãnh chúa quản lý chính sự ở đơn vị làng xóm. Tương tự lý trưởng.

[10] Irori. Một loại bếp kiêm lò sưởi truyền thống ở nông thôn Nhật Bản, hình vuông, thường được khoét chìm dưới sàn và chỉ mở ra sử dụng vào mùa lạnh.

[11] Vì bếp lò hoạt động nên cái đầu bị cháy hồng r ỏ.

[12] Một tổ hợp luật lệ giải pháp nhằm đưa Hoa Kỳ thoát khỏi đại suy thoái kinh tế 1929-1933.

[13] Chỉ Kyoto, Osaka và khu vực lân cận.

[14] 6 năm tiểu học, 3 năm trung học cơ sở (cấp hai), 3 năm trung học phổ thông (cấp ba). Trước đó, chế độ giáo dục dưới đại học của Nhật áp dụng hệ 6-5 (có một giai đoạn trong chiến tranh là 6-4).

[15] Obon là một dịp lễ tưởng nhớ tổ tiên ở Nhật, có ngu ền gốc từ ngày Rằm tháng Bảy/Vu Lan. Khi chuyển sang sử dụng lịch dương, phần

lớn các địa phương ở Nhật cũng chuyển thời điểm tổ chức lễ Obon sang 15 tháng Tám dương lịch.

[16] Thường được dùng cho người làm các nghề chuyên môn, trí thức...

[17] Khách của làng.

[18] Chỉ phong tục gửi quà cảm ơn người đã quan tâm giúp đỡ mình vào dịp giữa năm (thường trong khoảng tháng Bảy, tháng Tám) của người Nhật.

[19] Lễ Obon đầu tiên của một người sau khi qua đời.

[20] Ăn thịt người.

[21] Cỏ giết quan.

[22] Cryptobranchoidea.

[23] Chàng Liễu Xanh.

[24] *Anatahan*, phát hành 6/1953.

[25] Mayudama. Những viên bột gạo nhỏ nhuộm màu dính hay xiên vào cành cây để trang trí dịp năm mới.

[26] Daifukucho. Vốn là sổ ghi chép thu chi của các nhà buôn vào thời Edo, được đặt hai chữ Đại Phúc nhằm cầu cho làm ăn phát đạt, sau trở thành biểu trưng cho may mắn thành đạt.

[27] Otafuku-no-men. Mặt nạ phụ nữ bầy bính thường xuất hiện trong kịch Kyogen.

table of contents

Start

Giới thiệu nhân vật

Mở đầu

Chú đầu tiên lên tiếng

Chú thứ hai tiếp lời

Chú thứ ba góp chuyện

PHẦN KẾT Hãy dừng ở đây thôi